

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gloves Off



THE VANCOUVER STORM SERIES
STEPHANIE ARCHER



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Gloves Off

YA524UVER İSTBRN 6ERIE6
STEPHANIE ARCHER

Bay Archer için, benim kazaya eğilimli uyurgezerim.

CONTENT WARNING

Profesyonel hokey dünyasının bazı ayrıntıları okuma keyfiniz için ayarlanmıştır.

Bu kitabın içerik uyarılarını kontrol etmek için aşağıdaki QR kodunu tarayın veya şu **a d r e s i z i y a r e t** edin

www.stephaniearcherauthor.com/content-warnings



CONTENTS

1. [Alexei](#)
2. [Alexei](#)
3. [Gürcistan](#)
4. [Alexei](#)
5. [Gürcistan](#)
6. [Gürcistan](#)
7. [Alexei](#)
8. [Gürcistan](#)
9. [Gürcistan](#)
10. [Gürcistan](#)
11. [Gürcistan](#)
12. [Alexei](#)
13. [Alexei](#)
14. [Gürcistan](#)
15. [Alexei](#)
16. [Gürcistan](#)
17. [Gürcistan](#)
18. [Alexei](#)
19. [Alexei](#)
20. [Alexei](#)
21. [Gürcistan](#)
22. [Gürcistan](#)
23. [Alexei](#)
24. [Gürcistan](#)
25. [Alexei](#)
26. [Gürcistan](#)
27. [Gürcistan](#)
28. [Gürcistan](#)
29. [Alexei](#)
30. [Gürcistan](#)
31. [Alexei](#)

32. [Alexei](#)
33. [Gürcistan](#)
34. [Alexei](#)
35. [Gürcistan](#)
36. [Alexei](#)
37. [Gürcistan](#)
38. [Alexei](#)
39. [Alexei](#)
40. [Alexei](#)
41. [Alexei](#)
42. [Gürcistan](#)
43. [Alexei](#)
44. [Alexei](#)
45. [Gürcistan](#)
46. [Gürcistan](#)
47. [Alexei](#)
48. [Gürcistan](#)
49. [Gürcistan](#)
50. [Alexei](#)
51. [Gürcistan](#)
52. [Alexei](#)
53. [Gürcistan](#)
54. [Gürcistan](#)
55. [Gürcistan](#)
56. [Alexei](#)
57. [Gürcistan](#)
58. [Gürcistan](#)
59. [Alexei](#)
60. [Gürcistan](#)
61. [Alexei](#)
62. [Gürcistan](#)
63. [Gürcistan](#)
64. [Alexei](#)
65. [Gürcistan](#)
66. [Gürcistan](#)
67. [Alexei](#)

68. [Gürcistan](#)
69. [Gürcistan](#)
70. [Gürcistan](#)
71. [Gürcistan](#)
72. [Gürcistan](#)
73. [Alexei](#)
74. [Gürcistan](#)
75. [Alexei](#)
76. [Gürcistan](#)
77. [Alexei](#)
78. [Gürcistan](#)
79. [Alexei](#)
80. [Alexei](#)
81. [Gürcistan](#)
82. [Alexei](#)
83. [Gürcistan](#)
84. [Gürcistan](#)
85. [Gürcistan](#)
86. [Alexei](#)
87. [Gürcistan](#)
88. [Alexei](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Stephanie Archer](#)

[Yazar Hakkında](#)

BÖLÜM 1

ALEXEI

Vancouver Storm'un sezon açılışının **sabahında**, Koç Tate Ward'ın arenadaki ofisine çıkmak için asansörü beklerken topuk sesleri duyuyorum.

Çevreme doğru adım atıyor ve tanıdık bir koku üzerime sınıyor - vanilya, menekşe ve sandal ağacı. Omuzlarım geriliyor.

İşte başlıyoruz. Kanım uğuldamaya başlıyor. Bileğimdeki saatim, kalp atış hızım dinlenme hızının üzerine çıktığında uyarı sesi çıkarıyor ve ben de onu susturuyorum.

Telefonundan başını kaldırıyor, o sıcak viski gözleri soğuyor. "Oh. Sen."

Asansör çağırma düğmesine uzanıp tekrar basıyorum. Bu şımarık veletle gerekenden fazla zaman geçirmek istemiyorum.

Dr. Georgia Greene'e katlanamıyorum.

"Teşekkürler, Volkov." Bana sahte bir minnettarlık gülümsemesi sunuyor. "Seninle gerekenden fazla zaman geçirmek istemiyorum."

Her zamanki gibi kumral saçları omuzlarına dökülmüş, gevşek, dalgalı ve şampuan reklamlarındaki o gülen kadınlardan biri gibi kalın. Kızıl değil, esmer de değil, ikisinin arasında bir şey, ışıltı yakalayan altın telleri var. Muhtemelen bütün yaz bir yatta güneşlenmekten, üstsüz uzanmaktan ve adını bilmediği bir çalışan tarafından gümüş bir tepside içki servisi yapılmasından dolayı burnunda ve elmacık kemiklerinde yeni çiller oluşmuş. Dişlerim gıcırıyor.

Beklerken yanımda duruyor ve yüzünü kapıya dönüyor, ben onu içime çekmemeye çalışırken o hâlâ telefonundan e-postalarını okuyor.

"Bu sezon işe dönmene şaşırdım." Görünüşe göre, onu kışkırtmaktan kendimi alıkoyamıyorum. "Zengin bir iş bulmuşsundur diye düşünmüştüm."

Şimdiye kadar kocam olmuştur."

Ona yan gözle bakıyorum, kusursuz saçlarını, makyajını, her kıvrımına uyacak şekilde seçtiği kıyafetini inceliyorum. Gökdelen topuklarına. Kolunun altından sarkan pahalı el çantasına. Greene ailesi Vancouver'ın yarısına sahip olmasıyla ünlüdür. Tıpkı eski sevgilim gibi - yüzeysel, benmerkezci, zenginlik ve imaj takıntılı.

"Seni görmezden geliyorum," diyor, gözleri telefonunda.

Geçen yıl "*Asla evlenmeyeceğim*" dediğini duydum. Yine de, zengin bir koca bulmak istediğinden bahsettiğimde onu kızdırıyor ve doktoru kızdırmaktan daha çok sevdiğim tek şey hokey.

"Bu senin en derin arzun değil mi?" diye sordum. "Ölümün eşiğindeki yaşlı bir adamı indirmek ve o öbür dünyaya geçtiğinde paraya çevirmek, böylece işini bırakıp günlerinin geri kalanında en sevdiğin şeyi yaparak, kendine para harcayarak yaşamak?"

Onun yanındayken neden böyle davrandığımı bilmiyorum. Ben kimseyle bu kadınla konuştuğum gibi konuşmam.

Yaşlı adam deyince dudakları hastalıklı bir gülümsemeye dönüştü. "Belki seninle evlenirim."

"Cehennem donduğunda." *Onunla* evlenmeyi bırak, asla evlenmezdim. "Ve ben yaşlı değilim."

Otuz altı yaşındayım. Bir defans oyuncusu için yaşlıyım ama hâlâ inanılmaz formdayım. Norris ödülü NHL'in en iyi savunma oyuncusuna verilir. Üç kez kazanamadım çünkü kendimi bıraktım.

"Cehennem ateşi," diye ekliyorum.

Kaskatı kesiliyor ve gülümseme isteğimle savaşıyorum. Bu lakattan nefret ediyor. "Bana öyle deme."

"Oradan geliyorsun, değil mi? Cehennem ateşinde mi dövüldün?"

Göğsümde bir his genişliyor, tıpkı bir maç başlamadan önceki anlar gibi ve aramızdaki hava çatırdıyor.

"En derin arzusun ne olduğunu bilmek ister misin, Volkov?" Bana doğru dönüyor, gözleri ateşle parlıyor ve kalbim daha sert çarpıyor. "Her doğum gününde dilediğim en derin arzum, çok dar, çok derin bir çukura düşmen. Telefonun yanında olmayacak. Issız bir yerde olacaksın ve etrafındaki tek kişi ben olacağım." Yüksek ve hüzünlü bir ses tonu takınır. "*Bana yardım et, deliği arayacaksın. Lütfen Georgia, bana yardım et.*"

"Senden asla yardım istemem. Sesim de öyle çıkmıyor."

"Aç kalacaksın, susuz kalacaksın ve çok korkacaksın. Yüz metre derinliğinde ve dibinde yılanlar var."

"Doğum gününde bunu mu diliyorsun? Bu biraz acınası, sence de öyle değil mi?"

"Başka ne diliyorum biliyor musun? Sonunda emekli olmanı." Bakışları üzerimde geziniyor, NHL'de geçirdiğim on yedi yıl boyunca vücudumdaki her sakatlığı, her iğneyi ve çelik levhayı katalogluyor. "Ve seni bir daha asla görmek zorunda kalmam."

Sözleri beni bir ok gibi karnımdan vurdu. Diyetimi tam anlamıyla kontrol edebiliyorum, iyileşmek ve en iyi şekilde oynamak için her şeyi yapabiliyorum ama zamanı durduramıyorum. Yaklaşan emekliliğim, kurtulamadığım bir gölge.

Bu asansör hangi cehennemde? Kapının üstündeki numaraya bakıyorum. "En iyi yaptığınız şeyi yapın Doktor ve alışverişi tam zamanlı işiniz haline getirin ki gerçek bir doktor tutabilelim."

Tek kelime etmiyor ama kızgınlığını hissedebiliyorum. Tam isabet. "Pislik," diye mırıldandı.

Yanılmıyor. Asansörün kapıları açılmadan ve biz içeri adım atmadan önce aramızda bir sessizlik oluyor.

"Bugün Cuma olmalı," diyorum asansör yukarı çıkarken kapılara doğru. "Affedersiniz?"

"Bugün Cuma. Bunu nereden bilebilirim?"

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor sahte bir huşu içinde. "Okuyabiliyorsun. Bunca zamandır emin değildik."

Rekabetçi içgüdülerim uyandı. "Göçmen kökenimle dalga geçmek mi? Bu senin için bile alçakça bir hareket doktor."

Bana düz bir bakış attı. "Kastettiğim bu değildi."

Ailem ben çocukken Rusya'dan kaçtı ve hokey masraflarını karşılamak için gece gündüz çalıştı. "Hepimizin özel okula gidecek parası yoktu."

Yetiştirilme tarzımız farklı olamazdı. *Biz de* farklı olamazdık.

Yüzü, saatimin tekrar çalmasına neden olan pembe bir tona dönüyor. Onu susturuyorum, zafer içimde akıyor. Tam bir şey söyleyecekti ki sözünü kestim.

"Menekşeler. Her Cuma, menekşe gibi kokan bir parfüm sürüyorsun." Bu notayı tanımlamam aylarımı aldı. Bunu anlamamın tek nedeni annemin çiçekçisinden bir şey alırken kokunun beni durdurmasıydı.

Şok içinde bana göz kırpmıyor. Eminim onun hakkında bunları bilmemden nefret ediyordur. Eminim onun peşinde olmamdan nefret ediyordur.

"Bu, zengin bir koca bulmak için dışarı çıktığında giydiğin kıyafet, değil mi?"

Bir santim doğruldu ama hâlâ benden neredeyse bir karış kısa. Kertenkele beynimin derinliklerinde, ne kadar uzun olduğumu seviyorum. Topuklu ayakkabılarıyla o da uzun ama ben daha uzunum. Onun iki katı ağırlığındayım. Onu omzuma atmak hiç sorun olmazdı.

"Bu kadar sapık olma, Volkov." Telefonuna geri döner.

Bakışlarım ayakkabılarına kayıyor. Uzun ve dikenli, kurbanlarını taşaklarına keskin bir tekmeyle hadım etmek için tasarlanmış. Çok yüksek, her an kopacakmış gibi görünen aptal küçük kayışları var. Çok kullanışsız. Gerçek doktorlar böyle ayakkabı giymez. Tabanları kırmızı, geçen yıl bir etkinlikte giydiğinden hatırlıyorum. Muhtemelen istediğini alamadığında gözleri aynı renge dönüyordu.

Kabuslarımda, ayakkabıları binalar kadar uzun ve koridorda bir aşağı bir yukarı yürürken çıkardıkları tıkırtı sesleriyle benimle alay ediyorlar. Hiç profesyonelce değil. Doktorların çirkin Crocs giymesi gerekir, seksi topuklu ayakkabılar değil.

Onlardan nefret ediyorum ve onları bu kadar çok düşünmekten nefret ediyorum.

"Onu alacak mısın?" Bileğime sivri bir bakış gönderdi. Lanet olsun.

Saatim yine çalıyor. Yavaşça susturuyorum,

Derin nefes al. Program, toparlanmaya ve performansla yardımcı olmak için dinlenmem gereken zamanlarda kalp atış hızımı düşük tutmama yardımcı oluyor, ancak bugün sapıtıyor.

"Bunlar Christian Louboutin," diye sırtarak ekliyor, "geceleri mastürbasyon yapmak için bir çift almak istersen diye."

Dudağım kıvrılıyor. "Ayakkabılarınıza bakıp otuz bir çekmiyorum," diye homurdanıyorum. "Bunu anlamak sizin için zor olabilir Doktor, ama bazı insanlar sizi çekici bulmuyor."

Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verdim, boynunun uzun çizgisinde, ipek gömleğinin yakasının üstündeki pürüzsüz teninde, belindeki çukurda ve kalçalarının kabarıklığında oyalandım.

Ondan nefret etmiyorum çünkü eski sevgilim Emma'ya çok benziyor - karizmatik, arkadaş canlısı, kendine güvenen, muhteşem- ve ondan nefret etmiyorum çünkü ne kadar seksi olduğunu çok iyi biliyor. Doktordan nefret etmiyorum çünkü zengin ve ayrıcalıklı bir aileden geliyor.

Ondan nefret ediyorum çünkü bana inanmıyor.

İki yıl önce, onunla bir görüşmem vardı, ellerini tüm vücudumda gezdirdi, biriktirdiğim tüm yaraların üzerinden geçti.

bir oyun sırasında beyin sarsıntısı geçirdim ve kendimi hastanede buldum.

"Beni başka bir doktora mı sevk ediyorsunuz?" Taburcu olduktan bir gün sonra ona sordum.

Gözlerime bakmadı. *"Ben senin için doğru doktor değilim."* *"Çok fazla iş mi? Alışveriş zamanını keseceğim, öyle mi?"*

Viski rengi gözleri kızgınlıkla parlıyordu. *"Seni iğneler ve K-bantı bir arada tutuyor, Volkov. Sana emekliliğini tavsiye etmiştim. Kaybedilmiş bir dava için zaman harcamayacağım."*

Bir toplantı. Benden vazgeçmesi için tek gereken buydu.

Sonunda asansör arenanın en üst katına, ofislerin olduğu yere ulaşıyor. Sinyal veriyor ve kapılar kayarak açılıyor.

"İyi günler Volkov. Bu gece daha fazla dişini kırma."

Koridordan çıkıp ofisine doğru ilerliyor, başı dik, pantolonu sanki onun için tasarlanmış gibi giyiyor.

"Bütün dişlerim yerinde," diye çıkışıyorum arkasından.

Ondan nefret ediyorum ama doktorun harika bir kıcı var. Saatim yine çalışıyor. "Her şey yolunda mı, Volkov?"

Koç Tate Ward resepsiyon masasında durmuş, meraklı ama eğlenen bir ifadeyle doktoru izlememi seyrediyor.

"Her şey y o l u n d a ." Bu aptal saati susturuyorum. Muhtemelen bozulmuştur. "Benimle konuşmak mı istedin?"

"Emin olabilirsin." Çenesini koridorun karşısındaki ofisine doğru uzatıyor. "Hadi gel."

BÖLÜM 2

ALEXEI

Ward'ı ofisine **kadar takip ediyorum**, masasının önündeki kulüp sandalyelerinden birine, karşısına oturuyorum.

"Luca Walker hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

NHL'de oynamaktan çok eğlenmeyi, parti yapmayı ve kızların peşinden koşmayı önemseyen yirmi iki yaşındaki çaylak mı? Gerçekleri görmesi gereken ukala bir pislik. Son savunma partnerim Hayden Owens geçen sezonun sonunda hücumla geçince Ward Walker'ı serbest oyuncu olarak transfer etti ve bizi eşleştirdi.

"O daha genç."

Kimse bana yaşımı Walker gibi hissettiremez, bebek yüzlü, parlak gözlü ve iyimserlik dolu. Çocuk bir güneş ışığı gibi, bahar papatyası kadar taze.

Ward bekliyor, izliyor.

"Tecrübesiz," diye ekliyorum.

Daha çok sabırlı göz teması. Eski oyuncu koç benden sadece birkaç yaş büyük ama onu onlarca yıl daha yaşlı gösteren sinir bozucu bir sakinliği ve bilgeliği var.

"Bu seviyede oynamaya devam etmek istiyorsa bu yıl çok çalışması gerekecek." Ligdeki her oyuncu için, on tanesi kanatlarda bekler. Bir hata yaparsa gider, Storm'un çiftlik takımına gönderilir.

"Ve benimle oynamaya uygun olduğunu sanmıyorum." Ward'ın kara kaşları kalktı.

"Gerçekten mi?"

"Çaylaklar ilk savunma çiftinde oynamazlar. Üçüncü kademe çiftte başlarlar ve yükselirler."

Hokey takımlarının üç savunma çifti vardır. Birincisi, benim gibi en iyi oyuncularınız içindir, yeni bir takımda, yeni bir seviyede oynayarak hala ayaklarını bulan çocuklar için değil.

Ward bunu biliyor. Yıllar önce o NHL'deyken, ben Montreal'deyken ve o burada Vancouver'da Storm'dayken birbirimize karşı oynardık. Rekor bir yıllık kontratla ilk tur draft seçiminden ligin en skorer oyuncusuna yükseldi. Diz sakatlığı kariyerini bitirene kadar sekiz yıl üst üste yılın MVP'si Hart ödülünü kazandı. Yerel bir üniversitede kadın hokeyi koçluğu yaparak ortaya çıkana kadar birkaç yıl ortadan kayboldu ve iki yıl önce Vancouver Storm'da baş antrenör olarak işe alındı.

"Benim felsefem, sizden daha iyi insanlarla çalışmanın gelişmek için en iyi yol olduğudur." Ward sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini karnının üzerinde birleştiriyor. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Koç sensin."

"Yine de ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Bunu yapmak istemiyorum. Maçta, antrenmanda ya da idmanda olmadığım her an, yıllar içinde geçirdiğim çok sayıda sakatlığı iyileştirmekle geçiyor.

Ayrıca, kimse bana ipleri göstermedi. Kimse bana akıl hocalığı yapmadı. Her şeyi kendim çözmek zorundaydım.

"Bebek bakıcılığı yapacak vaktim yok."

Ward'ın ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Zaman ayırmanı gerçekten çok isterim. Luca Walker'a akıl hocalığı yapmanı ve onu Fırtına'nın ihtiyacı olan oyuncuya dönüştürmeni istiyorum."

Ne diyeceğim, hayır mı? İşler öyle yürümüyor. Ward iyi bir adam, muhtemelen Storm organizasyonunun tarihinde bu ofiste oturmuş en iyi adam, ancak doğrudan bir emri görmezden gelirim onun gazabına uğramakla ilgilenmiyorum.

İsterse kontratımın kalan sezonlarını satın alıp beni emekliliğe zorlayabilir. Genç bir adama yer açmak için beni indirimli olarak takas edebilir.

Ona sertçe başımı salladım. "Tamam. Yapacağım."

Son birkaç sezonda yaptığı değişikliklere bakılırsa, bu takım için büyük bir planı olduğundan şüpheleniyorum.

Jamie Streicher, ligin en iyi kalecilerinden biri, kalede. Rory Miller, ligin en skorer oyuncusu, santrfor ve şimdi de kaptan. Hayden

Owens, savunmadan hücumla geçti ve kaydettiği sayılarla herkesi şaşırttı.

Şimdi de gözünü çaylak Luca Walker'a dikti. Eğer sevdiğim bir şey varsa, o da bu takımdır ve kupa için koşmamıza engel olacaksam ne olayım.

Hayal kırıklığıyla iç çektim. "Neden buradaki son adam gibi bir pislik olamıyorsun?" Son Storm koçu berbattı. Kırmızı suratlı, kızgın, sürekli bize bağırır. Her hata, her mağlubiyet için bizi azarlardı.

Ward kısa bir kahkaha atar. "Teşekkürler, Alexei." Başıyla beni onaylıyor. "Minnettarım."

"Bana henüz teşekkür etme." Kapıya doğru gidiyorum.

"Son bir şey daha." Kaşlarını çatarak bilgisayarına bakıyor ve bir şeyler çıkarıyor. "Vatandaşlık başvurunuzla ilgili bir sorun var."

"Yine mi?" İçim daralıyor. Bu kâbus bitmeyecek. Ward bana garip bir bakış atarken göğsümdeki endişe sıkışıyor. "Bu yıllardır oluyor."

"Neden hâlâ vatandaşlık almadığınızı merak ediyordum."

Ailem ben sekiz yaşındayken Rusya'dan Kanada'ya göç etti. "Vizelerimiz ve kalıcı oturma iznimiz vardı ama NHL'ye katıldığımda ve vatandaşlık için başvurduğumuzda her şey boka sardı."

Yanlış yazılan isimler, kaybolan başvurular, sebepsiz yere reddedilen başvurular ve yeniden gönderme talepleri yüzünden yıllarca süren sorunlar. Baş ağrısı üstüne baş ağrısı.

Eğer bu işe para yatırabilseydim, yatırırdım - ligdeki en yüksek maaşlı oyuncuların biri olarak yeterince param olduğunu Tanrı biliyor - ama Kanada hükümeti bu şekilde çalışmıyor.

"Şu anda takımın hukuk personeli ilgileniyor." Ward bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Ne yaptıklarını biliyorlar."

"Ne kadar süreceğini söylediler mi?"

"İşlemlerin tamamlanması, mülakatlar ve nihai kabul genellikle bir yıl sürer. Üç yıla kadar da uzayabilir."

O kadar zamanım var mı bilmiyorum. Nadiren kabul ettiğim gerçek şu ki, kötü bir sakatlık geçirirsem işim biter. Ward'ın başına geldi. Benim de başıma gelebilir.

Ward, "Vizenizin işleyişine göre," diye ekliyor, "ülkede kalmak için takımla birlikte olmanız ya da vatandaşlığınızın olması gerekecek."

İçimde alarm çalıyor. Rusya'ya geri dönmekle ilgilenmiyorum. Ayrıldığımızdan beri geri dönmedim. Kesinlikle ailemin gönderilmesine izin veremem.

geri döndük. Hükümete karşı açık sözlüydüler -bu yüzden ayrıldık- ve haklarında tutuklama emri çıkarılınca ülkeden kaçtılar. Geri dönmeleri güvenli değil.

Ben büyürken, beni pahalı bir spor olan hokeyde tutmak için çok çalıştılar. Bana burada, Kanada'da daha iyi bir yaşam sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

Bunu düzeltmek zorundayım. Burası bizim evimiz. Hayatlarımız burada.

Ward'ın ofisinin cam duvarları arasından koyu kızıl saçları dikkatimi çekiyor ve doktorun o sinir bozucu topuklu ayakkabılarıyla koridorda ilerleyişini izliyorum. Bana sırtıttığında burun deliklerim alevleniyor.

Kimse onun kadar sinirlerimi bozamaz.

Ward'ın açık kapısının önünden geçerken dikkatini Ward'a çeviriyor ve gülümsemesi samimi bir hal alıyor. "Selam, Tate."

Ward ona dostça bir baş selamı veriyor. "Dr. Greene."

İki yıl önce beni transfer ettiğini öğrendikten sonra ona söylediklerimi düşündükçe göğsümde bir sızı hissediyorum. Bana inanmadığını öğrendikten sonra.

Tıp fakültesine babasının parasıyla girmiş birinin beni tedavi etmesine izin vermem. Belli ki beceriksizsin.

Yine de gözlerindeki acı istediğim kadar iyi hissettirmedi.

Bunu Ward'a mı söyledin? diye sordu.

Evet, yalan söyledim. Ona senin beceriksiz olduğunu söyledim.

Köşede kayboluyor ve Ward'ın gözlerinde bir parıltıyla beni izlediğini fark ediyorum.

"Bir Kanadalı ile evli olmaman çok kötü."

"Evlenmek mi?" Emma'dan sonra asla ama asla evlenmezdim.

Pencereden dışarı bakıyor. "Bu, başvuru sürecini gerçekten hızlandıracaktır."

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor. "Vatandaşlık için bir Kanadalı ile evlenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

İlk aklıma gelen doktor oluyor, sonra o düşüncüyü hızla uzaklaştırıyorum. Rastgele zamanlarda aklıma gelmesinden nefret ediyorum.

Arkasına yaslanıp o kararlı ve sakin haliyle beni izliyor. "Ben öyle bir şey demedim. Sana asla yasadışı bir şey yapmanı söylemem." Tekrar omuz silkiyor. "Her şey yoluna girecek. Kontratının bitmesine daha üç yıl var. O zamana kadar hallederler."

İçimi bir bulantı kaplıyor. Takımla üç yılını kaldı mı bilmiyorum ve vatandaşlık başvurumla ilgili işler bu kadar uzamışken o kadar beklemeyi göze alamam.

Ward'a veda edip arabama doğru ilerlerken vücudumdaki her iğnenin ve plakanın farkındaydım. Oynadığım için iyileşmeyen her sakatlığın. Buzda vücudumu bir silah gibi kullanıyor, acımasız ve fiziksel bir hokey oynuyorum.

Bir sakatlık her şeyi bitirebilir ve beni ve ailemi Rusya'ya geri gönderebilir.

Ward haklı. Evlenmem gerek ve bunun hızlı olması gerek.

BÖLÜM 3

GÜRCİSTAN

O ÖĞLEDEN SONRA, hastanedeki ofisimde oturmuş, pencereden yakındaki arenadan sarkan dev pankarta bakarken gözlerimi kısmıştım -Alexei Volkov'un Fırtına üniformasıyla yüz metrelik bir görüntüsü.

Arena'daki ofisim aynı görüntüye sahip bir Storm reklam panosuna bakıyor. Evren bana gülüyor.

İki orta parmağımı da afişe doğru çeviriyorum. Keskin bir çene hattı, güçlü bir burun ve ensesinde kıvrılacak kadar uzun, kalın, siyah saçlar ne büyük bir kayıp. Parmaklarınızı içine sokup keskin bir şekilde çekiştirebileceğiniz kadar uzun.

Evrenin *ona* o geniş, yontulmuş omuzları vermesi, *onu* o yüksek boyda yaratması ne büyük haksızlık.

Rus aksanından arınmış ama hafifçe kırılmış ünsüzleri olan o alçak, gürültülü tınısıyla sesi bile bir kayıp.

Arkadaşım Darcy bir keresinde Volkov'un korkutucu bir şekilde seksi olduğunu söylemişti. Kalın kirpiklerle çevrili karanlık, ruhsuz gözler. Muhtemelen kalıtsal olan sürekli göz altı halkaları, ama tartışmalarımızın onu geceleri uyutmadığını, sinirlendirdiğini ve uyuyamadığını hayal etmeyi seviyorum.

O kötü çocuk seksi. İstememeniz gereken türden ama istiyorsunuz.

Yani, *benim* yok. Bazıları sever. Volkov benim hoşuma gitmeyecek kadar hıyarın teki.

Alışverişi tam zamanlı işin haline getir ki gerçek bir doktor bulabilelim, dedi. Bu yaz arkadaşlarımızın bizi götürdüğü Hawaii gezisinden beri onu ilk kez görüyorum. Tam bir hafta birbirimizi görmezden geldik, birbirimize bakmadık bile.

"İki dakika."

Yerimden sıçradım. Hastanedeki sporcu iyileştirme programının yöneticisi Dr. Heather Joshi, bilmiş bir gülümsemeyle kapımın pervazına yaslanıyor.

"O kadar zamandır ona bakıyorsun."

Yüzüm yanıyor. "*Ters ters bakıyordum. Çünkü o bir pislik.*"

Karşımdaki sandalyeye oturdu ve bilgece başını salladı. "Mmm. Evet. Doğru." "Ondan nefret ediyorum." Bunu biliyor.

Manikürlü tırnağıyla çenesine dokunuyor. "Mhm. Bu yüzden mi senin şımarık küçük bir prenses olduğunu düşünmesine izin veriyorsun?"

Heather beni gençken ayak bileğimi kırdığımdan beri tanıyor ve iyileşmemi ve rehabilitasyonumu denetleyen doktordur. Tutkusu, coşkusu ve işine olan bağlılığı bana sporcu sakatlıklarının iyileşmesinin benim tutkum ve amacım olduğunu gösterdi ve kusursuz tarzı bana işinizde harika olabileceğinizi ve bunu yaparken inanılmaz görünebileceğinizi gösterdi.

Birlikte tasarladığımız sporcu sakatlıklarını iyileştirme programı, ısıtılı elbiseler, iki evcil tavşanım ve beni güçlü ve seksi hissettiren topuklu ayakkabılarla birlikte dünyada en sevdiğim şeylerden biri.

Topuklarına bakıyorum.

"Yeni mi?" "Dikkatimi dağıtmaya çalışma."

"Ben de varsayımlarına inanmasına izin verdim. Ne olmuş yani? Beni tanıma ayrıcalığına sahip değil."

Volkov'un düşündüğünün aksine, ben varlıklı biri olarak büyümedim. Genç bir anne babanın kıt kanaat geçimiyle büyüdüm. Evet, soyadım Greene ve evet, *o* Greene'ler, ama varlıklı ve güçlü büyükbabam, annem on yedi yaşında hamile kalınca babamla ilişkisini kesti. Devlet okuluna gittim, üniversitede burs kazanmak için çok çalıştım, British Columbia Üniversitesi Kadın Futbol takımında oynadım ve sonra tıp fakültesinde daha da çok çalıştım. Başardığım her şeyi hak ettim.

Yine de hakkımda en kötü şeylere inanmasına izin vermekten hastalıklı bir tatmin duygusu duyuyorum.

Hepimizin özel okula gidecek parası yoktu.

Tanrım, Volkov tam bir pislik. Eski sevgilim Liam gibi kontrolcü ve kibirli. Tıp alanındaki pek çok erkek gibi. Birkaç yıl önce öldüğünde bana bir miras bırakan büyükbabam gibi, ama miras için evli olmam gerektiği uyarısıyla.

O paraya *dokunmayacağım*. Ona ihtiyacım yok ve beni kontrol edemediği için öfkeli bir şekilde cehennemden bana bakıyor olması fikri hoşuma gidiyor.

Ayrıca, Liam'ın beni nasıl manipüle ettiğinden sonra, asla evlenmezdim. Erkeklerin evliliği kadınları kontrol etmek için bir araç olarak kullanması çok kolay.

Dikkatimi tekrar Heather'a veriyorum. Laboratuvar önlüğünün altında, en sevdiği renk olan çarpıcı fuşyadan özel dikim bir elbise giyiyor. Rujuyla uyumlu, kahverengi teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor.

"Bu senin rengin," diyorum, o giydiğinde her zaman yaptığım gibi.

Kendi kendine gülümsüyor. "Biliyorum." Yüz ifadesi değişiyor. "Bu sabah hastane yönetim kuruluyla görüştüm ve kötü haberlerim var."

Uh-oh. Bu bir uyarı atışı. Bunu bize tıp fakültesinde hastanın ailesine sevdiklerinin öldüğünü nasıl söyleyeceğimizi öğretirler.

"Program bir sonraki tur finansmanı alamadı," diyor.

Nefes almayı bırakıyorum. Araştırmada finansman her şeydir. Maaşlarımızı, laboratuvar ve ofis alanımızı, ekipmanlarımızı, her şeyi karşılar.

Finansman kaybı bir ölüm cezasıdır. Midem bulanıyor. "Yani işimiz bitti." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Mayıs itibarıyla, evet, program bitti." "Yine de Mayıs'a kadar vaktimiz var."

Empatik bir ifadeyle başını sallar. *Hayır, sevdiğiniz kişi geri gelmeyecek.*

"Eğer Ocak ayına kadar fon bulamazsak, hastane burayı fon bulabilecek birine kiralayacak." İç geçiriyor ve benim için güçlü olmaya çalıştığını görebiliyorum ama çok kızgın. "Her şey para," diyor biraz da acıyla.

Sersemlemiş durumdayım, sorular ve duygularla başım dönüyor. Program iki yüz sporcuya ulaştı. Çalışmalarımız çığır açıyor. Sakatlıkları iyileştirmek için sporda norm haline gelecek ve dünyanın dört bir yanındaki sporculara yardımcı olacak yöntemler buluyoruz.

Bunun da ötesinde, Kanada'da sağlık hizmetleri kamu tarafından finanse edilmektedir. Aksi takdirde katılımcılarımızın birçoğu bu düzeyde bir bakımı karşılayamazdı.

"Ama biz-her şey çok iyi gidiyordu. Son yayınıımız-"

"Biliyorum. İnanılmaz bir iş yapıyoruz." Derin bir nefes alıyor. "İyi haber şu ki, ikimizin de uzun kariyerleri var. Birçok özel kliniğin uzmanlara ihtiyacı var."

Yine de sadece zenginlere hitap eden özel bir klinikte çalışmak istemiyorum.

"Ve siz de Fırtına'ya sahipsiniz," diye ekliyor.

İtiraf etmeliyim ki, takımın sağlık ekibindeki işi kabul ettim çünkü araştırma programına ve bir sporcu olarak özgeçmişime güvenilirlik katacaktı

kurtarma uzmanı.

Şu anda Toronto'da ortopedi cerrahı olan Liam'ın büyük bir hokey hayranı olmasının da bir zararı yoktu. Bir hokey takımında çalışmak onun hayaliydi. Başta bana hiç inanmamışken onun hayalindeki işi almak iyi hissettirdi.

Yine de sonunda çok sevdim. Sporcularla çalışmayı, onları sağlıklı tutmayı ve hayallerindeki işi yapabilmeleri için iyileşmelerini denetlemeyi seviyorum.

Volkov hariç. Tate Ward'a beceriksiz olduğumu söylediği için cehenneme gidebilir. Siktir et o herifi.

Motivasyon roketleri içimden geçiyor. "Pes etmeye hazır değilim," diyorum Heather'a. "Böylece fonları toplayacağız. Yardım gecemiz yaklaşıyor. Medyayı işin içine sokabiliriz. Maaşa ihtiyacım yok-"

"Georgia." Elini benimkinin üzerine koydu. "On milyon dolara ihtiyacımız var. Yardım kampanyası en fazla birkaç yüz bin dolar getirir." Bana yenilginin hüznü gülümsemesini veriyor. "Sorun değil. Araştırma böyle ilerler."

Aklıma bir ampul gibi mirasım geliyor - on milyon dolar.

Hayır. Asla olmaz. Evlilik erkeklere fayda sağlamak üzere tasarlanmıştır, kadınlara değil. Tıp alanında kaç kadının evlendiğini ve daha sonra kocaları kariyerlerinde yükselirken evi çekip çevirmek ve çocukları büyütmek için ortadan kaybolduğunu gördüm?

Yıllar önce, şimdi eski sevgilim olan Liam'ın tıp fakültesinden kaydımı sildirdiğini öğrendiğimde bana evlenme teklif etmişti. *Eğer burada, Toronto'da kalırsan evlenebiliriz* demişti. Romantizm yok, aşk ilanı yok. Akademik başarılarımı paylaştığımda suratının asılması ve sinirlenmesinden, tehdit edildiğinden şüpheleniyorum ama aptalca bir aşk sarhoşu olduğum ve onun onayına muhtaç olduğum için evet dedim. Bir hafta boyunca hayallerimi ertelemeyi düşündüm, böylece onun ücretsiz asistanı olabilecek, kolunda etkinliklere katılabilecek, sessiz ve küçük bir şekilde arka planda kalabilecektim.

O adamla evlenmediğim için evrene her gün şükrediyorum. Onun gibi erkekler kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadın istemezler. Kendilerini kral gibi hissetmek isterler.

Program için para bulacağım ama kesinlikle evlenmeyeceğim.

O akşam erken saatlerde, Storm'un açılış maçı için arenaya dönmem gerekmeden önce, taytım, rüzgarlığım ve şık spor ayakkabılarımla - çünkü seksi görünmek için topuklu ayakkabı giymenize gerek yok - kızları sevinçten çığlık attıracağını bildiğim büyük bir kutu taşıyarak futbol sahasında ilerliyorum.

Sporcu iyileştirme programının en sevdiğim kısmı? Vancouver Şeytanları, inanılmaz, komik, cesur genç kızlardan oluşan bir ekip.

"Düşündüğümüz şey bu mu?" diye soruyor kızlardan biri grup halinde bekledikleri yerden, konuşarak ve gülererek.

Onlara ışıltılı bir gülümseme veriyorum. "Bunu biliyorsun."

İş yerinde Dr. Greene'im ama burada, futbol antrenmanında Koç Georgia'yım. Teknik olarak hala onların doktoruyum, ancak takımın amacı iyileşen sporcuların yeteneklerine uygun bir takım ortamını sürdürmeleridir.

Bir takımda olmanın inanılmaz faydaları vardır - destek, arkadaşlık, yapı, aktif, rekabetçi ve mutlu kalmak - ancak oyuncular normal takımlarına döndüklerinde, genellikle kendilerini yeniden sakatlıyorlar çünkü sakat olmayan oyuncularla rekabet ediyorlar. Kendilerini çok zorluyorlar. Hiçbir şey yapmayan oyuncular fizyoterapiden geri kalırlar ve sıklıkla depresyon yaşarlar, çünkü spor onlar için her şey olduğunda, onu kaybetmek hayatlarında büyük bir boşluk bırakabilir.

Böylece program katılımcılarıyla birlikte spor takımları oluşturdum. Genç kızlar için futbol takımını ben yönetiyorum ve bazı doktor arkadaşlarım da diğer takımları yönetiyor.

Kutuyu yere bıraktım ve onlara sinsi bir gülümseme verdim. "Yeni üniformalarınızı görmeye hazır mısınız?"

Tezahürat yapıyorlar. Sırıtiyorum ve kırmızı siyah bir forma çıkarıyorum.

"Güç renkleri!" ACL yırtığından iyileşmekte olan on yedi yaşındaki Tasha yumruklarını havaya kaldırarak beni güldürüyor. "Çok seksi görüneceğiz."

"Güç renkleri," diye onaylıyorum.

Düzenli maçlar yapmıyoruz, kızlar her hafta birbirlerine karşı antrenman yapıyorlar ama iyi görünmek ve iyi hissetmek önemli. İhtiyacımız olduğunda giydiklerimiz özgüvenimizi artırabilir.

"Bu formayı giydiğinde, ne kadar kötü bir kaltak olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Birkaçı laf atıyor ve ben gülüyorum, formanın arkasındaki ismi okuyorum ve gülümseyen oyuncuya atıyorum. Bunu söylemem gerektiğini sanmıyorum.

ama her neyse. Liseye gidiyorlar, çok daha kötülerini duydular.

"Sıkı çalışma ve tutkuyla her şeyi yapabileceğinizi hatırlamanızı istiyorum."

Bir tezahürat daha. Bir forma daha fırlatıyorum.

"Cesursunuz, acımasızsınız, zekisiniz ve vahşisiniz ve kimse sizi sevdiğiniz şeyi yapmaktan alıkoyamaz."

Tekrar tezahürat yapıyorlar ve herkes formasını giydikten sonra ısınıyoruz ve hücumdan önce öngörülen fizyoterapi egzersizlerini yapıyoruz. Yepyeni formalarıyla kızlar sert oynamak istiyor ama ben onları yavaşlamaya, sakın olmaya ve teknik becerilerine odaklanmaya teşvik ediyorum.

İşte bu yüzden program önemli. Bu kızların birçoğu dünyanın dört bir yanındaki üniversitelerde tam burslu olarak oynama yolunda ilerliyordu. Bazıları profesyonel olabilirdi. Uygun iyileşme ve dikkatle bunlara hala sahip olabilirler.

Program kesilirse Vancouver Devils de onunla birlikte gider. İçimde bir motivasyon dalgası oluşur. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Programı kurtarmanın bir yolunu bulacağım.

BÖLÜM 4

ALEXEI

O GECE MAÇTAN ÖNCE, diğer oyuncularla birlikte arenanın girişinde bekliyorum, ısınmak için patenlerimin üzerinde bir ileri bir geri kayıyorum. Binanın her yerinde enerji uğulduyor, ışıklar sönüp müzik başladığında taraftarlar kükrüyor.

Diğer oyuncular alçak sesle konuşuyor, bazıları yere bakıyor, konsantrasyonlarını kaybetmiş ve kafaları oyunda, bazıları da benim gibi sıcak kalmaya çalışıyor.

Maça ve bu sabah ne çalıştığımıza odaklanmam gerekirken vatandaşlık sorunumu düşünüyorum.

"Vancouver Storm ulusu," diye sesleniyor spiker, "sezon açılışına hoş geldiniz!"

Seyirci yine kükrüyor, gitmek için can atıyor. Taraftarlar, playoffların üçüncü turunda elendiğimiz geçen sezonun sonundan beri bunu bekliyordu; bu takım neredeyse on yıldır Stanley Cup playofflarında en uzağa gitmişti.

Önümde, eski savunma ortağım Hayden Owens bana her zamanki gibi gülümsüyor. "Kabul et, Volkov. Geri dönmek güzel."

Alçak bir onay sesi çıkarıyorum. Geri dönmek *her şeydir*. Normal sezonda seksen iki maçla, programımız yorucu ve dolu

-Ama bütün yazı sıkılarak ve tekrar takımımla oynamak için can atarak geçirdim.

Fiziksel olarak bu gece iyi hissediyorum. Omzum ağrımıyor. ACL'm iyi hissediyor. Sıkı bir düşük enflamasyon diyeti uyguluyorum, sıkı antrenman yapıyorum, sıkı dinleniyorum ve bu sezon elimden gelenin en iyisini yapmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Zihinsel olarak Ward'un ofisine geri döndüm. Bu oyunda her şey göz açıp kapayıncaya kadar bitebilir. Hızlıca bir şeyler bulmalıyım.

Arenada, spiker takım personelinin, antrenörleri ve fizyoterapistleri listeler.

"*Hazel Hartley*," diye anons ediyor ve Storm'un kaptanı Rory Miller ellerini ağzına götürüyor.

"İşte benim kızım!" diye bağırarak koridordan sahaya doğru ilerliyor. Nişanlısı Hazel, Storm'da fizyoterapist olarak çalışıyor ve muhtemelen diğer çalışanlarla birlikte yedek kulübesinde duruyor. Miller benim düz bakışlarım karşısında sırtlıyor ve göğsünü kalbinin üzerine bastırıyor. "Beni duyamıyor olması önemli değil. Desteğimi *hissedebilir*."

"*Darcy Andersen*," diye sesleniyor spiker, şimdi takım analistlerini sıralıyor ve Owens eldivenlerini coşkuyla birbirine vuruyor.

"Evet, Darce," diye bağırıyor. "Git yakala onları, kaplan!"

"Tanrım." Bu lanet herifler ve ilişkileri. "Kendinizi kontrol edin."

Miller, Owens'a dirsek atıyor. "Soruyu sormaya hazır mısınız?"

Bu sabah antrenmandan sonra Owens bize Darcy için yaptığı nişan yüzüğünü gösterdi. İkili geçen sezona kadar yıllarca en iyi arkadaşlardı ve Darcy yeniden çıkmaya başladığında Owens'ı ekürisi olmaya ikna etti.

Bu uzun sürmedi.

Owens sırtlıyor. "Henüz değil. Onunla uğraşmaktan çok keyif alıyorum. Ama yakında."

Yine Ward'un söylediklerini düşünüyorum. *Bir Kanadalı ile evli olmaman çok kötü*.

Spiker takımın sağlık personelinin sıralıyor ve ben de kafamı oyuna vererek yere bakıyorum.

"*Dr. Georgia Greene*."

Boynum gerildi.

"Kız arkadaşına tezahürat yapmayacak mısınız?" Miller masum bir gülümsemeyle soruyor, gözleri muziplikle parlıyor.

Anlaşamadığımızı biliyorlar. Ama nedenini bilmiyorlar.

Sonunda oyuncularını anons ettiler. Miller, Owens ve ilk kalecimiz Streicher buza çıkarken kalabalık çılgına dönüyor.

"*Winnipeg, Manitoba'dan, Luca Walker!*" Kalabalık çaylak oyuncumuz için bu kez daha yüksek perdeden tezahürat yapıyor ve Walker buza adım atıp el sallarken omzunun üzerinden bize o sinir bozucu ukala sırtışını gösteriyor. Walker şimdiden kadın kalabalığının ilgisini çekmeye başladı.

"*Vancouver, BC, Kanada'dan, evimizin çocuğu ve üç kez Norris kupası kazananı*," kalabalık daha yüksek sesle kükreteye başladı ve ben

Buz, "Alexei Volkov."

Bir tur atıp taraftarları selamlarken ve içimde o tanıdık adrenalin akışını hissederken arenanın gürültüsü kulakları sağır ediyor. Vancouver taraftarlarının sevdiğim bir yanı da nerede doğduğunuzu umursamamaları; eğer bir dönem burada hokey oynadıysanız, buralısınız demektir. Yine de bu yüzden mi tezahürat yapıyorlar yoksa bunun benim son sezonum olacağını düşündükleri için mi?

Öyle değil. Bırakmak için çok inatçıyım. Beni bir tabutun içinde emekliliğe sürükleyebilirler.

Buzun etrafında bir tur kayıyorum, taraftarlar kükrüyor, spot ışıkları beni takip ediyor ve arenadaki enerji titreşiyor. Böyle bir şey yok. Kanada'ya taşındığımızdan beri NHL'de oynamak benim hayalimdi. Bundan hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim. Kayarak yanından geçerken yedek kulübesindeki doktora bakmaktan kendimi alamıyorum, gözlerimiz karşılaşıyor ve ben hızla uzaklaşıyorum.

Oyuncular marş için yerlerini alıyor, Walker yanımda duruyor, ağırlığını bir bacağından diğerine atıyor, Noel'deki bir çocuk gibi geniş gözlerle arenaya bakıyor. Geçen yıl sezon ortasında takıma katılmıştı, yani bu onun ilk sezon açılışı.

"Hiç eskimiyor mu?" Walker bana soruyor.

Arenaya bakıyorum, kükreyen taraftarları, çalan müziği, taraftarlar arasında dolaşan mavi ışıkları görüyorum. Storm formaları denizine. Kazanmamızı neredeyse bizden daha çok isteyen taraftarlar.

Burada, buzun üzerinde, bir şeyin parçasıyım. Bunun bir anlamı var. Müzik biterken ona "Hayır," diyorum. "Hiç eskimiyor."

Maçın yarısında, diğer takımın defans oyuncusu Miller'a arkadan çapraz bir kontrol yapıyor ve onu kalecinin üzerine doğru itiyor. İçimden keskin bir koruma duygusu geçerken omurgam dikleşiyor. Bu çirkin bir vuruştur ve penaltıyı hak ediyordu ve taraftarlar hemen yuhalamaya başladı, düşük bir onaylamama ve öfke gürültüsü arenada dalgalanıyordu. Öfkeyle cama vuruyorlar.

Düdük çalıyor ama hakem diğer takıma penaltı vermek yerine Miller'a kaleciye müdahale cezası veriyor.

Miller ceza sahasına doğru kayarken taraftarların yuhalamaları daha da yükseliyor. "Ciddi misin lan sen?" diye bağırıyor hakeme şok içinde.

Buzdaki Storm oyuncularını bana bakıyor ama ben Miller'a çapraz kontrol yapan oyuncuya bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Ben Storm'un infazcısıyım. Buzdaki en büyük adamım ve en güçlü, en agresif dövüşçüyüm.

Ve şimdi benim görevim skoru eşitlemek ve diğer takıma sonuçlarına katlanmadan böyle şeyler yapamayacaklarını göstermek.

İki dakika sonra, kalenin önünde pak için bir mücadele oldu, düdük çaldı ve ben de fırsatımı yakaladım. Miller'a çapraz kontrol yapan adamın formasını tuttum ve o da beni geri itti.

Buzun üzerinde ne yaptığımı biliyor muyum? Evet, biliyorum. Otuz altı yaşındaki bir oyuncu için rekor düzeydeki kontratım bunu kanıtlıyor.

Takımımı destekleyebilir ve adamlarımı koruyabilir miyim? Evet. Koruyucu içgüdülerim skoru eşitlemek ve onlara bizimle uğraşamayacaklarını göstermek için can atıyor. Bu dövüşü kazanacak mıyım? Ayrıca evet.

Adrenalin içime işliyor,

Kalp atışlarım hızlandıkça duyularım keskinleşiyor.

Ve yine de, bu boktan çok yoruldum. Bu, bir kalp atışında veda edeceğim kısım.

Bakışlarım, iç saha maçları sırasında arkadaşlara, aileye ve takım personeline açık olan ev sahibi locasına doğru kayıyor. Hâlâ burada mı? Hala izliyor mu?

Bakışlarımı buza geri çekiyorum. O umurumda değil ve izliyor olması da kesinlikle umurumda değil.

Diğer oyuncunun etrafında dönerken, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken ve adrenalin damarlarımda hızla akarken, eldivenlerimi buzun üzerine fırlattığımda taraftarlar onaylarıyla kükrüyor.

BÖLÜM 5

GÜRCİSTAN

BİR HAFTA SONRA, Gastown mahallesinde sıkışıp kalmış berbat bir bar olan Filthy Flamingo'ya girdim ve barda Jordan'ın önüne oturdum - arkadaşım, üniversiteden beri oda arkadaşım ve barmenim.

Dar, ahşap panelli barın duvarında çerçevelenmiş eski grup posterleri; tavanda yumuşak, güzel ip ışıkları ve içki şişelerinin arkasına yapıştırılmış yüzlerce Polaroid var. Bir tanesinde Jordan gülerken yanağına kocaman bir öpücük konduruyorum. Bu beni hep gülümsetir.

Birkaç Storm oyuncusu arka taraftaki bir masada oturuyor. Jordan hokeyden nefret ediyor ve bu sessiz bar, kudurmuş taraftarlar tarafından takip edilmeyecekleri tek yer. Genelde maç geceleri, takımın maçtan sonra burada olacağından emin olduğumda bardan uzak dururum. Çıkar çatışmasından kaçınmak için değil, çünkü Hayden Owens gibi arkadaş olduğum oyunculara iyi davranmıyorum, ama Volkov'la karşılaşmaktan nefret ediyorum.

"Evlenmem gerek," diyorum ona, bir bar taburesine çökerek.

Hiç duraksamadan bana bir kadeh şarap doldurdu. Miras ve programın fon kaybetmesi hakkında her şeyi biliyor.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben araya girdim. "Evlen benimle." "Hayır." Ağzının köşesi yukarı kalktı.

Narin, masalsı görünüşüne rağmen -uzun, parlak siyah saçları, zümrüt gözleri, soluk porselen teni ve rahmetli annesinden miras kalan zarif yüz hatları

-Hiçbir şeyden etkilenmiyor ya da sarsılmıyor. Hiçbir boku kabul etmez ve hiçbir şey onu etkilemez. Çivi gibi serttir.

Annesinin vefatı, babasının üzüntüden onu terk etmesi ve Liam olayı boyunca hep birlikte olduk. Benim için tıp fakültesi ve onun spor psikolojisi yüksek lisansı boyunca. Onu araştırma programına danışman olarak almaya çalıştım ama hayır dedi.

Ona kazanan bir gülümseme veriyorum. "Lütfen." "Gerçekten istemiyorum."

"Senin için yapardım." Gerçekten yapardım. Evleneceğim tek kişi o. "Bu mükemmel. Zaten birlikte yaşıyoruz. Sadece benimle etkinliklere falan gelmen, bana gerçek aşkım demen, beni öpüyormuş gibi yapman falan gerekecek."

Eğlenerek bir kaşını kaldırıyor. "Sahte randevu olayına pek girmiyorum."

Ona alaycı bir gülümseme verdim. Aslında evet diyeceğini düşünmemiştim. Bu çok saçma bir istek. "Tamam, adil."

Daha fazla oyuncu geliyor, geçerken bize selam veriyorlar. İçkileri birkaç dakika karıştırdıktan sonra çalkalayıcıyı yere bırakıyor, derin bir nefes alıyor ve yüz ifadesini nötr tutuyor. Koyu renk tırnakları tezgâhın üzerinde sıkılaşıyor. "Parayı babamdan isteyebilirsin."

Söylemeye utanıyorum ama bunu çoktan düşündüm. Onun ne diyeceğini biliyorum, Jordan da öyle. Vancouver'da büyükbabamdan daha fazla parası olan tek kişi, paranın ona satın alamayacağı tek şeyi isterdi: kendisiyle hiçbir şey yapmak istemeyen kızıyla zaman geçirmek.

Benim için de yapardı ama Jordan'a bunu yapamam.

"Hayır." Sanki yemekte saniyeleri geri çeviriyormuşum gibi elimi sallıyorum. "Evlenmeyi tercih ederim."

Bana küçük, rahatlamış bir gülümseme veriyor. "Seninle evlenecek bir düzine adam bulabilirim. Git onlardan birini bul. Hastanedeki şu adam kim, Dr. Yakışıklı?"

"Dr. Handley." Benimle kesinlikle evlenirdi, ama sonra bağlanırdı ve kalbini kırdığım için kendimi kötü hissederdim. "Ben öyle bir evlilik istemiyorum. Ben bir iş anlaşması istiyorum."

Jordan başını sallıyor. "Duygu yok."

Anlayacak biri varsa, o da odur. O da ilişkilerden hoşlanmıyor. "İdeal olarak, birbirimizden hoşlanmıyoruz bile."

Kapı açıldı ve Volkov içeri girdi. Jordan gözlerinde alaycı bir soruyla kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

Ona kuru bir bakış attım. "Sanki."

Tuvalete gidiyorum ama döndüğümde Volkov iki bar taburesi ötede oturuyor. O ve Jordan başlarını birleştirmiş, kısık sesle konuşuyorlardı. Beni görünce konuşmayı kesti. Bana sivri bir bakış gönderiyor.

"Ne?" Jordan onun hakkında ne hissettiğimi biliyor ama onlar arkadaş ve taraf tutmayı reddediyor.

"Volkov'un sana sormak istediği bir şey var."

"Hayır, yok." Ona ters ters bakıyor. "Sessiz ol, Jordan."

Ona doğru dönüyorum. "Ona sessiz olmasını söyleme. Burası onun barı." Jordan'a dönelim. "Ne oldu?"

"Volkov bana evlenme teklif etti."

Muhtemelen tokat yemiş gibi görünüyorum, çenem yere çarpıyor ve iri gözlerle gözlerimi kırıştırıyorum. "Neden?" Ona karşı bir şeyler mi hissediyor? Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Midemde keskin bir huzursuzluk hissediyorum.

Jordan kendi kendine gülümsüyor, gözlerinde yaramazlık parlıyor. "İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Hayır-"

Çok geç kaldım. O çoktan uzaklaştı ve ben Volkov'la baş başa kaldım. Sessizce oturuyoruz, ikimiz de dosdoğru Polaroidlere bakıyoruz. Bir yerlerde onun bir fotoğrafı var. Gözlerim orayı tarıyor. Geçen sezondan Hayden ve Rory ile birlikte.

Buna daha fazla dayanamayacağım. Yüzümü ona döndüm. "Neden Jordan'a evlenme teklif ettin?"

Soğuk bakışları bana kayıyor, sonra uzaklaşıyor.

"Önce sen." O da ona bunu söyledi. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez." "Peki."

"Güzel."

Polaroidlere geri dönüyorum. Onun da mı mirası var? Paraya ihtiyacı yok. Adam zengin. Bütün hokey oyuncularını öyle, özellikle de onun gibi yıldızlar. Her yıl milyonlar kazanıyor.

"Bir mirasım var," diyorum nedense. "Onu almak için evlenmem gerekiyor." Gerisini bilmesine gerek yok.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Vatandaşlığa ihtiyacım var."

Kaşları havaya kalktı. "Ama yıllardır buradasın."

"Biliyorum." Burun delikleri alevlendi. "Bu konuya girmek istemiyorum. Hâlâ takımdayken çalışma vizem var."

"Şanslısın ki tanıdığım en inatçı piçsin." Ona ışıltılı bir gülümseme veriyorum. "Doksanlı yaşlarına kadar iyi oynayacaksın."

Söylenmeyen gerçek havada asılı duruyor: Volkov'un kontratında üç yıl kaldı ve muhtemelen bundan sonra yenilenmeyecek. Hâlâ ligin en iyi defans oyuncularından biri ama kötü bir sakatlık onu bitirebilir. Onun gibi fiziksel defans oyuncuları onun kadar uzun süre oynayamıyor.

Gözlerimiz buluştu. Oh. Oh hayır.

"Hayır," diyorum ona, başımı sallayarak. "Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Hayatta olmaz." Kaşlarını çatıyor.

"Ciddi olamazsın," diye boğuluyorum.

"Öyleyim." Sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi söylüyor.

"Volkov." Ellerimi birleştiriyorum. "Yine başını mı vurdun?" İki yıl önce, kafasına aldığı bir darbe yüzünden geçirdiği kötü bir beyin sarsıntısıyla hastanedeydi. "Birkaç dişini daha mı kırdın?"

Gözlerini kapatarak burun kemiğini ovuşturuyor. "On bin kere söylediğim gibi, bütün dişlerim yerinde."

Sesimi alçaltmadan önce duyulmayacağımızdan emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Seninle evlenmeyeceğim. Bu bir felaket olur."

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oluyor. "Başka seçeneğim yok."

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama seninle evlenecek kadınlar var. Sizin gerçekte nasıl biri olduğunuz hakkında hiçbir fikri olmayan kadınlar."

Yüz ifadesi kararıyor. "Gerçek bir evlilik istemiyorum."

Ben de gerçek bir evlilik istemiyorum. Aklıma bir şey takılıyor ve ilk defa bunu gerçekten düşünüyorum.

Bana beceriksiz dedi. Bunu Ward'a söyledi. Tıp fakültesinde sınıf birincisiydim ama ruj sürüp topuklu ayakkabı giydiğim ve tırnaklarımı yaptırdığım için görünüşe göre ne yaptığımı bilmiyorum.

Hayır. Başka bir seçenek bulacağım. Ondan başkasını.

"Hayır." Eşyalarımı topladım, cüzdanımı çıkardım ve barın üzerine bir yirmilik attım. "Asla yürümez. Birbirimizden nefret ediyoruz. Bunu herkes biliyor."

"İşte bu yüzden işe yarayabilir." Ceketimi silkmemi izliyor, bakışları üzerimde gezinirken dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Sana karşı asla bir şeyler hissetmem."

Başımı öne eğerek kendi kendime gülüyorum. "Vay be. Tam da umutlanmaya başlamıştım."

"İşler karışmayacak. İkimiz de istediğimizi alacağız."

Yine, beynimin mantıklı, problem çözücü kısmı duraklıyor ve bunu gözden geçiriyor. Yanılmıyor. Bu adamdan varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum.

Tıpkı Liam gibi. Güçlü. Kontrolcü. Kariyeri her şeyden önce gelir.

Belki de bu yüzden işe yarayacaktı, diye fısıldıyor beynim. Gerçek bir evlilik olmazdı. Asla aşk olmazdı. Başka ne seçeneğim var ki?

Liam'dan sonra, evlilik fikri beni klostrofobik hissettiriyor. Sanki yeterince hava alamıyormuşum gibi. Sanki duvarlar üstüme üstüme geliyor.

"Hayır," diyorum tekrar. Sahte bile olsa Volkov gibi bir adamla evlenemem. "Son cevap. Git kendine zorbalık edecek utangaç bir eş bul, çünkü o ben olmayacağım."

Ben bardan çıkıp Jordan'a el sallarken çenesi bükülüyor ama tek kelime etmiyor.

Bir yolunu bulacağım. Bulmak zorundayım.

BÖLÜM 6

GÜRCİSTAN

GÜNLER SONRA, Volkov arenadaki kapımı kararttı.

Gözlerimi ekranımdaki hasta dosyasından ayırmıyorum. Burada ne işi var? Daha önce hiç ofisime gelmemişti. Bu çok garip.

"Sorun nedir, Volkov? Yeraltı dünyasına giderken yolunu mu kaybettin?" "Hayır." Kapıyı arkasından kapattı. "Gayet iyi buldum."

Gülme isteğimle savaşıyorum. Ondan nefret ediyorum ve bu hiç komik değildi. Cama yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, o sinir bozucu, soğuk ifadesiyle beni izliyor.

"Sen benim gerçek bir doktor olmadığımı düşünsen de, aslında küçük kadın beynimle yapmam gereken işler var." *Kıst* işareti yapıyorum. "Git başımdan."

"Konuştuklarımız hakkında düşündün mü?"

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes veriyorum.

Yine mi bu? "Hayır," diye yalan söylüyorum.

"Düşünmedim."

Bu hafta *tek* düşündüğüm buydu. Başka bir avukata daha vasiyetnameyi incelettirdim, kıpırdama payı var mı diye, yokmuş.

Başka seçeneğim yok. İçimden hasta bir his geçiyor. Böyle kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyorum. Başka seçeneğim yokmuş gibi, elim kolum bağılıymış gibi hissetmekten nefret ediyorum.

"Tamam." Gitmeye başladı.

"Nasıl olacak?"

Duraklıyor, arkasını dönüyor ve kapıyı tekrar kapatıp beni izliyor.

"Ne kadar zamandır konuşuyoruz?"

"Göçmenlik avukatım bir yıla kadar sürebileceğini söylüyor."

Bir yıl. Tamam. "Mirasım evlendikten üç ay sonra dağıtılacak." Aralık ortası, eğer bunu çabuk yaparsak. Tam da hastanedeki fonun kesileceği zamanda.

Sessiziz, birbirimize bakışıp duruyoruz. Bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyorum.

Yine de futbol oynayan kızları düşünüyorum. Bu önemli bir şey. Onlara yardımcı oluyor. Önemli.

Bir yıl boyunca Volkov'a katlanamayacağım için gerçekten her şeyi mahvedecek miyim? Ona asla aşık olmam. Zaten sürekli takım için seyahat ediyor. Hiç görmediğim berbat bir oda arkadaşı gibi olurdu.

Belki bunu yapabilirim. Kızlar için, sanırım bunu yapabilirim. Vay anasını. Bunu gerçekten yaptığımı inanamıyorum.

"Tamam."

Bir kaşını kaldırıyor. "İyi, ne?"

"İyi, ben-" Ofisimin cam duvarları arasından Ward geçiyor, ona zayıf bir gülümseme verip başımla selamlıyorum. O da bana el sallıyor ve Volkov ile benim aramda merakla bakışıyor. "Kabul ediyorum. Ben de varım."

Volkov beni izliyor ve ben onun bakışları altında kayma dürtüsüyle savaşıyorum. Tıp fakültesinden, çocukluğumdan, asistanlık yıllarımdan kalma o eski his, bir adam beni sindirmeye çalıştığında. Bunu o kadar zahmetsizce, farkında bile olmadan yapıyor ki, çünkü toplum ona tüm gücün kendisinde olduğunu söylemiş.

Bacaklarımı çapraz yapıp bir ayağımı dışarı atıyorum ve bakışları düşüyor. Bugün uzun, sivri topuklu ayakkabı giyiyorum. Bu çifti giydiğimde her zaman olduğu gibi çenesi geriliyor.

"Bu akşam caddenin karşısındaki İtalyan lokantasında buluşalım ve detayları konuşalım." Boğazını temizliyor.

Ne? Onunla yemeğe çıkmak istemiyorum. İğrenç. "Hadi bara gidelim." "Görülmemiz lazım. Fotoğrafımız çekilmeli."

Doğru. Volkov gittiği her yerde dikkat çekiyor. Tüm bu hokey oyuncularını öyle. Vancouver'da hokey bir din ve bu adamlar da tanrı.

"Sekiz," diyor.

"Dokuz." Geç saatlere kadar çalışmayı seviyorum çünkü daha az kesinti oluyor.

Bir kez başını sallar. "Geç kalmayın." Gitmek üzereyken duraksıyor.

"Paraya neden ihtiyacın var?"

Ona gerçeği söyleyemem. Umursamasa bile bilmesini istemiyorum. Bu kişisel ve bana ait bir şey ve Volkov gibi bir adama bu kadar özel bir konuda güvenemem. Ayrıca, onun nefreti beni körüklüyor. Volkov gerçek yüzünü her gösterdiğinde ve bir pislik gibi davrandığında, *haklı olduğum* hissine kapılıyorum.

Ona memnun, kendini beğenmiş bir gülümseme atıyorum, bacağımı düzeltiyorum ve topuğumu sallıyorum. "Ayakkabı koleksiyonum için tabii ki."

Bir süre geçti. *Ayakkabı* için evleneceğime gerçekten inanmıyor, Öyle mi?

Tiksinmiş bir ifadeyle başını sallar. "İnanılmaz, Doktor. Ne kadar yüzeysel olduğunuzu hafife almışım."

Sözleri canımı sıkıyor, ama ben cevap veremedim gitti.

"Sikkafalı," diye mırıldanıyorum, o uzaklaşırken arkasından ters ters bakıyorum.

O pisliğe aşık olmamın imkanı yok.

BÖLÜM 7

ALEXEI

O gece restorana geldiğinde doktor onu selamlarken "**Sakin** bana aşık olma," der. "Bunu yapışkanlı bir nota yaz ve takma dişlerinin üzerine koy, Volkov, çünkü seni asla ama asla sevmeyeceğim."

Neyse ki restoranın daha özel bir alanında, görülebileceğimiz ama duyulmayacağımız bir masa ayırtmıştım. İnsanlar karşımdaki kadına bakıyor, çünkü Georgia Greene'e benzeyen bir kadın dikkat çeker, ama kimse kulak mesafesinde değil.

"Bu bir sorun olmayacak, Doktor." İmaja ve zenginliğe her şeyden çok değer veren birine aşık olmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Aynı hatayı asla ikinci kez yapmam.

Bana bilmiş bilmiş sırtıyor, o sıcak viski gözleri parlıyor. "Senin tipin olduğumu biliyorum."

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, solgun tenine dağılmış çillerin görüldüğü yakasında duruyor. Cildi yumuşak görünüyor, muhtemelen bakirelerin kanını içtiği için.

"Değilsin."

Gerçekten ona asılacağımı mı düşünüyor? Ondan etkilendiğimi mi?

Bakışlarım onun formunda geziniyor. Kıvrımlı. Uzun boylu. Yumruğumun etrafına sarabileceğim kalın saçlar. Keskin, değerlendirci bakışlar ve daha da keskin bir dil. Ve o ayakkabılar. O ayakkabılardan nefret ediyorum.

Servis görevlisi geldi ve o bir kadeh şarap söyledi, ben de alkolsüz bira söyledim.

Kaşı kalkıyor. "İçki içmiyor musun?"

"Sezon boyunca olmaz." Bir biradan sonra bile ertesi gün vücudumdaki iltihaplanmayı hissedebiliyorum. Eski sakatlıklar daha çok ağrıyor. Buna değmez.

Bakışları üzerimde kalıyor, gözlerinde ilgi ve odaklanma var ve bir şey söylemek ister gibi görünüyor.

"Randevunuzu böldüğüm için özür dilerim," diyor garson, gergin bir gülümsemeyle aramıza bakarak ve ben onu düzeltme dürtüsüyle savaşıyorum. Doktorun sertleşmesine bakılırsa, onun da aynı dürtüyü bastırdığından eminim. "Sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyiz?"

Restoranın diğer tarafındaki barmene eliyle işaret ediyor. "Büyük hayranlarıyız," diye itiraf ediyor garson.

"Elbette." Boğazımı temizliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Hadi bara gidelim."

Masaya dönmeden önce birkaç dakikamı imza dağıtarak ve çalışanlarla fotoğraf çektirerek geçiriyorum.

"Vay canına," diyor doktor. "Kibar olabiliyorsun."

Ona taraftarlarla vakit geçirmekten çekinmediğimi, çocukken babam beni küçükler maçlarına götürdüğünde - sadece paramızın yettiği maçlara - oyuncularla tanışmaktan heyecan duyduğumu söylemek üzereyim. Hokey sadece bir oyun değil, kültürümüzün bir parçası. İnsanları bir araya getirir. İnsanlara heyecan duyacakları, umut edecekleri bir şey verir.

Onun yerine "Bu işin bir parçası" diyorum.

Söylemediğim daha fazla şey olduğunu biliyormuş gibi kaşlarını çatarak bakışlarını üzerimden ayırmıyor ama yine de bırakıyor. "Yani, bir yıl."

"Bir yıl. Ya da benim vatandaşlığım ve senin mirasın gelene kadar." Derin bir nefes alıyorum. "Birlikte yaşamalıyız."

Bakışları üzerimde daralıyor.

"Hareket etmiyorum," diyoruz aynı anda.

Çenesi düşer. "Neden taşınayım ki? Arenaya yakın oturuyorum. Senin için uygun."

"Jordan'la yaşamıyor musun? Kardeşlik evinde yaşıyormuşum gibi sabahları duş için kavga etmeyeceğim. Benim evime taşınacaksın."

"Evin yaşanabilir durumda mı?"

Ne kadar şımarık olduğuna hayret ederek başımı sallıyorum. "Senin büyüdüğün gibi bir fiskiye ve dairesel sürücüm olmayabilir ama seni temin ederim, evim ortalama bir hokey karısı için yeterince iyi."

Burun delikleri alevlendi. Zenginliğe alışmış olmasıyla ilgili yorum mu, yoksa eğitimini ve kariyerini yaklaşan medeni durumuna indirgemesi mi? Bakışlar

Sanki vuracak başka bir sinir bulmuşum gibi.

"Dikkatli olun, Doktor." Kaşlarımı kaldırıyorum. İnsanlar bunca zamandır çaktırmadan bize bakıyordu. "O kadar şeytani görünme. İnsanlar izliyor."

Ben bunu söylerken masanın yanından bir adam geçiyor, bakışları onun saçlarının arkasına takılıyor. Elim bardağımın etrafında sıkışıyor.

Gülümsüyor ama bakışları soğuyor, güzel kehribar gözleri donuklaşıyor.

Güzel değil. Sadece ilginç. Küçük altın iplikleriyle ışıltılı. Bir bardak burbon gibi zengin. Biraz mükemmeldir ama fazlası sizi öldürür.

"Belki de yerimde kalmak istiyorum. Belki de taşınmak istemiyorum," diye ekliyor ve tırnaklarına bakarak onları inceliyor. Koyu kestane moru renginde, düzgün ve kesilmişler.

"Eminim beni bir süpürge dolabına tıkmayı ve oraya yatak odam demeyi çok istersin, ama benim evimde ikimizin de birbirimizin yolundan uzak durması için yeterince yer var."

Birkaç yıl önce Kuzey Vancouver'da bir ev satın aldım ve yeniledim. Baktığım evler arasında en büyüğü değildi ama iyi bir mimariye sahipti: ormanın içine sıkışmış, ağaçlara bakan, kemerli ve eğimli tavanlar, bol miktarda doğal ışık ve büyük bir taş şömine. Emlakçım buna yüzyıl ortası modern dedi. Özel, sessiz ve komşular beni rahatsız etmiyor.

"Taşınmıyorum. Ayrıca, sezon boyunca ya hokey için uzaktayım, ya maçtayım ya da antrenmandayım. Alışveriş poşetlerini taşıırken seni görmek için evde olmayacağım."

Benimle konuşmak çok yorucuymuş gibi iç geçiriyor. "Zaten tüm tıbbi ekipmanınızı taşımak muhtemelen çok zahmetli olacaktır. Eminim eviniz bir bakım evi gibi düzenlenmiştir." Çenesini elinin üzerine dayayıp gözlerini kısıyor. "Büyük bir dolaba ihtiyacım olacak."

"Evet, Hellfire, bir tüketici olduğunun farkındayım." Gözlerim ayakkabılarına kayıyor ve o da nefret ettiği bu lakap karşısında gözleri parlıyor.

"Bu tür yorumları kesmek zorundasınız yoksa kimse bize inanmaz."

"Kesip atmanız gereken kendi yorumlarınız var."

"Onları sadece senin için saklayacağım, Volkov."

Bakışlarımız tutuşuyor ve omuzlarım geriliyor. Bu yıl berbat g e ç e c e k .

"Hikâyelerimizi doğru anlatmalıyız," diyorum ona. "İnsanlar nasıl bir araya geldiğimiz ve neden kimseye söylemediğimiz hakkında sorular soracaklar."

"Sakin ol. Aşağılandım." Bana eliyle işaret etti. "Sen benim iki katımsın."

"Bu durumda, on sekiz yaşına göre berbat görünüyorsun."

Ağzının köşesi gülmemeye çalışıyormuş gibi geriliyor ve göğsümde garip bir sıcaklık hissediyorum. Sinir bozucu.

"Çifte randevudan sonra insanlara takıldığımızı söyleyeceğiz."

Geçen yıl Owens'ın Darcy'den hoşlandığı belliydi ama harekete geçmiyordu, ben de onu harekete geçirmek için önünde çıkma teklif ettim. Owens'ın Georgia'yı getirmekte ısrar etmesi dışında işe yaradı.

"Biz bir ilişki istemedik. Sadece," kaşlarını kaldırarak, "stres atmak istedik."

Sikişmek demek istedi. Sadece sikişmek istedik.

Bahse girerim doktor yatakta inanılmazdır. Onu altımda hayal ediyorum, çıplak ve çaresiz, ben içine girerken, o pelüş dudaklar ayrılmış ve gözler bana dikilmiş, ona istediğimi yapmama izin veriyor. Uyarılma içime işliyor.

Düşüncelerim durma noktasına geldi. Silahlarımızı bıraksak bile, doktorla uğraşmak tam bir felaket olur. Nefret ettiği bir adamla *para için* evleniyor. Ahlakı kağıt kadar ince.

Kalbimi söküp bu sezonun en yeni topuklu ayakkabıları için satar ve bunu yaparken zerre kadar pişmanlık duymazdı.

Saatim ötüyor -yine o lanet olası kalp atış hızı alarmı- ve onun kalkık kaşlarını ve kedi gibi eğik gülümsemesini görmezden gelerek susturuyorum.

"Hayal mi ediyorsun, Volkov?"

"Seni becerme düşüncesi midemi bulandırıyor."

"Doğru." Bana inanmıyormuş gibi sırtıyor. "Heyecanlı bir şekilde hasta mısın? Pantolonunun dar gelmesi gibi mi?" Kasıklarına sivri bir bakış gönderiyor.

Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını ovuşturuyorum. Bu kadın sinir bozucu.

"Yani bir yere varacağını düşünmüyorduk, sadece takılıyorduk ve sonra evlenmeye karar verdik." Yüzümü buruşturdum. "Buna kim inanır?"

"Sen etkileyici bir adamsın. Bana deli gibi aşık oldun ve seninle evlenmem için ısrar ettin."

"Belki de *bana* deli gibi aşık oldun ve seninle evlenmem için bana yalvardın." Hiç eğlenmeden homurdanıyor. "Asla yalvarmayacağım, Volkov."

Kasıklarım geriliyor ve saatim tekrar ötmeye başlıyor. Antrenman ve maçlar dışında kalp atış hızımı izleyen programı kapatıyorum. Egzersiz yapmadığım zamanlarda dinlenmem ve iyileşmem gerekiyor ama doktorun yanında olmak bunların hepsini yakıyor.

"Ayrıca, seninle evlenmemi isteyecek kadar kontrolcüsün."

İğnelemeyi görmezden geliyorum. "Kimseye söylemedik çünkü ben özelim. İnsanların işimi bilmesinden hoşlanmam."

Storm'un tanıtım departmanının protestolarına rağmen kendi sosyal medyam yok. Takım dışında nadiren fotoğrafım çekiliyor ve maç sonrası basına hiç çıkmıyorum çünkü sürekli emekliliğimi soruyorlar.

İfadesindeki eğlence azalıyor ve narın parmakları şarap kadehinin sapıyla oynuyor. "Bunu gerçekten yapıyoruz, ha?"

Bakışlarım kaşlarının arasındaki kıvrıma takılıyor. "Kimse hiçbir şeyden şüphelenemez. İnsanlar bunun gerçek olmadığını öğrenirse ve hükümet insanların bizim için yalan söylediğini düşünürse, başları belaya girebilir. Ailem sınır dışı edilebilir. Eğer sen yoksan, bana hemen söyle."

"Ben varım." Yutkunurken solgun boğazının uzun çizgisi çalışıyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Numara yaparız ve herkesi kandırırız. Bizden başka kimse bilmeyecek," diye ekliyor. "Ve Jordan."

İkimiz de bir şey söylemeyeceğini biliyoruz.

Sesinde daha önce duymadığım çelik gibi bir yan var. Hiçbir şeyi ciddiye almaz ama bunu önemsiyor.

Ayakkabılar için mi? Bu hiç mantıklı değil.

Hesap için garsona işaret ettim. "Yarın evleneceğiz." Bu öğleden sonra, ofisinde konuşur konuşmaz ruhsatı aldım. "Adliye. Öğleden sonra 2'de."

Doktorun gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Yarın mı?"

"Bu sürecin mümkün olan en kısa sürede başlamasını istiyorum."

Bakışları kötü omzuma kayıyor. Saatin tık taklarında olduğumu bilmesi gereken biri varsa, o da odur. Bağırsaklarım düğümleniyor. Tüm zayıflıklarımı bilmesinden nefret ediyorum. Bir hasta olarak onun zamanına değmediğimden nefret ediyorum.

Bu konuda bana karşı çıkmasını, büyük, gösterişli, pahalı bir düğünde ısrar etmesini bekliyor muydum bilmiyorum ama kaşlarını çatarak başını sallamakla yetindi.

"Yarın." Ayağa kalkar ve ceketini giyer. "Orada görüşürüz, Volkov."

İkinci kez bakmadan yürüyüp gidiyor. Gidişini izliyorum, bakışlarım hafif ceketinin dalgalanışına, topuklu ayakkabılarının parıltısına takılıyor. Gitti ve farkına vardı.

Doktor ve ben evleniyoruz.

BÖLÜM 8

GÜRCİSTAN

ERTESİ GÜN, serin Eylül güneşi altında Vancouver Belediye Binası'nın önünde durmuş, hayattaki seçimlerimi sorguluyordum.

Evlenmek için çok güzel bir gün. Saçlarım ve son dakikada bulduğum gelinliğim hafif esintide dalgalanıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Eylül ayı Vancouver'ın en güzel ayı, yazdan kalma bir sıcaklık var ama yağmurlu kış mevsimi başlamadan önce. İnsanlara her zaman Eylül ayında ziyaret etmelerini söylerim.

Eğer evlenmek isteseydim, Eylül'de evlenirdim.

"Tebrikler," diyor yaşlı bir adam merdivenlerden inerken. "Teşekkür ederim." Küçük buketimi tutuyorum, o geçene kadar gülümsememi koruyorum,

Uzun bir nefes alıp etrafıma bakmadan önce.

Eğer bu gerçek bir düğün olsaydı, şuradaki büyük ağacın altında evlenirdim, yaklaşık elli yaşında görünen, sağlam ve sabit, dalları gökyüzüne uzanan ağacın. Altındaki çimenlerde güneş ışığı yaprakların arasından süzülürdü. O ağacın altında durur ve hayalimdeki erkeğin elini tutar, hayranlıkla gözlerinin içine bakardım.

Belki başka bir hayatta.

Belediye binasının içinde daha fazla insan bana cesaret verici, dostça gülümsüyor. Herkes evlenen çiftleri görmeyi seviyor. Nikâh törenlerinin yapıldığı kata ulaştığımda onu hemen fark ediyorum. Onun cüssesinde bir adam için fark etmemek zor.

Takım elbise giymiş, kollarını kavuşturmuş, omuzları gergin, sabırsız bir enerji yayılıyor. Temiz, özel dikilmiş çizgiler ve zengin, koyu gri kumaş. Takım elbisenin üzerine oturuşu, yüzünün acımasız çizgileriyle tuhaf bir tezat oluşturuyor.

Alexei Volkov'dan bu kadar nefret etmeseydim, yakışıklı olduğunu düşünebilirdim. Geniş omuzları, hafif dalgalı koyu renk saçları ya da gözlerindeki keskin, zeki odaklanma beni cezbedebilirdi. Parmaklarımı kaşındaki yara izinin üzerinde gezdirmek ya da gövdesinin gerçekten görüldüğü kadar sağlam olup olmadığını test etmek için avucumu karnına bastırmak isteyebilirdim.

Eğer ondan etkilenmiş olsaydım. Ki etkilenmiyorum.

Bakışları bana kayıyor, duraklıyor, oyalanıyor, aşağı yukarı geziniyor. "Giydiğin şey bu mu?"

Sinirden içim içime sığmıyor. Bu ne cüret? Ateşli görünüyorum. "Yeni elbiseme tükürmeden önce düğün bitene kadar bekle, tamam mı Volkov?"

Elbise yere kadar uzanan ipek, derin bir V ve dökümlü kollara sahip. Aradığım görünüm yetmişlerin gelin tanrıçası. Bu sabah işe giderken her gün önünden geçtiğim gelinlik mağazasında rafta buldum. Kumaşı pürüzsüz ve dökümlü, hafif sedefli bir parlaklıkla kıvrımlarımı sıyrıyor. Saçlarım yumuşak dalgalar halinde omuzlarıma dökülüyor ve makyajım, güvene ihtiyacım olduğunda sürdüğüm kan kırmızısı bir ruj dışında hafif ve sade. Ya da baskınlık kurmak için.

İnanılmaz görünmenin vereceği özgüven artışına her zamankinden daha fazla ihtiyacım var.

Gözleri yakamda, belimde geziniyor ve bir adrenalın dalgası kan dolaşıma karışıyor. "Fikrini değiştirmek için son şansın."

Bundan emin miyim? Hayır. Dehşete kapıldım. Her ne kadar sadece kağıt üzerinde olsa da ve Volkov'la aramdaki bu evliliğin gerçek duygular içermesi için cehennemde soğuk bir gün olması gerekse de, vücudumdaki her hücre kaçmam için bana bağıyor.

Yine de bu evlilik asla gerçek olmayacak.

"Eminim. Hadi şu işi bitirelim."

Bir kez başını sallıyor ve tatlı bir gülümsemeye sahip yaşlı bir kadının beklediği omzunun üzerinden kaşlarını çatıyor. Kadın bir adım öne çıkıyor ve adam başını kapıya doğru eğiyor. "Bunu dışarıda yapacağız."

Yürürken parmaklarını gömleğinin yakasının altına sokuyor ve nefes alamıyormuş gibi yakasını çekiştiriyor.

"Merak etme Volkov," diyorum ona alçak sesle, böylece duyulmamış oluruz. "Benimle evli olma kâbusu sen farkına bile varmadan sona erecek."

Bir pencerenin önünden geçerken yansımamızı yakalıyorum. Birlikte muhteşem görüldüğümüzü kabul ediyorum. O yüksek boyu, geniş omuzları, sert yüz hatları ve keskin, pahalı takım elbisesiyle; ben ise kadınsı zarafetim, kırmızı dudaklarım ve uzun dalgalı saçlarımla.

Ne kadar yazık. Ne büyük kayıp.

Belediye binasından sessizce çıkıyoruz, insanlar bize doğru bakışlar gönderiyor.

"Bu Alexei Volkov mu?" diye fısıldıyor biri.

Ön merdivenlerden inerken, ayağım takılmasın diye eteğimi kaldırıyorum. Her zamanki gibi gözleri ayakkabılarıma gidiyor. Boğazımda muzaffer bir his kabarıyor.

"Beğendin mi?" Tamamen masumum. "Onlar benim yeni şeylerim. Alışveriş yapmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Gözleri benimkilerle kesişiyor, öfkeyle parlıyor ve sırtışım genişliyor.

Ayakkabılarımdan çoğu gibi onlar da uçuk ve kullanışsız. Rujuma uygun koyu, kan kırmızısı. "*Buraya oynamaya geldim ve kazanacağım*" diyen bir kırmızı.

"Bu kolye annemden, büyükannemden kaldı. Ödünç alınmış bir şey." İnce zincirden sarkan kehribar taşını göstermek için saçımı geriye itiyorum ve gözleri köprücük kemiğime kayıyor. Annem bunu bana gençken ödünç vermişti ve saklamam için ısrar etmişti, ama muhtemelen zaten lanetli olan sahte bir düğün için yeterince iyi.

Bana kızgın bir şekilde iç geçiriyor ve göğsümün derinliklerinde bir sevinç hissediyorum. Ben konuştukça Volkov daha da sinirleniyor.

"Benim 'mavi şeyim', şey..." Çok şey söylemiş gibi dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gülümsemem nazlı bir hal alıyor. "O kıyafetlerimin altında gizli."

Çenesi esniyor. Ooooh, şimdi gerçekten onu kızdırıyorum. Başını sallıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

Birkaç adım ötede yürüyen nikâh memurunun duymaması için sesimi alçaltıyorum. "Benim 'eski bir şeyimin' ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" Yüzümde bir gülümseme belirliyor. Dışarıdan bakan biri için, damadıma gülümseyen, vagonumu onunkine bağlayıp hayatımı imzalayacağım için heyecanlı, mükemmel bir gelinim.

"Keşke konuşmayı kessen," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Sensin." Ona hâlâ hayatımın aşkıymış gibi bakıyorum. "Sen *eski bir şeysin*, Volkov."

Bütün bunlardan pişman olmuş gibi bana bakıyor.

"Söyle bana," diye fısıldıyorum, çünkü onun yanındayken kendime engel olamıyorum, "Eğer erkenden nalları dikersen evlilik sözleşmemize ne olacak?"

"İşte," dedi komisere, beni görmezden gelerek. "Burada yapalım."

Bir anda bizi daha önce hayranlıkla baktığım büyük akça ağacın altına götürdüğünü fark ediyorum.

"Neden burası?" Ben soruyorum.

Belediye binasının içinde, çirkin floresan ışıkları altında, klimanın uğultusunu ve öksüren ya da park cezalarını tartışan insanları dinleyerek evlenmeyi tercih ederdim. Burada, güneşin parladığı yerde değil.

Bunların hiçbirinin gerçek hissettirmesini istemiyorum. Güzel, romantik ya da unutulmaz olmasını istemiyorum.

"Halka açık," diyor alçak bir sesle.

Etrafıma baktığımda, insanların zaten bize baktığını görüyorum. Belediye binasının önünde evlenen bir çift zaten dikkat çekiyor, ama Volkov'un etrafındaki güç aurası dikkat çekiyor. Dün geceki restoranı düşünüyorum, gözümün nasıl da ona kaydığını.

Haklı olduğu bir nokta var: Storm'un sosyal medya hesapları dakikalar içinde çalkalanacak.

Nikâh memuru tekrar gülümsüyor, masum ve hoş doğası benim ve Volkov'un yanına hiç yakışmıyor. Yılan çukurundaki bir kuzu gibi. "Şahitleriniz bize katılacak mı?"

Midem bulanıyor ve Volkov'a bakıyorum. Tanıkları düşünmemiştim bile. Tabii ki onlara ihtiyacımız olacaktı.

"Geldiler." Volkov çenesini eğerek yaklaşan yaşlı çifte bakıyor. Kadın bir elbise, adam da takım elbise giymiş. Altmışlı yaşlarında görünüyorlar ve Rusça konuşuyorlar, Volkov'a gülümsüyorlar.

Aman Tanrım. Ailesi burada mı? Ailesini mi davet etmiş?

Ona Rusça bir şeyler söylüyorlar, kadın ona sarılıyor ve adam elini sıkıyor. Kadının gözleri sanki göz yaşlarını tutuyormuş gibi parlıyor.

Kocaman, neşeli bir gülümsemeyle bana dönüyor ve beni sıkıca kucaklıyor. Rus aksanıyla "Tebrikler," diyor. Kadın geri çekilip adam elimi sıkmadan önce Volkov'a şaşkın bir bakış atıyorum.

"Senin adına çok mutluyum," diyor.

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim." Evlenmek üzere olduğum adama doğru eğilirken bu gülümsemeyi yüzüme yapıştırmaya devam ediyorum. "Aileni davet ettin mi?" Dişlerimin arasından soruyorum.

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Svetta benim hizmetçim ve Dmitri de onun kocası."

"Tanrıya şükür." Nefes verişim saf bir rahatlamaydı. Ailesiyle tanışmak istemiyorum. Bu gerçek değil ve kişisel hayatlarımızla ne kadar az bağımız olursa o kadar iyi. Onu ve kişiliğini tanıdığım kadarıyla, ailesi de muhtemelen onun gibi pisliktir.

"Herkes hazır mı?" diye soruyor nikâh memuru.

"Hazır." Volkov'un bakışları bana kayıyor, meydan okuyor ve değerlendiriyor. Yüz ifadesi *son şans* diyor.

Kaburgalarımın arkasında belirsizlik titreşiyor. Yine de başka seçeneğim var mı? Programın finansmanını kaybetmesine izin veremem. O kızların buna ihtiyacı var. Birbirlerine ve bana ihtiyaçları var.

Boyumu uzatıyorum, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve nikâh memuruna başımı sallıyorum. "Hazır."

BÖLÜM 9

GÜRCİSTAN

DÜĞÜNÜMÜN ÇOĞUNDA, zar zor dinliyordum. Nikah memuru aşktan, bağlılıktan ve birbirimize olan sadakatimizden bahsediyor; bunların hiçbiri umurumda değil.

Saygılı bir mesafede insanlar toplanıyor ve fotoğraf çekiyorlar. O çok özel biri, bahse girerim bundan nefret ediyordur. Bu bana küçük bir destek veriyor.

"Yemin hazırladınız mı?" diye soruyor bize.

Volkov ve ben birbirimize bakıyoruz. Düşünmediğim bir şey daha. Şaşkın ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla o da düşünmemiştir.

Sıcak bir gülümsemeyle beceriksizliğimi örtbas ediyorum. "Söyledik ama sorun olmazsa bunları özel olarak söylemek isteriz." Volkov'a başımla selam veriyorum. "Bu konularda utangaçtır."

Nikah memuru erir. "Tabii ki." On adım uzaklaşıyor ve bize sırtını dönüyor. Şahitlerimiz bize yer açarak uzaklaşıyor.

Volkov o soğuk, sinirli bakışıyla bakışlarımı tutuyor, ağzı kulağıma birkaç santim kalana kadar eğiliyor. Kokusu üzerime siniyor, temiz ve keskin, son derece erkeksi ve boynumun arkası karıncalanıyor.

Şaşırtıcı bir an için beni öpeceğini düşünüyorum.

"Seni sevmiyorum ve asla sevmeyeceğim," diye mırıldanıyor.

Sessiz bir kahkaha attım. "Bu gerçek bir evlilik değil ve bittiğinde seni özlemeyeceğim."

Bana bakıyor, burun delikleri açılıyor ve Tanrım, ondan nefret ediyorum. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Görevliyi geri çağırdı ve törene devam ettik. Bize bir şeyleri tekrar ettiriyor. Ben sadece yarı dinliyorum, doğru kelimeleri söylemeye odaklanıyorum,

Ne anlama geldiklerine değil. Bir önemi yok. Bu gerçek değil.

Nikâh memuru "Yüzükleri aldık mı?" diye soruyor ve kalbim duruyor.

Onun için bir yüzük mü almam gerekiyordu? Ben panik yapamadan, takım elbise ceketinin içine uzandı ve biri küçük, diğeri büyük iki yüzük çıkardı. Soğuk, sade ve çirkin, iki metal bant.

Dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takınıyorum. Kendimi durduramadan "Aman Tanrım," diye geveledim.

Nikâh memuru endişeli bir şekilde aramıza bakıyor ve ben de yüz ifademi gülümsemeye dönüştürüyorum.

"Bunlar aile yadigârı." abalıyorum. "Kayboldular sanıyordum."

"Ne kadar romantik," diyor usulca, göğsünü tutarak.

Bu muhtemelen iyi bir şey. Güzel bir yüzüğe bağlanırdım. Bu iş bittiğinde onu özlerdim. Bu irkin şeyi özlemeyeceğim.

Bir şeyler daha söylüyor ve elimi tutup yüzüğü parmağıma geçiriyor. Ellerin in şaşırtıcı sıcaklığından sınırlarım zıplıyor. Dikkatim parmaklarının parmağıma değdiği yere odaklanıyor.

Ring en az iki beden büyük. Bana bakıyor, ona meydan okumam için cesaretlendiriyor.

Tekrarlarken zar zor dinlediğim kelimeler ve güçlü elini elimde tutarak yüzüğü parmağına geçiriyorum.

Ona bu şekilde dokunmak çok garip. Midem bulanıyor.

"Pekâlâ." Bize sakın bir gülümseme gönderiyor ve Volkov'a baktığımda kalbim garip, kafa karıştıracı bir ses çıkartıyor. "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum."

Şahitlerimiz mutlulukla alkışlıyor, nikâh memuru aramızda ışınlar saçıyor ve seyirciler alkışlamaya başlıyor.

"Evet, Volkov!" diye bağıyor biri.

Nikâh memuru anlamlı bir şekilde duraklar. "Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Kaskatı kesiliyorum. Soğukkanlı maskem kayıyor ve panik omurgamda hızla yükseliyor. Gerçekten yapmayacak, değil mi? Gözlerimde bir soru yükseliyor.

Soğuk bir bakışla bana bakıyor. "Bay

Volkov?" diye sordu nikâh memuru.

Nefes almıyorum. Aptal buketimi tutuyorum. Bunu neden aldım ki? Arkadaşlarıyla düğün oyunu oynayan bir ocuk gibi hissediyorum.

Nikâh memuru nazıkçe "Gelini öpmek ister misiniz?" diye sorar, sanki gelinin aşk ve bağlılıktan kendinden geçtiğinden ve onu duymadığından şüpheleniyormuş gibi.

Yine de dudağının zorlukla algılanabilen kıvrımını görüyorum. Bu fikirden iğreniyor. O ya da ne düşündüğü umurumda değil ama yine de reddedilmek canımı yakıyor.

Yüzüm yanıyor ve fark etmemesi için dua ediyorum. Düğünümüzde beni reddetmesinden daha utanç verici tek şey, bunun beni incittiğini fark etmesi olurdu.

Derin bir nefes alır. Oh. Bunu yapıyoruz. Tamam. Nabzım yükseliyor. Gerçekten öpüşeceğiz. Tabii ki öpüşeceğiz. Öpüşmeden evleniyormuş gibi yapamayız. Kalbim güm güm atıyor, omurgam dikleşiyor ve o ağzını benimkine doğru indirdiğinde donup kalıyorum.

Gözlerim kapanıyor, avucum göğsüne geliyor ve gömleğinin altında granit kaslarının gerildiğini hissediyorum. İnsanlar alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Sanırım beni öperken ne kadar rahatsız olduğunu göremiyorlar. Muhtemelen parfümümden de nefret ediyor, çünkü nefes bile almıyor. Dudakları hareket etmiyor. Bir heykeli öpmek gibi.

Birbirimizden ayrıldık. Gözlerini kırıştırıyor, sanki onu karnından bıçaklamışım gibi afallıyor. "Bu hayatımın en kötü öpücüğüydü," diye fısıldıyorum, sadece o duyabilsin diye, Olmam gereken aşık gelin gibi sakın sakın gülümsüyorum. "Bu cenazede cesedi öpmek gibiydi."

Berbat bir öpücük ve kesinlikle kıvılcım yok. Tam olarak evliliğimizin ol.

Gözleri yüzümde geziniyor. Onun gözlerinde garip bir şey var. Şaşkınlık ifadesi. Ya da belki şaşkınlık. Şaşkınlık mı? "Ben böyle öpüşmem." Kaşlarını çatıyor.

Rahatlama, reddedilmenin solmakta olan acısını örtüyor. Volkov'la öpüşmenin gerçekten *iyi* olduğunu düşünsene. O zaman gerçek sorunlarım olurdu.

Yine de içten içe biraz şaşırdım. Adamdan nefret ediyorum ama yatakta inanılmaz olduğu gibi sinir bozucu bir his var içimde. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum- bu hokey oyuncuları zengin, güzel ve ünlü. Sekste iyi olmalarına gerek yok.

Düşündüğümünden değil. Volkov'un muhteşem olduğunu düşündüğümünden de değil.

Nikâh memuruna ve şahitlere teşekkür ediyor ve belgeyi dosyalamak üzere belediye binasına doğru yürüyoruz.

"Kolunu benimkine koy," diyor biz yürürken, seyirciler tebrik ederken nefesinin altından.

Bana ne yapacağımı söylemesi gururumu kırıyor ama kendimi elimi kolunun kıvrımından geçirmeye zorluyorum. Kolu çelik bir çubuk gibi, takım elbisesinin kumaşı ise pürüzsüz ve kaliteli. Takım elbise için nereye gidiyorsa, ne yaptıklarını biliyorlar.

Belediye binasının içi çok daha sessiz.

"Evlilik cüzdanını ben dosyalayacağım." Nikâh memuru beni öpmek isteyip istemediğini sorduğunda olduğu gibi bana küçümseyici bir bakış gönderiyor. "Burada işimiz bitti."

Çok kibirli. Keskin ve yıkıcı bir şey söyleyemeden yanımızdaki asansörün kapıları açılıyor ve o içeri giriyor. Kapılar kapandı ve tek kelime etmeden gitti.

"Ne, düğün gecesi yok mu?" Arabama doğru giderken kendi kendime mırıldandım. "Aramızda özel bir şeyler olduğunu sanıyordum." Elimdeki buketi en yakındaki çöp kutusuna atmadan önce kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Ve böylece, evlendim.

BÖLÜM 10

GÜRCİSTAN

"VOLKOV BİR MAKİNE," diyor babam o akşam yemekte, hayranlıkla başını sallayarak. Ağzımdaki yemek kuru kuma dönüşüyor. Babam skoru takip edebilsin diye diğer odada Storm maçının sesi kısık.

Büyük bir Storm hayranı.

Masanın karşısında, Jordan ve ben birbirimize bakıyoruz. Üniversitede oda arkadaşırken onları tanıdıktan sonra ailemle yakınlaştı. Bu yemeklere her zaman gelir ve özellikle bu gece destek için ona ihtiyacım var.

"Yemek sırasında oyunu kapatabilir miyiz lütfen?" Zoraki bir gülümsemeyle soruyorum.

Babam bana gülünçmüşüm gibi bakıyor. "Bu önemli bir maç." Gözleri ekrana geri dönüyor. Hokey oynandığı zaman ailesinden uzaklaştığı tek zaman bu. "Görünüşe göre iş ahlakı diğer oyuncuların çok ötesinde. Muhtemelen bu kadar uzun bir kariyere sahip olmasının sebebi de bu." Bana baktı. "Onu programınızda incelemelisiniz. Sakatlıklardan kimsenin kurtulamadığı kadar iyi kurtuluyor."

Farkındayım. Azı dişlerimi birbirine kenetliyorum. Jordan elinin arkasından boğuk bir ses çıkarıyor ve ben de çatalımı ona doğrultuyorum. "Boğuluyor olsan ve gülmüyor olsan iyi edersin."

Babam maça bakışları arasında bana alaycı bir bakış atıyor. "Georgia, o adam hakkında hep böyle gergin oluyorsun. Ona aşık falan mısın?" Gözleri parlıyor ve annem gülüyor.

Jordan'ın gözleri beni delip geçiyor. Hemen *yap*, diyor yüz ifadesi. "Norris kupasını yine kazanacak," diyor babam.

Derin bir nefes alıyorum. Düğün fotoğrafları internete düşmeye başladı bile. Başka birinden öğrenmelerini istemiyorum.

Ugh. O korkunç öpücük. Hatırladıkça midem bulanıyor. "Size söylemem gereken bir şey var çocuklar."

"Yine mi?" diye soruyor annem babama. "Birden fazla mı kazandı?"

"Üç zamanlar." O başını sallar ile coşku.

"Bu ne çok etkileyici-"

"Evlendim," diye ağızımdan kaçırıyorum ve annemle babam yavaşça bana dönüyorlar.

Jordan başını ellerinin arasına alır.

Babam göz kırpmıyor, çatal havada asılı duruyor.

"Pardon?" "Evlendiğinizi mi söylediniz?" diye tekrarlıyor annem.

Kalbim gırtlığıma kadar çarpıyor. Eğer biri beni görmezden gelecekse, o da onlardır. "Evet." Tam nefes alamıyorum. Midem bulanıyor. "Volkov'a."

Babam oyunu kapatıyor ve hepimizin arasında sessizlik uzanıyor. Nabzımın atışını kulaklarımda duyabiliyorum. Masaya bakıyorum ama bakışlarının beni yaktığını hissedebiliyorum.

Sessizliği ilk bozan annem oldu. "Ona herkesten daha iyi bildiğini düşünen, inatçı, kibirli, cinsiyetçi bir domuz dedin."

Evet, öyle. Çenem başımı sallayarak eğiliyor. "Evet. Öyle dedim."

"Ondan nefret ediyorsun." Babam geri çekildi. "Yüzün kıpkırmızı olmadan onun hakkında tek kelime edemiyorum."

Masaya bakıp duruyorum. Bu da doğru. Neden bunun işe yarayacağını düşündüm ki? Bir gün içindeyim ve plan toz haline geliyor.

Annemle babam birbirlerine bakıyor, sonra da sırttmaya başlıyorlar.

"Biliyordum." Annem başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Ne dedim ben Shane?"

Uh, ne? Rahatlama ile dolup taşım. Ardından suçluluk duygusu geliyor, çünkü onlara yalan söylüyorum.

"Biliyordun," diye onaylıyor gururla başını salladıktan sonra bana alaycı bir bakış atıyor. "Tatlım, bizi kandıramazsın. Seni çok iyi tanıyoruz."

"Bunu bilmiyordun." Sesimde bir miktar savunmacılık var.

"Yaptık," diye ısrar ediyor annem. "Bu kadar güçlü tepki verdiğin tek oyuncu o."

"Çünkü o tam bir *pislik*." Bana garip bir bakış attı. "Çünkü o tam bir pislikti," diye düzeltiyorum. "İlk tanıştığımızda. Ve şimdi o harika. I-" Kelimeleri zorlayarak söyledim. "Onu seviyorum."

Jordan gözlerini kapatıyor, ağzı gülmemeye çalışıyormuş gibi sıkılıyor.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyor annem. "Neden bir şey söylemedin?"

Volkov'la ne konuda anlaştığımızı düşünüyorum. "Biz sadece... bunun bir yere varacağını düşünmüyorduk."

Rahatsızlığım yüzümden okunuyor olmalı, çünkü annem uzanıp kolumu sıkıyor. "Sorun değil. Liam olayından sonra savunmasız olmanın senin için zor olduğunu biliyoruz."

Kan basıncım fırlıyor. Konuyu böyle gelişigüzel açmasından nefret ediyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Her gün evrene şükrediyorum ki annem beni arayıp üç kez istediğimin bu olduğundan çok ama çok emin olup olmadığını sordu ve son seferinde cevap vermediğimde, değişikliği geri almak için UBC kabul bölümünü aramadan önce bana Vancouver'a bir uçak bileti ayarladı.

"Sadece aşık olduğun için çok heyecanlandığımızı söylüyorum." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sana aşık olmasına şaşırmadım. Son derece sevimlisin." Jordan'a göz kırpmıyor. "Sen de bebeğim. İkiniz çok çekicisiniz. İkinizle birlikte olan herkes şanslı sayılır."

"Teşekkürler anne."

"Teşekkürler, Cece." Jordan ona küçük, eğlenceli bir gülümseme veriyor. "Peki onunla ne zaman tanışacağız?" diye soruyor babam.

"Maçlar ve antrenmanlarla gerçekten çok meşgul."

Belki bahara, onun sezonu bitene kadar erteleyebilirim. O zamana kadar çoktan ayrılmış olabiliriz ve bunun bir anlamı olmaz.

"Gelecek hafta sonu mu? Bir tarih belirleyelim." Annem telefonunu çıkarıp takvimine bakıyor. "Ya da senin evine gelebiliriz." Gözleri aydınlandı. "Zaten birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Eşyalarımı taşımanın ortasındayız." Sayılır. İki evcil tavşanım Stefan ve Damon giderek daha da gerginleşirken öğleden sonranın çoğunu eşyalarımı toplamakla geçirdim.

Volkov'un taşındığımda onları getirmeme izin vereceğinden şüpheliyim, bu yüzden onları gizlice evine sokmam gerekecek.

Annem Jordan'la benim aramda üzgün bir yüz ifadesi takınıyor. "Aw. Bir devrin sonu."

Biraz batıyorum, çünkü Jordan'la yaşamayı özleyeceğim. O benim her halimi biliyor ve beni hala seviyor, ben de onu hala seviyorum.

Sadece geçici bir süre için. En fazla bir yıl. Belki sonra birlikte yaşayabiliriz.

"Şükran Günü mü?" Annem hala takviminde geziniyor. Kanada Şükran Günü'ne birkaç hafta kaldı.

Ugh. Volkov'un ailemle tanışması fikri yeterince kötü, ama samimi bir aile toplantısında? Tanrım, hayır.

"Yolculuğa çıktı." Sanırım bunu takvimde gördüğümü hatırlıyorum.

"Sakın bizden utandığını söyleme." Babam gücenmiş gibi davranıyor. "Biz havalı ebeveynleriz. Ondan imza bile istemeyeceğim."

Gülümsemeye başladım. Çocukken annem ve babam diğer tüm ebeveynlerden en az on yaş küçüktü. Tüm arkadaşlarım onlardan en az birine, bazen ikisine birden aşıktı.

Bunun peşini bırakmayacaklar. Aklıma bir fikir geldi. "Onu Cadılar Bayramı partisine getireceğim."

Ailemin Cadılar Bayramı partisi her yıl düzenlenen bir etkinliktir. Annem film setlerinde kostüm tasarımcısıdır, bu yüzden kostüm konusunda her şeyi yapar. Çocukken benim kostümlerim herkesinkini gölgede bırakırdı. Sabahın erken saatlerine kadar ayakta kalıp prenses elbiselerime payetler diktiğini hala hatırlıyorum. Babam, set tasarımcısı meslektaşlarının yardımıyla ön bahçeye ayrıntılı, ürkütücü bir ışıklandırma kurar ve evin perili görünmesini sağlardı. Annemin tüm film arkadaşları gelir ve herkesin kostümleri harikadır.

Annem hayal kırıklığına uğradı. "Çok uzun zaman oldu."

Ve bu evde bir sürü insan olacak. Ev sahipliği yapmakla meşgul olacaklar ve Volkov'a kesinlikle ne kadar aşık *olmadığıma* odaklanacak zamanları olmayacak.

Annemle babamın birkaç yıl önce, babamın elektrikçilik işi ilerledikten sonra satın aldıkları mütevazı evlerine göz gezdiriyorum. Volkov'un sandığı gibi yetiştirilmediğimi öğrenmesine hazır mıyım?

Önemli değil. Eninde sonunda öğrenecek.

"Gerçekten çok meşgul," diye tekrarlıyorum. "Ve hastanedeki işim nedeniyle, programlar zor olabiliyor."

"Tamam." Annem omuz silkti. "Cadılar Bayramı'na kadar bekleriz. İstersen kostüm bulmana yardım edebilirim."

Volkov'u bir kostüm giymeye zorlama ihtimali karşısında çok neşeli görünmemeye çalışıyorum. Benim zaten fikirlerim var. "Çok isterim."

Babama baktığımda ise bana dikkatle baktığını görüyorum. "Bundan emin misin Georgia? Hızlı görünüyor."

Onlara muhtemelen her şeyi anlatabileceğim kadar yakınız ve muhtemelen bunu neden yaptığımı anlayacaklardır. Yine de Volkov ve ailesinin vatandaşlığı hakkında sorgulanabilirler ve başlarının belaya girmesini asla istemem.

"Hızlı olduğunu biliyorum." İkna edici bir şeyler düşünmeliyim. "Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor."

Yalan değil. Jordan'a bakıyorum. *Bana yardım et, gözlerimle söylüyorum.*

"Birbirleri için mükemmeller," diyor annemle babama. Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Göreceksiniz."

Ona tuhaf bir bakış atıyorum ama babam derin bir nefes alarak ellerini birleştiriyor. "Tamam. Georgia, sen yetişkin bir kadınsın, kendi kararlarını verebilirsin. Biz sadece senin mutlu ve sağlıklı olmanı istiyoruz." Kısa bir kahkaha atıyor. "Sanırım o mirası şimdi aldın."

Midemde bir ağırlık hissediyorum. Unuttuklarını umacak kadar aptal değilim. Vasiyetteki maddeyi öğrendiklerinde çok öfkelenildiler. Ve ben de *unutmuş* gibi davranacak kadar aptal değilim.

"Mhm." Suyumu yudumluyorum. Kan basıncım yükseliyor.

"Parayı kabul etmek konusunda tuhaf hissediyorsan sorun değil." Annem çenesini avucuna yaslıyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. "İyi bir yerden gelmiyor ama önemli değil. Para senin."

"Ben, ben bunu kabul edeceğim. Hastaneye vereceğim." Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Sporcu sakatlıklarını iyileştirme programı için."

Uzun süre bana bakıyorlar. Korku boğazımda düğümleniyor. Programın yayından kaldırılmasıyla ilgili tek kelime etmedim ama bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorlar.

Anladılar.

"Tanrım, seninle gurur duyuyoruz." Babam gülümseyerek başını öne eğiyor. "Bu kadar iyi bir çocuğu nasıl bulduk?" diye soruyor anneme.

"Onu doğru yetiştirdik." Gözlerini yere dikeyyor. "Hugo Greene muhtemelen parayı insanlara yardım etmek için kullandığınız için mezarında ters dönüyordur."

Gülüyorum. "Bunu düşünmemiştim."

"Ve her zaman ne dediğimizi biliyorsun," diye ekliyor babam.

"Topuklar ne kadar yüksekse," diye kadehimi kaldırıyorum,

"cennete o kadar yakın." Annem gülüyor. "İşte benim kızım."

"Pek sayılmaz." Aramızda eğlenerek sırıttıyor.

"Daha fazla payet, daha fazla ışıltı."

Kıkırdıyor. "Ayrıca hayır. Para mutluluğu satın almaz."

"Dinle, dinle." Annem, bu dersi herkesten daha iyi bilen Jordan'la kadeh kaldırıyor.

Babam Jordan'a bakıyor. "Biz de seninle gurur duyuyoruz evlat. O barı tek başına işletiyorsun. Kendi kendini yetiştirdin, çok çalışıyorsun."

Annem "Annen gurur duyardı" diyor.

"Teşekkürler çocuklar." Jordan'ın gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyor, sonra gözlerini kırıştırıyor ve duyguları kayboluyor.

Ailemin bu yönünü seviyorum; Jordan'a diğer kızları gibi davranıyorlar.

Sohbet ilerledikçe stres seviyem normale iniyor. Eve dönerken Jordan sürücü koltuğundan bana baktı.

"Satın aldılar."

Başımı sallıyorum, ailemin mahallesindeki evlerin önünden geçerken pencereden dışarı bakıyorum. "Umalım da diğer herkes de öyle olsun."

BÖLÜM 11

GÜRCİSTAN

Birkaç gün sonra nişan partisi için Filthy Flamingo'ya gittiğimde Darcy'ye "ŞİMDİ" dedim ve onu sıkıca kucakladım. "Bir bakayım."

Bugün erken saatlerde Hayden, sekiz yıldır en iyi arkadaşı olan kadına evlenme teklif edeceğini herkese haber verdi. Bar Vancouver Storm oyuncularını, ortakları ve takım çalışanlarıyla doluydu.

İtaatkâr bir şekilde elini uzatıyor, yüzü kızarıyor, lavanta rengi saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Yüzüğünü inceliyorum, pembe bir elmasın etrafında laboratuvarda yetiştirilmiş beyaz elmaslardan oluşan ışıltılı bir küme, ilkbaharda Vancouver'da açan kiraz ağacı çiçekleri gibi.

Çok yumuşak ve romantik. Çok Darcy.

"Çok güzel oldu. Çok güzel."

Hayden'ın Darcy'ye aşık olduğunu görmek kalbimin tatlı bir şekilde sızlamasına neden oluyor. Onlar birbirleri için yaratılmışlar. Onları şimdiden hayatlarını birlikte yaşarken, el ele, birbirlerine takılırken, birbirlerine gülümserken, özel şakalarına gülerken hayal edebiliyorum.

Ensem karıncalanıyor ve gözlerim Rory ve Hayden ile sohbet ederken bana ters ters bakan Volkov'a kayıyor. Sanki aramızdaki mesafe mahkeme kararıyla belirlenmiş gibi bütün gece barın öbür ucundan ayrılmadı.

Bizi elli yıl sonra hayal ediyorum. Cenazesindeyim, tabutunun toprağa indirilişini izliyorum, ona çift orta parmak atıyorum.

"Bu onun eski karısı değil mi?" diye fısıldayacaktı biri.

Darcy'ye "Elbise seçimi harika," diyorum. Geçen hafta bir konsinye satış sitesinde bulduğum ve linkini ona gönderdiğim çiçekli, altmışlı yılların tarzında bir A kesim elbise giyiyor. "Sana bunu giyecek bir yerin olacağını söylemiştim."

Geçen yıl tanıştığımızda Darcy uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkmış, sıkıcı, ruh emici bir işte sıkışıp kalmış, nefret ettiği bir şekilde giyiniyor ve nefret ettiği bir *hayatı* yaşıyordu. Biraz da benim baskımla Darcy'yi sevdiği ve kendisini güzel hissettiren kıyafetler giymeye ikna ettim.

"Bekle." Bakışları sol elime takılıyor, onu tutmadan önce sade, ince bandı inceliyor. Onunkiler gibi ışıltılı bir şey değil ama bu parmakta anlamı çok açık. "Nedir bu?"

"Oh, o mu?" Tanrım, *şu* anda öğrenmesini gerçekten istemiyordum, *onun* Nişan partisi. Zamanlama berbat.

"Evet, *bu*." Komik, meraklı bir gülümseme takınıyor.

Fotoğrafları henüz görmemiş olmasına şaşırdım. "Evlendim."

"*Evli misin?*"

Ona tokat atmışım gibi görünüyor. Tabii ki öyle. Ona *asla evlenmeyeceğimi* söyledim. Bunu herkese söyledim.

Ve hala yapmayacağım. Gerçekten olmaz.

"Kime? Ne zaman? *Neden?* Biriyle görüştüğünü bile bilmiyordum." Bu kısmın ne kadar zor olacağını fark etmemiştim - arkadaşıma yalan söylemek. Sevdim

Darcy. Darcy'ye saygı duyuyorum. Zeki, komik ve harika biri.

"Volkov."

Deniz yeşili gözleri fal taşı gibi açıldı. "Milyonlarca sorum var."

Tıpkı ailemde olduğu gibi o na da gerçeği söylemek istiyorum ama hiçbir şeye ortak olmasını istemiyorum. "Bu senin nişan partin. Senin şanını çalmak istemeyiz."

Yüzünü buruşturarak beni başından savdı. "Bunun umurumda olmadığını biliyorsun.

Bunu kutlamalıyız."

"Hayır," diyorum çaresizce, çok hızlı bir şekilde ve o da bana garip bir bakış atıyor. "Yani," diye boğazımı temizliyorum, biraz da gülerek, "hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum."

Teknik olarak yalan değil.

Başını sallayıp usulca gülümsemeden önce beni inceliyor. "Tamam. Anlıyorum." Yine de suçluluk duygusu geçmiyor. "Sana söylemediğim için özür dilerim."

Darcy gezegendeki en nazik, en sevimli insan ve ben ona yalan söylediğim için bir çöp torbasıyım. Satılmayan ürünleri satışa sunmak yerine yok eden modacılar daha kötüyüm.

"Hep merak etmişimdir," diye fısıldayarak sesini alçaltıyor, "*sikişten nefret ediyor* musunuz?"

Yüzüm yanıyor. "Darcy."

Gülmeye başladı. "Ne? İkinizin arasında cinsel gerilim var."

Yine mi bu? Annemle babamın "bildiklerini" açıklamaları kafamda çınılıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Hazel Hartley yanından geçerken Darcy kendi kendine, "Evlendiğine inanamıyorum," der.

"Bekle." Hazel olduğu yerde durdu ve elime bakmak için kaldırmadan önce kolumu tuttu. "Evli misin?"

"*Evli mi?*" Storm kalecisi Jamie Streicher ile evli olan şarkıcı-söz yazarı kız kardeşi Pippa bir anda ortaya çıkıverir.

"Evli misin?" Hayden'ın barın diğer tarafından söylediğini duyuyorum.

Rory Miller inanamıyormuş gibi yüksek sesle "Evlendin," diye tekrarlarlarken Volkov sinirli bir ifadeyle orada duruyor.

Sakin ve ciddi Jamie Streicher bile şaşkın görünüyor. Çocuklar teker teker bana bakıyor. Sinirden midem bulanıyor. Haberler hızla yayılırken bar sessizliğe gömülüyor. Kalbimin kulaklarımda çarptığını duyabiliyorum. Herkes bana ve Volkov'a bakıyor.

Yüzüm güneşten daha sıcak bir şekilde yanarken mahcup bir gülümsemeyi zorluyorum. "Sürpriz."

"İşte orada," diye şarkı söylüyor Hayden yaklaşırken. "Dr. Georgia Volkov."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hâlâ Georgia Greene. Adımı değiştirmiyorum."

Hayden beni sımsıkı kucaklıyor, ciğerlerimdeki havayı sıkarak çıkarıyor. "Aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum. Bilmiyor muydum?" diye soruyor Darcy. "Ben söyledim, değil mi?"

"Mhm." Gülümsüyor. "Sen söyledin."

Neyse ki kimsenin müzik ve sohbetten duymadığı alçak bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyorum.

"Georgia, tebrikler." Rory beni kucakladı. "Siz ikiniz tüm gerginliğinizi attığınıza göre belki sonunda biraz huzur ve sessizlik bulabiliriz."

Hayden, Hazel ve Pippa gülmeye başlıyor, Darcy gülümsememeye çalışır gibi dudaklarını sert bir çizgiye bastırıyor ve Jamie sadece kaşlarını kaldırıyor ama gözleri parlıyor.

Volkov'la bakışlarımız buluşuyor ve dilimin ucuna *onun rüyalarında* olduğu gibi bir şey söylemek geliyor, ama mutlu bir evliliğimiz olması ve gürültülü, tutkulu bir seks yapmamız gerekiyordu.

Volkov'u yatakta hayal ediyorum. Onu tişörtsüz gördüm - çoğu hokey oyuncusu gibi yırtık pırtık ve adam 1.80 boyunda. Bahse girerim yatakta da diğer zamanlardaki gibi olur-şiddetli, kontrolcü, zorba. Bencil. Kaba.

Bacaklarımın arası ısınıyor.

"Evet." İçkimin yarısını yutuyorum. "Bir sürü ... şey yapıyorum."

Volkov bana garip bir bakış attı ve ben de içkimin kalanını bitirmekle meşgul oldum.

"Yani başından beri ondan hoşlanıyor muydun?" Hayden hâlâ o alaycı gülümsemesiyle bastırıyor.

Volkov bir kaşını kaldırıyor, bilmiş ve kibirli. Omurgam sertleşiyor ve Hayden'ı yola getirmemek için tüm kontrolümü kaybediyorum.

"Evet." Pislik yemek gibi. Bu çok aşağılayıcı. "Ondan başından beri hoşlanıyordum."

Zalim sırtışını bir anlığına yakalarken kafamda "*Sporcu İyileştirme Programı*" diye sayıklıyorum.

Rory bize bir el hareketi yapıyor. "Ne zaman başladı?"

Barın arkasında Jordan'la göz göze geliyorum. *Tek başınasın*, diyor yüz ifadesi.

"Çifte randevudan sonra takıldık."

"Harika." Hayden Darcy'ye sırtıyor. "Biz de öyle."

Kızarıyor. Muhtemelen hepsi Hayden ve Darcy gittikten sonra Volkov'la aramızdaki gerilimin kaynamaya başladığını ve onu yakasından tutup banyoya sürüklediğimi ve onunla tutkulu, öfkeli bir seks yaptığımı düşünüyorlardır.

Gerçekte, Volkov tek kelime etmeden kalkmadan, hesabı ödemedi ve bana dönüp bakmadan gitmeden önce Hayden'ın kıskanç bir şekilde Darcy'yi restorandan çıkarmasını izledik. Saklamamız gereken bir sır daha.

Volkov boğazını temizler. "Bir yere varacağını düşünmüyorduk. Bu yüzden kimseye söylemedik."

Herkes ikimizin arasına bakıyor ve tansiyonum yeniden yükseliyor. Hazel'ın gözleri kısıldı.

Bize inanmıyorlar. Sadece pratik cevaplar veremeyiz. Gerçekten bir çift gibi görünmeliyiz.

Volkov'un yanına gittiğimde nabzım hızlanıyor ve herkesin gözleri üzerimdeyken elimi beceriksizce göğsüne koyuyorum.

Bir tuğla duvara dokunmak gibi. Adamın vücudu zırhtan yapılmış ve bana hiçbir şey vermiyor. Tişörtü garip bir şekilde yumuşak, sanki yüzlerce kez yıkanmış gibi. Yine de göğsünde bir el? Bu tam olarak *gerçek aşkı* haykırıyor. Hayır, daha fazlasına ihtiyacım var. Darcy Hayden'la ne yapardı?

Başımı eğip omzuna yaslıyorum. Bu çok garip hissettiriyor ama bir an sonra eli belime geliyor. Elbisemin kumaşından sıcaklık sızıyor. Birkaç gün önce yüzüğü parmağıma takması dışında bana hiç dokunmamıştı. İlk tanışmamızda, yaralarının nasıl iyileştiğini görmek için muayene ettiğimde *ona* dokundum ve kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Sinir sistemim beni tehlikeye karşı uyarıyor. Kalbi elimin altında daha mı hızlı atıyor? Öyle görünüyor. Belki sinir sistemi onu da tehlikeye karşı uyarıyordur.

"Bazen en son beklediğin kişiye aşık olursun." Ona en güzel gülümsememi veriyorum ve burun delikleri açılıyor. "Değil mi yakışıklı?" *Bir şey söyle*, diyor yüz ifadem.

"Doktor haklı," diyor herkese. "Aşık olmayı bekleyeceğim son kişi o."

Beceriksiz. İki yıl önce söylediği kelimeyi bu sabahmış gibi duyuyorum.

Elini belimden çekip cebine sokuyor. Başımı omzundan kaldırdığımda göğüs kafesimin arkasında utanç sancıları hissediyorum. Tabii ki bana dokunmak istemiyor. Benden nefret ediyor.

Güzel. Beni itici bulması, aramızdaki hiçbir şeyin karmaşıklaşmayacağı anlamına geliyor. Bana asla asılmayacak, asılsa bile yüzüne gülerim.

Volkov'un birine asılması nasıl olurdu merak ediyorum. Muhtemelen onu kafasının arkasına vurup mağarasına sürüklemiştir. Onun biriyle çıktığını duymadım. Belki de bekardır. Belki de seksin ve hatta mastürbasyonun testosteronuna zarar verdiğini düşünen tiplerdendir.

Bakışlarım geniş omuzlarında, koyu renk saçlarının ensesinde hafifçe kıvrılışında geziniyor. Keskin çenesinin üzerindeki kirli sakalı. Yani seksi. Ne olmuş yani? Bu gece burada bir sürü yakışıklı hokey oyuncusu var. Bu ona bir pislik gibi davranması ve benden ne kadar iğrendiğini hatırlatması için bir bahane vermiyor.

Rekabet içimde alevleniyor ve onu geri alma dürtüsü duyuyorum.

"Volkov'un nesini hep sevmişimdir biliyor musun?" Darcy'ye sordum. "Yatakta tam bir canavar. Kapıdan içeri adımımızı attığımız anda üzerime atlıyor. Biz

Topuklarımı çıkarmaya bile vaktim var."

Bakışlarım ona yöneliyor, çenesinin esnemesini yakalıyorum. İçime bir sevinç yayılıyor. Volkov'u kızdırmak bu yıl boyunca benim can simidim olacak.

Parlıyor. Ben daha geniş gülümsüyorum.

"Düşündüğünüzden çok daha fazla dayanıklılığı var," diye devam ediyorum. "Yaşına aldanmayın. *Bütün gece* dayanabilir."

Aletin ne kadar büyük olduğunu merak ediyorum - hızlıca uzaklaştırdığım istenmeyen bir düşünce.

Büyük, sıcak bir el enseme geliyor, sıkıca kavıyor ama sıkıkmıyor ve vücudumda bir ısı dalgası dolaşıyor. Söylemek üzere olduğum ısırğan espri dağılıyor. Eli boynumdayken düşünemiyorum.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Uslu dur, Cehennem

Ateşi." Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Tek yapmam gereken cüzdanımdan birkaç banknot çıkarmak, sonra da doktoru üzerime salmak," diyor Darcy'ye, hâlâ enseme tutarak. "Yalvarma konusunda şaşırtıcı derecede iyi."

Karnımın derinliklerinde öfke sıkıştı. Asla yalvarmayacağım, özellikle de ona karşı.

Kafamı boşaltmak için derin bir nefes alıyorum ama onun yerine temiz ve erkeksi kokusunu derin derin içime çekiyorum.

"Çok komiksin," diye kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Tatlı bir gülümsemeyle, metal bir plaka ve bir avuç dolusu iğnenin olduğu kötü omzuna şakacı bir tokat atıyorum. Çenesi bir acı iniltisini bastırıyormuş gibi tekrar bükülüyor. "Ayrıca komik *olan* ne biliyor musun? Bağlanmayı ve şaplak yemeyi ne kadar çok seviyorsun." Darcy'ye bilmiş bir bakış attım. "Ne yapmaları gerektiğinin söylenmesinden hoşlananlar her zaman iri yarı sert erkeklerdir, *ne demek istediğimi anlıyorsan*."

Eli boynumu sıkıyor ve karnımın alt kısmında bir sıcaklık daha hissediyorum. Her zaman rahat, cana yakın ve itilip kakılması kolay erkekleri seçerim, özellikle de yatak odasında. İsteyeceğim son şey, birinin bana kendi bedenimle ne yapacağımı söylemesidir.

Darcy endişeli görünüyor. "Bu çok fazla kişisel bilgi."

Volkov'un seks sırasında ne yapacağının söylenmesiyle ilgilenmediğini hissediyorum. Bunu neden düşündüğümü bilmiyorum. Önemli değil.

Neyse ki elini bırakıyor ve beynim yeniden çalışmaya başlıyor.

"Ama en iyi yaptığı şey ne biliyor musun?" Volkov'a bakıyorum, ağzım kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrılıyor, düşünümüzdeki o sert, korkunç öpücüğü düşünüyorum. "Öpüşmek. *İnanılmaz* öpüşüyor."

Gözleri kızgınlıkla parlarken kahkahamı zor tutuyorum.

"Üzgünüm, Darcy." Ona dönüyor. "Benim küçük *gniloy klub*'im azdığında filtresini kaybediyor."

Gülümsemem sertleşiyor. "Neyiniz?"

Soğuk gözlerinde meydan okuma, ateş ve daha önce hiç görmediğim bir şey titreşiyor. "Rusça'da *tatlım* demek." Ağzının köşesi geriliyor. "En çok sevdiklerin için sakladığın bir sevgi ifadesi."

"Aw." Darcy eriyor. "Alexei. Senin böyle bir oyuncak ayı olduğunu kim bilebilirdi?" "Evet." Gözlerim kısıldı. "Kim bilirdi?"

Gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyor. Gülümsemiyor, ağzı hâlâ yüzünde acımasız bir yarık gibi duruyor ama halinden memnun görünüyor.

Çok memnun oldum.

Ona inanmıyorum ama kullandığı kelimeleri çoktan unuttum, bu yüzden daha sonra bakamam.

Darcy sanki aklına bir şey gelmiş gibi soluk soluğa kaldı. "Hawaii."

Bu yaz o, Hayden, Hazel, Rory, Pippa, Jamie ve Volkov'la Hawaii'ye yapacağımız gezi. Darcy'nin katılmam için yalvardığı gezi.

"Ah evet." Hayden başını sallayarak bize arsızca sırtıyor. "Bunca zamandır takılıyor muydunuz?"

Daha çok, ben havuzda moda dergileri okumaya çalışırken Volkov mayomun içinde bana ters ters baktı.

Volkov'a "*Sıra sende*" der gibi bakarak bekliyorum. Aşağılanma sırası onda.

Bana dik dik bakıyor. "Evet. Georgia geceleri gizlice yatağıma girip duruyordu." Yüzüm yanıyor. Keşke.

Darcy, Rory ve Hayden ile konuşmaya daldı ve beni Volkov ile yalnız bıraktı.

"İyi iş," diye mırıldanıyor. "Saçma sapan konuşmazsan bu daha inandırıcı olacak."

Öfkem alevlendi, sıcak ve kızgın. "Kapa çeneni, Volkov. En azından deniyorum. Sen orada öylece durup bütün işi benim yapmama izin veriyorsun. Muhtemelen yatakta da böylesin."

"Yatakta ne yaptığımla ilgileniyor gibisin. Sürekli bu konuyu açıyorsun."

Sıcaklık tekrar içime doluyor ve başımın patlamaması için derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Neden beni bu kadar kolay etkiliyor?

Daha sonra, yeni sessiz, düşünceli kocamın yanında daha fazla duramadığımda, Jordan'la hesabımı ödüyorum ve ceketimi giyiyorum.

"Veda etmeden gitmeyecektin, de ğ il mi?" diyor yanımda, gözleri acımasız ve alaycı.

Ben de tam olarak bunu yapacaktım.

"Seni g e ç i r e y i m ." Ceketini kaptı. "Ben de gidiyorum. Darcy. Owens." Onlara başıyla selam veriyor. "Tebrikler."

"Sen de dostum." Hayden onu sırtından alkışlar.

İkisine de sarılıyorum, Darcy'nin kulağına tebriklerimi fısıldıyorum, dışarı çıkmadan önce Volkov'un varlığı hemen arkamda belirliyor.

Serin sonbahar havasında yeniden nefes alabiliyorum.

Tek kelime etmeden uzaklaşmaya başladığımda "Bekle," diyor. E l i n i cebine atıyor ve bana bir şey uzatıyor. "Al."

Bu bir anahtar. Doğru. Cumartesi günü taşınacağım konusunda anlaşmıştık. Şimdiden korkmaya başladım.

"Beni zindana mı yoksa çürüyen bahçe kulübesine mi tıkmaya karar verdin?" Anahtarı inceleyerek soruyorum.

Bakışlarım ona kaydığında, bakışlarını ağzımdan çekip alıyor. "Sana büyük yatak odasını versem yine de burun kıvırırsın."

Gözlerimi deviriyorum, anahtarı ceketimin cebine sokuyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum ama kaşlarını çatarak kolumu yakalıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve." Kolumu çekiştiriyorum ama bırakmıyor. Gözleri karanlık sokakta geziniyor. "Bir araba al."

Ugh. Çok kontrolcü. "Jordan ve ben buradan üç blok ötede oturuyoruz."

Tereddüt ediyor, gözlerinde tuhaf bir şey var. Endişe, e ğ er onu daha iyi tanımasaydım. Korkunç bir an için, beni eve bırakmayı teklif edeceğini düşündüm.

"Ara sokaklarda yürüme." Bo ğ azı çalışıyor, gözleri topuklarımın üzerinde geziniyor. "Karanlık."

"Bana ne yapacağımı söyleme, Volkov. Bu kuralı öğrenirsen bu anlaşma çok kolay olacak."

Bu sefer kolumu tuttu ğ u yerden çekip uzaklaştığımda beni durdurmuyor ama köşeyi dönene kadar bakışlarını üzerimde hissediyorum.

BÖLÜM 12

ALEXEI

Ertesi gün, çaylakla birlikte pistte savunma antrenmanları yapıyorduk.

"Tekrar." Dördüncü hat forvetlerine elimle bir hücum hareketi yapıyorum. "Bu sefer vücut ağırlığını kullan. Fiziksel ol Walker. Diğer adamı iterek yolundan çek, panolara yasla, oyunu bozmak için ne yapman gerekiyorsa yap."

Oyunu oynuyoruz ama forvetler pakla Walker'ın yanından geçiyor.

"Walker," diye bağıriyorum buzun üzerinden. Bunun neden ona ulaşmadığını bilmiyorum. "Ne dedim ben?"

"Fiziksel davran." Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum ve her zamanki sırtışı gitmiş.

"Tamam. Tekrar."

Tekrar tekrar deniyoruz ama işe yaramıyor. Moralim bozuluyor ve çaylak bunu hissedebiliyor. Yedek kulübesinde Ward başarısızlığımı izliyor.

Ward'a doğru kaymadan önce Walker'a "Biraz ara verelim," diyorum. "Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Berbat. Çaylakla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Önünde uzun bir yol var."

"Bu yüzden sizi eşleştirdim. Ona karşı sabırlı olun. Bir yolunu bulursunuz." Bakışları omzuma kaydı. "Omuzun nasıl?"

"Harika. Yepyeni hissettiriyor."

Hatta Şimdi, ve donuk Acı Zonkluyor. Egzersiz Bültenler ağrı kesici endorfin salgılatır, ama ağrı her zaman geri gelir.

Ward bana inanmıyormuş gibi bakıyor. "Bir değişiklik olursa benimle konuşacak mısın?"

"Evet." Asla. Acıyı görmezden gelme konusunda daha iyi olacağım.

"Güzel." Gözleri sıcaktı. "Fotoğrafları internette gördüm. Tebrik ederim." Eldivenimi çıkardım ve el sıkıştık. "Teşekkür ederim."

Pisti denetleyen ofisine bir göz attım. Işıklar yanıyor, yani dün gece eve sağ salım varmış olmalı. Evet, ona katlanamıyorum ama o karanlık sokakta yürümesi bütün gece kafamda tekrarlandı.

Ward vatandaşlığımla ilgili olarak evliliğimizin nedenleri hakkında herhangi bir şeyden şüphelenirse, bunu dile getirmez. Onun yerine kaşları kırışıyor. "Yöneticim yarın akşamki ekip yemeğine verdiğiniz yanıtı görmemiş."

Oyuncular ve personel için hoş geldin yemeği. Gitmeyi planlamıyordum. "Ben gelemem."

"Dr. Greene gidiyor ama sen gidemiyor musun?" "Aile meseleleri." İşte. Güzel ve belirsiz.

"Eğer yeniden planlamanın bir yolu varsa, orada olmanı isterim. Yeni oyunculara ve personele hepimizin, özellikle de senin gibi deneyimli oyuncuların kararlı olduğunu göstermek önemli."

Ward'ın özelliği sizi nasıl haklayacağını çok iyi biliyor olması. Bu takıma karşı sorumluluk hissettiğimi biliyor. Belki onun uygulamalı koçluk tarzına hayran olduğumdan, belki bir grup yabancıyı ortak bir hedef doğrultusunda çalışmak üzere bir araya getirme konusunda inanılmaz olduğundan, belki de bizim için gerçekten en iyisini istediğinden, ama onu gururlandırmak istiyorum.

Boğazımı temizleyip başımı sallıyorum.

"Orada olacağım." "İyi adam. Teşekkür ederim."

Yemek bir ya da iki saat sürer ve ben erkenden sıvışabilirim. Orada o kadar çok insan olacak ki doktorla konuşmama bile gerek kalmayacak.

Düğünümüzü düşünüyorum, bana hakaretler yağdırırken ne kadar güzel görüldüğünü. Yüzüğü parmağına taktığımda kolumdaki tüylerin nasıl diken diken olduğunu. Onu öperken kalbimin göğsümden nasıl fırladığını. Dudaklarımız birleştiği an, içimden bir elektrik şoku geçti.

Donup kaldım. Ben asla donup kalmam. Ne oldu bilmiyorum.

Ward gitmek üzereyken durakladı. "Balayına çıkmadın."

Balay mı? Doktorla bir hafta boyunca bir otel odasında yalnız kalma fikri bir kabus.

Gerçek bir çift balayına giderdi.

Hayatımın en kötü öpücüğü demişti. Yumuşak dudaklarının verdiği hissi hatırlıyorum ve çenem geriliyor.

"Noel'de yaparız," diye yalan söyledim. "Miller ve Hazel'in düğününden önce."

Hay sikeyim. Bunu neden söyledim ki? Ben düğünlere gitmem. Miller ve Hazel yeni yıl arifesinde, Pippa'nın ailesinin yaşadığı British Columbia'nın iç kesimlerindeki küçük bir kayak kasabası olan Silver Falls'ta evleniyorlar. Hayır cevabını çoktan verdim.

Üç ay çok uzun bir süre. Çok şey olabilir. Bundan kurtulmak için bir bahane bulacağım.

Aklıma doktorun geniş ayakkabı koleksiyonu geliyor ve düğünde hangi çifti giyeceğini merak ediyorum.

Ward memnun bir ifadeyle başını sallıyor. "Bu harika. Hayatta hokeyden daha fazlası var."

Hayır, yok. "Tamam."

"Bu kariyer sonsuza dek sürmez ve bir kez bittiğinde ..." Başını sallıyor, alaycı bir gülümseme dudaklarında beliriyor. "Bazıları emekli olduktan sonra, hokeyden başka bir şeyleri olmadığında zor zamanlar geçiriyor." Bana hızlıca el salladı, başını salladı ve gitti.

Bunu bilmiyor muyum? Emekliliğim her geçen gün daha da yaklaşıyor.

BÖLÜM 13

ALEXEI

ERTESİ SABAH, mutfakta doktorun gelmesini bekliyordum.

Biriyle yaşamaya alışık değilim, özellikle de tahammül edemediğim biriyle, ama birbirimizi hiç görmeyeceğiz. Sezonun yarısını yollarda geçiriyorum. Şehirde olduğum zamanlarda maçlarda, antrenmanlarda ya da sağlık uzmanlarıyla çalışarak vücudumda yıllarca oluşan hasarı gidermeye çalışıyorum.

Doktorun arabasının dışarıda durduğunu duyduğumda içim daralıyor. Ön pencereden, eski bir sedanın garaj yoluna park edişini izliyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. Tekerlek yuvasındaki pas mı? Araba eski, koleksiyon arabası gibi değil, zar zor çalışır durumda. Yeni karım böyle bir şeyi kullanmak için fazla yüzeysel, ama başkasını da beklemiyorum-

Doktor arabadan iniyor. Bu bir şaka mı? Bu araba muhtemelen benden daha yaşlı.

Bir dakika sonra kapı çalındı.

Kapıyı açtım ve kapının pervazına yaslandım. Tayt, rüzgarlık ve spor ayakkabı giymişti ve onu hiç bu kadar rahat giyinmiş görmemiştim. Spor salonu için giyinmiş olsa bile seksi görünüyor. Can sıkıcı. Ağır ağır nefes alıyor, biraz kızarmış, kumral saçları at kuyruğundan kaçıyor ve aklım kirli, ahlaksız yerlere gidiyor. Bahse girerim doktor yatakta böyle görünüyordur, buruşuk ve nefessiz.

Tam çenesi çözülmeden ve partnerinin aletini ısırıp koparmadan önce. "Evet?" Onu tanımamış gibi davranıyorum.

Bana düz bir bakış attı. "Misafir geldiğinde böyle mi davranıyorsun? Hâlâ bekâr olmana şaşmamalı."

Bakışlarım ayaklarına düşüyor. "Bir çift mantıklı ayakkabın olduğunu bilmiyordum."

"Git özel olarak ayakkabılarımla otuzbir çek Volkov."

Ensem ısınıyor ve bakışlarımın tekrar onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Bu kadına ne kadar tahammül edemesem de, üzerindeki tayt bambaşka bir şey.

Bakışlarım onun arkasındaki basamakta duran devasa şeye takılıyor.

"Uh." Onu kaldırırken dudağım kıvrılıyor. "Hayır. O içeri girmeyecek."

Kristalin boyu en az bir metre. Pürüzlü kenarları olan yumuşak bir pembe, yüzeyindeki küçük parçacıklar sabah güneşinin ışığında parlıyor.

Dev bir sik gibi görünüyor.

Dehşet içinde ona bakıyorum, onu fuayeye taşıırken geri adım atıyorum. "Kristalimi dışarıda bırakmayacağım."

Ciddi olamaz. "Neden sende?"

"Çünkü onu seviyorum." Anahtarlarımı ve cüzdanımı koyduğum girişteki masanın yanına, yere indiriyor. Tanrım, o taytlar kışına rüya gibi oturuyor. "Ve çok güzel. Bu yeterli değil mi?"

"Senden daha ağır. Onu merdivenlerden nasıl çıkaracaksın?"

Ellerinin tozunu alıyor ve hayranlıkla seyrediyor. "Ben yapmıyorum. Tam buraya gidiyor." "Hayır, öyle değil. Burası bir erkeğin evi. Erkeklerin kristali olmaz." Antremde ereksiyon halindeki bir horoza benzeyen bir kristal bulunduramam.

"Sorun nedir, Volkov?" Bir elini ucuna koyuyor. Yani *tepesine*. "Bu seni korkutuyor mu?"

Bir elini müstehcen bir şekilde üzerinde gezdiriyor ve ben telaşa başka tarafa bakıyorum. Bu oyundan hoşlanmadım.

"Sakın bana kristallerin size güç verdiğini düşünen şarlatanlardan biri olduğunuzu söylemeyin, Doktor? Belki uçmanıza yardımcı olabilir." Ona küçümseyici, hoşgörülü bir bakış attım ve gözleri öfkeyle parladı. "Ya da belki tüm parasını sana vermek isteyen zavallı bir enayinin ilgisini çeker."

Bakışları öfkeyle parlıyor ve içimi bir heyecan kaplıyor.

"Bu konuda yardıma ihtiyacım yok," diyor sıkı bir gülümsemeyle, yanımdan geçip ön odaya girmeden önce, bakışları yüksek pencerelerde, sıcak ahşap kirişli tonozlu tavanlarda ve taş şöminede geziniyor.

Bakışlarındaki hayranlık mı? Eğer öyleyse, umurumda değil. Pencerelerden içeri süzülen ışık, kumral saçlarındaki altın telleri yakalıyor ve kaşlarım çatılıyor. Kokusu bana doğru geliyor, yine menekşeler.

Dişlerim gıcırdıyor. Dr. Georgia Greene bir ateş şeytanının kişiliğine sahip ama güzel çiçekler gibi kokuyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. Çiçekçi annemin

çiçek anlamları kitabı. *Mor menekşeler-düşüncelerim aşkla dolu.*

Hiç olası değil.

Bir dekoratörün seçtiği yüzyıl ortası modern mobilyalara bakıyor. "İşe yarar."

"Çok şımarık," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Bu ev çocukluğumda yaşadığım her yerden daha güzel ama doktor ve ben çok ama çok farklı yetiştirildik. Muhtemelen onun bir vakıf fonu var, istediği her şeye sahip ve *hayır* kelimesini hiç duymamış, oysa benim ailem sıfırdan yükselmek için çalışmak zorunda kaldı.

Küçümsemem karşısında ağzının kenarı yukarı kıvrılıyor ve gözleri şöminenin etrafındaki gömme kitap raflarına takılıyor.

"Aile fotoğrafı yok," diyor şaşırmamış gibi.

Taşınmasını beklerken onları çıkardım. Saklayacak bir şeyim yok ve ailemle gurur duyuyorum, ancak onun kendini beğenmiş, burnu havada tavrını onların yakınında istemiyorum. Eğer aileme, miraslarına ya da işlerine hakaret ederse ne yaparım bilmiyorum.

"Onları pek görmüyorum," diye yalan söylüyorum.

Aklım Emma'nın ailesinin benimkilerle tanışmasını hatırlamakla yanıyor. Onlarla nasıl zar zor konuştuklarını. NHL'de dördüncü yılımdaydım, şimdiden milyonlar kazanıyordum ama bunun bir önemi yoktu. Geldiğimiz yer Emma'nın eski paralı ailesi için utanç vericiydi.

Önümüzdeki yıl ailemi çok ama çok uzakta tutacağım. Onlara tadilat yapacağımı söyledim. Bunu en azından birkaç ay uzatabilirim.

"Garajın sol tarafına park edebilirsin." Ona garaj kapısı açacağını uzatıyorum, yüzüğü taktığım zamanki gibi eline tekrar dokunmamaya dikkat ediyorum. Dün gece barda avucunu göğsümde gezdirdiğinde neredeyse bayılacaktım. "Kamyon ne zaman gelecek?"

Bana sorgulayan bir bakış attı. "Ne kamyonu?"

"Nakliye kamyonu."

"Nakliye kamyonu kiralamadım."

"O zaman eşyalarını nasıl taşıyorsun?" Yavaşça soruyorum ve küçümseyici ses tonum burun deliklerinin açılmasına neden oluyor. Omurgamdan aşağı bir tatmin heyecanı akıyor.

"Benim arabam."

Bakışlarım pencereye kayıyor ve boynumu eğerek arabasının garaj yolunda olduğunu görüyorum. Tavanına kadar kutularla doluydu. "Bütün eşyaların bunlar mı?" I

bir yarı kamyonla geleceğini düşünmüştüm.

"Neredeyse. Bir ya da iki yolculuk daha yapmam gerekecek."

Darcy ve Owens'ın nişan partisinden sonra neredeyse barın dışında ona yardım etmeyi teklif edecektim. Başka biri olsaydı, ederdim. Owens, Miller, Streicher ve Walker'ı da araya sokardım. Ben böyle yetiştirildim. Ailem onun kendi başının çaresine bakmasına izin verdiğimi duysa dehşete düşerdi.

Yine de iyi bir insan gibi davranmak doktora yanlış bir izlenim verebilir.

Aklıma bir şey geliyor ve kaşlarımı çatıyorum. "O zaman mobilyaya ihtiyacın var."

Soğukkanlı maskesi kayıyor ve belirsizlikle göz kırpmıyor. "Her şeyden kurtuldum. Misafir odasında kalacağımı söylemiştin."

Onu yerleştireceğim odayı boşalttım, tüm mobilyaları benimkinin yanındaki odaya taşıdım. Ona benimkinden en uzak odayı verdim, koridorun sonunda. En küçük oda. Değerli ayakkabıları ve taçları için yeterli yer olmadığından orada perişan olsun, diye düşündüm.

Şimdi hepsini geri taşımak zorunda mıyım? Yirmi dakika içinde fizyoterapistimle buluşacağım.

"Peki," diye homurdandım.

Hay sikeyim. Şimdi benim odamın yanındaki odada olacak, benimle aynı yatak odasını paylaşacak. Benden birkaç adım ötede uyuyacak.

Kutuyu ondan alma isteğimle savaşıp onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum. Odamın yanındaki açık kapıya ulaştığımızda içeriye işaret ediyorum.

"Al."

İtiraf etmeliyim ki, bu odada her şey eskisinden daha iyi görünüyor. Burada daha fazla gün ışığı var. Pencereler daha büyük ve derin bir küvete sahip banyo daha güzel. Tıpkı evimin geri kalanı gibi, her şey bir tasarım ekibi tarafından seçildi - kalın beyaz yorganlı alçak, kral yatak, orta yüzyıl modern tarzı komodinler ve pencerenin yanındaki okuma koltuğu ve hizmetçim Svetta'nın koymuş olması gereken aptal küçük dekor eşyaları.

Yeni karım için fazla güzel.

Yanımdaki kadın etkilenmemiş gibi düz bir ifadeyle kaşlarını bir kez kaldırıyor. "Harika."

Dişlerim sıkıldı. Ne şımarık bir velet.

"Yatakta mı uyuyorsun?" diye sordum. "Yoksa kirişlerden baş aşağı mı sarkıyorsun?"

"Bir tabut, mümkünse yeraltında." Narin, manikürlü bir elin arkasından esniyor.

"Çılgın bir gecenin yorgunluğu mu?" Sesimdeki kızgınlığı gizleyemiyorum. "Kesinlikle gürültülü." Bakışlarımı tutuyor, bana meydan okuyor. "Ben bu hafta her gece meşgul."

Gerginlik havaya karışıyor. Dikkatim onun ağzında, bir sırrı varmış gibi eğilen ağzında. Muhtemelen kısa ve dar bir şey giymiş, bir adamın aptalca şakalarına gülüyor ve bedava içki içiyordu. Muhtemelen evlilik yüzüğünü de evde bırakmıştır. Bakışlarım diğer eline, birkaç gün önce parmağına taktığım sade gümüş yüzüğe düşüyor.

Ben cevap vermeden bana göz kırpmıyor, merdivenlerden aşağıya doğru fırlıyor ve o taytların içindeki kalçalarının kıvrımından başka bir yere bakmak çok zor.

O öğleden sonra geç saatlerde geri döndüm ve yeni karımın evimin içinde bir kasırga gibi hareket eden seslerini dinledim. Muhtemelen şimdiye kadar mobilyaların yarısını yeniden düzenlemiştir. Ya da satmıştır.

Sessizlik.

Üst katta, kapalı kapısının önünde yarım düzine taşınma kutusu duruyor. Birkaçının üzerinde *kırılabilir ayakkabılar yazıyor!*

"Sonsuza kadar değil Damon," diyor diğer taraftan sessizce. "Sen farkına bile varmadan bitecek ve sonra yine sadece biz olacağız."

Ses tonundaki tatlı yumuşaklık daha dik durmamı ve daha dikkatli dinlememi sağlıyor. Damon mı? Doktorun *biriyle* böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Damon da kim? Sıcak, keskin bir alarm içime doluyor.

Sahte karım bir *erkek arkadaşı* olduğunu söylemeyi unuttu.

Dışlerimi öyle sıkıyorum ki çenem ağrıyor, kapısına dik dik bakıp bir delik açıyorum. Elleri saçlarında, yüz­süz bir adamın onun üzerinde olduğunu hayal ediyorum. Onu dışarı çıkarıyor ve onun için para harcıyor mu? İyi bir adam mı, doktorun itip kakabileceği biri mi, yoksa benim gibi bir pislik mi?

Bu beni kızdırıyor çünkü bana söylemedi ve bir erkek arkadaşının olması tüm anlaşmayı mahvedebilir. Bu yüzden kızgıyım.

Kendimi durduramadan yumruğumu kaldırıp kapıya vuruyorum.

BÖLÜM 14

GÜRCİSTAN

İKİ BUNNİ'M umutsuzca bana bakıyor.

Damon ve Stefan yirmi kiloluk aslan başlı tavşanlar, o kadar kabarık ki Gözlerini zar zor görebiliyorum ama yeni ortamdan duydukları sıkıntıyı hissedebiliyorum. Zavallı çocuklar. Her birine bir parça marul veriyorum ama bana üzüntüyle bakıyorlar.

Şok oldum ama Volkov'un evi çok *güzel*. Estetik anlayışının *boş bira kutularıyla dolu kirli bir erkek mağarası* olmasını bekliyordum ama evi *Architectural Digest*'ten fırlamış gibi. Açık, ferah, erkeksi ve şık. Eminim onun için her şeyi birileri seçmiştir. Volkov gibi güçlü adamlar evle ilgili hiçbir şey yapmazlar. Para kazanırlar, büyük bir kariyerleri vardır ve gerisini küçük, güzel bir eşin yapmasını beklerler.

Misafir odası Jordan'la paylaştığımız daireden neredeyse daha büyük ve şimdiye kadar yaşadığım tüm yerlerden daha güzel. Evindeki spor salonu, oyuncuların arenada antrenman yaptığı salondan daha donanımlı; saunası, buz makinesi ve soğuk dalmak için küveti var. Tamamen dolu bir şarap mahzeni, onun gibi bir adamın sahip olamayacağı kadar güzel bir vitray penceresi olan bir kütüphanesi ve arkadaki zümrüt ormanına bakan geniş bir mutfak var. Umarım o ormanda patikalar vardır da Volkov'la tartıştıktan sonra çılgın atabileceğim bir yerim olur.

Volkov burada olmadığı sürece onun evinde yaşamak bu anlaşmanın beklenmedik bir getirisi olacak.

Ve uyurgezer olmadığım sürece.

Aşırı stresli dönemlerden geçtiğimde uyurgezer oluyorum. Saat gibi, üniversite ve tıp fakültesi sınavları sırasında oluyordu. Liam'la geçirdiğim bütün yaz boyunca, bir şeylerin yanlış gittiğini anladığımda.

bunu kabul etmeye hazır değildim. Tıp ihtisasım sırasında. Genellikle kendimi Jordan'ın yatağında bulurdum, o benden uzaklaşmak için yatağın kenarına doğru kıvrılırken ben ona sevimli bir koala gibi yapışırdım.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Burada öyle bir şey olmayacak. Bilincim yerinde olmasa bile vücudum Volkov'la hiçbir şey yapmak istemiyor. Jordan'ın yatağına uyurgezer gibi giderim çünkü orası *güvenli*.

Volkov'un yatağı muhtemelen çivilerden yapılmıştır.

Kapıya vurulduğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Bir saniye, çıplağım," diye sesleniyorum, tavşanları kaldırıp saklanıyorum onları banyoda.

Onlardan haberi olamaz. Muhtemelen "yanlışlıkla" üzerlerine basar ya da onları bir kartalın kapacağı ya da bir çakalın yiyeceği şekilde dışarıya bırakırdı.

"İçeride daha fazla kristalinle mi konuşuyorsun?" diye sesleniyor kapıdan. "Kanada Tıp Derneği'nin bundan haberi var mı?"

Eminim ehliyetimin elimden alınmasına bayılacaktır. Zaten işimde berbat olduğumu düşünüyor. Kapıyı açıyorum ve sanki burası *benim* evimmiş *de o* misafirmiş gibi rahatsız bir ifade takınıyorum.

Kapının diğer tarafında, burun delikleri parlıyor. Öfkeli görünüyor. Güzel.

"Kiminle konuşuyordun?" Gözlerini benden kaçırıyor ama ben koridora çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Telefondaydım," diye yalan söyledim.

Elini koridordaki kutulara doğru uzatmadan önce adem elması sallanıyor ve burun delikleri tekrar alevleniyor. "Bütün bu kutuların burada ne işi var? Hepsi ayakkabı dolu olamaz."

"Şaşırmış olamazsın. Aslında bu kadar şık ve seksi bir karın olduğu için heyecanlanmalısın."

Gözleri bana kayıyor, sanki yoga taytı ve futbol antrenmanına giderken giydiğim sevimli rüzgarlık yerine kirli, yağ lekeli bir kese kağıdı giyiyormuşum gibi gözleri üzerimde geziniyor.

Siktir et onu, harika görünüyor.

"Genelde tercih ettiğim türden bir kadının kendine güvenmek için pahalı ayakkabılara ihtiyacı yoktur." Soğuk bakışları üzerimde sabit. "Güvensiz gibi görünüyor."

Dudaklarım ayrılıyor. *Güvensizlik mi?* Gözlerim öfkeden kıpkırmızı oluyor. O kadar lanet ki yapamıyorum. O lanet olası bir pislik. Isı yüzeyime yükseliyor

derim ve boğazımda öfkeli bir düğüm sıkılıyor, ama ona soğuk bir gülümseme gönderiyorum, sanki sözleri üzerimden sekmiş gibi.

"Birlikte olduğum erkekler genelde aldırmaz. Aslında," sesimi alçaltıyorum, daha yakına eğiliyorum ve onun soğuk bakışlarını tutuyorum, "topuklu ayakkabılarıma bayılıyorlar. Onlara *"Fuck-me heels"* diyorlar."

Erkek mi? Ne erkeği? Uzun zamandır biriyle yatmadım. Gerçi Volkov bunu bilmiyor ve bilmediği şeyin onu inciteceğini umuyorum.

Çenesindeki kaslar gerilmiş bir halde bana bakıyor. "O adamlar bu anlaşma bitene kadar beklemek zorunda kalacaklar."

Tekrar soruyorum, hangi çocuklar? Ama Volkov'un bunu söylerkenki kontrolcü ve buyurgan tavrındaki bir şey mideme bıçak saplıyor.

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi. Ayrıca," sesim hafif ve rahat ve bu tartışmayı çok zor kazanıyorum, "neden güzel ayakkabılarım boşa gitsin ki?" Bakışlarımız kilitleniyor ve aramızda garip, gergin bir enerji oluşuyor. Tenim sıcak ve dikenli hissediyorum. "Hayır Volkov, beni siken topuklularımı tüm yıl boyunca giyeceğim."

"Başka erkekleri sikmek yok," diye ısırdı, gözleri öfkeliydi.

Eskisinden daha mı yakın duruyoruz? Kulaklarıma kan hücum ediyor. "Oh, yapacağım."

Ne dediğimi bilmiyorum. Elbette başka erkeklerle yatıp her şeyi mahvetmeyeceğim ama Volkov'un bu ses tonuyla bana ne yapmam gerektiğini söylemesi çılgılık atma isteği uyandırıyor. Duygularım direksiyonda, neşe içinde.

"İstediğim her erkeği becereceğim. *Tanıştığım* her erkekle."

Ne? Saçma sapan davranıyorum ama duramıyorum. Onu kızdırma ihtiyacı beni ele geçirdi. Volkov'un çenesi çatlayacak kadar sert görünüyor.

"Her gece kısa bir elbise ve ısıltılı topuklu ayakkabılarımla dışarıda olacağım, bana akıllara *durgunluk* veren orgazmlar yaşatırken isimsiz bir adam tarafından tecavüze uğrayacağım."

Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi. Beni boşaltabilen tek adam şarj edilebilir ve güvenli bir şekilde komodininde saklanıyor, ama Volkov'un aşırı şişirilmiş egosunu yaralamak kalbimin o kadar sert çarpmasına neden oluyor ki yemin ederim duyabiliyor.

Hasta hissediyorum. Ya da heyecanlı. Ya da uçabilecekmişim ya da bir aslanla dövüşebilecekmişim gibi. Volkov'la dövüşmek uyuşturucu gibi.

"Hayır." Yutkunuyor, üzerimde yükseliyor ve ölümcül ifadesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Yapmayacaksın."

Aramızdaki hava yanıcı gibi geliyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, "Yapacağım."

"Her şeyi tehlikeye atacaksın." "Tedbirli olacağım."

Birbirimizden birkaç santim uzaktayız. Gözleri ağızıma doğru kayıyor. İçimde kesici ve sıcak bir şey dalgalanıyor, spiral çiziyor ve kıvılcım çıkarıyor. Kokusu burnuma geliyor -keskin, erkeksi ve baskın- ve ensem karıncalanıyor.

Bu yıl cehennem gibi olacak ama geri adım atmayacağım. Kazanmasına izin vermeyeceğim.

"Ben dışarı çıkıyorum." Ona en çekici gülümsememi veriyorum, sanki *güvensiz* kelimesini zihnimde bozuk bir plak gibi tekrarlamıyormuşum gibi.

"Şimdi mi?"

Kaşını kaldırıyor. Tanrım, bunu yapmasından nefret ediyorum. Bu onun yanlış seçim yaptığımı düşündüğünün işareti. Küçük aptal bir kadın beynine sahip küçük aptal bir kadın olduğumu.

"Evet. Şimdi."

"Akşam yemeği-"

"Takım yemeğinin ne zaman olduğunu *biliyorum*." Gülümsemem jilet gibi keskin. "Zamanı söyleyebilirim, Volkov." Yine beni alt etmeye çalışıyor. "Çürük kafanı merak etme. O çok sevdiğin topuklu ayakkabılarını giymek için bol bol vaktim olacak." İfadem masum. Hatta belki biraz tatlı. Ben şeytanın reenkarnasyonuyum. "Belki bu gece onlardan hoşlanan birini bile bulurum."

Koyu renk gözleri parlıyor ama o cevap veremedi kapıdan çıkıyorum.

Bir saat sonra, Jordan'ın kızgın kadın rock listelerinden birini patlattıktan sonra Volkov'un evine dönüyorum. *Benim* evim değil. Burası asla benim evim olmayacak. O orada yaşarken olmaz.

Sürpriz bir şekilde ön kapı açıktı. Evi sıkıca kilitlediğini tahmin edemezdim, bu yüzden kapı zilini çalmak ve içeri alınmak için yalvarmak zorunda kaldım.

Tanrıya şükür korkunç kocamdan iz yok. Odamın dışında, bakışlarım bir şeye takılıyor.

Ambalaj bandı kutuların üzerinden yırtılmış. Açılmışlar. Karton kutuyu çevirip açtığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Boş. Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

Yatak odamın kapısını çekip açtım ve yeni gömme dolabıma yöneldim, Volkov'un iyiliği için tam bir kişilik dönüşümü geçirmesi, tartışmamız için pişmanlık duyması ve iyi bir kocanın yapacağı gibi güzel ayakkabılarımı dolaba özenle yerleştirmesi için dua ettim.

Yine de dolap boş ve yeni kocam hâlâ lanet olası bir pislik. Ciğerlerim sıkışıyor, kalbim daha sert atıyor ve midem sert bir düğüm haline geliyor. Egoist bir pislik olsaydım, ayakkabılarımı nereye saklardım?

Aklıma bir düşünce geliyor ve dudaklarım şok ve dehşetle aralanıyor. Yapmaz.

Yapar, diyor kafamın içindeki ses. Senden nefret ediyor ve kesinlikle ederdi.

Evin içinde uçuyorum, kapıdan çıkıyorum ve kompost, geri dönüşüm ve çöp kutularının bulunduğu tarafa gidiyorum. Çöp kapağını çevirip açtığımda, görüşüm beyaz bir öfkeyle bulanıklaşıyor.

BÖLÜM 15

ALEXEI

Doktorun ılığını muhtemelen **tüm sokak** duyuyor. Kravatım üzerinde çalışırken parmaklarım hareketsiz, kan dolaşıma adrenalın hücumu vuruyor.

Cesedimi iğnemedi bu yıl başka erkeklerle yatacak mı?

Neden anlaşıma yapmadan önce erkek arkadaşı olup olmadığını sormayı düşünmedim? Tabii ki var. Hiç onunki gibi gözler görmemiştim. Doktor nadir bulunan türden bir güzel. Eğer onun gibi kadınlardan hoşlanıyorsan tabii.

Ki değilim.

Ben kıskanç değilim. Erkek arkadaşı olması umurumda değil. Sadece benim ve ailemin vatandaşlığını tehlikeye atacağı için kızgınım. Hepsi bu.

Ön kapı çarparak kapanıyor ve nabzım hızlanıyor. Alt kattaki kapıları açıp kapadığını, beni aradığını duyabiliyorum. Beklenti içimde dalgalanıyor ve zirve yapıyor. Profesyonel hokeydeki ilk sezonumdan beri kendimi hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkıyor, bir yırtıcı hayvan gibi yavaş ve istikrarlı.

Pencerenin yanındaki şezlonga oturuyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup yayılıyorum ve onun kanını kaynatacak kendini beğenmiş bir bakış takınıyorum.

Yatak odamın kapısı aniden açıldı, gözlerinde ateş, elmacık kemiklerinde renk ve saçları buruşuk. Şeffaf öp poşetini tutarak bana hançer gibi bakarken göğsü hızla inip kalkıyor.

"Ne," diye homurdanıyor ve kasıklarım geriliyor, "bu mu?" "Bilmiyorum, Doktor. öp mü?"

"öp değil." Gözleri çılgına dönüyor ve yavaşça bana doğru yürüyor. İçimdeki beklenti yükseliyor. "Ayakkabılarımı atmışsın."

"Svetta temizlik yaparken onları dışarı atmış olmalı. Yerde miydiler?"

"Hayır, *verde* değillerdi."

Gözlerinde nefretle bana bakıyor. Güzel. Bırak benden nefret etsin. Bu beni ateşliyor, kalbimi hızlandırıyor, yaşadığımı hissettiriyor.

"Demek ki böyle olacak," diyor.

Daha önce konuştuğu adamı düşünüyorum ve hayal kırıklığı tekrar içime işliyor. "Sanırım öyle, Hellfire."

Kırk beş dakika sonra, bir sonraki hamlesiyle karşılaştım.

Merdivenlerden indiğinde ön odada oturmuş, telefonumdan takım e-postalarımı okuyordum. Gözlerim önce ayakkabılarına takılıyor. Işıltılı, bantlı ve çok yüksek.

Siktiğimin topukluları.

BÖLÜM 16

GÜRCİSTAN

KORKUNÇ KOCAM kıyafetime bir kez daha bakıyor, bakışları bacaklarıma, belime, yakama, saçlarıma takılıyor ve çenesi geriliyor.

Dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Giydiğin şey bu mu?"

Bu elbise için dolabımın en arkasına kadar kazdım. Uzun kollu, düşük kare yakalı, uyluk ortası etekli, her santimi bakır payetlerle kaplı. Cesur, gürültülü ve gösterişli. Annem film setlerinden birinden hediye ettiğinde buna gösterişli demişti.

Onun onaylamaması beni kırmızıya boyuyor. *Lanet olası pislik!* Vücudumdaki her hücre bunu söylüyor. Liam da gösterişli şeyler giymemden hiç hoşlanmazdı. Bir keresinde yeni tıp öğrencileri ve eşleri için düzenlenen bir mikserde giymek istediğim bir elbise hakkında yorum yapmıştı. Dikkatlerin onun üzerinde olması gerekirken benim üzerime çekilmesinden hoşlanmazdı.

"Evet, Volkov." Elimden gelen tüm kadınsı gücü toplayıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Gözleri tekrar göğüs dekolteme kayıyor ve ben de tatmin oluyorum. "Herkesin ne kadar *güvensiz* olduğumu bilmesini istiyorum."

Giysiler bizim hakkımızda bir şeyler söyler. Onlar dünya ile iletişim kurmanın bir yoludur. İnsanlar ne giydiğimizi görür ve biz istesek de istemesek de bir mesaj yorumlarlar. Bazen fark etmez. Bazen eşofman giyerim, saçımı dağınık topuz yaparım ve koltuk altımda üniversiteden beri delik olan bir tişört giyerim ve insanların nasıl bir mesaj çıkardığı umurumda olmaz.

Bu gece, öğleden sonra yaşadığımız patlamadan sonra, *geri adım atmayacağımı* gösteren bir elbise giyiyorum. *Kavgaya hazırım.* Bu elbise diyor ki, *iyi göründüğümü biliyorum ve senin kalbini yiyeceğim ve sana ihtiyacım yok.*

Gözlerinde bir şey parlıyor. Normal bir insanda olsa buna pişmanlık derdim ama Volkov'un pişman olduğu tek şeyin bıçağı daha derine saplamamış olması olduğuna eminim.

"Ayrıca," telefonumu ve kartlarımı çantama tıktırıyorum, "eminim takım arkadaşların aldırmayacaktır."

Vücudumu seviyorum. Ateşliyim. Güzel göğüslerim ve harika bir popom var. Futboldan sıkılaştım ve güçlendim. Vücudum harika. Anneme ya da Darcy'ye benziyor muyum, minyon ve zayıf? Hayır. Ama farklı olmam daha kötü ya da daha az olduğum anlamına gelmez.

Futbol oynayan kızlara her zaman söylediğim şey bu: muhteşem olmak için dergilerdeki Photoshop'lu insanlara benzemenize gerek yok.

Volkov'un hangi vücut tipini tercih ettiği belli, çünkü bakışları kısa elbisemin eteklerini buluyor ve hasta olacakmış gibi görünüyor.

Bakışları topuklarıma kaymadan önce bana eğlenmeden bakıyor. "Gösteriş yapma fırsatını hiç kaçırmıyorsun, değil mi?"

Tüm bu durumun iyi tarafı, Volkov'un seksi bulmadığı bir kadınla evlenmeye zorlanmış olması. Bu hokey oyuncuları istedikleri her şeyi elde etmeye alışkınlar. Çok rekabetçidirler ve kazanmayı severler. Yine de bu kalçayı ya da memeleri değiştiremeyecek. Bir yıl boyunca onlarla yaşamak zorunda kalacak.

Ağzım kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. Kayıtsız bir yorum yapıp tam buradan kaçacaktım ki fuayedeki masanın üzerinde duran bir şey gözüme çarpıyor.

Parlak sarı çiçeklerden oluşan küçük bir buket kısa bir vazanın içinde duruyor. Her bir çiçek büyük bir madeni para büyüklüğünde. Çirkin değiller, sadece tipik bir çiçek aranjmanına benzemiyorlar.

"Senin için." Kara gözlerinde tuhaf bir bakışla beni izliyor. Eğlenceyle karışık bir ilgi. Eğlence.

Bana gülüyor ama ben şakayı anlamıyorum.

"Benim için." Bir kaşımı kaldırdım. Volkov neden bana çiçek alsın ki? "Zehirli falan mı bunlar?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Şimdi, neden karımı zehirleyeyim, Doktor?"

Muhtemelen hediye olarak almıştır ve benimle dalga geçiyordur. "Aklıma birkaç neden geliyor ama biraz daha beklemeniz gerekecek."

Araba yolculuğu sessiz ve gergindir.

Bütün bir yıl boyunca bunu nasıl yapacağım? Belki taşınırım ama orada yaşıyormuşum *gibi görünmesi* için eşyalarımı onun evinde bırakırım.

"Ne o, gergin falan mısın?" diye sorarak sessizliği bozuyor.

Restorana varmak üzereyiz, Stanley Park'tan geçip Çayevi'ne gidiyoruz. Gözleri kolyemle oynadığım yere kaydı.

"Bu yemeğe daha önce de katılmıştınız," diyor. "Bu yeni oyuncular için. Kimse bize bakmayacak."

Gözlerinde endişe titreyiyor.

Kalabalık otoparka park ederken ona "Sana söz verdim," diyorum. "Bunu mahvetmeyeceğim."

"Biliyorum," diyor ve ciddi olduğunu hissettiriyor ama arabadan inip restorana doğru adım atmadan önce devam etmesini beklemiyorum. Ayak sesleri onu takip etmeden önce arabasının cıvıltısını duyuyorum.

"Tekrar öpüşmek zorunda kalmadığımız sürece," diye sırtarak omzumun üzerinden atıyorum, "kimse gerçeği bilmeyecek."

Tartışmak üzereyken ev sahibi bizi parlak bir gülümsemeyle karşıladı ve restorana götürdü.

Yemek alanının önünde, sergilenen dev resim karşısında kısa bir süre duruyorum. Alexei'nin sert göğsü arkamdan bana çarpıyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldanıyor.

Düğün günümüzdeki korkunç öpüşmemizin fotoğrafı. Fotoğrafın yanında bir *Tebrikler!* işareti var. Restorandaki tüm Storm oyuncularını ve çalışanlarını bize gülümseyerek sessizliğe gömülüyor.

Kocaman gözlerle Volkov'a dönüyorum, kalbim gırtlığıma kadar çarpıyor. "Kimse bize bakmayacak, ha?"

Bu yeni oyunculara hoş geldin yemeği değil. Bu bizim için bir düğün resepsiyonu.

BÖLÜM 17

GÜRCİSTAN

ALARM KAN AKIŞIMIN İÇİNDEN GEÇİYOR, aydınlatma
Sinir sistemime.

Bu gece tüm gözler üzerimizde olacak.

Aman Tanrım. Ya oyunlar varsa? Ya dans etmek zorunda kalırsak? Ya tekrar öpüşmek zorunda kalırsak?

"Bundan haberin var mıydı?" Arkadaşlarımız ve meslektaşlarımız bizi izlerken her şey yolundaymış gibi davranarak gülümseyerek ona tıslıyorum.

"Tabii ki bilmiyordum," diye mırıldanıyor, bir elini saçlarında gezdirerek. "Bıçaklarınızı kaldırmanız için sizi uyarmayacağımı mı sandınız?"

"Siktir git," diye fısıldıyorum, hâlâ gülümseyerek. "Sen de siktir git, tatlım."

Tate Ward temkinli bir bakışla öne doğru adım attı. "Sizi gafil avladığınızı görüyorum."

Hafif, çın çın bir kahkaha atıyorum. "Kesinlikle öyle." Sesim biraz manik çıkıyor.

"Umarım sorun olmaz." Yüz ifadelerimizi inceliyor. "Ekip bunu sizin için gerçekten yapmak istedi."

"Bu harika," diyor Volkov. "Gerçekten minnettarız. Teşekkür ederiz." "Evet." Derin nefesler alıyorum. Bunu yapabilirim. "Çok teşekkür ederim."

Tate ceketinin içine uzanıyor ve bir zarf çıkarıp bize uzatıyor. Görünüşe göre kollarım çalışmıyor ama Volkov kabul ediyor. "Takımdan tebrikler için küçük bir şey."

Volkov zarfı açtı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı, yüz ifadesi okunamıyordu.

"Silver Falls tatil köyündeki balayı süitinde bir hafta," diye açıklıyor Tate. "Alexei balayınızı orada geçirmeyi planladığınızı söyledi."

Miller'ın düğününden önce yeni yılda."

"Öyle mi, şimdi." Sert bir bakışla Volkov'a döndüm. "Bu bizim sırrımızdı, *Sevgilim*."

"Bu çok cömertçe," diyor Tate'e, beni görmezden gelerek. "Teşekkür ederim."

"Evet, çok düşünceli." Hâlâ gülümsüyorum. O kadar sert gülümsüyorum ki acıtıyor. "Sabırsızlanıyorum."

Onunla bir otel odasında bir hafta geçirmemin imkanı yok. Özellikle de *balayı süitinde*. Volkov düğünlere bile gitmez; geçen sezon tüm ekibini şaşırtarak Jamie ve Pippa'nın düğününe gitmemiştir. Ben kendim gideceğim ve mükemmel bir hafta geçireceğim: küvette tek başıma şampanya içip *Vampire Diaries* izleyeceğim.

"Memnuniyetle." Tate bize gururlu bir bakış attı. "Bizden iki kişi daha mı evleniyor? Bu büyük bir olay."

İçimi bir pişmanlık duygusu kaplıyor. Tate Ward kadınlara eşit davranan az sayıdaki erkek patronumdan biri. Kadınları işe alıyor ve dahası, bize değerimiz kadar para ödüyor. Darcy geçen sezon takımda analist olarak çalışabileceğine inanmadığında onu cesaretlendirdi. Takım doktorları genellikle koçun sezon dışında kiminle golf oynadığına göre işe alınır, ancak Ward Heather'a ulaştı ve sporcu iyileşmesi konusunda herhangi bir uzmanın takımla bir şeyle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordu. Hastanede kalabilmek için yarı zamanlı bir rolü tercih ettiğimde, bunu gerçekleştirdi.

Ve şimdi bana ve Volkov'a bizimle gurur duyuyormuş gibi bakıyor. Kusmak istiyorum.

"Bu gece iyi eğlenceler," diyor uzaklaşmadan önce ve etrafımız arkadaşlarımızla çevriliyor.

"Sürpriz!" Darcy bana sıkıca sarıldı. "Şaşırdın mı?" Zayıf bir kahkaha attım. "Tabii ki şaşırdım."

Kıyafetime hayran kaldı. "Her zamanki gibi öldürmek için giyinmişsin. Eminim Alexei bu elbisenin içinde ellerini senden uzak tutmakta zorlanıyordur."

Boynumu sıkıkmaktan belki. Rory, Hayden ve Jamie ile derin bir sohbeta dalmış olan Volkov'a bakarak yüksek sesle eğleniyorum. "Onun gibi bir şey."

Görünüşe göre herkes bize sürpriz yapmak için bizden önce geldi ve şimdi biz geldik, insanlar akşam yemeği için yerlerini alıyor.

"Siz ikiniz ön taraftasınız," diyor Rory bana ve Volkov'a arsız bir sırıtışla, "baş masada, böylece herkes sizi görebilir."

Tabii ki öyleyiz.

BÖLÜM 18

ALEXEI

Yemek çabuk bitti, şükürler olsun. Yeni eşim ve benim dikkatimiz, bizi tebrik etmeye gelen takım arkadaşlarım ve meslektaşlarım tarafından dağıtıldı.

"Dostum." Walker elindeki içkiyle yanımdan geçip gidiyor ve gözleri başka bir takım doktoru ve Hazel ile sohbet eden geveze karımın üzerinde. "Georgia senin *karın* mı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Doktorun ağına çok yaklaşan bir kurban daha. Walker genç ve aptal. Doktor gibi bir kadının verebileceği zararı bilmiyor.

Walker hâlâ ona bakarak, "Lanet olsun," diyor ve içimde keskin bir şeyler kıpırdıyor. "Ben bir eş istiyorum."

Omuzlarım ona bakışından dolayı sertleşiyor.

"Hayır, bilmiyorsun," diye çıkıştım. "Ağzını kapat. Ve ona Dr. diyebilirsiniz. Greene."

Yine de bu gece seksi görünüyor. Şu elbise. O elbiseden nefret ediyorum. Ben o elbiseye *bayılıyorum*. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama elbiseye takmış durumdayım, o bakmıyorken sinsî bakışlar atıyorum.

Bacakları uzun ve çıplak ve kısa, ışıltılı elbisesi k1ç1n1 zar zor örtüyor. Doktorla ilgili canımı sıkan şeylerden biri de kıyafetlerini sanki sadece onun için yaratılmış gibi gösterme yeteneği, vücudunun her kıvrımına ve kabarıklığına görmezden gelinmesi zor bir şekilde uyuyor. Kumral saçları aşağıya dökülmüş, vahşi ve kıvrırcık ve eskisinden daha fazla makyaj yapıyor, dikkatimi o büyüleyici viski gözlerine ve büyüleyici ağzına çekiyor.

İçimde kaynayan hüsrânın altında, küçük bir saygı kırıntısı kalıyor. O yine kazanıyor ve ben kendimi toparlamak için çabalıyorum.

İyi oynadın, Doktor.

Sonra onun bir erkek arkadaşı olduğunu hatırlıyorum ve dişlerim gıcırıyor.

Walker sırtarak bana dönüyor, kaşları bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"Sosisim tuhaf hissediyor."

İğrenmiş bir yüz ifadesi takındım. "Walker."

"Evet, evet." Alaycı bir sırıtışla gözlerini deviriyor. "Odaklan," diyor alçak ve keskin bir sesle, kaşlarını çatarak. "Kararlılık. Disiplin. Buz banyoları."

"Bu ben miyim?" "Evet, efendim." Selam veriyor.

Bu aptal çocuktan hoşlanmamalıyım ama

hoşlanıyorum. "Walker?" "Evet, patron?"

"Siktir git. Ve bana öyle deme. Ben senin patronun değilim."

Doktor arkasını dönüp Walker'a gülümsüyor, gözleri sıcacık. "Merhaba Luca."

Gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor ve ellerini kadının sandalyesinin arkasına dayamak için eğiliyor. "Merhaba Georgia."

"Dr. Greene," diye düzeltiyorum.

O görmezden geliyor Ben, ve küçük Lanet olsun, gülümseyen daha sert at benim Karım. "Tebrikler.

Volkov şanslı bir adam. Gerçekten çok güzelsin."

Nefesimin altında küfrediyorum. Kucağına tırmanmak için tökezleyen lanet bir köpek yavrusu gibi.

Gözleri kızın göğüs dekoltesine kayıyor. "Sana bir içki daha getireyim mi?"

Sinirden içim içime sığmıyor. "Bir içkisi var. Git otur, Walker." Ona içki getirecek biri varsa, o da benim.

Walker yerine dönüp omzunun üzerinden ona gülümserken doktor dudaklarını birbirine bastırıyor. "Çok tatlı biri."

"O bir çocuk. NHL'de oynamak için ne gerektiği hakkında hiçbir fikri yok." "İyi ki sen varsın."

İçkisini yudumlarken ağzına bakıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Emekli olacağıma ya da vücudumun ligde çok fazla zamanı kalmadığına dair keskin ve kesici bir söz duymak için kendimi hazırlıyorum.

"Uzun bir kariyer için ne gerektiğini bilen biri varsa, o da sensin."

Restoranın etrafına baktı. Ben hariç her yere.

"Doktor, bu neredeyse bir iltifat gibi geldi."

Yanakları pembeleşiyor ve dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi
a r a l a n ı y o r .

"Pekâlâ muhabbet kuşları," diyor Miller'ın sesi odaya yayılıyor. Ön tarafta, elinde mikrofon, ukala ve bilmiş bir sırtışla duruyor. "Birazdan dansa ve pastaya geçeceğiz ama önce küçük bir eğlence. Gecenin bu bölümünü dahil edip etmemekte kararsız kaldık ama sonunda ikinizi ve ilişkinizi çok merak ettik. Ne diyebilirim ki?" Bize göz kırpmıyor. "Meraklıyız."

Yüz ifadem sertleşiyor. Bunun nereye varacağını biliyorum.

"*Yeni Evli Trivia* oynuyoruz!" diyor gülümseyerek. "Siz ikiniz birbirinizi ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Doktorla göz göze geldik. Alışveriş yapmayı, ayakkabı giymeyi ve tırnaklarını yaptırmayı sevdiğini biliyorum. Geçirdiğim her sakatlığı biliyor ama birimizin diğerinin bir metre altında olmasını dilemesiyle sonuçlanmayan gerçek bir sohbetimiz hiç olmadı.

Boku yedik. Birbirimizi hiç tanımıyoruz.

Owens ön tarafa arka arkaya iki sandalye yerleştirirken Miller, "Siz ikiniz yukarı gelin," diyor ve Darcy her birinin üzerine bir beyaz tahta ve silinebilir kalem koyuyor.

"Doğum günün ne zaman?" Sandalyelere doğru ilerlerken mırıldanıyorum. Gözleri paniklemişti. "Ne?"

"Doğum günün ne zaman? Hiç kardeşin var mı?"

Gezegendeki en aptal adammışım gibi bakıyor. "Daha önce hiç düğüne gitmedin mi?" Kendini tutuyor. "Doğru ya. Sen düğünlere gitmezsin. Bizi sıkıcı şeylerle sınamayacaklar. Komik, sevimli sorular soracaklar. O yüzden benden hoşlanıyormuş gibi davran," diye tıslıyor gülümseyerek.

Ön tarafta yerimizi alıyoruz, yüzlerce çift göz üzerimizde. Miller oyunu anlatıyor -ekibin ve arkadaşlarımızın gönderdiği soruları soracak ve biz de ayrı ayrı cevaplarımızı yazacağız. Arkadaşlarımız gibi gerçek bir ilişki içinde olsaydık, birbirimiz hakkında her şeyi bilirdik.

"Soru bir," Miller bir not kartını okuyor. "Bu Pippa Hartley'den. İlk hamleyi kim yaptı? Güzel ve büyük yazın ki herkes görsün."

Kalemlerimiz uçuşuyor ve tahtalarımızı izleyicilere doğru kaldırdığımızda herkes gülüyor. Cevabını görmek için etrafıma bakındım.

İkimiz de birbirimizin adını yazdık.

"Seninle asla ilk hamleyi yapmam," diyor nefesinin altından, herkesle birlikte gülüyormuş gibi yaparak.

"Benim yapacağım gibi mi?"

"Ayakkabılarıma nasıl baktığını görüyorum, Volkov."

"Çünkü çok saçma." Sesim savunmacı çıkıyor. "Ben olduğum için değil-"

Miller mikrofona, "Kötü bir başlangıç oldu," diyor.

cevaplar. "Bu Hayden Owens'tan. Kim daha iyi öpüşüyor?"

Cevaplarımızı kaldırdığımızda kalabalık yine gülüyor. Bu sefer ikimiz de kendi isimlerimizi yazdık.

Sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltıyor. "Birini her öptüğünde muhtemelen dişlerin dökülüyor."

"Sana yüzlerce kez söylediğim gibi, *tüm dişlerim* yerinde."

"İnatçı olduklarını biliyorduk, millet." Miller'ın gözleri parlıyor. "Saymayı unuttuysanız diye söylüyorum, ikide oh yaptınız. Tekrar deneyelim. Bu seferki çok çekici ve biraz da ürkütücü fizyoterapistimiz Hazel Hartley'den." Nişanlısına göz kırpmıyor ve o da gülümseyerek gözlerini deviriyor. "Birinci bölüm: Georgia'nın Alexei'den en sevdiği hediye nedir?"

Beynimi zorluyorum. Doktora ne hediye verebilirim? O materyalist ve sıg biri. *Mücevher*, yazıyorum.

Tahtasını havaya kaldırıyor ve seyirciler kıkırdıyor. *Bir çift topuklu ayakkabı*.

Daha önceki tartışmamız kafamda tekrarlanıyor. "Bir iş etkinliğindeyiz. Daha profesyonel olmalısın."

"Tanrım, çok namuslusun."

"Ben namuslu değilim."

"İkinci bölüm," diyor Miller. "Alexei'nin Gürcistan'dan aldığı en sevdiği hediye nedir?"

Geçen seferki gibi aynı cevabı vererek tahtasını tekrar kaldırır. Seyirciler yine gülüyor. Walker bana coşkuyla başını sallıyor ve başparmağını kaldırıyor. *Güzel, diyor*.

Doktorun bana seksi hediyeler verdiğini ima etmek ensemin arkasını sıcak hissettiriyor.

Miller, "Volkov, tahtanı yukarı kaldır," diyor ve ben de cevabımı gösteriyorum. "Ucuz bir düğün," diye okuyor.

Odada garip bir gerilim dalgalanıyor ve bazı insanlar garip bir şekilde gülüyor. Owens'a baktım. Darcy'nin elini kucağına çekmişti. Cevabı için asla böyle bir şey yazmazdı.

Eminim doktorun erkek arkadaşı da böyle bir şey söylemezdi. Çenem sıkıştı.

"Güzel," diye mırıldandı karım. "Dünyanın bir numaralı kocası, işte burada."

Ağır bir nefes verdim. Bu işin içine ediyorum. Beni kızdırıyor ama herkes izliyor. *Kafam oyunda*, kendime söylüyorum.

BÖLÜM 19

ALEXEI

"**LİGİN** en iyi kalecisi ve üç sezon üst üste Vezina Kupası kazanan Jamie Streicher bilmek istiyor, kim daha dağınık?" Miller soruyor.

Panolarımızı kaldırıyoruz ve Miller şaşkınlıkla parlıyor. Seyirciler alkışlıyor.

Birbirimizin panolarına bakıyoruz - ikimiz de onun adını yazmışız.

"Vay be." Arkamı döndüm. "Bir hatanı kabul ettin. Senin için bir ilk." Sessiz bir alay. "Çok güvensiz olduğum için mi?"

Göğüs kafesimin altında garip bir his var. Bunu daha önce söylemek istememiştim. Benden neden böyle bir tepki aldığını bilmiyorum. Onun yanındayken kontrolümü kaybediyorum, istemediğim şeyler söylüyorum.

"Favori barmenimiz bu gece gelemedi ama Jordan bilmek istiyor, ilk randevunuz neredeydi?"

Cevabımı yazıyorum ve doktorun da aynı cevabı yazması için dua ediyorum. Tahtalarımızı kaldırıyoruz ve Miller Owens, Darcy, doktor ve benim geçen yıl çifte randevu için gittiğimiz restoranın adını okuyor.

Bakışlarımız buluşuyor, gözlerindeki düşmanlık azalıyor. Bana hafifçe başını sallıyor, ben de ona karşılık veriyorum. Gördün mü? Bunu yapabiliriz.

"Ritmelerini buluyorlar," diyor Miller. "Koç Tate Ward bilmek istiyor, Alexei Georgia hakkında neyi öğrenince şaşırdı?"

Cevabımı karalıyorum ve ağzımın kenarı seğiriyor. Tabelamı kaldırıyorum ve kalabalık gülüyor. *Sabah nefesi ölüleri bile uyandırabilir.*

"Volkov, yemin ederim," diye mırıldanıyor herkes kıkırdarken.

"Birdenbire Owens ya da Miller gibi davranmaya başlarsam garip görünür."

"Bu seferki ekibin yeni üyesi Luca Walker'dan. Alexei'nin karanlık sırrı nedir?"

Doktor, *köpek gösterilerinin büyük hayranı olduğunu ve köpekler kazandığında ağladığını* yazıyor.

Herkes *awwws*. Mikrofonda Miller gülümseyerek başını sallıyor. "Volkov, seni bir arada tutan tüm o iğnelerin ve plakaların altında bir kalbin olduğunu biliyorduk."

Yanımdaki doktor saçlarını omzunun üzerinden atmadan önce sertleşiyor.

"Sıradaki soru uygunsuz." Miller'ın sırtışı muzipleşiyor. "Bilmek istiyorum, kim çıplak daha iyi görünüyor?"

Bir an için gözümde canlandırıyorum: Doktor yatağında, altımda uzanmış, tüm o solgun, yumuşak görünümlü teni sergileniyor, sadece o hınzır gülümsemesini takınıyor.

Kasıklarım geriliyor.

İkimiz de doktorun adını yazıyoruz. Bunun için kendi adımları yazsaydım garip görünürdü. Herkes onun çekici olduğunu görebilir. Çekici olduğunu bile kabul edemezsem her şey yerle bir olur.

Erkek arkadaşı onu çıplak görüyor, çirkin, rahatsız edici bir ses kafamın içinde fısıldıyor ve işaretleyiciyi kavırıyorum. Damon her kimse, ondan nefret ediyorum.

"Yemek pişirirken evi yakma ihtimali daha yüksek olan kim?"

İkimiz de doktorun adını yazıyoruz.

"Kimin saçları daha güzel?"

Yine doktor olduğu belli ama adımları yazarak beni şaşırtıyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Saçımı beğendin mi?"

Bakışları saçlarımla üzerinde geziniyor, oyalanıyor. "Bu senin en kötü özelliğin değil." Huh. Başka bir neredeyse iltifat.

"En çok kim horluyor?"

İkimiz de adımları yazıyoruz ve kalabalık güldüğünde birbirimize bakıyoruz. İfadesinde bir şey var, takım arkadaşlarımla ve benim gol attığımızda hissettiklerimizin bir titreşimi. O rekabetçi ve kazanmayı seviyor. Çok az ortak noktamızdan biri.

"Pekâlâ." Miller gülümseyerek bize bakıyor. "Bu ikisinin neden birlikte bu kadar iyi çalıştığını anlamaya başlıyorum. Bu soru analiz ekibinden Darcy Andersen'dan. Alexei'nin en sevdiği Georgia ayakkabısı hangisi?"

Kalemimi tahtanın üzerinde gezdirirken durakladım. Ayak bileklerinde küçük fiyonkları olan siyah bir çift var. Keskin ve sivri. Kalçalarını sallayarak uzaklaşırken bir dil hareketi gibi parlayan parlak kırmızı tabanlar. Onlar

Korkunç ve agresifler ve kaval kemiğimize değdiklerinde canınızı yakacakmış gibi görünüyorlar.

O topuklarda beni kızdıran bir şey var. O topuklarla ilgili bir şey kıcıını inanılmaz gösteriyor. O topuklarla ilgili bir şey aklıma takılıyor ve buna dayanamıyorum.

Eminim bunları ona erkek arkadaşı almıştır. Keşke o pisliği aklımdan çıkarabilsem.

Siyah, bilekleri fiyonklu, tabanları kırmızı, yazıyorum ve tahtamı kaldırıyorum. O da aynısını yazmış.

"Şanslı tahmin," diye mırıldandım, ona sırtımı dönerek. "Birini seçmek zorundaydım." "Mhm. Muhtemelen gözlerinin düşmesiyle hiçbir ilgisi yoktur.

her taktığımda kafanın içinde."

Yüzümü buruşturdum.

"Yapmıyorlar."

"Onları şaşırtıcı ayrıntılarla hatırlıyorsun, Volkov."

"Bu Ross Sheridan'dan." Takım sahibi ve eski Storm koçu odanın arka tarafında sessizce oturuyor ve sakın bir gülümsemeyle izliyor. "Alexei, hokey kariyerinde Georgia'nın en sevdiği an nedir?"

Muhtemelen iki yıl önce beni başka bir doktora nakletmeden hemen önce başıma aldığım darbe ve bunun sonucunda geçirdiğim beyin sarsıntısı yüzünden hastanelik olmuştum. Bunun yerine, kolay bir savunma *asisti rekoru kırdım*. Bugün hâlâ o rekoru elimde tutuyorum.

İşaretleyici uçmadan önce tereddüt ediyor. Ona yumuşak bir top attım, bunu doğru yapsa iyi olur.

"Calder ödülü," diye okuyor Miller.

Gözlerim şaşkınlıkla onunkilerle buluştu. Calder ödülü yılın çaylak oyuncusuna verilir. İlk sezonumda kazanmıştım ve neredeyse on sekiz yıl önce olmasına rağmen, ailemin ödül töreninde bana nasıl gururla baktığını hâlâ hatırlıyorum.

Tüm sıkı çalışmaları. Her çift vardiya, paten ve sopaların parasını ödemek için kesilen kuponlar, sabahın beşindeki her buz zamanı. Bu ödül benim için değil, onlar içindi.

Emekli olmayı düşündüğümde aklıma bu geliyor.

Calder ödülünü yazmasının ne anlama geldiğini bilmiyorum. O anın benim için ne anlama geldiğini kimseye söylemedim. Ben bir şey söyleyemeden oyun devam etti.

"Sonuncusu. İki bölümlük bir soru daha. Georgia Alexei'nin nesini seviyor?"

Benim param, yazıyorum, silmeden önce. İyi davranmam gerekiyordu. *Azmimi*, kendime ve eski nişanlıma acı verici bir şaka olarak yazıyorum. Eğer o ilişkiden gerektiği gibi vazgeçmiş olsaydım, beni ve ailemi asla o şekilde aşağılamazdı.

Sörf tahtalarımızı havaya kaldırıyoruz ve kalabalık bir kez daha toplu *bir ahhh* . çekiyor *Onun kararlılığı*, diye yazdı.

Gözlerimiz buluştu. Ben kaşlarımı çatıyorum, o başka tarafa bakıyor. İçimde garip bir gerilim kaynıyor.

"Bir şeyler yazmam gerekiyordu." Yanaklarında bir parça pembelik beliriyor. Utanıyor mu?

Tahtama bakıyorum, silmeden önce ilk yazdığım şey için kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"Ve sorunun ikinci kısmı, Alexei Gürcistan'ın nesini seviyor?"

Owens, Miller ya da Streicher ortakları hakkında ne söylerlerdi? Görünüşle alakası olmayan bir şey seçerlerdi. Maddi bir şey değil.

Onun zekası, yazıyorum.

Benim komik mizah anlayışım, diye yazmış. Gözlerimiz tekrar buluştu.

"Bir şeyler yazmam gerekiyordu," diye yankıladım.

"Bu sevimli not üzerine, millet," Miller not kağıdını bir kenara bırakıyor ve ben de rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Oyun sona erdi. Belli ki bu ikisi birbirleri için yaratılmış." Seyirciye bakıyor. "İlk dans için hazır mıyız?"

BÖLÜM 20

ALEXEI

Pippa gitarıyla yavaş, romantik bir şarkı çalarken dans pistindeki yerimizi alırken sessizce "**ÇOK UZAKTASIN**" diyorum.

Herkes izliyor, gözleri üzerimizde bir ağırlık gibi.

"Bu şekilde değil." Elimi sırtının alt kısmına bastırarak onu yaklaşıtıyorum. Bana karşı floş. "*Bunun* gibi."

Kokusu tekrar burnuma doluyor. Sıcak, tatlı ama baharatlı. Bağışıklık kazanmak için derin bir nefes alıyorum -ne kadar çok maruz kalırsam beni o kadar az etkileyecek- sonra bakışlarım omzuna, sutyen askısının elbisenin kumaşının altında kaldığı yere kayıyor. Belki şu askısız olanlardan giyiyordur. Belki üzerinde dantel vardır. Belki külotu da uyuyordur.

Heyecanla onu iç çamaşırlarıyla hayal ediyorum, ama birlikte olduğu meçhul *Damon* da eklenince bu görüntü bozuluyor.

"Senin gibi bir adam dans etmeyi nerede öğrenir?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

İlk düğünüme hazırlık için dans dersleri. Hiç gerçekleşmeyen gerçek bir düğün. Anılar midemi bulandırıyor.

"Annem gençken öğrenmemi sağladı." Bir yalan. "Senin evlenmeni istiyor."

"Dünyadaki her şeyden daha fazla." Gerçek bu.

"Heyecanlanmayacak mı? Söyle bana Volkov, kayınvalidesinin güçlerini iyilik için mi yoksa kötülük için mi kullanacak?"

Annem gezegendeki en nazik insandır. "Doktor, bu konuda endişelenmenize gerek yok çünkü pençelerinizi ona yaklaştırmınıza izin vermeyeceğim."

Ayrıca, annemin bir yıl içinde ortadan kalkacak birine bağlanmasını istemiyorum.

Ağzının kenarı alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Yeterince uzun süre yalnız dans ettikten sonra dans pistinde başka çiftler de bize katılıyor ve soğukkanlı, kendinden emin ifadesi değişmese de dokunuşumla rahatlıyor. Yüz hatlarını inceliyorum.

"Ne?" Bakışları benimkilere kayıyor, viski rengi gözleri az önceki kıvılcımını biraz kaybetmiş.

"Yorgun musun?"

"Hayır."

Bunu itiraf edemeyecek kadar gururlu ve nedense bu fikir hoşuma gitmiyor. Neden yorgun olduğunu bilmiyorum - takım için yarı zamanlı doktor olarak çalışıyor. Hafta sonları bile çalışmıyor.

Belki *Damon* onu geç saate kadar ayakta tutmuştur ve bu fikir de hoşuma gitmiyor.

Pastayı getirdiklerinde, üstündeki küçük heykelcik damadın gözü morarmıştır.

"Beğendin mi?" Owens gülüyor. "Bunu senin için özel olarak yaptırdık, Volkov." "Doğru," diye itiraf ediyorum.

Yanımda, sahte karımın gülümsemesi gergin ve zoraki.

"Sorun nedir?" Çenemi pastaya doğru eğiyorum. "Dişleri yeterince eksik değil mi?"

Kuru, esprisiz bir kahkaha atıyor.

İnsanlar etrafımızı sarıyor, gülümsüyor ve fotoğraf çekiyorlar. Bıçağı alıp pastayı dilimlemek üzereydim ki Darcy gözlerini kocaman açarak boğuk bir itiraz sesi çıkardı.

Donup kaldım. "Ne?"

Doktor eliyle ağzını kapatıyor. Sanırım bir kahkahayı saklıyor. Owens başını sallıyor, a r a m ı z d a sırtıyor. Sesini alçaltıyor.

"Volkov, düğün adamı olmadığını biliyorum ama pastayı *birlikte* kesmelisiniz." Bana vurgulayıcı bir bakış attı. "Bu sembolik bir şey. Sanırım." Darcy'ye bakıyor. "Öyle değil mi?"

Ona tatlı bir gülümseme verir ve başını sallar.

Yeni karım bıçağı alarak önüme geçiyor ve elini kendi elimle kapatmadan önce tereddüt ediyorum. Eli sıcak ve yumuşak, tıpkı düğünümüzde parmaklarımız birbirine değdiğinde olduğu gibi. Yine de elinin büyüklüğü

duyularımı yakalıyor. Mağara adamı beynimin derinliklerinde, içgüdülerim onun benden çok daha küçük olmasını seviyor.

Ki bu çok aptalca. Ben 1.80 boyundayım. Çoğu kadın benden daha küçüktür. Ben.

Çoğu kadın benim yeni şımarık, bencil karım değil. Böyle ayakkabılar giyiyor ve parmaklarımı sokmak istediğim gür saçları var.

Ve başka bir adamla takılan biri. Kullandığı ses tonuna bakılırsa muhtemelen ona aşık. Keşke bunu düşünmeyi bırakabilsem.

Diğer elim beline geliyor, payetler vücut ısıyla ısınıyor. Nazikçe kavradığım bıçağı pastanın içine bastırıyor. Birlikte bir dilim kesiyoruz ve konuklar alkışlıyor. Daha fazla fotoğraf. Bir sürü gülümseme ve alkış.

"Harika." Onu bıraktım ve o da bıçağı bir kenara koydu. "Hepsi bu kadar mı?"

Doktor pastadan bir parça almadan önce bana hastalıklı, yılan gibi bir gülümseme veriyor. İçimde alarm zilleri çalıyor ve ağzımı açıp "Hayatta olma z" diyorum ama o çok hızlı.

Yüzüme sürerken herkes gülüyor. Bir kısmı burnuma kaçtı.

"Seni çok seviyorum."

İnsanlar uluyor. Parmağındaki kremi yalarken gözleri dans ediyor, yanakları çukurlaşırken güzel dolgun dudakları ucun etrafına kapanıyor.

Göğsümün derinliklerinde bir şey uyanıyor. Kaşlarımı çatmama neden olan şey sikime hücum eden kan değil; göğüs kafesimin arkasında, genişleyen bir balon gibi yükselen basınç. Burnumda buzlanma var ama yine de gülme isteği duyuyorum.

Bakışlarım onunkilere kilitlenmeden önce kalan kekin bulunduğu tabağı kaldırıyorum. "Benim sıram."

"Hayır." Başını sallayarak uzaklaşıyor. "Hayır, teşekkür ederim." Enfes yüzünü işaret ediyor. "Makyajımı mahvetmek istemiyorum."

Gözlerindeki kıvılcım geri geldi ve içimde garip bir his dolaşıyor, hafif ve uğultulu. Rekabetçi içgüdülerim yükseliyor. Onun peşinden gidebilirdim. Onu kovalayıp pastayı suratına yapıştırabilirdim. Makyajı mahvolur, elbisesine pasta bulaşır ve çok öfkelenirdi.

Ya da belki kahkahalarla çılgılık atardı. Kaşlarım biraz daha yukarı kalkıyor ve ona doğru bir adım atıyorum. Gözleri parlıyor.

Darcy gülerek, "Alexei, yapma," diye seslenir.

Kuru bir bakışla tabağı yere bırakıyorum ve insanlar bunun bir şaka olduğunu düşünerek gülüyor. Biri bana bir havlu uzatıyor ve ben de pastadan bir parmak büyüklüğünde bir dilim kesmeden önce yüzümdeki pastayı siliyorum.

"Bekle, Hellfire," diyorum o uzaklaşırken. Kestiğim parçayı kaldırıyorum. "Burada işimiz bitmedi."

Yüz hatlarında meydan okuma beliriyor, gözleri beni yakıyor ve ağzımın zalim bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Ona ne yapması gerektiğini söylediğimde güzel yüzündeki o inatçı çatık kaşları seviyorum.

"Ye bakalım," diye mırıldandım.

"Bunun için seni geri alacağım," diye fısıldıyor gözlerimi tutarak.

Dudakları ayrıldığında ve ben pastayı aralarından geçirdiğimde vücudumda yeni bir şey çarpıyor. Çok inatçı, ama benim için eğildiğinde, Tanrım... bu bir uyuşturucu gibi.

Dili, alt dudağındaki kremanın bir noktasını yakalamak için dışarı çıkıyor. Kahretsin, sertleşiyorum.

"Ne, öpücük yok mu?" diye sesleniyor biri.

Midem bulanıyor. Doktorun ifadesi değişti.

"Öp, öp!" diye yankılanıyor bir başkası. Yine o lanet çaylak. "Fotoğraf için öpüşmedin."

Doktor ve ben ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulunduk.

"PDA'dan hoşlanmıyor," diyor özür dileyen bir ifadeyle. "Güzel, beni suçla," diye mırıldandım.

Gergin bir gülümsemeyle bana bir bakış fırlattı. "Seni bir daha öpmeyeceğim."

Eminim erkek arkadaşı bundan nefret ederdi. Muhtemelen benim evimde, bir yatak odası ötemde yaşamasından ve herkese benimle evli olduğunu söylemesinden nefret ediyordur. Eminim çok kıskanıyordur.

İçimde gururlu, sahiplenici ve bölgeci bir şeyler çarpıyor. Düğündeki korkunç öpüşmemizi, nasıl donup kaldığımı ve bunun bir cenazede cesedi öpmek gibi olduğunu söylediğini düşünüyorum. Onun yanıldığını kanıtlama, onunla tekrar *rekabet* etme arzusu içimde kükrüyor.

"Sorun nedir?" Sesimi alçak tutuyorum. "Hoşuna gideceğinden mi korkuyorsun?" Bıyık altından gülüyor. "Sanki."

İçimdeki ilkel bir şey onun hafif, kadınsı kokusunu seviyor. Ben onun üzerinde yükselirken bana bakışı. Uzun kirpiklerinin açılışı. Ağzının dolgun kıvrımı, dikkatimi çekmek için yalvarıyor.

Doktorun bu kadar ateşli olması çok zalimce. Evren onu bana işkence etsin diye tasarlamış.

Vücudumdaki her hücre nasıl olabileceğini ona göstermek için yeniden yapmak istiyor. Sesimi kulağına doğru alçaltıyorum, elim yine belinde. "Belki de kötü öpüşen sensindir."

"Ben değilim."

"Kanıtla." Kanım kulaklarımda çarpıyor, damarlarımda adrenalin var.

Solgun boğazının uzun çizgisi sallanıyor. "Peki. Hadi şu işi bitirelim."

Bir elini göğsüme koyuyor. O sarhoş edici kokusu tekrar üzerime siniyor, bir tasma gibi boynuma dolanıyor ve ağzımı onunkine doğru indiriyorum.

Bu sefer donup kalmadım.

BÖLÜM 21

GÜRCİSTAN

KORKUNÇ kocam saçlarımı tutuyor, başımı arkaya yatırıyor ve beni sertçe öpüyor. Nerede olduğumu, kiminle olduğumu ve neden burada olduğumuzu unutuyorum.

Alçak, memnun bir iniltiyle dudaklarımı ayırıyor ve dilimi okşuyor. İçimdeki bir içgüdü beni onun sağ sırtını okşamaya, ellerimi gömleğinin ön kısmına sokmaya, sert göğsüne yaslanmaya, kızgın bir kedi gibi ona doğru eğilmeye itiyor.

Bu *iyi* bir *öpücük*. Hayır, *harika* bir öpücük.

Öpüşmeyi sevmiyorum bile. Sekse ulaşmak için yaptığım bir şey, ki bu da genellikle hayal kırıklığı yaratıyor, ama kocamın kirli sakalının tenimi hafifçe sıyırması, burnuma gelen temiz kokusu ve dilinin benimkine karşı sıcak, araştırmacı kayışı ile kanım eriyor.

Yanıyorum. Ağzı benimkinin üzerinde çok iyi, çok akıl almaz, talepkâr ve kendinden emin, sanki ne istediğini tam olarak biliyor. Sanki ben sadece gezintiye çıkmışım gibi.

Hep böyle inanılmaz mı kokardı?

Böyle öpüşmeyi nereden öğrendi?

Saçları neden bu kadar yumuşak ve kalın?

Neden saçımı bu kadar sıcak tutuyor?

Bu tür öpüşmenin bir şey olduğunu bilmiyordum, sanki duramıyorum ve asla durmak istemiyorum. Sanki tüm varlığım bu öpücüğün sonsuza dek sürmesine bağılıymış gibi. Tüylerim diken diken oluyor ve dilimi emdiğinde beynim kısa devre yapıyor. O inliyor, başım dönüyor ve ben neler olduğunu anlamıyorum.

Saçlarının kalın tellerini her çekişimde, kısık ve aç bir ses daha çıkarıyor. Üçüncü kez yaptığımda beni kendine çekiyor, sert vücudu aynı hizaya geliyor.

benimkine karşı.

Yakınlarda biri inliyor. Ben değilim. Ben olamam, çünkü ondan nasıl nefret ettiğimi düşünmekle meşgulüm. Alt dudağını ısıyorum ve içinden bir ürperti geçiyor.

Öpüşmeyi severim. Hem de çok. Bunu saatlerce yapabilirim. Volkov'la olmasından nefret ediyorum ve bu işte çok iyi olmasından da nefret ediyorum.

Öpücük derinleşmeden önce o da benim kadar sinirlenmiş gibi boğazından kısık bir ses çıkarıyor. İçimde elektrik sarmalları oluşuyor. Beni kendine doğru çekerken karnımda bir basınç oluşuyor, büyük bir kolu omuzlarımı sarıyor ve diğeri hala saçlarıma sıkıca yapışmış durumda.

Eğer birinden *hoşlanmadığında* böyle öpüyorsa, hoşlandığında nasıl öpüyor?

Etrafımızdan yükselen korna sesleri ve bağırışlar beni tekrar yeryüzüne çekiyor. Keskin bir farkındalıkla geri çekiliyorum. Haklısın. Bunu bir şeyi kanıtlamak için yapıyor, benden intikam almak için, beni alt etmek için.

Bana bakıyor, gözleri buğulu ve göz bebekleri genişliyor, göğsü hızla inip kalkıyor. Korkunç kocam hâlâ benden nefret ediyor. Boğazımı temizleyip başka tarafa bakıyorum, düşüncelerimi toparlıyorum ve aşırı ısınmış yüzümü havalandırma dürtüsüyle savaşıyorum.

Ekip büyük, gururlu bir sırıtışla izliyor. Luca bize kocaman bir gülümseme ve başparmağıyla onay veriyor. İçimi bir utanç duygusu kaplıyor, çünkü onların önünde profesyonel olmam gerekiyordu.

Neden böyle kendimi kaybettiğimi bilmiyorum.

Havalı ve esprili bir şeyler söylemek istiyorum, çünkü etkilenmedim ve sarsılmadım.

"Bu da neydi böyle?" Onun yerine ben sordum.

Bakışları ağızıma düşmeden önce bakışlarımı tutuyor. Elleri kendini tutuyormuş gibi esniyor.

"Senin kötü öpüşen biri olman gerekiyor." Şişmiş dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözleri parlıyor, hareketi izliyor.

Kulağımdan bir santim ötede eğiliyor ve onun kokusunu tekrar alabiliyorum - vücut yıkama ya da deterjan, temiz ve keskin bir şey. "Belki de benim hakkımda her şeyi bilmiyordur."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Belki de istemiyordumdur.

BÖLÜM 22

GÜRCİSTAN

VOLKOV ve ben gergin, garip bir sessizlik içinde, birbirimiz yokmuş gibi davranarak eve gidiyoruz.

Yemeği tekrar ediyorum: yemeği, oyunu, Pippa'nın her şey demek olan birini bulmak, ona güvenmek ve ona her parçanı vermek hakkında şarkı söylediği dansı.

Bunu yaşadım, yaptım ve bir daha yapmayacağım.

Yine de o öpücüğü düşünmeye devam ediyorum ve bir süre daha düşüneceğime dair içimde bir his var.

Evine vardığımda, iyi geceler dilemeden yukarı çıkmak üzereydim ki sesi beni durdurdu.

"Cehennem Ateşi."

Merdivenlerin yarısına geldiğimde omurgam dikleşti. Tanrım, bu lakaptan nefret ediyorum. Bunu alçak sesle ve kibirli bir şekilde söylemesinden nefret ediyorum ve bunu söylerken sanki nefret ettiğimi *biliyormuş* gibi ağzının titremesinden nefret ediyorum.

"Kurtul ondan."

Dönüp ona bakıyorum. "Affedersiniz?"

Gözleri sahiplenmeyle parıldıyor. "Damon."

Donup kaldım. O biliyor mu? Nereden biliyor? O görmeden gizlice odama soktum ve hiç ses çıkarmadılar.

Kahretsin, çıldırmış. Yine o çenesini sıkma şeyini yapıyor. Gözlerindeki yoğunluğa bakınca midem bulanıyor. Yavaşça, onun seviyesine gelene kadar alçalıyorum.

"Nasıl öğrendin?"

"Odanda onunla konuştuğunu duydum. Bir anlaşma yapmıştık. Onu serbest bırak."

Olabildiğince dik durup ona bakıyorum. Beni korkutamayacak. "Hayır. Onlar birbirine bağlı bir çift."

"Onlar mı? Kim *onlar*?" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde kara bulutlar dolaşıyor.

"O ve Stefan."

"Stefan?" Gözlerinde öfke parlıyor. "Onlardan *iki* tane *mi* var?"

"Onlar bağlı bir çift."

"Bu da ne *demek* oluyor? Hayır. Bana anlatma. Bilmek istemiyorum." Ayaklarıma doğru bakıyor. "Eminim ayakkabıları onlar için giyiyorsundur, değil mi?"

Duraksadım. Bu onun umursaması için garip bir şey. "Yani... Sanırım onların önünde deniyorum. Ama ilgilenmiyorlar."

Ellerini saçlarında gezdirerek acı dolu bir ses çıkarıyor ve ben gülüyorum. Çok gergin ve ciddi.

"Bak, sana onlardan bahsetmediğim için üzgünüm ama o kadar sessizler ki burada olduklarını fark etmeyeceksin bile. Ve olacakları tek yer benim odam."

Gözleri şokla irileşir. "Evime gelmeyecekler ve yatak odana girmeyecekleri de kesin."

"Nerede yaşamaları *gerekiyor*?"

"Bizimle mi yaşıyorlar?!" Sesi garip bir şekilde yükseliyor. "Ne dedim ben Georgia? Başka erkek yok dedim."

Ben şaşkınlıkla ona bakarken sessizlik uzuyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Başka erkeklerle sikişmek yok.*" Eğilip yüzüme birkaç santim yaklaşıyor ve gözlerimin içine bakıyor. İçimden bir beklenti ürpertisi geçiyor. "Ben paylaşmam. Bu yıl, sen *benim* karımsın. Benim karım."

Bu kelimelerin kulağa geliş şeklini seviyorum ve bunları söyleme şeklinin acımasız, öfkeli, sahiplenici olmasını seviyorum. Sevmemeliyim, çünkü ondan nefret ediyorum, ama seviyorum.

İşte yine öpüşmemizi düşünmeye başladım.

Bekle. "Stefan ve Damon'ın kim olduğunu sanıyorsun?" "Erkek arkadaşların."

Boğazımdan keyifli bir boğulma sesi çıkıyor. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Oh, bu çok iyi. Bu *çok* güzel.

"Ya da seks arkadaşları," diye ekliyor. "Her neyse. Yine de kulağa oldukça *samimi* geliyordu, onlara *bunun sadece geçici olduğunu* ve *yakında yine sadece biz olacağımızı* söylemek."

İçimden bir kahkaha patlıyor ve yüz ifadesi yeniden öfkeye dönüşürken elimi ağzıma kapatıyorum.

"Hiç komik değil, Georgia."

Yine gülüyorum. Elimde değil. "Haklısın, değil. *Çok komik.*"

"Gülmeyi kes."

"Volkov, Volkov, Volkov." Zafer göğsümü doldurup içimi ısıtırken başımı sallıyorum. Olimpiyatçıların altın madalyayı kazandıklarında yaşadıkları şey bu olmalı.

"Ne?" diye ısıırıyor. Ooooh, kızgın. Gülümsememe bakıp duruyor, sanki bu onu daha çok kızdırıyormuş gibi.

"Ayakkabılarıma yaptığın şeyden sonra, bu konuşmadan çekip gitmek ve buna inanmaya devam etmene izin vermek için yarım aklım var." Gülümsemem hınzırlaşıyor ve kaşlarını daha sert çatmadan önce gözleri tekrar ağzıma düşüyor. "Ama sana acıyorum, çünkü sadece kötü bir kişiliğe sahip değilsin," bakışlarım yüzünün acımasızca yakışıklı düzlemlerinde geziniyor, "aynı zamanda çirkinsin de. Çok çirkinsin."

Etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor. "İşin bitti mi?"

"Şimdilik." Ona göz kırpıyorum ve merdivenlere yöneliyorum. "Hadi, Volkov. *Erkek arkadaşlarımla tanışma vaktin geldi.*"

BÖLÜM 23

ALEXEI

DOKTOR merdivenlerden yukarı çıkarken **gülümser**.

Bu beni kızdırıyor. Gülümsemesinden hoşlanmıyorum. Başka tarafa bakamıyorum.
ve midem garip hissediyor.

Ve az önceki öpücük. Hayatımı değiştiren o öpücük. Dillerimiz buluştuğunda çıkardığı küçük iniltiyi duymaya devam ediyorum.

Odasına girdiğinde içimde bir tedirginlik beliriyor ve kapı aralığında oyalanıyorum. Burada kimse yok.

"Oh, canlarım," diye sesleniyor banyo kapısını açarak. "Ben geldim. İşte buradalar," diyor gururla, o sinir bozucu, muhteşem yüzündeki kocaman sırıtışla. "Erkek arkadaşlarım."

Yerde, dev bir kurutucu tiftiği topu gıcırdayan bir ses çıkarıyor.

"Eugh." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu da ne böyle?"

"Öf deme. Bu Damon." Kurutucu tüylerini okşamak için çömeliyor. "Arkadaş canlısı, çapkın biri. Çok dışa dönük," diyor, gerçekçi bir şekilde. "Ve şu," diye tuvaletin yanında saklananı işaret ediyor, "Stefan. Çok ciddi, düşünceli ve emo. Onlara en sevdiğim TV programındaki kardeşlerin isimlerini verdim."

Farkına varır. Bağlanmış bir çift, dedi.

O kadar tüylüler ki gözlerini göremiyorum. Belki de gözleri yoktur. "Ama onlar ne?"

"Onlar tavşan."

"*Bunlar* Stefan ve Damon," diyorum, çoğunlukla kendi kendime.

Gülümsemesi kendini beğenmiş, ama umurumda bile değil. İçime bir rahatlama çöküyor, omuzlarım gevşiyor, içimdeki düğüm çözülüyor. Doktorun iki erkek arkadaşı yok, hatta bir tane bile yok. Başka biriyle konuşmuyordu.

Adam. *Tavşanları* var ve *onlarla* konuşuyordu. Omzum biraz daha az ağrıyor.

Ona bir bakış attım. "Bunlar tavşan değil." "Onlar çift başlı aslanbaşları."

"Bu yüzden mi berbat görünüyorlar?"

"*Berbat* görünmüyorlar. Tanrım. Çok kabasın. Onlar sadece kabarık.

Çok tatlılar."

"Blender'dan geçmiş ve ters dikilmiş pelüş oyuncaklara benziyorlar." İki devasa kürk yığınının daha iyi bakabilmek için eğildim. "Yaşıyorlar mı ki?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor.

"Hareket etmiyorlar."

"Yorgunlar," diye mırıldanıyor.

"*Neyden* yoruluyorlar?"

Yüz ifadesi kuşkuya dönüşüyor. "Cehennem çukuru evinize yaptığınız yolculuktan. Onlar da en az benim kadar burada olmak istemiyorlar."

"Isırır mı?"

Hınzırca gülümseyişindeki bir şey kanımın daha sert pompalanmasına neden oluyor. "Evet, o yüzden onlardan uzak dur."

"Bir çift ayakkabınızın önceki resmine benziyorlar."

Kızın çenesi öfkeyle düşer. "Onları *asla* bir çift ayakkabıya dönüştürmezdim. Bu korkunç bir şey."

Burnuma bir koku çarpıyor ve burnumu kırıstırıp kokluyorum.

"Kokuyorlar." "Bu onların saman kokusu. Taze kokuyor."

"Ahır gibi kokuyor. Onları evde tutamazsın." Şu an sadece onu kızdırmaya çalışıyorum.

"Evet, öyleyim." Gözlerinde hoşuma giden bir ateş var. "Etrafta koşturmak için alana ihtiyaçları var."

Alay ederek ayağa kalkıyorum. "Koşabilecek gibi görünmüyorlar. Belki yuvarlanabilirler. Onları arka bahçede tut."

"Hayır." Gözleri büyüyor ve ayağa kalkıyor, gözleri parlıyor. "Bir çakal tarafından yenecekler."

Suratımı öyle bir yapıyorum ki, şey?

"Onlar giderse, ben de giderim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bakışlarım elbisesinin göğüslerini nasıl yukarı kaldırdığına takılıyor.

"Peki." Gözlerimi onun yüzüne dikeyim. "Kalabilirler."

Sanki bu garip küçük şeyleri dışarıda yaşatacakmışım gibi. Burada kalmaları umurumda değil. Başka bir adamla ilişkisi olmadığı için o kadar rahatladım ki, şu anda her şeye evet diyebilirim.

Kendini tutmadan önce itiraz etmek için ağzını açıyor. "Kalabilirler mi?"

"Odanı terk etmiyorlar."

Kavga gözlerini terk ediyor ve bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Tamam."

"Peki." Kollarımı kavuşturarak bir onaylama sesi çıkarıyorum. Bir süre sessizlik oluyor.

O lanet öpücük aklıma giriyor. Bakışlarım güzel ve dolgun ağzına düşüyor ve ne kadar yumuşak olduğunu düşünüyorum. Elinin saçlarıma nasıl battığını ve çekiştirdiğinde nasıl hissettirdiğini.

Bu kadından hoşlanmıyorum. Sığ ve bencil biri. Emeklilik için beni o tavsiye etti.

Hayallerimi elimden almaya çalıştı. Onu öpmeyi düşünemem.

BÖLÜM 24

GÜRCİSTAN

BİR HAFTA SONRA, Volkov'u maçlara gittiği için bir kez bile göremediğim bir dönemde, Darcy, Hazel ve Pippa'nın çocuklarına tezahürat yapmak için her zaman oturdukları file arkasındaki yerimi buluyorum.

"Evliliğin sahte olduğunu biliyoruz," diyor Darcy ben oturur oturmaz.

Sikeyim.

Ve işte buradaydım, ilişkimi ondan gizlediğimi düşüneceğinden endişeleniyordum.

"Ne?" En iyi şok olmuş yüz ifademi takınıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" Volkov'un üniformalı bir fotoğrafının ekranda yanıp söndüğü, arenanın çatısından sarkan jumbotronu işaret ediyorum. *Tebrikler, Alexei Volkov ve Dr. Georgia Greene!* yazıyor. "O benim kocam."

Aklıma takım yemeğindeki öpücük geliyor. Tanrıya şükür bu hafta biraz yalnız kalabildim ve kafamı boşaltabildim. *O kadar da* iyi değildi, karar verdim. Sadece beni şaşırttı. Daha iyilerini de yaşadım.

Darcy gülümser. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama yine de sahte olduğunu düşünüyorum."

"Onu seviyorum," diye zorluyorum. Bu kelimeleri söylemek bile beni hasta hissettiriyor. "Öyle mi?" Gülümsemesi gizemli bir hal alıyor.

Yüzüm ısınıyor. "Evet. Çok fazla. Her şeyden daha fazla. O benim her şeyim."

Vay be. Bunun kulağa çok sahte geldiğini ben bile biliyorum. Darcy bana bilmiş bir gülümseme veriyor, gözleri eğlenceyle parlıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. O çok zeki, çok analitik.

"Peki," diye fısıldıyorum, duyulmaması için sesimi alçak tutuyorum. "Mirasımı sadece evlenirsem alabiliyorum çünkü büyükbabam cinsiyetçiydi,

ve Volkov kariyeri biter bitmez sınır dışı edilmek istemiyor. Ayrıca, 'biz' kim?"

"Hayden ve ben. Merak etme. Hiçbir şey söylemeyecek. İkinizi destekliyor."

"Bizi desteklemeyi bırakın. Desteklenecek hiçbir şey yok."

Hazel, kız kardeşi Pippa ile birlikte elleri yiyeceklerle dolu olarak yaklaşıırken "Bizden biri, b i z d e n biri" diye bağıyor.

"Selam, Georgia." Pippa, Darcy ve bana bir tepsi nacho uzattı.

"Hey, küçük Hartley. Yeni albüm nasıl gidiyor?"

"Zor ama seviyorum." Gözleri önümüzde ağıdaki yerine doğru kayan Jamie'ye gitmeden önce sırtıyor. Jamie ona o ciddi, yoğun bakışlarından birini atıyor ve o da kızarıyor.

Pippa eskiden onun asistanıydı. Geçen yıl Whistler'da, Volkov'un yokluğuyla daha da güzelleşen bir dağ kasabası töreniyle evlendiler. Pippa ve Jamie yeni evli mutluluğun resmidir. Birlikte bir köpekleri ve her şeyleri var. Volkov ve benim takım yemeğinde dans ettiğimiz şarkı var ya? Pippa onu Jamie için yazmıştı.

Maçın başlamasını beklerken Hazel geçen yıl açtığı vücut pozitif fitness stüdyosu hakkında beni bilgilendiriyor, Pippa yeni albümden bahsediyor ve Darcy de Vancouver'da düzenlenecek STEM'de Kadın etkinlikleri hakkında bilgi veriyor.

Aramızda forma giymeyen bir tek ben varım, bunu biraz da kendimin bilincinde olarak fark ediyorum. Hiçbiri bir şey söylemiyor ve umursadıklarından da şüpheliyim ama kostümlü olsaydım kesinlikle öyle görünürdüm.

Işıklar söner ve taraftarlar tezahürat yapmaya başlar. Arenanın etrafı Storm formalarıyla dolu.

Eminim Volkov onun formasını giydiğimi görse *çok sevinirdi*. O kendini beğenmiş, bilmiş bakışı atardı.

"*Vancouver Storm taraftarları, hazır mısınız?*" diye sesleniyor spiker ve taraftarlar kükrüyor.

Pompalama müziği başlar ve oyuncular sahaya girerek son ısınmaları için tur atarlar. Bir tıp profesyoneli olarak maçı izlediğimde, arka tarafta kalıp kesikleri diker, burkulmaları bantlar ve sağlık odasında beyin sarsıntısı olup olmadığını değerlendiririm. Bazen maç devam ederken hala ofisimdeysem buza bakarım. Asla ama asla taraftarlarla birlikte oturmam.

Yine de çekiciliği görebiliyorum. Havada bulaşıcı bir enerji var.

"Bunu gördün mü?" Darcy bana telefonunu göstererek soruyor. Fırtına için bir sosyal medya hayran hesabı ve son gönderi, Volkov'un karanlık bir bakışla bana bir parça kek yedirdiği, takım yemeğinden bir fotoğraf. Fotoğraf neredeyse yüz bin beğeni almış.

"Evet, gördüm." Özel hesabım yeni takipçi bombardımanına tutuldu. Dün gece yatağında uzanırken yarım saat boyunca o fotoğrafa baktım.

O adamla karısının arasına girmeyin, dedi bir yorumcu, gözlerindeki hastalıklı zaferi sahiplenme sanarak.

Başka bir kişi, *bu ikisinin çok güzel bebekleri olacağını* yazdı. Şaka gibi. Sanki biz yaparız da.

Burası azgın mı yoksa bana mı öyle geliyor?

Onlar Volkov'un azgın gözleri değildi. Sadece başka bir hastalıklı oyun oynuyordu. Bizim işimiz bu.

Volkov buza çıktı ve kalp atışlarım hızlandı. Onu seçmek kolay; diğer tüm oyunculardan daha iri.

Darcy, Volkov'a dikkatle bakarak sessizce, "Bir resim yayınlamalısın," dedi. "Onun sevgili karısı olarak."

O haklı. Sevgi dolu bir eş, büyük hokey oyuncusuyla gurur duyardı. Telefonumu çıkarıp filtre eklemeyen önce yanından kayarak geçerken bir fotoğrafını çekiyorum.

Adamıma tezahürat yaparak, gülmemeye çalışarak başlık kutusuna yazıyorum. Tanrıya şükür Volkov'un sosyal medyası yok, bunu görse ölürdü. Gönderdiğim anda telefonum bildirimlerle çınlamaya başlıyor.

"Peki bittiğinde nasıl çalışacak?" Ben telefonumu kaldırırken Darcy soruyor.

"Boşanıyoruz." Omuz silkiyorum. "Kolay."

"Birbirinizden hoşlanmaya başlarsanız ne olur?"

Nacho'larım neredeyse boğazıma diziliyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirliyor. "Düşündüğün kadar kötü biri değil."

"Ugh." Gözlerimi deviriyorum. "Jordan gibi

konuşuyorsun." "Bu doğru. Ve eğer onu tanırsan-"

"Ki tanımayacağım."

"Ya da seni tanımaya başlarsa-" "Ki öyle olmayacak."

Geçen yıl Volkov'un sandığı gibi şımarık bir prenses olmadığımı anladığında ona *bu şekilde daha kolay* olduğunu söyledim. Volkov'un düşündüğü gibi

Benimle ilgili yanlış imajını.

Onu buzun üzerinde gerinirken buldum. Acaba bu gece omzu ağrıyor mu? ACL'sinin nasıl hissettiğini merak ediyorum. Bana beceriksiz dediğini düşünüyorum ve içimde öfke kabarıyor.

"Beni tanıma *ayrıcalığına* sahip değil, Darce. Volkov gibi adamların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Kontrolcüdürler ve sadece kendilerini düşünürler. Benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil. Neyin büyük bir kırmızı bayrak olduğunu biliyor musun? Bir erkeğin bir kadınla platonik bir ilişki istememesi. Bu, onları nesne olarak gördüğü anlamına gelir."

"O benim arkadaşım."

"Sanırım sadece ben varım."

Bir dakika boyunca beni inceliyor. "Bazen onu kasıtlı olarak uzak tuttuğunu düşünüyorum çünkü gerçek seni tanıyıp reddetmesi daha çok acı verir."

Yüzümde ısı yükseliyor ve ona şaşkın bir bakış atıyorum.

"Hayır." Ne diyeceğimi bilemez bir halde başımı sallıyorum.

"Öyle değil." Omuz silkiyor.

"Değil," diye ısrar

ediyorum.

"Tamam."

Oyun buzun ortasında bir yüzleşmeyle başlıyor ve Volkov'un vücudunu bir silah olarak kullanıp adamları bowling lobutları gibi yollarından çekişini izliyorum. Pak pistin bizim tarafına geliyor ve Volkov ile diğer takımdan bir oyuncu çarpışıyor. Gürültülü, camlar ve tahtalar çarpışmanın etkisiyle sarsılıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu onun kötü tarafıydı, köprücük kemiği doğru iyileşmemiştir.

Diğer takımın oyuncusu Volkov'un yüksek gövdesinden sekiyor ve Volkov hiçbir şey olmamış gibi kayarak uzaklaşıyor.

O iyi. Gördün mü? O tamamen iyi. Muhtemelen bunu hissetmemiştir bile.

Oyun devam ediyor ve bir tanesini izlemeyeli uzun zaman olmasına rağmen bağımlısı oldum. Hokey hızlı tempolu, gürültülü ve yoğun. Zaman uçup gidiyor ve ben gözümü ayıramıyorum. Volkov buza o kadar odaklanmış, o kadar kararlı ki onu sert kayarken, kendini zorlarken ve her şeyini verirken izlemek tuhaf bir şekilde büyüleyici.

Sevmediğim şey kavga. Beni hasta eden oyuncuların yaralanması. Ben bir doktorem. Tabii ki böyle şeylerden hoşlanmam.

"Hadi, hadi, hadi," diye mırıldanıyor Darcy daha sonra Volkov Hayden'a pas verirken. Kalenin önünde bir açıklık belirliyor ve Hayden pakı şutluyor.

Sayı yapıyor ve salon gürültüye boğuluyor. Darcy ayağa fırlıyor, gülümsüyor ve tezahürat yapıyor. Hayden yanımızdan geçip Darcy'ye bir öpücük kondurmadan önce çocuklar kutlama yapıyor, eldivenleri ve kaskı hâlâ üzerinde, aptal aptal bakıyor. Volkov hemen arkasında, gözleri benim üzerimde.

Bana kibirli bir bakış gönderdi. *Ne oldu?*

Ona abartılı bir başparmak işareti yapıyorum ve o da kaşlarını çatarak uzaklaşıyor. "Bunun üzerinde çalışman gerekecek," diyor Darcy bana sırtarak.

Fırtına üniforması içinde iyi görünüyor. Güçlü ve yakışıklı. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

İkinci periyotta penaltı düdüğü çalınır ve oyun durur.

"Hey, bayanlar." Arkamızdaki sıradan bir adam öne doğru eğildi, nefesi bira gibi kokuyordu. İğrenç. "Şehir dışından geliyoruz ve sonra bir bara gideceğiz. Siz ikiniz bize katılmak ister misiniz?"

Bir tıkırtı duyuyoruz ve hepimiz cama dönüyoruz, Volkov orada duruyor, soğuk bakışları sarhoş adama kaymadan önce bana dik dik bakıyor. Onunla göz göze geliyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor adamın arkadaşı. "Bu Volkov." Adam gerildi. "Onu tanıyor musun?" diye sordu bana.

Volkov'a camdan düz bir bakış atarken Darcy gülümsemesini gizliyor. "O benim kocam."

BÖLÜM 25

ALEXEI

Gecenin bir yarısı, yatak odamın kapısı açıldı.

Ayağa kalktım, karanlıkta kaşlarımı çatarak onun figürünün odama doğru ilerlediğini gördüm.

Yatağında. Üzerinde bir tişört var ve pantolon giymiyor.

İlk aklıma gelen, uykumda benimle uğraşmaya çalıştığı -keskin kalemle sahte bir bıyık çizdiği ya da kaşlarımı tıraş ettiği- ama bunun yerine yorganı geri çekip yanımdaki yatağa kaydığı oluyor.

Uh.

Şimdi tamamen uyanığım, sıkı kışını sikime yaslamış bir tahta gibi kaskatı kesilmiş durumdayım. Tanıdık menekşe kokusu etrafımı sarıyor, yumuşak saçları tenime dökülüyor. Memnun bir iç çekişle vücuduma yaslanıp rahatlıyor. Soğuk ayaklarını benimkilerin altına sokarken çıplak bacakları benimkilere sürtünüyor.

"Sıcak," diye iç geçiriyor.

Orada yatıyorum, donmuşum, sersemlemişim. Sarhoş mu? Sarhoş olmalı. Yine de içki kokusu almıyorum ve daha önceki maçta da içiyor gibi görünmüyordu.

"Doktor, ne halt ediyorsun sen?" Sesim uykunun etkisiyle titriyor.

Cevap yok.

"Doktor."

Tüm dikkatim dokunduğumuz yere, onun yumuşak bedeninin benimkine baskı yaptığı yere odaklanıyor. Sarılmayı seven biri olmadığımı kendime hatırlatıyorum ve bundan nefret ediyorum.

Aklımın bir köşesinde, uyku kıyafetlerine şaşıyorum. Pahalı ve dantelli bir şeye ait.

Kendimi tutuyorum. Çünkü o şımarık ve para harcamayı seviyor. Vücudu inanılmaz görüneceği için değil.

"Yatağına dön," diyorum. Hiçbir şey yok.

Hâlâ derin uykuda.

"Georgia."

"Mmm." Yastığına gülümsüyor. *Benim yastığıma*. Onunkine değil.

Omzunu sıkıyorum. "*Georgia*. Uyan artık. Ayakkabılarını yine çöpe atacağım." Yanağına birkaç vuruş yapıyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Karanlıkta gözlerini kısıyor, gözleri kamaşıyor, omzunun üzerinden bana bakmadan önce gözleri kocaman açılıyor ve şimşek gibi hızlı bir şekilde yataktan çıkıyor.

"Ne oluyor lan?" diye çılgılık atıyor. "Bana sarılıyor muydun, seni lanet sapık?"

Ona bakakaldım. "Sen ciddi misin? Benim yatağımdaydın. Buraya geldin!"

Öfkeli mi, utanmış mı, yoksa ikisi birden mi anlayamıyorum. Ben de ne olduğumu bilmiyorum.

"Bir daha yapma," diye mırıldanıyor, sonra da hızla odamdan çıkıp kapıyı arkasından çarpıyor.

Yatak odasının kapısı bir kez daha çarparak kapanana ve ev sessizliğe gömülene kadar hızlı adımlarla koridorda ilerliyor.

Az önce ne oldu öyle?

BÖLÜM 26

GÜRCİSTAN

BİRKAÇ AKŞAM SONRA, arabamı garaja çekiyorum. Arabası burada, şık siyah çizgileriyle, yani evde.

Yatağına tırmandıktan sonra yüzünde beliren şaşkın ve tuhaf ifadeyi hatırlayınca yüzüm utançtan yanıyor. Aman Tanrım. Sanki evren benden nefret ediyor. Kendi yatağımda olmadığımı fark etmek kadar sarsıcı bir şey yok. Volkov'un yatağında uyanmak.

Ne kadar rahat olduğumu itiraf etmekten utanıyorum. Ona karşı sıcak ve uykuluydum, o kadar evimdeydim ki sonsuza kadar orada kalabilirdim.

Ürperiyorum.

Liam uyurgezerlik olayının tuhaf olduğunu düşündü. *Ürkütücü* diyordu. Toronto'daki o yaz, kanepede, masamda, mutfak masasında uyandım. Bir keresinde, dolabının zemininde. Yatağı dışında herhangi bir yerde.

Volkov'un yatağında uyandığımdan beri bu evden ve ondan kaçıyorum. Hizmetçisi Svetta, tavşanları görünce çok heyecanlandı ve çok az İngilizce bilmesine rağmen, onlara bakmaya yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını iletti.

Evliliğimiz için duyduğu coşkuyu düşünüyorum. Onun hakkında sürekli *iyi bir adam* diyordu. Doğru. Eminim öyledir. *Kocam da horluyor*, dedi ayrı yatak odası durumumuz hakkında.

Bana söylediği Rusça ifadeyi tekrarlamaya çalıştığımda, görünüşe göre *tatlım* anlamına gelen ifadeyi, yüzünü buruşturdu ve sanki kötü kokan bir şey varmış gibi elini burnunun önünde sallamaya başladı. İfadeyi doğru anladığımı sanmıyorum.

Evin içinde, mutfak tezgahına yaslanmış, sanki beni bekliyormuş gibi.

"Merhaba." Ses tonum kibar ve etkilenmemiş, sanki sokaktaki bir yabancıyla konuşuyormuşum gibi. Sanki uyurgezerlik olayı hiç olmamış gibi.

Bakışları kıyafetlerimin üzerinde geziniyor ve ifadesi etkilenmemiş bir hal alıyor. "Neredeydin?"

Futbol antrenmanındaydım ama bunu bilmesine gerek yok. "Nerede olduğumu o güzel kafana takma."

Lütfen uyurgezerlik konusunu açma, dua ediyorum.

"Ross Sheridan bize bir hediye göndermiş," diyor çenesini tezgâhın üzerindeki bir kutuya doğru iterek.

Takım yemeğinden çerçevesi bir resim - Volkov bana ters ters bakarken, hınzır bir gülümsemeyle yüzüne pasta tıktırırken çekilmiş bir fotoğraf.

"Vay canına," diyorum. "Bak ne kadar seksi görünüyorum. Belki işimiz bittikten sonra bunu flört profil fotoğrafım olarak kullanırım."

Çenesi geriliyor ve gözleri elimdeki protein bar paketine kayıyor. "Bu senin yemeğin miydi?" Ses tonundan onaylamama damlıyor.

"Bunu yapmayalım, Volkov. Derse ihtiyacım yok."

Toplu olarak satın aldığım protein barlarının dokusundan nefret etmeye başladım - çok yapışkan ve çiğnenebilir, tutkal gibi - ama kendim için yemek pişirecek zamanım veya enerjim olmadığında iyi bir besin kaynağı. Her iki ofisimde de birer kutu ve arabamın torpido gözünde de bir avuç dolusu bulunduruyorum. Yeterince yemezsem huysuzlanıyorum.

"Sizin boyutunuzdaki birinin öğün başına daha fazla kaloriye ihtiyacı vardır."

Kendimi içinde bulduğum duruma gülerek gözlerimi kapatıyorum. "Benim boyumda biri. Tamam, teşekkürler. İyi geceler. Uykunda ölme."

Başını öfkeyle arkaya yatırıyor. "Demek istediğim-"

"Ne demek istediğini biliyorum." Mutfaktan çıkıyorum, ama o bir adım öne çıkıyor ve koluma kocaman bir el sararak beni durduruyor.

Tam başka bir şey söyleyecekken sessizleşiyor, başını dinliyormuş gibi eğiyor. Ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Sessiz ol."

Tam bana emirler yağdırdığı için onu azarlamak üzereydim ki antreden dışarı çıktı. Merak beni peşinden sürükledi.

Camdan dışarı, garaj yoluna giren bir arabaya bakıyor. "Ailem burada."

Sarsıldım. "Ne?"

İç geçiriyor.

"Şimdi mi?" Aptalca sordum.

Sıkıntıdaymış gibi bir elini saçlarında gezdiriyor. "Evet. Şimdi."

"Yapmalı mıyım ..." Garaj kapısına doğru geri geri gitmeye başladım bile. "Gitmeliyim."

Onlarla tanışmak istemiyorum.

Başını sallar. "Zahmet etmeyin. O seni bulur."

Midemde soğuk bir düğüm oluşuyor.

Birinin Alexei Volkov gibi olması için ailesinin gerçekten korkunç olması gerekir. Onun gibi soğuk ve acımasız. Onu bir buz mağarasında büyütmişler, yulaf ezmesi ve eski, kurumuş kemiklerden oluşan günlük kahvaltısından önce binlerce sınav çektirmişler. Duygulardan iğreniyorlar. Muhtemelen ikisinin de kısa, pratik askeri saç kesimleri var ve her sabah dondurucu soğukta duş alıyorlar.

Zaten tüm enerjimi onunla başa çıkmak için kullanıyorum, bir de üç Volkov mu? Parçalanacağım.

Yine de tereddütlerimin altında onları merak ediyorum. Benimle onların vatandaşlığı için de evlendi. Onları önemsiyor olmalı.

Kapı zili çaldı. Midem bulanıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, sert ve duygusuz.

"Aileme karşı herhangi bir şekilde kaba davranırsan, onları gücendirecek bir şey söylersen, işimiz biter. Anlaşma biter."

Sersemlemiş ve incinmiş bir halde ona göz kırpıyorum. "Tamam," diyorum, kendimi iki santim uzun hissederek.

Tam da hakkımdaki düşüncelerinin daha da alçalamayacağını düşünürken, alçaldı. Yutkunuyorum ve kendimi destekliyorum.

BÖLÜM 27

GÜRCİSTAN

Kapıyı açtı ve ben de Bayan Trunchbull için hazırım.

Matilda, kaba ve acımasız. Boyum 1.80'di.

Ön basamaktaki kadın ufak tefek, omzuma ancak ulaşıyor, elinde bir saksı bitkisi var, sıcak gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor. Onun arkasında uzun boylu bir adam kocama dostça başını sallıyor.

Volkov'la hızlı Rusça konuşmaya başlıyor, eve girerken gözleri parlıyor. Volkov'un kaburgalarına şakacı bir vuruş yapıyor ve azarlayıcı bir tonda bir şeyler söylüyor. *Svetta* kelimesini yakaladım.

Beni gördüğünde sessizleşiyor ve gülümsemesi genişliyor, yanaklarının elmaları patlıyor.

Çok sevimli. Onu cebime koyabilirim. Bu onun annesi olamaz.

Hafif bir Rus aksanıyla "Sen Gürcistanlı olmalısın," diyor ve bitkiyi karanlık bir ifadeyle ona bakan Volkov'a uzatıyor.

Kollarını uzatarak bana doğru geliyor. Beni boğmaya mı çalışacak? O sıcak gülümsemesi beni solar pleksusuma dirsek atarken dikkatimi mi dağıtacak?

"Maria Volkova. Sizinle tanıştığımıza çok sevindim. Alexei'm senin hakkında tek kelime etmedi. Güzel olduğunuzu böyle anladım." Gördüklerinden memnunmuş gibi bana bakıyor. "Ama güzelden daha fazlasısın, değil mi? Çok güzelsin."

Ona göz kırpıyorum. Kelimelerim işe yaramıyor.

Maria kollarını bana doladı, beni sıkıca kavradı. Donup kaldım. Bana sarılıyor. Alexei'nin annesi bana sarılıyor. Güzel kokuyor, leylak gibi.

Başını dev pembe kristalime doğru eğiyor. "Bunun çok iyi bir enerjisi var."

"Ben de öyle dedim." Şaşkınlıkla gülümsüyorum. "Alexei bunun bir -" Ağzımı kapatıyorum ve Maria'nın dudakları birbirine yapışıyor. Arkasındaki adam bir kahkahayı bastırır gibi öksürüyor.

"Bu şekil ve boyut erkekler için çok korkutucu olabilir." Maria ciddi bir ifadeyle başını sallıyor ama gözleri parlıyor. Arkasındaki adamı işaret ediyor. "Bu Alexei'nin babası Nikita."

İri yarı adam Volkov'un daha yaşlı bir versiyonuna benziyor, aynı koyu, neredeyse siyah saçlara sahip ama şakaklarında gümüş rengi var. Yüzü aynı acımasız hatlara sahip. Yine de gözleri kibar.

"Nikita Volkov," diyor alçak bir sesle, güçlü bir Rus aksanıyla, elini uzatarak.

El sıkışıyoruz. "Georgia Greene."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

İçinden geldiği gibi söylüyor. Alexei'nin babasında erkeklerde pek görmediğim bir sakinlik var. Ward'da da var. Jamie Streicher, bazen, Pippa ve köpeği Daisy ile birlikteyken.

"Sen de," diyorum dalgınca.

Maria, Alexei'nin hâlâ elinde tuttuğu bitkiyi işaret ediyor. "Bu senin için. Mersin. Evlilikte iyi şans ve sevgiyi temsil eder."

"Oh." Sanırım alabileceğim tüm şansa ihtiyacım olacak. "Teşekkür ederim."

Kendime bile zar zor bakabiliyorum. Bu şey bir hafta içinde ölecek.

"Alexei bununla ilgilenecek," diye ekliyor, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi. Adam kıza Rusça bir şeyler söylüyor, kız da sert bir tonda karşılık veriyor. Adamın çenesi geriliyor ama cevap vermiyor. "Alexei bitkiler ve çiçekler hakkında her şeyi biliyor-" Bakışları geçen haftaki sarı çiçeklere düşüyor ve yavaşça oğluna dönerken gözleri kısılıyor. "-çiçekçi dükkanımdan."

Boğazı çalışıyor ve neredeyse suçlu görünüyor. "Çiçekçi dükkanınız mı?"

"Evet." Bir kolunu benimkine dolayarak beni mutfağa götürdü. "Büyürken orada çalıştı."

Fuayede Nikita oğluna Rusça bir şeyler söylüyor, o da Rusça cevap veriyor ve iç çekip kaseden arabamın anahtarlarını almadan önce sinirli bir ses çıkarıyor.

Omzumun üzerinden ona başımı sallıyorum ama babası çoktan anahtarlarımla kapıdan çıkmış oluyor.

Volkov arkasından bir şeyler sesleniyor, muhtemelen babasının arabamı sokması için onu en yakın su kaynağına yönlendiriyor.

"Nereye gidiyor?" Maria'ya sordum.

Bana sabahın ilk saatlerinde kütüphanenin vitray penceresinden içeri süzülen güneşin görüntüsünü hatırlatan o sıcak gülümsemesiyle gülümsüyor. Omzunun üzerinden oğluna bir bakış atıyor, sonra da getirdiği çantalara dikkatle bakıyor. Tek kelime etmeden onları alıyor ve bizi mutfağa kadar takip ediyor.

Sürekli arkamdan baktığını hissedebiliyorum.

"Svetta doktor olduğunuzu söyledi?" Bar tezgahını işaret ediyor. "Otur, bize çay yapayım."

"Oh, hayır, sorun değil." Yüz ifadem özür diler gibi. "Yatmak için yukarı çıkmalıyım-"

"Hayır." Barda bir sandalyeyi işaret ediyor. "Otur."

Kocamın büyük, sıcak eli omzuma kondu. "Oturun, Doktor."

Kaşlarını kaldırıyor. Ben kendiminkini kaldırıyorum. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ettiğimi biliyor.

Yap.

Yüz ifadesi fiziksel acı çekiyormuş gibi geriliyor. "Lütfen," diye mırıldanıyor, ve omzuma tekrar bastırdığında, bar koltuğuna gömülüyorum.

Annesi mutfakta sinek kuşu gibi dolaşıyor, dolapları ve çekmeceleri sanki buraya milyonlarca kez gelmiş gibi güvenle açıyor, o ise arkamda durup tezgâha yaslanıyor.

"Akşam yemeği yedin mi?" diye sorar. "Evet."

Volkov aynı anda "Hayır," diyor.

Maria getirdiği çantaları karıştırıyor, kapları çıkarıyor ve yiyecekleri tabaklara ve kaselere aktarıyor.

"Maria, yardım edebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Muhtemelen bütün gün çalıştın.

Yorgunsun." Ayağa kalkmaya başladım. "Yorgun değilim."

Volkov'un eli tekrar omzuma iniyor ve beni sandalyeye geri itiyor. "Yorgun," diyor ve ben de omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatıyorum.

Maria ona ters bir bakış atar. "Oturur musun? Karını sinirlendiriyorsun."

Karınız. Boğazımda kaçmaya hazır komik bir duygu tünüyor. Bir kahkaha, belki. Ya da bir alay. Ben bu adamın karısıyım ve ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Daha da kötüsü, bu kadar iyi olmalarına şaşırdım.

Önüne bir kaşıkla büyük bir kase çorba koydu. "Ye." Benimkinin yanına bir kase daha koyduktan sonra oğluna beklenti dolu bir bakış attı.

"Teşekkür ederim, Maria. Bu harika görünüyor."

"Teşekkür ederim anne," diye mırıldanıyor Volkov, yanındaki koltuğa oturarak. Gözlerimi yakalıyor ve yüz ifadesi net: *Ye şu lanet yemeği ve sakın anneme hakaret etmeye cüret etme.*

Maria çay yaparken arkası dönük olduğu için ona gözlerimi deviriyorum, ağzıma bir kaşık çorba atıyorum ve-

"Aman Tanrım," diye inliyorum ve Alexei'nin çenesindeki bir kas seğiriyor. Çorba tavuk, patates, lahana, havuç ve diğer otların yanı sıra tadı yaban turpuna benzeyen bir şeyle dolu. "Bu inanılmaz."

"Mükemmel, anne," diye yankılanıyor Volkov.

Maria bizi el sallayarak uğurluyor ama memnun. "Yemek ve çiçekler benim 'sevgi dillerim'. Bu ifadeyi bir podcast'te duymuştum."

O çok tatlı. Nasıl olur da bu adamın annesi olabilir? "Çok yemek yapar mısın?"

"Oh evet." Gururla ve kararlılıkla başını sallıyor. Alexei'nin gözleri üzerimde keskin, dikkatli, sanki bir şey bekliyormuş gibi. "Zamanım olduğunda. Çiçeklerim beni meşgul ediyor." Dramatik bir şekilde iç çekiyor, ağzının kenarı Volkov'un bazen yaptığı gibi seğiriyor. "Çok fazla düşün var."

Aman Tanrım. Muhtemelen düğünümüzde olmayı dilemiştir. Suçluluk duygusu midemi sıkıştırıyor.

Konuyu hemen değiştirmem lazım. "Dükkan nerede?"

"Fourth and Lonsdale."

"Oh." Doğrudum. "Buraya çok yakın." "Beni ziyarete gelmelisin."

"Doktorun vakti yok," diye araya giriyor Alexei.

Gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Tabii ki. Eminim işinizle meşgulsünüzdür."

Yüzündeki mahcubiyet beni en aşağılık pislik gibi hissettiriyor. "Hayır, zamanım var." Bunu neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Olmamalıydım. onunla vakit geçirmek. "Ve gelip görmeyi çok isterim." Bana ters ters bakıyor ama onu görmezden geliyorum.

"Harika." Yine o gülümsemesiyle parlıyor. Gözleri sol elime takılıyor ve yüzüğe kaşlarını çatarak onu tutuyor. Volkov'a karanlık bir bakış attı.

"Alexei." Elimi tutarken ses tonu sert. "Nedir bu?"

BÖLÜM 28

GÜRCİSTAN

VOLKOV'UN GÖZLERİ uyarıyla bana çevrildi.

Bu his yükseliyor, onunla sevişmek istiyorum. Bu kadın çok hoş, Yine de onu üzmem. Şok oldum, aslında ondan hoşlanıyorum.

Ayrıca, onu annesine ispiyonlamayacağım. Ben bu oyunu böyle oynamam.

Oh, ve bizim mutlu yeni evliler olmamız gerekiyordu, tamamen aşık.

"İstediğim buydu." Ona parlak, güven verici bir gülümseme veriyorum. "İş için yüzüklerimi o kadar sık çıkarıyorum ki kaybetmek istemedim ve büyük bir yüzük lateks eldivenleri yırtabilirdi."

Gözleri, eve geldiğimde giydiğim topuklu ayakkabılarımın hâlâ ayağымda olduğu ayaklarıma düşmeden önce kısılıyor. Düşüncelerini sanki havaya yazılmış gibi görebiliyorum. Böyle *ayakkabılar giyen hiçbir kadın böyle bir yüzükle mutlu olamaz.*

Sessiz kocama bakıyorum. *Birlikte oynayalım.* "Değil mi, yakışıklı?"

Çenesindeki bir kas seğiriyor. "İstediği buydu." "Baban nereye gitti?"

Konuyu tekrar değiştirerek soruyorum.

Maria çayını yudumlarırken hâlâ çirkin yüzüğüme bakıyor. "Muhtemelen arabana bakıyordur."

"Ne?" Omurgam telaşla dikleşiyor. "Neden?"

"O bir tamirci." Volkov bana keskin ve araştıran bir bakış attı. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır, ama arabamda bir sorun yok."

Maria, "Sadece kontrol etmek istiyor," diyerek beni başından savdı.

Volkov'a kaşlarımı çatıyorum ama o omuz silkiyor. "Bana bakma. Onun işi bu."

Evin içinde ağır ayak sesleri duyulur ve Nikita mutfağa girer. Yemekleri görünce gözleri parlar ama Maria başını sallar.

"Akşam yemeğini yedin bile," diyor nazikçe, adam yemeğe özlemle bakarken gözlerinin içi gülerek.

Ellerini yıkamak için lavaboya yöneliyor. Oğluna bakmadan önce omzunun üzerinden "Bujilerin yakında bozulacak," diyor. "Müsait olduğunda Georgia'nın arabasını getir, ben de değiştireyim."

"Ben getirebilirim," diye araya girdim. Volkov benim arabamda ölü bulunmazdı. Muhtemelen gaz pedalına bir tuğla yerleştirir ve arabayı uçurumdan aşağı sürerdi. "Çok teşekkür ederim."

"Saçmalık." Nikita başını sallar. "Alexei getirecek. Kış lastiklerinizi de aynı anda takabiliriz."

"Gelecek hafta yaparım." Volkov kayıyor, bana bakmıyor. "Sorun değil-"

"*Yapacağımı* söyledim." Gözleri benimkilerle buluşuyor, meydan okuma dolu.

"Bırak onu, *Solnyshko*. O artık senin kocan." Maria bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Alexei sevdiği insanlarla ilgilenir."

Homurdanıyorum ama kendimi tutuyorum, sahte kocam bana ters ters bakarken öksürükle kapatıyorum. Alexei adında başka bir adam tanıyor olmalı.

"Tamam." Ona güzelce gülümsedim. "Teşekkürler, *kocacığım*." "Sorun değil, *karıcığım*."

Maria arsızca göz kırparak, "Bunu başka şekillerde telafi edebilirsin," diyor ve ben boğuluyorum.

"Evet, Hellfire. Neden bunu telafi etmenin yollarını düşünmüyorsun?" Kolunu sandalyemin arkasına koyuyor. Bana dokunmasa da teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Gözlerindeki meydan okuyan kıvılcım yüzümü yakıyor.

"Utanma," diye gülüyor Maria. "Biz de bir zamanlar gençtik."

Gülümsemeye zorlayarak bir onaylama sesi çıkarıyorum. Bizim evliliğimiz onlarınki gibi değil, bunu garanti edebilirim.

Daha sonra, Volkov ve ben, ailesi garaj yolundan çıkarken ön pencerelerde duruyoruz. Arka lambaların caddede kayboluşunu izliyoruz.

"Kötü trol insanlar bekliyordum ama aileniz aslında iyi insanlar." Maria'nın söylediği bir şey aklıma geliyor. "Bana ne demişti? Sol . . . bir şey."

"*Solnyshko*."

"Doğru. Şu. Bu ne anlama geliyor?"

"Gün ışığı."

"Oh." İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Bu annemin bana ya da Jordan'a söyleyeceği bir şeydi.

Volkov sessizce, "Onlara yaklaşılamazsınız," diyor.

Bir hayal kırıklığı pingi tam kalbime çarpıyor. "Biliyorum."

"Bittiğinde hayal kırıklığına uğramalarını istemiyorum."

"Anladım." Peki neden moralim bozuk? Bu insanlarla daha yeni tanıştım, önemli değil.

Bir sessizlik daha. "Yarın arabanı alırım." "Yarın benim için iyi değil."

Alaycı bir ses çıkarır. "Alışveriş çılgınlığını hafta sonuna sakla da bir an önce bitireyim."

Ve bir anda sinirlerim bozuldu. "Alışverişe gitmiyorum, seni *pislik*. Hastanede alışıyorum."

Yüzündeki şaşkın ifade, hayatımda gördüğüm en tatmin edici ifadeydi. *yıllar*. "Hastane mi? Ekipte bir işin var."

İçgüdülerim hayatımın ayrıntılarını ondan gizli ve güvende tutmak yönünde, ancak yapmamız gerekebilecek vatandaşlık görüşmesi için muhtemelen bilmesi gerekiyor.

"Ortopedi bölümünde uzman doktor olarak çalışıyorum ve sporcu sakatlıklarının iyileşmesi üzerine araştırmalar yapıyorum."

Koyu renk gözleri benimkileri arıyor, kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor. "Ward beni bu yüzden işe aldı," diye ekliyorum. "Ben bir uzmanım."

Ve ben beceriksiz değilim, diye düşünüyorum öfkeyle. "Haftada kaç saat oradasın?"

"Ben sayılmıyorum. Arenada değilsem hastanedeyim, orada da değilsem sosyal hizmetlerdeyim." Sözümü kestim. Zaten çok fazla şey söyledim. Futbol takımı hakkında bir şey bilmesine gerek yok. Muhtemelen onları Ayakkabı ve Alışveriş Kilisesi'ne nasıl aşıladığımla ilgili bir şeyler söyleyecektir.

Beni inceliyor ve bu hoşuma gitmiyor. "Yani, alışveriş yapmıyorsun." "Bazen alışveriş yapıyorum."

Hâlâ o mutsuz ifadesiyle beni inceliyor. "Vardiyan bitmeden arabayı alıp geri getireceğim."

"Hayır, Volkov, sorun değil." Hafif bir kakhaha atıyorum ve bakışları hızla uzaklaşmadan önce ağzıma kayıyor. "Ben yaparım. Benim ayak işlerimi yapmak zorunda değilsin."

"Arabanızı içeri alıyorum, Doktor. Tartışmayın."

"Tamam." Ne? "Vardiyam yarın 7'den 7'ye."

Kollarını kavuşturarak bir kez başını sallar. Bir süre geçti. "Geçen geceki neydi?"

Aman Tanrım. Sinirlerim tepeme çıktı.

Eğer yalan söylersem, utanmadan onunla yatmaya çalıştığımı düşünecek. *Ondan hep hoşlandım*, insanlara bizden bahsetmek zorunda kaldım. Ya gerçekten hoşlandığımı düşünürse? Mahcubiyetten ölürüm.

Gerçeğin tuhaf olduğunu düşünecek ama zaten benden nefret ediyor. "Uyurgezerim."

Kaşı yukarı kaymadan önce bir süre sessizlik oldu. "Uyurgezersin."

"Mhm."

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri soğuk ve sert. "Bu çok garip."

Tahmin edilebilir. Tıpkı Liam gibi. Dün gece birkaç eşyayı bıraktığım kütüphaneye doğru yürümeye başlıyorum ki sesi beni durduruyor.

"Bu tekrarlayan bir sorun olmayacak, değil mi Doktor?"

Tanrım, umarım olmaz. "Kendini övme, Volkov."

Kütüphaneden eşyalarımı alırken dizüstü bilgisayarımın dosya klasörümün arasından bir kitap kayıyor.

Çiçekler ve Anlamları. Kitap eski, yıpranmış ve köpek kulaklı, sırtı kırık. Sayfalar yaşlılıktan sararmış.

Kaşlarımı çatıyorum. Bunu buraya ben koymadım.

Bu akşam erken saatlerde Maria bir süreliğine izin aldı ve dakikalar sonra özel bir gülümsemeyle geri döndü. Bunu eşyalarımın arasına koymuş olmalı.

Eski kitabı karıştırıyorum. Su lekeleri bazı illüstrasyonları bulanıklaştırıyor ve telif hakkı sayfasını buluyorum - neredeyse kırk yıllık.

Alexei okuldan sonra ve hafta sonları benim dükkânımda çalışırdı, demişti. Sarı çiçeklere gözlerini nasıl diktiğini ve yüzündeki suçlu ifadeyi düşünüyorum.

Çiçekleri biliyor mu? Karanlık, ışıltılı gözleri ve yarım sırtışı kafamda canlanıyor. Bana verdiği bitki *evlilikte iyi şans* anlamına geliyorsa, bu çiçekler ne anlama geliyor?

Adının ne olduğunu bilmiyorum ama bozuk para büyüklüğündeki çiçeklerin bir resmini buldum.

Mavi solucan otu-düşmanca düşünceler, savaş ilanı.

Çenem düştü ve yüksek sesle güldüm. "İnanılmaz."

B u n u yapabileceğini düşünmemiştim. Göğsümde küçük bir saygı kıvılcımı parlıyor.

Yine de onu geri getireceğim. Kazanmasına izin veremem.

Volkov savaş ilan etmek mi istiyor? Oyun başlasın.

BÖLÜM 29

ALEXEI

ERTESİ HAFTA, Los Angeles uçağında Owens'ın yanındaki koltuğa oturmak üzereydim ki bana tuhaf bir bakış attı.

"Yeni karınla oturmak istersin diye düşünmüştüm."

Çantamı baş üstü bölmesine kaldırıyorum. Takımla birlikte deplasman maçlarına nadiren gider, sezonda en fazla birkaç kez.

Omzunun üzerinden eliyle işaret ediyor ve o tanıdık kumral saçları görüyorum. Beş sıra arkamızda, pencere kenarında oturuyor, kulaklıklarını takmış pencereden dışarı bakıyor.

Havaalanına gittiğimde evde değildi. Yine hastanede miydi? Geçen gün arabasını aldığımda, mutfakta bıraktığı yedek anahtarları kullandım, arabayı bana tarif ettiği yerde buldum - üzerinde onun adı vardı - ve hastaneye bile girmeden geri getirdim.

Yine de istedim. Orada çalıştığını nasıl bilmem? Onun hakkında bilmediğim başka ne var?

"Sorun değil," diyor Owens. "Git onunla otur."

Bakışlarım onun üzerinde kalıyor. Sanki konsantre oluyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Yanına oturmak istemesem garip görünürdü. Mutlu bir evliliğimiz olması gerekiyordu.

Çantamı onun üstündeki çöp kutusuna koyduğumda, bir kulaklık çıkardı ve bana düz bir bakış attı. Yanına oturduğumda sessizce "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Onun o hafif, tatlı kokusunu tekrar alabiliyorum. "Karımın yanında oturuyorum."

"Çalışıyorum." Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış, bir tıp dergisi okuyor.

"Sohbet etmeyi planlamıyordum."

"Harika." Topukları bakır renginde ve altın tokalı. Bunları daha önce görmemiştim. "Normalde takım la seyahat etmezsin."

"Ben yokmuşum gibi davranmaya ne oldu? Hadi bunu tekrar yapalım."

"Sadece neden burada olduğunu merak ediyorum." Ve neden bilmediğimi. Bu bilmem gereken bir şeymiş gibi geliyor. Birlikte yaşıyoruz ama birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Daha önce beni hiç rahatsız etmezdi ama şimdi ediyor.

Kitap okumayı bırakıyor. "Mei'nin çocuğu hastaymış ve ailesinin ona bakmasını sağlayamamış." Mei takımın diğer doktorlarından biri. "Ona yardım edeceğimi söyledim."

Sporcu sakatlığı iyileşmesi. Aklıma hep bu geliyor. Ward'un onu işe almasına şaşmamalı.

Belki o bana yardım edebilir. Bu düşünce ben onu bastırmadan önce aklıma geldi. Kendisi sporcu sakatlıklarını iyileştirme konusunda uzman ve bana ümitsiz vaka olduğumu söyledi. Mesaj açık ve net.

Okumaya devam ediyor ve benim gözlerim yine ayakkabılarına takılıyor.

"Yeni ayakkabılar mı?"

"Volkov."

Gülümsemek için garip bir dürtü duyuyorum. "Bu sabah evde değildin." "Hastaneden doğruca geldim."

Yani bütün gün çalıştı. "Yoruldu mu?"

"Hayır." Çenesini kaldırıyor. "Azıcık bile değil." Yalancı. Eminim çok yorulmuştur.

"Yemek yedin mi?" "Yine mi bu?"

Midemde kötü bir his yükseliyor. Kendine daha iyi bakması gerekiyor. "Yemek yedin mi?" Ona sert bir bakış attım, gözlerini bana dikti ve bir şeyin farkına varmış gibi gülümsemeye başladı. "Oyuncuları tedavi ederken aklın başında olmalı." Sesimdeki savunmacılığı ben bile duyabiliyorum. "Sen umurumda değilsin."

Homurdanıyor ve işine geri dönüyor. "Sen de umurumda değilsin."

Ekip ve personel biniş işlemlerini bitirip uçak havalanırken sessizce oturuyoruz ve kısa bir süre sonra bir uçuş görevlisi bizim sıramıza geliyor.

"Akşam yemeği mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum sert bir ses tonuyla, "ikimiz için de."

Georgia nefesinin altında "*Kontrolcü*" diye şarkı söyleyerek omuzlarımın diken diken olmasına neden oluyor. Gülümsemesi düşmeden önce uçuş görevlisine teşekkür ediyor ve

Bana kemerli bir bakış attı. "Sen söylediğin i ç i n yemiyorum. İstedğim için yiyorum."

"Umurumda değil."

"Güzel. Benim de."

"Harika."

Telefonu çalıyor ve çıkardığında ekranda Svetta ve tavşanların olduğu bir video oynuyor. Tavşanlardan biri oturma odasındaki kanepede.

"Bu kemirgenlerin odanın dışında ne işi var?" Ve Svetta neden onlarla oynuyor?

"Onlara kemirgen demeyin. Hapsedilmekten hoşlanmazlar. Dolaşmaya ihtiyaçları vardır."

Aklıma geçen gece yatağıma girdiği zaman geldi. Ne kadar sıcak ve yumuşaktı. Kışını sikime yaslariken çıkardığı o alçak, memnun mırıltı. "Bu gece kendine yatak arkadaşı aramak için biraz dolaşmayacaksın, değil mi?"

"Volkov, gerçekçi ol." Yine de sesi kararsız geliyor.

Onu bir tişört ve külotla koridorda sıkışmış, kapımı çalmak ve yardım istemek zorunda kalmış olarak hayal ediyorum. Genişleyen, kendini beğenmiş bir his göğsümü dolduruyor. Benden yardım istemek zorunda kalmaktan *nefret ederdi*.

Belki de koridorda başka biriyle karşılaşmıştı. Ondan faydalanabilirlerdi.

Koruyucu içgüdülerim harekete geçti. Bu düşünce hoşuma gitmiyor. Hem de hiç.

Telefonundaki kamera uygulamasını açıyor ve bana doğru eğilerek uzatıyor. "Benden hoşlanıyormuş gibi davran."

"Ne yapıyorsun?"

"Fotoğraf çekiyorum." Bana vurgulayıcı bir bakış atıyor ve sesini daha da alçaltıyor. "Sosyal medyam için. Yardımcı oluyor-" Aramızda eliyle işaret ediyor.

Gerçekçi görünmesine yardımcı oluyor, demek istiyor. Bu çok mantıklı. Sosyal medyam olmadığı için bu tür şeyleri unutuyorum.

"Tamam." Kol dayama bölmesine yaslanıyorum, ona doğru, ama kaşlarını çatıyor.

"Mmm." Başını sallıyor. "Hayır." Parmaklarıyla dirseğıme dokunduğunda kolumu hareket ettiriyorum, sonra ayırıcıyı kaldırıp bana yaklaşıyor, yanıma doğru kayıyor.

Kokusu burnuma dolunca ciğerlerim sıkışıyor. Sıcak, sanki benim yatağımdaymış gibi. Sikime kan hücum ediyor.

Bir anda koltuğuna geri kayarak telefonunda bir şeyler yapmaya başladı. Fotoğraf çektiğini fark etmedim bile. Fotoğrafı göndermesini izledim. Telefonu hemen çalmaya başladı.

"Bu sizin hesabınız mı?" diye

sordum. Başını salladı.

"Göster bana."

Bir kaşını kaldırıyor, şüpheci.

"Hiçbir şeyi karıştırmayacağım, Hellfire. Sadece internette ne paylaştığını görmek istiyorum."

Doğruyu söylediğimi anlamış olmalı, çünkü telefonunu uzattı.

Topuklar ne kadar yüksekse, cennete o kadar yakın, diyor profilindeki başlıkta. Profil fotoğrafını daha önce görmüştüm; Filthy Flamingo'da barın arkasına asılmış bir Polaroid. Kocaman, pırıl pırıl bir gülümseme, odayı aydınlatan türden.

Az önce paylaştığı fotoğrafta, sanki onu yutmak istiyormuşum gibi gergin, işkence görmüş bir ifadeyle ona bakıyorum.

Eşim, biri zaten yorum yapmış.

Profilindeki bir başka fotoğraf gözüme çarptı. Geçen hafta katıldığı maç sırasında buzun üzerindeyim.

"Adamım için tezahürat yapıyorum" yazıyor. Ona bir bakış atıyorum ve yüzünde bir parça pembe beliriyor. Çok güzel.

Telefonu elinden kaptı. "Darcy bunu göndermemi söyledi."

"O başlığı senin için mi yazdı?"

Gözlerime bakmıyor ve içimden tekrar gülümsemek için garip bir istek geliyor. "Bana teşekkür etmelisin. O fotoğraf çok izlendi. Kocasına ağzının suyu akararak bakan mükemmel bir hokey eşine benziyorum."

Ward yanımda belirttiğinde, profil fotoğraflarının geri kalanını görmek istemekle, *onun erkeği* olduğum konusunda ona daha çok takılmak arasında kalıyorum - bu ifade göğsümde alışılmadık bir baskı yaratıyor.

"Merhaba, yeni evliler."

İçgüdüsel olarak doktorun eline uzandım ve onu kendi elimle sardım.

Takım yemeğinde pastayı birlikte kestiğimizde olduğu gibi, onun elini elimin altında hissettiğimde garip bir sıcaklık hissediyorum. Narin, düzgün, parlak tırnaklı.

Ward'a gülümserken elini çekmiyor. "Merhaba, Tate."

Başımla selam veriyorum ve bana diğer takım hakkında bilgiler, çalıştığımız oyunların diyagramları ve otel odamın numarası ile anahtar kartımı içeren oyun paketimi uzatıyor.

"Dr. Greene," diye ekliyor Ward, "anahtarınız Alexei'nin paketinde." Elimin altında kaskatı kesildi. "Affedersiniz?"

"Merak etme." Ona gülümsüyor. "İkinizi aynı odaya koydum." Saatim çalmaya başladı. Susturduğumda gözleri kısılıyor.

Bu gece ona göz kulak olmanın bir yolu da bu.

Ward onun tuhaf enerjisini okumuş olmalı çünkü bakışları aramızda gidip geliyor, kaşları havada. "Bu bir sorun mu? Artık evli olduğunuza göre-"

"Bu bir sorun değil." Boğazımı temizliyorum, elim onun zıplayan dizine yerleşiyor. Kıpırdamıyor. "Profesyonel olmak istedik. Bu yüzden paylaşmayı istemedik."

"Oh." Ward kısa bir kahkaha atar. "Siz ikiniz için bu konuda endişelenmiyorum. Onu kendi düğün yemeğinde bile zor öptün Volkov."

Ward daha fazla paket dağıtarak ilerliyor ve doktor elini benimkinin altından çekip onun arkasından bakıyor, dudağını çiğniyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Bu bir sorun olacak mı?" Kısık bir sesle sordum.

"Benim için değil."

"Odaların çoğunda iki yatak var." Omuzları gergin ve sessizce korkuyormuş gibi alt dudağını sıkıyor. "Sizi rahatsız etmeyeceğim, Doktor. Benim tipim değilsiniz."

Ondan ne kadar hoşlanmasam da, güvenliği için endişelenmesini istemiyorum. Başını sallayarak hafif bir kahkaha attı. "Teşekkürler, Volkov."

Bu gece doktorla hiçbir şey olmayacak, ama bu bizi milyonlarca pozisyonda hayal etmemi engellemiyor.

Elimi yüzüme sürüyorum. Bu kadar yeter. Belki onu sandığım gibi tanımıyorum ama anlaşılmamızın sınırlarını bulanıklaştırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Ben gazyağıysam, karım da kibrittir.

Bir hafta içinde birbirimizi öldürürdük.

BÖLÜM 30

GÜRCİSTAN

SAATLER SONRA, maçtan sonra otel odasının kapısını açıyorum, Volkov arkamdan geliyor ve midem bulanıyor.

Bize tek yataklı bir oda verdiler. Hay sikeyim.

Pijama getirmedim.

Çifte lanet.

Takım gezilerinde her zaman kendi odamı tutarım. Sadece iş kıyafetlerim, küçük bir uyku tişörtüm, banyo malzemelerim, birkaç çift ayakkabım ve iç çamaşırlarım var.

İç çamaşırı. Güzel ve seksi, çünkü kendimi iyi hissetmeyi seviyorum.

Ve şimdi Volkov ile aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldım.

Fuuuuuuuuuuuuck.

Gözlerim kapanıyor. Bunu neden düşünemedim?

"İki yataklı başka bir oda isteyemeyiz," diyor uyaran bir bakışla.

"Paylaşmak zorundayız."

"Biliyorum, Volkov."

O tuvalete gidiyor, duş başlıyor ve ben seçeneklerimi gözden geçiriyorum.

Pijamasız uyumak büyük bir sorun değil. Fark etmez bile. Ama uyku tişörtümü çıkarmak için çantamı açtığım da, orada değildi.

Midem bulanıyor. Yatarken giyecek hiçbir şeyim yok.

Aman Tanrım. Tamam.

Havaalanından doğruca arenaya gittik. Maçta çalışıyordum, bu yüzden uzaklaşamadım ve şimdi geç oldu. Her yer kapalı.

İş kıyafetlerimle uyuyabilirim ama kendimi tanıyorum. Çok ısınacağım ve gecenin bir yarısı, derin uykudayken, elbisemin fermuarını açıp çekip çıkaracağım. Volkov, lacivert Agent Provocateur takımından taşan kırım ve göğüslerimle yorganın üstünde yatarken beni uyandıracak.

Volkov'a bir tişört ödünç alabilir miyim diye sorabilirim ama olmaz. Onun gibi kokar ve içinde çok sevimli görünürüm. Asla olmaz. Oraya gitmiyoruz.

Banyo kapısı açıldığında hâlâ çantamın başında dikilmiş, başka bir çözüm bulmak için beynimi zorluyordum. Odadan çıkıyor ve elinde bir buz torbasıyla döndüğünde dişlerimi fırçalamış ve yüzümü yıkamış oluyorum ama hâlâ bir çözüm bulabilmiş değilim. Çantamın başında dikilmeye devam ediyorum, yatağa yönelip yorganın üstüne yerleşirken ve buz torbasını omzuna yerleştirirken dikkatinin ağırlığını hissediyorum.

Acı verici derecede seksi görünmesi de yardımcı olmuyor. Gömleksiz, Hawaii'de de görmüştüm ama yatak başlığına uzanmış, kasları ve geniş omuzları dalgalanan bir adamda bir şeyler var. Göğsündeki koyu renkli kılların, oyulmuş karın kaslarından boxer'ının bel bandına doğru süzülmesi beni çaresiz bırakıyor.

O da gözlük takıyor. Hokey oyuncularını gözlük takmamalı. Onları çok seksi gösteriyor.

Omzunu çevirip yüzünü buruşturuyor, ben de kaşlarımı çatarak bavuluma bakıyorum. "Omuzun mu ağrıyor?"

Bu akşamki maçta öyle sert bir darbe aldı ki midem bulandı.

"Hayır."

"Anti-inflamatuar almalısın."

"Doktor." İç çekerek e-okuyucusuna uzanıyor. "Artık senin hastan değilim. Bundan emin olabilirsiniz."

Zihnimde, tekrarını kafamdan atmadan önce onunla oyuncunun tekrar çarpıştığını görüyorum. Bakışlarımız buluşuyor ve gözleri üzerimde geziniyor, çantamın üzerinde gergin ve donmuş bir şekilde duruyor.

"Neyin var senin?"

Yüzüm kızardı. Açıkça inanmadığı uyurgezerlik olayından sonra, muhtemelen bunu benim planladığımı düşünecek. "Pijama getirmedi." "

"Pijama getirmedi de ne demek?"

"Yani," diye keskin bir nefes aldım, "kendi odamda olacağımı düşünmüştüm. *her zaman*, ve uyumak için bir şey getirmedi."

"Hiçbir şey mi?"

Muhtemelen yüzüm kıpkırmızı olmuştur. "Uygun bir şey değil." Bakışları keskinleşiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Güzel şeyleri sevdiğimi biliyorsun, Volkov."

Tırnaklarımı görmeden inceliyorum, soğuk davranıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Uzun bir an sessizlik içinde geçiyor.

"Ne giydiğin umurumda değil," diyor sonunda takım arkadaşlarından biriymişim gibi ilgisiz bir tavırla. "Benim için bir patates çuvalı kadar çekicisin."

Şok içinde ağızım açık kaldı ve kuru bir kahkaha attım. "Bir çuval patates."

Ahh. Gerçekten mi?

Bakışları vücudumda geziniyor ve e-okuyucusuna geri döndüğünde ifadesi sertleşiyor. "Seni kırdığım için üzgünüm."

İçgüdülerim yalan söylediğini söylüyor. Beni çekici bulduğu için utanıyor mu yoksa doğruyu mu söylüyor?

Tenim yine o rekabet duygusuyla karıncalanıyor, sanki onunla dalga geçmek istiyorum. Gururumu bir kenara bırakıp bir tişört ödünç isteyecektim ama şimdi sözlerini yüzüne vurup boğulmasını sağlayacağım.

"Şey, eğer ben sadece bir patates çuvalıysam," diyorum hafifçe, "o zaman sanırım sorun yok."

"Ben de öyle dedim."

Sırtım ona dönükken, mavi Agent Provocateur takımını çıkardım. İçi görünüyor. Bunu gerçekten yapıyor muyum? Ateşle oynuyorum, ama bana patates çuvalı dedi ve ben çılgınca rekabetçiyim. Küçük de.

Durduğumda üstümü değiştirmek için tuvalete gitmek üzereydim. Sarı çiçekler *savaş ilanı* anlamına geliyordu ve ben de misilleme yapmaya hazırdım.

İfadem masumlaşıyor. "Odada üstümü değiştirmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

Tanrım, ben kötüyüm.

Bakışları e-okuyucusuna takılı kalıyor ama çenesi esniyor. "Benim için fark etmez."

"Sadece banyodaki nem saçımı mahvedecek." Elbisemin fermuarını açıyorum.

"Benim için fark etmez dedim."

"Güzel." Elbisemi kaydırarak çıkarıyorum, şimdi önünde sadece sütyenim ve külotumla duruyorum. Kalbim güm güm atıyor. Hâlâ bana bakmıyor. "Ben çok

rahatladım."

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, bir adamla böyle alay etmemiştim ama Alexei Volkov'un yanında kendimde değilim.

Ona sırtımı dönüyorum ve sütyenimi çıkarıyorum. Tenim karıncalanıyor. Beni izliyor mu? Arkamı dönmeye cesaret edemiyorum. Yavaşça külotumu indiriyorum, kığım çıplak, kalbim küt küt atıyor, adrenalin içimde uğulduyor.

İçgüdülerim tuvalete koşup üzerimi bir havluyla örtmemi söylüyor ama seti olabildiğince yavaş bir şekilde takıyorum ve bu işi uzatıyorum.

Arkamı dönmeden önce sakinleştirici bir nefes alıyorum ve Volkov'un şeffaf kumaştan meme uçlarımı görebildiğini düşünüp çıldırmak üzereyken gözleri vücuduma kayıyor ve orada kalıyor. Nefes alıyor gibi görünmüyor.

"Bir sorun mu var?" Sesim hafif ve sıradan, ama eminim gözlerim kadınsı bir öfke ve intikamla parlıyor.

Hâlâ bakıyor. "Hayır."

"Güzel." Yatağın kendi tarafıma geçip yorganın üstüne yerleşiyorum, gözleri hep üzerimde.

Kığımın patates çuvalı. Al bakalım, seni lanet olası pislik.

"İstiyor musun...uh." Bakışları göğsüme takılıyor. Meme uçlarım sıkışıyor ve gözleri kararıyor. "...yatağın altına bir sıra yastık falan koymak ister misin?"

Aslında gergin görünüyor ve içimde bir sevinç parıldıyor. E-okuyucu ekranı hareketsizlikten dolayı kapalı ama fark etmedi.

"Buna ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Sessizce başını sallıyor. Yutkunurken adem elması sallanıyor, bakışları karnımdan, kalçalarımın, bacaklarımdan aşağı kayıyor. Başımın arkasındaki yastıkları düzeltiyorum, göğüslerimin inip kalkmasına neden olan derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Yorganın altına gir." Sesi boğuk geliyor.

Ona bakamıyorum. Yüz ifadesini görürsem kahkahalara boğulacağım. "Çok ısınıyorum. Böyle iyi."

Lambaya uzanıyorum ve tekrar uzanmadan önce kapatıyorum, bilerek göğüslerimi birbirine bastırıyorum ve sevgili kocam boğazını temizliyor.

"Tatlı rüyalar, Volkov."

BÖLÜM 31

ALEXEI

Karımın yavaş ve sabit nefes alışını dinliyor, ereksiyonumu görmezden gelmeye ve yuvarlanıp göğsüme uzandığında uykuya dalmaya çalışıyorum.

Tek gözümü açıyorum, vücudum gergin ve tetikte. "Doktor?"

"Sıcak," diye mırıldanıyor iç çekerek, gözleri kapalı ve nefesi çıplak göğsümde geziniyor.

Tıpkı geçen seferki gibi.

İçimden bir zevk ürpertisi geçiyor. Haklı, gerçekten de sıcak. İçine daldığımda bana bakarken, altımda nasıl hissedeceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Kasıklarım yine ihtiyaçla ağrıyor. Keşke kıyafetlerinin altında yumuşak, pürüzsüz bir cilt yerine sızan yaralar ve çıbanlarla ya da kertenkele gibi pullarla kaplı olsaydı. Göğsünün her yerinde yazdan kalma çiller var. Kalçalarında da birkaç tane. Onları Hawaii'den hatırlıyorum.

Bana bir patates çuvalı kadar çekici geliyorsun. Bunu söylediğime inanamıyorum. Benim bir pislik olduğumu düşünmesine şaşmamalı.

Onu uyandırmalıyım. Geçen seferki gibi rezil olur. Gerçi bu olması gerektiği kadar çekici değil. Endişe verici.

O üstümdeyken bütün gece burada yatamam, yoksa hiç uyuyamam. Onu uyandırmamaya dikkat ederek göğsümden kaldırıp yatağın kendi tarafına yatırıyorum.

İki dakika sonra yine üstümde, göğsüme yapışmış, bir bacağı benimkinin arasında kayıyor.

İnliyorum. Bu işe yaramıyor ve bundan çok hoşlanıyorum. Onu tekrar yanına ittim, kendimi yataktan dışarı attım ve kanepeye uzandım. Ayaklarım sarkıyor

ama yine de burada, doktorun saçları yüzümdeyken uyumaktan daha iyi uyuyacağım.

Yumuşak saçlar, eklemeliyim. İpek gibi yumuşak.

Yarın Ward'a horlamasının beni uyutmadığını ve ayrı odalara ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim.

Tam uykuya dalmaya başlamıştım ki çarşafların hışırtısını duydum. Doktor kanepede yanıma uzanıyor, kolunu belime doluyor, başını göğsüme yaslıyor, hafif menekşe kokusu üzerime siniyor.

İç çekiyorum, sinirli bir şekilde. Bu oyunu sabaha kadar oynayacağız.

Acıtacak kadar sert bir ereksiyonla bütün gece ayakta kalma kaderime boyun eğerek onu yatağa götürüyorum, yanına tırmanıyorum ve bir kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum.

Sarılmıyoruz, diyorum kendime, vücudunun bana karşı nasıl sıkıştığını, mükemmel kıcının sikime nasıl sokulduğunu görmezden gelerek. Kalçalarımı geri çekiyorum. Bundan zevk almıyorum. Ondan hoşlanmıyorum bile.

Yani sandığımdan daha fazla çalışıyor. Yine de kariyerimin yakında sona ereceğini düşündüğü için beni başka bir doktora transfer etti. Yine de ekibin benimle ilişkisini kesmesini önerdi.

Birbirimizin tamamen zıttıyız ve ona karşı hissettiğim çekim yersiz.

Kendimi rahatlamaya ve uykuya dalmaya zorluyorum, uyanmaması için dua ediyorum.

Ertesi sabah, bana sarılmış, yumuşak nefes alan, sıcak, menekşe ve vanilya gibi kokan, saçları kolumu okşarken uyanıyorum. Kötü omzumun üzerindeyim ve dün geceki maçı dolayısı acıyor. Ereksiyonum, onun o mükemmel kıcına bastırduğım için ihtiyaçtan ağrıyor.

Yine de her zamankinden daha rahatım. Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım.

İçimde bir uyarı hissi büyüyor. Ondan uzaklaşıyorum ve o görmeden ereksiyondan kurtulmak için duşa yöneliyorum. Suyun spreyinin altında, onu dizlerinin üzerinde, beni dudaklarının arasına alırken ağzı rahatsız edici bir sırtışıla eğilmiş olarak hayal ediyorum.

Duştan çıktığımda ayağa kalkmış ve giyinmişti. Bakışları bana yöneldi. "Dün gece bir sorun çıktı mı?"

Onu düşünerek geldiğim için nefret ediyorum. Bilse güler de gülerdi, egosu ikiye katlanırdı. Skoru eşitleme dürtüsüyle, neredeyse ona beni uyurken kucakladığını söyleyecektim.

Yine de alçakça bir darbe gibi geliyor. "Hayır."

Yumuşak bir rahatlama nefesi veriyor. "Güzel."

BÖLÜM 32

ALEXEI

ÜÇ GECE ÜST ÜSTE, doktor hayatımı cehenneme çevirdi.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor Owens son ısınma pateninde deplasman maçımızın sabahı.

"Kapa çeneni." Bir erkeğin bu şekilde uzun süre ereksiyon halinde kalması sağlıklı olamaz.

Sadece sırtıyor. "Kötü bir gece miydi?"

Üç korkunç gece. Hayatımın en kötü gecesi.

Ward'a ayrı odalara ihtiyacımız olduğunu söylemedim, çünkü ya uyurgezer bir şekilde koridora çıkarsa? Onun için endişelenmiyorum ama bu fikir hoşuma gitmedi.

Üç gece üst üste, yarısı üstümde, bacağı bacağımın arasına sıkışmış, başı göğsümde, kokusu burnumda uyudu.

Arka arkaya üç sabah zor ama iyi dinlenmiş olarak uyandım. Kendimi bırakıp rahatladığımda hayatımın en derin uykularını uyudum.

Görünüşe göre karım ölü gibi uyuyor ve her sabah benden sonra uyanıyor. Bunların hiçbirisi hakkında bir fikri yok, bu düşünce beni rahatsız ediyor.

"Sorun nedir, Volkov?" Miller kayarak yanından geçerken soruyor. "Doktor seni geç saate kadar ayakta mı tutuyor?"

"Evet." Aklım göğsündeki çillere gidiyor ve ağzım sulanıyor.

Bu gece eve gidip kendi yatağında tek başıma uyumak için sabırsızlanıyorum. "Sadece Volkov iyi bir gece uykusunu Walker, "Ateşli bir karım var," deyince ona ters ters baktım. "Ne? Bu iyi bir sorun."

Bu bir sorun, tamam mı? Doktorun hayatımda gördüğüm en seksi kadın olması bir *sorun*. Bana aklımı kaçırıyormuşum gibi hissettirmesi bir *sorun*. Karımı yatağın üzerine yatırıp o alaycı sözleri ve sırtışları içinden söküp almak istemem bir *sorun*.

Çünkü beni çok etkiliyor. Vücudumun kafası karıştı.

O akşam Vancouver'da uçaktan indik ve eve döndüğüm için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Biraz dinlen, Volkov." Miller omzuma vurdu. "Seni hiç bu kadar huysuz görmemiştim."

Yanımdaki doktorun dudakları yukarı kalktı.

"Komik bir şey mi var?"

Gözleri masumiyetle irileşiyor. "Hayır. Hiç komik değil." İç çamaşırı yüzünden beni uyanık tuttuğunu sanıyor.

Ekibin özel uçağının iniş alanına geldiğimizde, kaldırımda bekleyen bir arabaya doğru yürümeye başladı.

"Ben zaten bir araba ayırttım," diyorum ona.

"İyi iş çıkardın." Yanımdan geçip gidiyor. "Ben de öyle."

"Doktor." Bekliyorum ama o hâlâ uzaklaşıyor. "Georgia," diye tekrar sesleniyorum. Duruyor, dönüyor ve sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi beklentili bir bakışla bekliyor. Tanrı aşkına. Sesimi alçaltıyorum. "Eve ayrı arabalarla gitmeyeceğiz."

"Eve gitmiyorum."

Kaşlarım aşağı doğru çekildi. "Şimdi işe mi gidiyorsun?"

"Bunun için endişelenme." Bana güzel bir gülümseme ve göz kırptı. "Bekleme."

Bana yaslandığında daha iyi uyuduğumu fark ettiğim için mi, yoksa bana dayanamıyormuş gibi baktığı için mi, yoksa belki de bu sabah uyandığım pozisyonda onu becermeyi düşünmeden edemediğim için mi bilmiyorum.

Ya da belki de beni tahrik ettiği halde tahrik etmediğini söylediğim için kendime kızıyorum.

Her yerde kendi araçlarını bekleyen oyuncular ve personel var. Nedeni ne olursa olsun, meydan okuma ve kararlılık beni ateşliyor.

"Kocana bir hoşça kal öpücüğü ver," diye sesleniyorum herkesin önünde. "Cehennem ateşi."

Burun delikleri açıldı.

Onu zar zor örten o küçük dantel parçalarını ve vücudunun ne kadar nefis olduğunu düşünüyorum. Vücudumun onunkine nasıl keskin, güçlü bir uyarılmayla karşılık verdiğini.

O bana bakarken kalbim boğazımda, sertçe atıyor.

"Birkaç saat sonra görüşürüz, *sevgilim*." Ağzında kırılgan bir gülümseme oluşuyor ama gözlerinde saf bir öfke var. "Eminim o kadar bekleyebilirsin."

"Yapamam." Çantamı yere bıraktım ve boyuma göre dikleştirdim. "Karımı çok fazla özleyeceğim."

Bu iç çamaşırıyla beni kızdırdığın için, diyor gözlerim. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Senden nefret ediyorum, diyor gözleri.

Gözlerinde ateş yanıyor ve içimden gülümsemek geliyor. Yavaş, sabit adımlarla bana doğru yürümeye başlıyor ve ben susturana kadar saatim çalıyor.

"Hadi, Cehennem Ateşi. Beni ne kadar sevdiğini göster."

Gülümsemeye başlıyor, bakışlarında hâlâ o öfkeli parıltı var ve nabzım tekliyor.

"Bundan emin misin?" diye soruyor sessizce. "Buna başlamak istediğinden emin misin?"

"Bunu *sen* başlattın." Dışarıdan samimi bir konuşma yapıyormuşuz gibi görünüyor. "Berbat öpüştüğümü söylemiştin."

"Öylesin."

"Takım yemeğindeki gibi eğleneceğinden mi endişeleniyorsun?"

Gülüyor, narin ve eğlenceli. "Seninle mi? Asla."

"Sanırım çok fazla hoşuna gideceğinden endişeleniyorsun." Ağzım kulağından bir santim uzaktayken sesimi alçaltıyorum. "Beni nasıl öptüğünü hatırlıyorum. Bence tahrik olacağından endişeleniyorsun."

"Takma dişlerin dökülecek diye endişeleniyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Bu senin için çok aşağılayıcı olurdu."

Ne küçük bir tavuk. "Bu riski almaya hazırım."

"Volkov, bu çok üzücü." Gözleri sahte bir sempatiyle benimkilere dikildi. "Bu işe yaramayacak ve sonra kendini kötü hissedeceksin."

"Oyalamaya devam edin, Doktor."

Öpüşmemizin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum. Bu raundu kazanmaya neden bu kadar ihtiyacım var bilmiyorum. Rekabetçiyimdir ama bu şekilde değil.

Hiç böyle olmamıştı. İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor.

"Pekâlâ." Bir elini göğsüme koyuyor, başparmağını tişörtümün kumaşı üzerinde ileri geri gezdiriyor. Nabzım atıyor. "Yine de bir daha donup kalma."

Alçak, alaycı sesindeki bir şey gözlerindeki bakışla birleşince ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Rekabet içime işliyor ve vücutlarımız birbirine değecek kadar yaklaşıyorum -göğüsleri göğsüme değiyor- ve kanım enerjiyle doluyor.

Bir elimi başının arkasına dolayıp parmaklarımı yumuşak saçlarına batırdığımda nabzım hızla atıyor ve ağzımı onunkine indirdiğimde gözleri açılıyor.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, bu raundu kaybettiğimi anladım.

BÖLÜM 33

GÜRCİSTAN

VOLKOV'UN ÖPÜCÜĞÜ SERT, aceleci ve çaresiz, sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi. Dili benimkine sürtünüyor, kirli sakalı tenimi sıyrıyor ve göğsünden alçak, aç bir inilti yükseliyor. Parmakları kafa derimde esniyor, boynumdan aşağı zevk kıvılcımları gönderiyor. Düşüncelerim dönüp duruyor, fırıl fırıl dönüyor.

Üç gece üst üste yanında iç çamaşırlarıyla yatmama gözünü bile kırpmayan biri için Volkov beni istediği gibi öpüyor. Isı uzuvlarıma yayılıyor, tenimde yükseliyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Benden etkilenmediğini söyledi ama beni güçsüzmüş gibi öpüyor. Sanki bu çok daha ileri gidecekmiş gibi öpüyor beni, sanki kıyafetlerimizi yırtıp atmamıza saniyeler kalmış gibi.

Sırtım arabaya çarptı. Beni geriye doğru yürüttüğünü fark etmedim bile.

Ağzından bir ses daha çıkıyor - sanki şaşırılmış ama üzülmemiş gibi *bir huh*. Sanki biliyordu.

Takım yemeğindeki öpücüğün anısı tüm gücüyle aklıma geliyor. O öpücük hakkında yanılmışım. *O kadar güzeldi*. Tıpkı bu öpücüğün *iyi* olduğu gibi.

Ona pençelerimle karşılık vermekten, saçlarını çekiştirmekten, sert göğsünü, yumuşak tişörtünü hissetmekten, onu içime çekmekten, dudaklarımı ayırmasına ve beni tatmasına izin vermekten nefret ediyorum.

Kontrolü ona bırakıyorum. Beni kontrol ondaymış gibi öpüyor ve içimde küçük bir zerre bundan hoşlanıyor.

Öpücük değişiyor, daha da derinleşiyor, sanki beni tüketmeye çalışıyor. Düşüncelerim bulanıklaşıyor, tenim ısınıyor ve vücudumdaki her sinir yüklenmiş hissediyor.

Volkov beni öperken beynim patlayan taşlarla dolu, kıvılcımlar saçıyor ve çatlıyor.

Bu gece nasıl futbol koçluğu yapacağım? Bundan sonra doğru düzgün göremeyeceğim.

Büyük kolu belime dolanıyor, beni kendisine çekiyor, kalçalarımız birbirine değiyor. Bacaklarımın arasına sert bir şey giriyor ve gözlerim kocaman açılıp görmez oluyor.

Çok sert. Havalı ve esprili bir şey söylemek istiyorum, "*Bir çuval patates için bu nasıl?*" gibi.

Yine de yapmıyorum, çünkü her şeyden çok onu öpmeye devam etmek istiyorum. Çaresiz, onun içinde eriyorum.

Kim böyle öpüşür ki? Bu hareketleri nereden öğrenmiş? Göğsünü tırmalıyorum, tişörtünü ellerimin arasına alıyorum.

Şaşırtıcı bir gerçekle yüzleşiyorum; onun bana sarılan kolu tanıdık geliyor. Çok tanıdık. Gözlerim irileşiyor, şaşkınlıkla onunkilere bakıyorum. Kaskatı kesiliyorum; kolunu bırakıyor ve geri çekiliyor, zor nefes alıyor.

Dün gece bir sorun çıktı mı? İlk sabah sormuştum. *Hayır*, demişti ama gözlerime bakmamıştı.

Uyurgezerdim. Yalan söyledi. Aman Tanrım. Yüzüm daha çok yanıyor. Kim bilir bütün gece ne yaptım? Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Onun önünde böyle kontrolden çıkmaktan nefret ediyorum. Zayıflığımı görmesinden nefret ediyorum. Muhtemelen aşağılanmamı bir bıçak gibi kullanabilmek için bunu doğru an için saklıyordu.

Hâlâ zor nefes alıyor, ağzı eğik bir şekilde beni izliyor. Boğazı çalışıyor. "İyi geceler, Hellfire."

Başka bir şey söylemeden bekleyen bir arabaya biniyor ve ben de arabanın uzaklaşmasını izliyorum, içimde tahrik, şaşkınlık ve kafa karışıklığı dönüyor.

BÖLÜM 34

ALEXEI

BİRKAÇ AKŞAM SONRA, Atlanta'ya karşı evimizde oynadığımız maçın ikinci periyodundayız ve bire üç kaybediyoruz.

"Ne çalıştığımızı unutma," diyorum Walker'a yüzleşmek için sıraya girerken. "Fiziksel ol. Oyunu boz. Oraya gir."

Başıyla onaylıyor ve düdük çaldığında diğer takım pakı kapıyor, o ve ben de pakı yakalamak için sertçe kaymaya başlıyoruz. Diğer takım pakı bizim kaleye doğru getiriyor ve Streicher ileri geri paslaşırken tetikte, Walker ve ben araya girerken kendi anlarını bulmaya çalışıyorlar.

Walker forvetlerinin *pakı* almasını engelliyor-iyi ama sonra diğer forvetlerine doğru kayıyor, benim koruduğum forvete.

Başımı sallıyorum. Ne yapıyor bu? Bu oyun değil. Çalıştığımız şey bu değildi.

Walker pakı kapmaya çalışıyor ama savunma onu kolaylıkla kontrol ediyor. Forvetleri pakı ağlara gönderiyor ve golü atıyorlar.

Toplu bir hayal kırıklığı iniltisi arenada dalgalanıyor ve ben hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ağır bir nefes veriyorum.

"Bana daha fiziksel oynamam gerektiğini hatırlatmayacak mısın?" Walker maçtan sonra üst katta personel, arkadaşlar ve aileler için ayrılan locaya çıkarken soruyor. Her zamanki ukala sırtışı gitmiş.

Bu gece diğer takım tarafından panolara nasıl çarptırıldığını düşünüyorum. Yaralanmadı ama yaralanabilirdi. Walker benim gibi iri değil, Miller gibi zayıf. Adamların kariyeri her zaman sakatlıklar yüzünden sona erer. Bakın.

Dizini sakatladığında bir sonraki Gretzky olma yolunda ilerleyen Ward.

Çaylak daha 22 yaşında. Kariyerinin başlamadan bitmesini istemiyorum. Kendimi asla affetmem.

"Bilmiyorum, Walker." Ona daha fiziksel oynamasını söyleyebilirdim ama ne anlamı var ki?

Yaptığımız hiçbir şey işe yaramıyor.

"Özür dilerim," diyor kutuya girerken ve ben kendimi çöp gibi hissediyorum. Neden umursadığımı bilmiyorum. Odaklanmam gereken kendi oyunum var ve ihtiyacım olan son şey bu kibirli çaylağa akıl hocalığı yapmak.

"Luca!" Ellili yaşlarında, koyu sarı tenli, uzun boylu bir adam gülümseyerek ona el sallıyor. Yanında, aynı yaşlarda sarışın bir adam da gururla sırtıyor.

Walker parlıyor ve beni takip etmem için işaret ediyor. "Gel hadi. Babalarım burada."

İstemeye istemeye çocuğu ailesine kadar takip ettim. Bir kol mesafesine geldiğinde, onu sıkı sıkı kucaklıyorlar ve ne kadar harika bir oyun oynadığını anlatıyorlar.

İçim daralıyor. Burada olduklarını bilmiyordum ve keşke bir mağlubiyet yerine Walker'ın daha iyi oynadığı, çalıştığımız bazı şeylerin gerçekten işe yaradığı bir maç izleselerdi.

"Bu Michael," diyor Walker, bana geniş bir sırıtışla bakan uzun boylu adamı işaret ederek, "ve Terrence." Walker'ın diğer babası sessiz bir gülümseme takınıyor.

Başımı sallayarak ikisinin de elini sıkıyorum. "Alexei Volkov. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Hakkınızda çok şey duyduk." Michael soyunma odasında yüzüğümü tekrar taktığım sol elime dikkat çekici bir bakış gönderiyor. "Tebriklerin sıraya girdiğini duydum. Eşiniz burada mı?"

"Hayır." Başparmağımı yüzük parmağımdaki kayışa sürterek etrafıma bakıyorum ve yine o lanet havaalanı öpücüğünü düşünüyorum. Her gece bana sarıldığında nasıl hissettiğimi. "Çalışıyor."

Muhtemelen. Hastane programını bilmiyorum. Tek bildiğim sabahları Arena'daki ofisinde olduğu ve geç saatlere kadar eve gelmediği.

Alışveriş yapması ve para harcaması hakkındaki eleştirilerim kafamda tekrarlanıyor. Üç günlük yolculuk boyunca, uyumak ya da sabahları hazırlanmak dışında bir kez bile çalışmayı bıraktığını gördüğümü sanmıyorum. Her zaman dizüstü bilgisayarının başındaydı, oyuncularla konuşuyor, adamlara dikiş atıyor ya da sakatlıklarını düzeltmelerine yardımcı oluyordu.

İçimde kötü bir his, sanki çok yanılmışım gibi, dolaşıyor. "Georgia takım doktorlarından biri," diye açıklıyor Walker babalarına.

"Georgia," diye tekrarlıyor Terrence, gülümseyerek. "Ne güzel bir isim."

"Öyle." Annem de tanıştıktan sonra aynı şeyi söylemişti. *Güzel bir kadın için güzel bir isim*, demişti bana.

Aklıma yine o lanet havaalanı öpücüğü geldi. Ona meydan okumanın ve haksız olduğunu kanıtlamanın zafer gibi hissettireceğini düşünmüştüm ama bundan çok zevk alan bendim.

"Luca'mız için yaptığınız her şey için size çok teşekkür etmek istiyoruz," diye ekliyor Michael. "Gerçekten minnettarız. Winnipeg'e kadar gitmişken bu çok zor."

Moralim daha da bozuldu. "Kulağına havlamak dışında hiçbir şey yapmadım."

Walker homurdanarak, "Hadi canım," diyor ve Terrence bana gülümsemeden önce ona azarlar gibi bakıyor.

"Bu doğru değil. Bize senin hakkında her şeyi anlattı. Çok etkileyici bir kariyeriniz var ve ona ipleri gösterecek sizin gibi birine sahip olduğu için çok minnettarız."

Anne ve babasının oğullarına gururla bakmalarını izlerken göğsümde tuhaf bir his var. Belki de bana kendi ailemi hatırlattıkları içindir. Belki de Ward'un onunla anlaşmasının bir sebebi olduğunu biliyorum.

Belki de sorun benimdir.

Eve dönerken, çaylağın hikayesini bilmediğimi fark ettim. Çocuk hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Belki onun geçmişi de benimki gibidir, ailesi hokeye para yetiştirmek için kışını yırtmıştır. Nereden geldiğine bakılmaksızın, NHL'de oynamak onun hayali. Hepimizin hayali. Ailesi onun başarılı olduğunu görmeyi her şeyden çok istiyor, tıpkı benimki gibi.

Belki de bunu kendi başına çözmesi daha iyi bir seçenektir.

Yarın Ward'la konuşup işe yaramadığını söyleyeceğim.

Ertesi sabah, antrenörüm ve ben arenadaki spor salonundan çıkarken Ward beni buldu.

"Bir saniyen var mı?" diye soruyor.

"Elbette. Ben de seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Antrenörüme başımla veda edip Ward'ı ofisine kadar takip ediyorum. Yolda havadan sudan konuşuyoruz ama dün geceki kararım dikkatimi dağıtıyor: Ona çaylakla işlerin yolunda gitmediğini söylemek.

Ofisine girdiğimizde Ward, "İyi haberlerim var," diyor ve ben oturuyorum. İlk düşüncem Walker'a akıl hocalığı yapacak başka birini bulduğu.

"Yaşam boyu başarı ödülü alacaksın."

Yüzüm düştü. "Ne?"

Ward güler. "Biliyorum. Sen hâlâ oynarken mi? İnanılmaz, Alexei. Seninle gurur duyuyorum."

Her sezon sadece birkaç kişiye ödül verilir.

Sanki rüzgârımı kesecek kadar sert bir darbe almışım gibi hissediyorum.

"İstemiyorum."

Ward şaşırılmış görünüyor. Kaşları kalktı. "Bunu istemiyorsun."

"Hayır." Kaşlarımı çatıyorum. "İstemiyorum."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Bunu emekli olanlara veriyorlar."

"Ah." Başını salladı. "Tamam. Anladım." Ward pencereden dışarı bakar. "Volkov, sana ne yapacağını ya da nasıl hissedeceğini söyleyecek değilim ama ben benimkine gitmedim ve bazen keşke gitseydim diyorum."

Kariyeri aniden sona erdikten sonra Ward ortadan kayboldu. Hâlâ oynuyordum ve arkadaş değildik ama emekliliğinin iyi geçmediğine dair söylentiler duydum. Kariyerini bitiren bir sakatlık yaşayan çoğu adam bunu yapmaz.

İçimde başka bir endişe dalgası dolaşıyor.

"Henüz bana bir cevap vermene gerek yok," diye ekliyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sadece düşün, tamam mı?"

Kabulünden sonra hayır demek yüzüne bir tokat gibi inerdi, bu yüzden ona sıkı bir baş selamı verdim.

"Teşekkür ederim. Benimle ne hakkında konuşmak istemiştiniz?"

Muhtemelen ona artık çaylağa akıl hocalığı yapamayacağımı söylemem gereken yer burası ama kendimi tutuyorum. Doğru an gibi gelmiyor.

"Yok bir şey." Ayağa kalkıyorum. "Her şey yolunda." "İyi."

Beni durdurduğunda neredeyse kapıya varmışım.

"Hey, Alexei? Eğer ödülü kabul etmeye karar verirsen, ki umarım edersin, yanında birinin olması sana yardımcı olacaktır. Güvendiğin birinin. Destek için."

Yeni eşimden bahsetmiyor, değil mi? Muhtemelen yaşam boyu başarı ödölü almam fikrine kahkahalarla gülerdi. Eski ve yaralı şakalarını hayal edebiliyorum.

"Emin olabilirsin," diyorum ayrılmadan önce.

Onu o ödöl törenine getirmemin imkanı yok.

BÖLÜM 35

GÜRCİSTAN

"NE YAPIYORSUN?" Alexei birkaç gece sonra evinin antresinde durmuş, koridordaki aynanın önünde ruj sürerken soruyor. Bakışları ağzıma takılıyor ve parıltılı, yere kadar uzanan altın rengi elbisemden aşağıya inmeden önce hoşnutsuzlukla titriyor.

Doğru, bunlar onun azgın gözleri. Zavallı adam birlikte olmak isteyeceği son kadından etkilenmiş.

"Aracımı bekliyorum." Neden bu kadar erken geldi? Bu gece geç saatlere kadar eve gelmemesi gerekiyordu.

Bugün ofisime bir buket çiçek geldi. Sarı karanfiller. Eve gider gitmez Maria'nın iş eşyalarımın arasına sıkıştırdığı kitaptan baktım. *Sarı karanfiller, küçümseme, reddetme.*

İyi ruh halimi bozmayacak. İşten sonra saçlarımı yaptırmak için para harcadım, büyük, dalgalı ve parlak ve makyajım pratik ve hassas. Bu elbise dolabımda asılı duruyor ve mükemmel anı bekliyor. Bu hafta iş ve futbol takımı arasında çok yoruldum ama giyinmenin ve seksi görünmenin egomu güçlendiren bir yanı var.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmek istemez miydin?"

Bakışları ağzıma düşüyor ve içimde bir sıcaklık belirliyor. Havaalanında beni öpmeden önce takındığı aynı bakış, sinirli ve gergin.

Havada gerginlik artıyor. Yaklaşıyor ve nabzım hızlanıyor. Lanet olsun.

"Bir hastane yardımına gidiyorum." Ruj tüpünü çevirerek kapattım ve çantama koydum.

"Kocanızı davet etmeniz gereken türden bir şey değil mi bu?"

Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmedim bile. Bekârlığa çok alışmıştım. "Eve zamanında gelmemen gerekiyordu."

Kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Yine o parfümü kullanıyorsun. Cuma günü."

Böyle şeyleri fark etmesinden nefret ediyorum ve şimdi Maria'nın çiçekçi dükkanında ona yardım ederek büyüdüğünü bildiğimden, parfümümdeki menekşe notasını bu şekilde tanımladığını fark ediyorum.

"Sadece Cuma günleri takmıyorum," diye acele ediyorum. "Hissetmek istediğimde takıyorum-" Bunu onunla neden konuştuğumu bilmiyorum.

"Ne?" Bakışları öfkeye dönüşür.

Parfüm beni güzel, iyimser ve mutlu hissettiriyor. "Önemli değil. Hoşuna gitmiyorsa ağzından nefes al. Ya da daha iyisi, benden uzak dur."

Beni inceliyor ve içimden kıpırdanmak geliyor.

"Geçen gece," diyor, sesi kısık ve tüylerim diken diken oluyor. "Havaalanında."

Öpücükten bahsediyor. Gözlerimi kısıyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Havaalanında ne oldu?"

Sanki bir kez bile düşünmedim. O gecelerin her birinde ne yaptığımızı takıntı haline getirmedim.

Burun delikleri alevlendi.

"Öpüştüğümüz zaman." "Oh. Beni öptüğün zaman."

Gözleri parlıyor. "Artık böyle şeyler yapmamalıyız. Artık öpüşmek yok, göstermelik bile olsa."

Hem hayal kırıklığına uğradım hem de rahatladım. "Katılıyorum. Takımın önünde profesyonel olmam gerekiyor." Aslında ne kadar soğukkanlı ve ilgisiz görüldüğümünden etkilendim. Yine de içimdeki şeytan başını kaldırıyor ve ben kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "Ayrıca, pek iyi değildi."

Boynunda bir kas sıçradı. "Sen de beni öptün."

"Başka birini düşünüyordum," diye yalan söyledim.

Kıpırdamıyor. "Ne?" diye soruyor alçak, ölümcül bir sesle.

Kanım, tartıştığımızda her zaman olduğu gibi parıldamaya başladı. "Ben başka birini hayal ediyordum." Ona bakarken irkildim. "Bunu atlatmak için."

Büyükbabam beni yaklaşık yetmiş yıl sonra bekleyebilir, çünkü cehenneme gideceğim.

"Kimi hayal ediyordun?" Hâlâ midemin bulanmasına neden olan o alçak, korkutucu sesi kullanıyor.

"Önemli bir şey değil."

"Georgia." O benim alanıma giriyor ve ben geri adım atarak duvara çarpıyorum. Kokusu etrafımı sarıyor, başımı döndürüyor. "Kim. Kimdi. Sen. Hayal ediyordun."

"Sadece bir meslektaşım."

Volkov çenesini o kadar sert sıkıyor ki acıyor gibi görünüyor ve bakışları dudaklarıma düşmeden önce benimkilere kilitleniyor. Beni tekrar öpecek mi? Nabzım kulaklarımda atıyor. Onunla sevişmeyi neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum.

"Bu gece orada olacak mı?"

Çenemi kaldırarak bakışlarını tutmak için her şeyimi harcıyorum. "Evet.

Dr. Handley her an beni alabilir. Hemşireler ona Dr. Yakışıklı diyor."

Bakışları sertleşiyor ve gözlerindeki öfkeli, sahiplenici bakış karşısında midem bulanıyor.

Bu oyun tehlikeli geliyor ama duramıyorum. Adrenalin içimde vızıldıyor. Dr. Eric Handley mavi gözlü, mısırla beslenen taşralı bir çocuk gibi muhteşem. Hayden Owens gibi gerçek bir iyi adam. Güvenli ve nazik. Yine de yüzde yüz platonikiz.

Volkov'un gözleri debriyajımı tuttuğum yere kayıyor. "Alyansın nerede?"

"Kıyafetime uymuyor."

Bakışları öfkeli bir öfkeye dönüşüyor. Vücuduma daha fazla adrenalin doluyor. "Oh, hadi ama," diye gülüyorum. "Bana bilerek çirkin bir yüzük aldın."

Bir elini kaldırıyor, eli parlıyor. "Ben kendiminkini takıyorum. Sen kendininkini takmadığında nasıl göründüğünü sanıyorsun?"

Büyük elindeki yüzüğü görmek neden bu kadar ateşli?

Derin bir nefes alıyor, gözlerini kapatıyor ve tekrar açtıklarında, sahiplenici bir şeyle parlıyorlar. "Dr. Handjob'a arabaya ihtiyacın olmadığını söyle." Merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlar. "On dakika içinde aşağıda olurum."

Kalbim durdu. "Ne oldu?"

Hayır." Beni görmezden geliyor.

"Biletin yok," diye arkasından sesleniyorum, panik mideme yayılıyor. İş arkadaşlarım evlendiğimi biliyor - fotoğrafları internette gördüler - ama Alexei Volkov'u sevdiğim için yakınında istemiyorum.

Kapısı kapanmadan önce üst kattan "Bir yolunu bul," diye bağıyor.

On dakika sonra, nemli saçları ve koyu renk gözleriyle, keskin, lacivert bir smokin giyerek geri döner. Belli ki ısmarlama, geniş ve yüksek formuna uyuyor. Tüm zamanını spor yaparak ya da hokey oynayarak geçiren bir adam için Volkov'un stil sahibi olduğunu kabul etmek beni şaşırtıyor.

Hokey oyuncularını smokin giymemeli. Onları çok seksi gösteriyor.

Gözlerimiz buluştuğunda sinirlerim geriliyor ve pençeli, çaresiz, aç havaalanı öpücüğü kafamda yeniden canlanıyor. Hayatımın en iyi öpücüğü. İyi değil, diyorum kendime. Çok endişe verici.

Ve bu gece, o bu kadar ölümcül yakışıklı görünürken? Bu kötü bir fikir.

Ben bir şey söyleyemeden havaya bir şey fırlattı, ve onu yakaladım. Alyansımı. Sert, kararlı ifadesi beni yakıyor. "Tak şu lanet alyansını. *Şimdi*."

BÖLÜM 36

ALEXEI

Shaughnessy'deki büyük eve vardığımızda sinir bozucu, çarpıcı karım "Dr. Handjob kendine el işi yaptığı için mi?" diye sordu, "yoksa bu gece ona el işi yapacağımı düşündüğün için mi?"

Kıskançlık içimde bir davul gibi vuruyor. Beni tahrik etmeye çalışıyor. Sesinin alaycı tonundan, sıcak viski gözlerindeki kıvılcımdan anlayabiliyorum.

Tanrım, bu gece çok iyi görünüyor. Onu fuayede ayakta dururken gördüğümde nefesim kesildi, bir milyon dolar gibi görünüyordu. Parmaklarım havaalanındaki öpüşme sırasında yaptığım gibi yumuşak, dalgalı saçlarında gezinmek için kaşınıyor.

Ve şu ayakkabılar. Siyah kadife, kırmızı tabanlı, bileklerinde birer fiyonk var. Bütün hafta o fiyonkları düşüneceğim.

Dişlerim gıcırdıyor. "Ona el işi yapmayacaksın."

Dudakları kıvrılıyor. Ona bakmadan duramıyorum. Öpücüğü düşünmeden edemiyorum. *Onu* düşünmeden edemiyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Etkinlikte görevli bir personel bizi malikaneden geçirip balo salonuna sokuyor. Bu ev çok büyük, lanet bir *balo salonu* var. Muhtemelen böyle bir evde büyümüştür. Gözlerim yine elbisesine kayıyor.

"Neden hep bu ışıltılı şeyleri giyiyorsun?"

"Çünkü *bu ışıltılı* şeyi seviyorum. Beni mutlu ediyor. 'Mutlu' ne demek biliyor musun Volkov?"

O da beni öptü. Böyle bir öpücüğü taklit edemezsin ama belli ki başka birini hayal ediyordu.

"Evet, Hellfire, mutluluğun nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Boşandığımızda, bunu tekrar hissedeceğime eminim."

Gözleri rekabetle parlıyor, güzel dudakları aralanıyor ve tam bir şeyler söyleyecekken, gözleri onun üzerinde olan bir adam tarafından sözümüz kesiliyor.

"Georgia."

Yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Eric."

Demek bu Dr. Handjob. Aslında öpmek istediği kişi buydu. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun." Yanağından öpmek için eğildi.

Kaşlarım havaya kalktı. Bu adam gerçek mi? Gözümün önünde ona güzel mi diyor?

Öyle, ama yine de. Bunu ben söylerim, o değil.

Elim beline geliyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bana eğlenerek, görmezden geldiğim yan bir bakış atıyor. Hâlâ ona şaşkınlık, hayranlık ve özlemle bakıyor. *Özlem* mi?

Ondan hoşlanıyor. Bu adam karımı istiyor.

"Teşekkürler. Son dakika değişikliği için üzgünüm." Bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Volkov eve erken geldi."

Etkinliğin biletleri tükenmişti ama hastaneye yüklü bir bağış ve birkaç fotoğraf ve imza karşılığında organizatörler bana bir koltuk bulmak için acele ettiler. Profesyonel bir hokey oyuncusu olmak böyle kapıları açıyor, neyse ki, çünkü bu adamın bütün akşam doktora asılmasına izin veremezdim.

Dr. Handjob'ın gözleri bana kaydı. "Bu kocanız olmalı." Elini uzattı. "Eric Handley."

"Alexei Volkov." El sıkıştık. Benimki daha büyük.

Alaycı bir gülümsemeyle doktora bakıyor. "Kocanıza Volkov mu diyorsunuz, Georgia?"

Bu kadar arkadaş canlısı olmalarından hoşlanmıyorum. Benimle böyle şakalaşmıyor ve bana böyle gülümsemediğinden eminim.

Hazırlıksız yakalandığı için gözlerini kırıştırıyor ve elim belinde esniyor. "Yıllardır bana böyle sesleniyor," diye araya giriyorum.

"Kırılması zor bir alışkanlık."

Dr. Handjob gülümser. "Doğru. Senden birkaç kez daha şikayet etti."

"Şimdi mi?" Bunun beni neden bu kadar mutlu ettiğini bilmiyorum. "Tamam," diye araya giriyor. "O kadar da şikayet etmedim."

Bu herif daha da sırtıyor. "Geçen haftaki menisküs rekonstrüksiyonunu hatırlıyor musun? Duymak zorundaydım-"

Elim hala belindeyken, veda etmeden onu çekip çıkarıyorum. Bu ikisinin iş yerinde birbirlerine sataştıklarını düşündükçe içimde çirkin ve gergin bir şeyler toplanıyor.

"Sana sonra yetişirim," diyor omzunun üzerinden, ben onu sürükleyerek götürürken, sert bir bakışla bana dönüyor. "Bu çok kabaydı. O benim arkadaşım."

Gülüyorum, soğuk ve acımasız. "O senin arkadaşın değil, Hellfire. Sakın bana bunun bir randevu olmayacağını söylemeye kalkma."

Yüzü kızarıyor. "Değildi."

"Sana hiç çıkma teklif etti mi?" Tereddüt ediyor.

"Öyle." Bunu biliyordum. "Sorun ne, senin için yeterince zengin değil mi?"

"Meslektaşlarımla çıkmıyorum." Bakışları sakinleşiyor. "Ama belki boşandıktan sonra onunla evlenirim. Dr. Yakışıklı ve Dr. Cehennem Ateşi. Kulağa hoş geliyor."

Şaka yaptığını biliyorum ama hoşuma gitmiyor. Bakışlarım, göğüs dekoltesine kadar inen o muhteşem elbisenin içinde onu izliyor. Milyonuncu kez öpüşmemizi düşünüyorum. Özel bir yerde böyle öpüşseydik ne olurdu diye düşünüyorum.

Öpücük çok daha ileri giderdi.

Kıdemli bir hemşire yemek sırasında eşimi göstererek, "Burada iyi bir hemşireniz var," dedi. "Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var, herkesten daha çok çalışıyor ve öğrenmeyi seviyor-"

"Çok teşekkür ederim Margaret," diyerek doktor konuyu değiştirmeden sözünü kesiyor.

Eğilip ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Bu gecenin temasının insanların senden övgüyle bahsetmesi olduğunu söylememiştin."

Akranları arasında son derece sevilen biri - onun hakkında bilmediğim bir şey daha.

"Sadece seninle tanışacakları için heyecanlılar."

Öyleler ama bu sefer hokey yüzünden değil. *Onunla* evli olduğum için. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. "Neden hastanede çalışıyorsun? İşe ihtiyacın yok."

Takım muhtemelen ona gereğinden fazla para ödüyordur. Bana bakmadan içkisini yudumluyor.

"Bunu mülakat sırasında sorabilirler," diye ekliyorum.

Daha çok, bilmem gerek. Sebebin parayla ilgisi olmadığına dair içimde bir his var.

"Yaptığım işi seviyorum." Benimle konuşurken yüz ifadesi hiç bu kadar yumuşamamıştı. "Sporcuların sevdikleri şeyi yapabilmeleri için iyileşmelerine ve hareket kabiliyetlerini yeniden kazanmalarına yardımcı oluyorum. Onların hayatlarını daha iyi hale getiriyorum. Bunun gibi bir şey yok. Uçmak gibi bir şey."

Gözlerindeki inanç karşısında nutkum tutuldu. Doğruyu söylüyordu. Ben de hokey için böyle hissediyorum. Uçmak gibi.

Göğsümde garip, memnun bir nabız atıyor. Bana güvenmek için hiçbir sebebi yoktu ama güvendi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Kafam karışık ve merak içinde hissetmek hoşuma gitmiyor.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor bir kadın odanın önündeki mikrofona. "Ben Dr. Heather Joshi, Lionsgate Hastanesi Sporcu Yaralanmaları İyileştirme Programının yöneticisiyim."

Alkışlar odanın içinde yükselir.

"Bir kişinin çabalarını vurgulamadan program hakkında konuşamam." Yanımdaki kadının fotoğrafı ekranda Dr. Joshi'nin arkasında beliriyor, laboratuvar önlüğü giymiş, koltuk değnekli bir gençle çalışıyor. Ona cesaret verici bir şeyler söylüyor gibi görünüyor.

"Georgia bu konuşmayı yapmak için gönüllü oldu ama kendisiyle ilgili tüm güzel şeyleri atlayacağını biliyordum." Birkaç kişi gülüyor ve yanımdaki doktor gözlerini deviriyor ama gülümsüyor.

"Dr. Georgia Greene ile on altı yaşında kırık ayak bileği olarak da bilinen lateral malleol kırığı geçirdiğinde tanışma şerefine nail oldum. Benim yeni hekim olduğum spor hekimliği kliniğine gönderildi. Lise takımıyla futbol oynamaya geri dönebilmesi için altı ay boyunca birlikte çalıştık."

Futbol mu oynuyordu?

Arkasındaki fotoğraf değişiyor. Daha genç bir Dr. Joshi ve Georgia'nın genç versiyonu. Aynı viski gözleri, aynı kumral saçlar. Kocaman sırtıyor, diş telleri var.

Odanın içinde birkaç ses yükselir. İnsanlar ona gülümsüyor.

Dr. Joshi sevecen bir ifade takınır. "Bu biziz. O zamanlar bile Georgia ile çalışmak çok keyifliydi. Zeki, meraklı ve hevesliydi. Kendini inanılmaz derecede işine adamıştı. Ayakkabı koleksiyonumla çok ilgiliydi."

Odadakiler gülüyor ve o bir sonraki fotoğrafa geçiyor. Georgia bir futbol sahasında, vuruşun ortasında. Atkuyruğu uçuşuyor, yüzünde konsantrasyon ifadesi var. Bacakları güçlü ve formda.

"Georgia, British Columbia Üniversitesi Kadın Futbol takımına tam burslu olarak kabul edildi."

Ona döndüm, yüzümde şok ifadesi vardı. Bir üniversite takımında oynamak için iyi olmak gerekir. Onun bir atlet olduğunu bilmiyordum. Beni görmezden geliyor.

Fotoğraf değişiyor, karım ve Dr. Handjob. Omuzlarım gerildi. Ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünmesinden nefret ediyorum.

Bana asla böyle gülümsemezdi.

"On beş yıl sonra Dr. Greene, devlet hibelerine başvuruyor ve beni hastanede kendi sporcu sakatlıklarını iyileştirme programımızı başlatmaya ikna ediyor. Dünyanın dört bir yanından ortopedik cerrahları, dahiliye doktorlarını, fizyoterapistleri ve diğer uzmanları buraya çekti ve ülkedeki en gelişmiş programlardan birini yürüttüğümüzü söylemekten gurur duyuyorum."

Salonda büyük bir alkış kopar.

"Bunların hepsi doğru mu?" Cevabı bildiğim halde soruyorum. Yine de onun söylediğini duymak istiyorum.

Gözlerime bakmıyor. "Mhm."

"Programdan bahsedip de Dr. S. S.'den bahsetmemek olmaz. Greene'in en sevdiği bölüm."

Fotoğraf, bir futbol sahasında bir grup genç kızla birlikte doktora dönüşür.

"Araştırmamızın amaçlarından biri iyileşmeyi hızlandırmak ve Dr. Greene'in hipotezi, bir takım ortamının parçası olmanın rehabilitasyonun kritik bir parçası olduğu yönünde. Katılımcılar program dahilinde diğer sakat sporculardan oluşan bir takımda oynama seçeneğine sahip. Mevcut yeteneklerine göre uyarlanmış haftalık antrenmanları vardır ve burada tıbbi gözetim altında bir takım ortamının topluluk ve motivasyon faydalarından yararlanabilirler. Takımlar yaş, cinsiyet ve beceri düzeyine göre organize ediliyor." Fotoğrafına gülümsüyor

Georgia ve genç kızlar, bakmadan duramadığım. "Bu Dr. Greene'in takımı, Vancouver Şeytanları."

Hala beni görmezden gelen karıma dönüyorum. Futbol koçluğu mu yapıyor?

Geceleri oraya gittiğini fark ettim. Ya her şeyini verdiği belli olan hastane programında ya da futbol koçluğu yapıyor.

Dr. Joshi program, diğer doktorlar ve bazı başarı hikayeleri hakkında daha fazla konuştuktan sonra izleyicilere gülümsüyor.

"Ve şimdi, hepimizin beklediği bölüm, doktor açık artırması."

Odada bir ilgi dalgası dolaşüyor. Bakışlarım Georgia'ya kaydı. "Ne hakkında konuşuyor?"

"Sevgili Dr. Greene ile başlayacağız," diyor Dr. Joshi.

"Cehennem ateşi," ses tonum keskin, sadece onun duyabileceği kadar alçak. "Neden bahsediyor bu?"

"Rahatla amına koyayım." Herkes ona bakarken o gülümsüyor. "Doktorlarla açık artırmayla randevu ayarlıyorlar."

Dr. Joshi bize arsız bir sırıtış gönderiyor. "Dr. Greene'i evlenmeden önce gecenin bu kısmına dahil ettik, ama umarım yeni kocası buna aldırılmaz."

"Birisi seninle randevuya mı çıkacak?" Bu fıkirden hoşlanmadım. Bir tane bile Biraz.

"Açık artırmaya bin dolardan başlayacağız." Dr. Joshi, Dr. Joshi'yi işaret ediyor. Elini havaya kaldıran Handjob. "Dr. Handley'i bin dolara aldık."

Bu ne lan? Bakışlarım o şerefsiz'e kayıyor, içimde alarm çalıyor. Georgia'ya dostça bir göz kırpmıyor.

"İki bin dolarımız var mı?"

Benimki de dahil olmak üzere birkaç el havaya kalktı.

"Dr. Greene'in yakışıklı yeni kocasından iki bin dolar."

"Volkov." Karımın parmakları bacağıma saplandı. Sikim zıplıyor.

"Yapma."

Dr. Handjob benden Georgia'ya bakıyor. "Üç binimiz var mı?" Dr. Joshi soruyor. Eli havaya kalktı. Burun deliklerim alevlendi.

"Beş bin mi?"

Benimki yükseliyor. Oda uğuldamaya başlar.

"Volkov," diye tıslıyor gülümseyerek. "Teklif vermeyi bırak."

"On bin mi?" Dr. Joshi parlıyor. "Dr. Handley'e on bin dolar."

"Ailesi varlıklı ve zaten bağış yapacaklardı," diye fısıldıyor. "Ondan benim için teklif vermesini istedim. Biz arkadaşız. Kimse bana teklif vermezse rezil olmak istemedim ve bir sürüngene takılıp kalmak istemedim."

"Sana güzel diyen bir arkadaş mı?"

Benim karım. Onun değil.

"Yirmi bin dolarımız var mı?"

"Yirmi bin," diye sesleniyorum ve odadaki gerilim artıyor.

Dr. Joshi patlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Sanırım Dr. Greene'in yeni kocası hak iddia etmek istiyor. Otuz tane var mı?"

"Otuz," diye sesleniyor Dr. Nutjob.

Bekle. Georgia'ya kaşlarımı çattım. "Kimsenin sana teklif vermeyeceğini mi sandın? "Kimsenin

O elbise mi? Hayal mi görüyorsun?"

Doktorun trafiği durdurabilecek bir gülümsemesi ve mükemmel göğüsleri var. Vücudu tam bir rüya.

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama Dr. Joshi araya giriyor.

"Kırk tane var mı? Dr. Handley'e kırk. Az önce bir rekor kırdık, millet.

Elli dolarımız var mı? Elli bin dolar?" Elim

havaya kalktı. "Elli."

Biri ıslık çalıyor.

İçinden boğuk bir ses çıkıyor. "*Alexei*." İlk defa ilk adımı söylüyor. Dudaklarındaki *l* ve *x* sesleri hoşuma gidiyor. "Dur. Teklif vermeyi. Şimdi."

Gözlerindeki kararlı bakış beni umursamaz hissettiriyor. Ya da belki de adamın ona onu istiyormuş gibi bakmasıdır.

O pislik karımı istiyor.

"Yüz bin," diye sesleniyorum, kan kulaklarımda atıyor ve oda soluk soluğa aydınlanıyor.

"Dr. Handley?" Dr. Joshi sorar, ama odakilere hüznü bir gülümsemeyle başını sallar.

Seyirciler alkışlarla kükrerken zafer içime işliyor. Yanımda, karım sıkılmış dişlerinin arasından gülümsüyor.

"Vancouver Storm'dan Alexei Volkov'u yeni eşi Dr. Georgia Greene ile bir randevu kazandığı için kutluyor ve programımıza yaptığınız cömert katkı için *teşekkür ediyoruz*."

Kıskandığım için mi yüz bin dolar harcadım? Evet ve yine olsa yine yaparım.

Herkes izlerken, yanağını öpmek için eğiliyorum, onu içime çekiyorum, dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdiriyorum. Kendini beğenmiş erkek gururu içime işliyor.

"Bana ne yapacağımı söyleme, Cehennem Ateşi."

37. BÖLÜM

GÜRCİSTAN

HEATHER başka bir doktorla **konusurken**, Volkov'u balo salonundan dışarı sürüklüyorum ve en yakın kapıya doğru itiyorum.

Burası tavandan tabana kitap rafları, koyu renkli ahşap panelleri ve yumuşak, loş aydınlatmasıyla bir kütüphane. Duvarların arasından, açık artırma devam ederken balo salonundaki Heather'ın sesini duyabiliyoruz.

"Neydi o?" Talep ediyorum.

Gözleri beni yakıyor. "Vergi indirimi."

Düşük ışıkta, kocamın yüzünün düzlemleri özellikle keskin, göz altı halkaları daha da koyu görünüyor ve o sinirli, çenesi sıkılmış ifade onu daha da ateşli yapıyor.

Karnımda öfke birikiyor. Ya da tahrik. Emin değilim.

"Bu senin bölgesel davranmandı. Kendini kontrol et, seni hayvan."

Bana dik dik bakıyor, benim alanıma giriyor. "O pislik karıma asılmaya çalışıyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydım."

Midem bulanıyor. "Ben senin karın değilim."

"Evet, öylesin." Bir adım daha atıyor. Sırtım duvara çarptı.

Ağzıma bakıyor. Yine o öpücüğü mü düşünüyor? Nabzım öfkeyle atıyor.

Tam bir pislik.

Kıskandığı için bana bir sürü para harcayan bir pislik.

Çıldırmak istiyorum - çıldırıyorum - ama küçücük, minicik bir yanımda gururlanıyor. "Sana katlanamıyorum," diye fısıldıyorum.

Yumruğu başımın yanındaki duvara geliyor. "Ben de senden nefret ediyorum, Cehennem Ateşi."

Ağzını benimkine yaklaştırıyor, geziniyor. Bu bizim için yeni bir oyun - ilk kim kıracak?

Ben olmayacağım. Elimi sert göğsüne bastırıyorum. Dokunuşumun altında kalbi çarpıyor. Kokusu odaklanmamı zorlaştırıyor.

"Artık öpüşmek yok," diye hatırlatıyorum ve gözleri parlıyor.

Parmakları elbisemin yakasında geziniyor, tenimde kıvılcımlar çıkarıyor. Sanırım kirpiklerim eski bir kovboy filmindeki baygın başrol oyuncusu gibi titriyor. Gözlerimi tutarak, parmakları aşağıya, yakamın altına iniyor, bana meydan okuyor. Bana *meydan* okuyor. Sert parmak uçlarının altında kalbim hızla çarpıyor ama ona soğuk, ilgisiz bir gülümseme veriyorum.

Geri adım atmayacağım. Kazanmasına izin vermeyeceğim. "Bana durmamı söyle."

Hayır. Tanrım, hayır. "Umurumda değil."

Bu tavuk oyununu bütün gün oynayabilirim.

Bakışlarım etkileyici bir ereksiyonla gerilmiş pantolonunun önüne düşüyor. Sertçe yutkunuyorum, içimde bir sıcaklık dolaşıyor. Volkov kocaman.

Parmakları göğüslerimin arasındaki vadiye ulaşıyor. Kan kulaklarımda uğulduyor ama bir elimi kaldırıp esneme numarası yapıyorum.

Dudakları omzuma geliyor, ben daha çok yanarken kirli sakalları tenimi okşuyor. "İyi bir kız gibi davranıyormuşsun gibi her iki ayak bileğinde birer fiyonk." Titriyorum ve o da alçak sesle eğleniyor. "Böyle mi seviyorsun, Cehennem Ateşi? Sana iyi kız denmesi hoşuna mı gidiyor?"

İyi kız kelimeleri midemi bulandırıyor. "Hayır. Nefret ediyorum." "Yalan söyleme."

"Sıkıldım." Tüm odağım, yakamı takip edip göğsümden aşağı inen dudaklarına yöneliyor. Bacaklarımda arasında sıcaklık girdapları var ve Tanrım, gerçekten ıslağım.

Bu korkunç oyun beni tahrik ediyor. Bu mümkün değil. Mümkün değil.

Parmakları yakama takılıyor ve bir santim aşağı çekiyor, dudakları emmeden önce göğüslerimin arasındaki hassas tene yapışıyor. Gözlerim kapanıyor ama ses çıkarmaya cesaret edemiyorum. Ona bu zevki asla tattırmam.

"Son şans," diyor, sesi kısık ve hırıltılı, gözleri günah gibi karanlık.

Gece yarısı gibi karanlık. Gözbebekleri kocaman açılmış, gözleri arzuyla parlıyor.

"Bu kısmı hiç geçmediysen sorun değil." Sesim istediğimden daha nefes nefese çıktı. Kan dolaşımdaki bu adrenalin seviyesi sağlıklı olamaz. "Klitorisin nerede olduğunu göstereceğim."

Kısa ve alaycı bir kahkaha atıyor, sonra yakamı biraz daha aşağı çekip sütyenimi de içine alıyor ve meme ucumun sert tepesini dudaklarının arasına alıyor.

O emerken içimde oluşan yoğun zevk dalgası karşısında dişlerim sıkılıyor. Dilinin göğsümdeki her yuvarlanması ve kayışı klitorisimi çekiştiriyor, sanki ikisi arasında bir kordon varmış gibi. Külotum ıslandı. Kalbim her zamankinden daha hızlı atıyor. Alexei Volkov, yüce pislik ve kontrolcü sik kafalı, meme ucumu ağzına almış durumda ama umursamakta zorlanıyorum. Bu, düşünceleri bir araya getiremeyecek kadar iyi hissettiriyor.

Eli kalçama geliyor, üzerimde geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Hayal meyal bu elbisenin yırtmacının bir iş etkinliği için uygun olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Benden nefret ediyorsun."

"Senden nefret ediyorum." Başka tarafa bakmıyor. Bu neden bu kadar ateşli? "Ama yine de seni becermek istiyorum."

"Belki de gidip Dr. Yakışıklı'yı çağırmalıyım," diyorum nedense. Ateşle oynamayı seviyorum sanırım.

Bakışları keskinleşir. "Sakın buna cüret etme."

Eli daha yukarı kayıyor, bacaklarımın arasına, nemli külotumun üzerine bastırıyor ve sıcak, lezzetli bir his içimden fırlıyor.

Vay anasını. Volkov ve ben şu anda gerçekten dalga geçiyoruz. Vücudum tepki veriyor, içim eriyor, kanım yoğunlaşıyor ve mahrem kaslarım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor.

Göğsünde alçak, bastırılmış bir şaşkınlık sesi yükseliyor. Tanrım, adam çok uzun. Çok geniş, yüksek ve güçlü. Parmakları külotumun kumaşının altından kayıyor. Hemen klitorisimi buluyor ve mükemmel bir sürtünmeyle çalıştırıyor. Dizlerim artan ağrıyla titriyor ve bir iniltiyi ısıyorum.

Onun yüzünden değil. Yan odadaki tüm meslektaşlarımla hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bu bir heyecan. Belki de teşhirci biriyimdir.

Bulanık düşüncelerimin arasından netlik geçiyor. "Herkes görebilir."

Güçlü boğazı çalışıyor, parmakları beni patlayacakmışım gibi hissettiren sıkı daireler çizerken gözleri şehvetle bulutlanıyor.

"Az önce olanlardan sonra, beni burada karımı becerirken gören biri şaşırır mı sanıyorsun?"

Bir başka şok edici ısı sıkışması. Volkov boştaki eliyle az önce girdiğimiz kapıya uzanıyor, kilidi çeviriyor, sonra bekliyor, kıpırdamadan, sadece beni izliyor, zor nefes alıyor, gözlerime bakıyor.

"Bana durmamı söyle, Cehennem Ateşi."

İçimde bir şeyler kopuyor. Ben de onu becermek istiyorum ve bu sadece oynadığımız berbat bir oyun değil. Onun kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Bana her baktığında, çok itici bulduğu kadının onu kaybetmesine neden olduğunu hatırlamasını istiyorum.

"Bu sadece seks," diye fısıldıyorum.

Bu sahte evliliğin geri kalanını birbirimizi görmezden gelerek geçirebilmemiz için gerginliği azaltmamız gerekiyor. *Onunla* birlikte bu durumdan kurtulmamın hiçbir yolu yok ama içimdeki dürtü hâlâ orada, beni ileri itiyor.

"Başka ne olabilir ki?"

"Açıklığa kavuşturalım."

El yordamıyla kemerine uzanıyorum. Ellerimi yolumdan çekip boxer'ını çıkarıyor ve ben de ucunda nem damlacıklarıyla dışarı fırlayan kalın sikinin büyüklüğüne bakakalıyorum.

Yaşı, yatak odasındaki zorlukları hakkında yaptığım her espri beynimde dolaşp benimle alay ediyor. Volkov'un böyle bir aleti olması evrenin bir şakası olmalı.

"Korktun mu?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Pek sayılmaz."

Alçak, sessiz bir kahkaha. Bir prezervatif beliriyor, onu takıyor, sonra kalçamı yukarı kaldırıyor, külotumu kenara kaydırıyor, bakışları bir an topuklarıma takılıyor, sonra içeri giriyor.

Başım geriye düşüyor, gözlerim kapanıyor, yoğun kalınlığa uyum sağlarken çenem gevşiyor. Tanrım, çok büyük.

"Tamam mı?" diye homurdanıyor ve göğsümün derinliklerinde bir şey bükülüyor. Bir nefret sikişi sırasında beni kontrol etmemesi gerekiyordu.

"Zar zor hissediyorum," diye soluyorum, avuçlarımı duvara dayıyorum. "Çok küçük. Bebek bir havuç gibi."

Kelimeleri zar zor bir araya getirebiliyorum, çok iyi hissettiriyor ve daha tam olarak girmemiş bile. Küçük pis bir yalancı olduğumu biliyormuş gibi alçak, sessiz bir kahkaha atıyor, kalçalarını itiyor ve siki tamamen oturana kadar beni geriyor.

Derin, yoğun dolgunluk karşısında omurgamın tabanında zevk spiralleri oluşuyor. Oh Tanrım. Nabzım kulaklarıma çarpıyor. Çekiliyor ve sert bir hamleyle tekrar içine gömülüyor ve içime yayılan acil, lezzetli sıcaklıkla omurgam bükülüyor.

Tekrar itiyor ve sonra tekrar, cezalandırıcı bir hız buluyor ve düşüncelerimi çözüyor. Bakışlarının ağırlığı beni daha da sarıyor. Bu

İçimdeki basınç artıyor, ikiye, üçe katlanıyor, elektrik akımları omurgamda aşağı yukarı akıyor, bacaklarımın arasında umutsuz bir sızı toplanıyor.

Ağızına bakıyorum, çekik ve benimle alay ediyor ve arzu içime işliyor. Gözleri yanıyor, göz bebekleri genişliyor.

"Öpüşmek yok demiştik," diye hatırlatıyor alçak sesle. "Biliyorum." Yutkunuyorum.

Başı öne düşüyor, alnını duvara dayıyor ve yüzünü saçlarıma yaslayıp derin derin içine çekiyor. "Çok nazıkçe rica edersen bir istisna yaparım."

"Hayır, teşekkürler." Kelimeleri inletmemeye çalışıyorum. "İstiyorsun."

"Bilmiyorum." Benim var.

"Yalvar bana, Cehennem Ateşi. Seni öpmem için yalvar, öpeceğim."

Canım çok ama çok çekti ama ona bu zevki tattırmadan ölürüm. "Asla. Zaten bu işte kötüsün."

"Kendine bunu söylemeye devam et, *iyi kız*."

Kaslarım onun etrafında kenetleniyor. Volkov beni daha sert sikiyor, sanki benden nefret ediyormuş gibi. Sanki tüm hüsrânını buna harcıyor. Papyonu çözüldü, boynunda sallanıyor.

Hayatımın geri kalanında bunu düşünecek olmaktan nefret ediyorum.

Karnımın alt kısmında bir kıvılcım tutuşuyor. Aman Tanrım. Bu gerçekten işe yarıyor. Hayır, kesinlikle olmuyor. Seks sırasında boşalmıyorum. Sanki varoluşsal bir kriz yaşadığımı anlamış gibi, kocam beni daha sert, daha hızlı, daha acil bir şekilde sikiyor.

"Eğleniyor gibi görünüyorsunuz, Doktor."

Alaycı, bilmiş, üstten bakan ses tonunda bacaklarımın arasındaki gerilimi daha da artıran bir şey var. *Onunla* bu şekilde konuşulmasından hoşlanmamalıyım ama hoşlanıyorum.

"Git kendini becer," diye fısıldıyorum. En zekice hakaretim değil ama adımı hatırlamakta zorlanıyorum. Yine de ona bir inilti tattırmaktansa beynimdeki tüm kan damarlarını patlatmayı tercih ederim.

Kendimi tuttuğumu biliyormuş gibi ağız acımasız bir gülümsemeyle kanca yapıyor. "Sorun değil, itiraf edebilirsin."

Ateşli. Çok ateşli. İçinde böyle bir şey olduğunu kim bilebilirdi?

Odanın diğer tarafındaki bir noktaya bakıyorum, görmüyorum, işimde gördüğüm en iğrenç şeyleri düşünüyorum, kontrol için çabalıyorum. Dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey.

Orgazm zihinseldir. Ondan nefret ediyorum ve boşalmayacağım. Klitorisime dokunmuyor bile. Beni bir seks oyuncağı gibi kullanıyor, bana dokunmuyor bile.

Başka bir sıcaklık girdabı. Aman Tanrım. Gerçekten bundan hoşlanıyor muyum? Neyim var benim böyle? Duygular birbirine giriyor, sıkışıyor ve kenetleniyor. Tenim daha sıcak yanıyor. Düşünemiyorum. Keskin bir nefes alıyorum. Aman Tanrım. *Gelmeyeceğim, gelmeyeceğim, gelmeyeceğim.* Burada olmaz. Gelemem. Ondan nefret ediyorum. İçimdeki ısı toplanırken gözlerim kapanıyor, o yoğun açılma hissi başlıyor. Nefes alışımı duyabiliyorum.

Diğer insanlar için seks böyle bir şey mi? Çünkü benim için hiç böyle olmamıştı.

"Oh, hayır, lanet olsun," diye kulağıma hırlıyor ve alçak, aç tenorla içimde bir şehvet sarsıntısı yükseliyor. "Sakin boşalayım deme." Beni daha sert sikiyor. Daha sert. Aman Tanrım. Kendimi tutamıyorum. "Bu benim için," diye geveliyor.

Gerilmeden önce hamleleri sarsıntılı ve aceleci bir hal alıyor. Bastırılmış bir iniltiyle yüzünü boynuma gömüyor. İçimde, onun nabzının attığını hissediyorum.

Uzun bir an donup kaldık. Hâlâ içimde, ikimiz de zor nefes alıyoruz ve yandaki balo salonunda Heather'ın işleri bitirdiğini duyuyorum. Bir uçurumun kenarında durmuşum, nabzım adrenalinle atıyor, tamamen tatminsiz kalmışım gibi hissediyorum.

Başımı kaldırdım ve gözlerindeki şaşkınlık karşısında kalbim durdu. Yani bu onun için de normal değildi. Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Ne yapıyorum ben? Volkov'la seks yapıyor olamam. Gelmeme bile izin vermedi, pislik herif.

Keskin, ayıltıcı bir nefesle elimi göğsüne bastırıyorum. Hemen uzaklaşıyor. Kendime çeki düzen verirken, elbisemi ve yakamı düzeltirken, başka bir şey söylemeden kapıdan geri dönmeden önce bakışlarının ağırlığını hissederken, tahrik hala karnımda aşağı doğru kıvrılıyor.

BÖLÜM 38

ALEXEI

"GEORGIA, KENDİNİ İYİ HİSSEDİYOR MUSUN?" Dr. Joshi, karım sendeleyerek masaya döndükten sonra alçak sesle soruyor. "Kızarmışsın."

Doktor boğazını temizliyor. Yanaklarına hoş bir pembe renk yayılıyor ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Bunu yapmamalıydık ama kanım ilgi ve memnuniyetle doldu. Yüzündeki o meydan okuyan bakışla bana bakışı, gözlerinde parlayan ateş, sadece-Georgia, "Ben iyiyim," diye cevap verir.

Gözleri benimkilere kayıyor ve tekrar uzaklaşıyor ve tek düşünebildiğim kütüphanede bana nasıl baktığı, sanki başka yere bakamıyormuş gibi. Sıcak, sıkı amcığının sikimin etrafında nasıl hissettiği. Gözlerindeki öfke ve boşalmasına izin vermediğimde kanımda oluşan güçlü dalgalanma.

Hayatımın en iyi sevişmesiydi, telaşla fark ettim. Bu hiç iyi değil.

Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bana ne oldu bilmiyorum. Onu oraya geri götürmek ve başladığım şeyi bitirmek için sinir bozucu bir dürtü duyuyorum. Onun parçalanışını izlemek gördüğüm en tatlı şey olurdu.

Onun çalışmaları hakkında duyduklarım içimde bir şeyleri uyandırdı. Onun hakkında öğrendiğim her ayrıntıyla, yanıldığım hissi daha da artıyor.

Tanrım. Elimi saçlarımda gezdiriyorum. *Kendine gel.*

Dr. Handjob yine ona bakıyor ve kıskançlık içimi daraltıyor. Onun sadece ismen karım olması önemli değil. O bunu bilmiyor. Ona göre o benim.

Dr. Joshi endişeyle, "Tatlınıza neredeyse hiç dokunmadınız," diye ekliyor.

Georgia'nın bakışları benimkilerle kesişiyor ve omuzları dikleşiyor. Orada olanlar bir daha olmayacak ve içimdeki bu uyarılma hissi devam mı edecek? Bu doğal bir fiziksel tepki. Ondan hâlâ hoşlanmıyorum.

Her zaman çok *gevezedir* ve onu kontrol altına almak ve buna nasıl tepki verdiğini görmek bana bugünlerde nadiren hissettiğim bir zafer duygusu verdi.

"Kocamın tıraş losyonunun kokusu midemi bulandırıyor," diyor Dr. Joshi.

Ağzım seğiriyor. İşte başlıyoruz. İşte tanıdığım ve kavga etmeyi sevdiğim kadın.

Arkama yaslanıyorum ve kolumu sandalyesinin üstüne yerleştiriyorum. "Belki de hamilesindir."

Suyunda boğuluyor. Yan masada Dr. Handjob çatalını büyük bir gürültüyle düşürür.

"Oh?" Dr. Joshi şaşkın ama memnun görünüyor.

"Değilim," diyor doktor hızlıca. "Kesinlikle hamile değilim."

"Bunu bilemezsin." Saçının uçlarını buluyorum. "Her zaman dikkatli değiliz."

Doktor bana öyle bakarken burada alev almamam bir mucize. Göğsüm basınçla genişliyor ve ağzımı kulağına yaklaştırıyorum.

"Sorun nedir, Hellfire?" Mırıldanıyorum. Saçları yumuşacık, tam da düşündüğüm gibi. "Gergin görünüyorsun."

Doktorun eli kalçama yerleşiyor ve aletim zıplıyor, ama bir an sonra keskin bir şey beni dürtüyor. Dizim sıçırıyor ve masanın altına çarpıyor, tabaklar ve bardaklar şingirdiyor.

Aşağı baktığımda doktorun geri çekilen elinin çatalına sarılmış olduğunu görüyorum.

Sesimi tekrar alçaltmadan önce masadakilere "Kas spazmı," diye açıklıyorum. "Az önce çatalını bana mı sapladın?"

Gülümsüyor, gözlerinden ateş fışkırıyor. "Üzgünüm, *bebeğim*. Elim kaydı." "Velet."

Gözlerini deviriyor ve içimden gülmek için garip bir dürtü geliyor.

Bakışlarımız birbirine tutunuyor ve karnımda bir ağrı zonkluyor. Ne kadar güzel gözler, ne kadar büyüleyici, eşsiz bir karamel rengi. Ben onu becerirken dalgalanan uzun kirpikler.

Bunu yapmamalıydım ve bir daha olmayacak. Böyle şeyler yapamayız.

Eve dönerken "Bunu bir daha asla yapmayacağız" diyor.
İçime mide bulandırıcı bir düşünce çarptı: Çok mu ileri gittim?

İçimde bir utanç kıvrımı beliriyor - seks sırasında böyle davranmıyorum.
İstedim ama asla harekete geçmedim.

"Seni incittim mi?" Telaşla sordum. Gözlerimiz buluştu, onunki şaşkıncı. "Daha önce mi?"

Belki çok sert ya da hızlı gittim. Belki de kızgındır. Doktora gerçek bir acı ve rahatsızlık verme fikri tahrik olmama soğuk su serpiyor.

"Hayır."

Homurdanıyor.

"Ben ciddiylim."

"Volkov, ben iyiyim. Sakin ol. Medyaya gidip kariyerini mahvetmeyeceğim."

"Endişelendiğim şey bu değildi." Bu düşünce aklımdan hiç geçmedi.

"Bana zarar vermedin."

Vücuduma rahatlama yerleşiyor ve direksiyonu tutuşumu gevşetiyorum.

"Bu bir anlaşma." Tırnaklarını inceliyor. "Kendimize bir iyilik yapalım ve bunu karmaşıktırmayalım."

Bu gece onun hakkında öğrendiklerimi düşünüyorum. Sporcular üzerinde çalışan dünyaca ünlü bir araştırma programı oluşturmuş. Belli ki bu onun tutkusu. Meslektaşları ondan övgüyle bahsediyor, iş yerinde onu *arkadaş* olarak dışarı çıkarmak için binlerce dolar teklif eden bir adam var ve futbol oynamak için üniversite bursu almış.

Daha öncesini ve boşalmasına izin vermediğimde gözlerindeki umutsuz hayal kırıklığını düşünüyorum. Kendimi onu merdivenlerden yatağa taşıırken ve onu ödüllendirmek için başımı bacaklarının arasına gömerken hayal ediyorum. Onunla ilgilenme dürtüsü içime işliyor.

İşte bu yüzden bunu tekrar yapamayız. Aptalca bir şey yapıp bu kadını önemsemeye başlamayacağım.

"Bana uyar."

Onun hakkında bilmediğim başka ne var? İlk defa, mirasa neden bu kadar ihtiyacı olduğunu merak ediyorum.

Umurumda değil. Bilmek istemiyorum.

"Bu tür şeylere birlikte gitmeliyiz," diye ekliyorum. "Seni başka bir *randevuya* giderken yakalamak istemiyorum."

Bir kahkaha atıyor. "Şanslısın o zaman. Ailem önümüzdeki hafta sonu bir parti veriyor. Seninle tanışmak için yalvarıyorlar."

Green'ler benimle tanışmak mı istiyor?

Ağızma kötü bir tat doluyor. Greene'ler Emma'nın ailesiyle aynı sosyal çevreden. Georgia Emma'yı tanıyor bile olabilir. Partilerinde üniformalı personel çalışacak ve en iyi şampanyalar servis edilecek. Duygusuz konuklar, hükümetin vergilerini yoksullar için kullandığından ya da ülkeye ne kadar çok göçmenin girmesine izin verildiğinden şikayet edecekler.

Onun şımarık ve bencil olduğu konusunda yanılmışım. Zengin biriyle evlenmek ve boş bir hayat yaşamak istemesi konusunda yanılmışım.

Belki ailesi hakkında yanılmışımdır. Belki de Emma'nınkiler gibi değillerdir.

Onu çözdüğümü sanıyordum ama şimdi fark ediyorum ki bilmiyormuşum. Karım hakkında *hiçbir şey*.

BÖLÜM 39

ALEXEI

Mutfakta **oturmuş**, doktorun eve gelmesini bekliyorum, böylece ailesiyle birlikte bu partiye gidebileceğiz, geçen hafta yardım gecesinden sonra ne yaptığımızı düşünmemeye çalışıyorum, merak beni ele geçiriyor ve birkaç hafta önce kullandığı sosyal medya uygulamasını açıyorum.

Profilini görüntülemek için bir hesap açmak zorunda kaldım. Şaşırtıcı sayıda takipçisiyle onu bulmak kolay ve fotoğraflarına göz atmak için birkaç dakika harcamadan önce 'takip et' düğmesine basıyorum. Jordan ve Darcy ile çekilmiş bir sürü fotoğrafı, iş yerinde çekilmiş birkaç fotoğrafı, yazın Hawaii'de çekilmiş bir selfie'si. Mayo içindeyken nasıl göründüğünü çok iyi hatırlıyorum; muhteşem kıvrımlar sergileniyordu. Etiketlenmiş resimleri bulduğumda profilinin farklı bölümlerine tıklıyorum. İçinde onun da olduğu başka bir resim koleksiyonu beliriyor.

Yine de içlerinden biri farklı görünüyor. doc.georgia.greene.queen onun kıyafetlerine adanmış bir hesap. Bazı görüntüler kendi hesabından, bazıları ise onu vahşi doğada, genellikle arenaya girerken veya çıkarken gören insanlardan alınmış.

Hayran hesabı mı var? Takip et'e bastım.

Geçen hafta uçakta çektirdiğimiz fotoğrafa bakıyorum -bir yoruma göre *NHL*'deki en seksi *çift*- ve o tanıdık menekşe kokusu burnuma geliyor.

"Beni mi takip ediyorsun?" diyor omzumun üzerinden ve saatim tekrar çalışıyor. "Tanrım." Telefonumu bir kenara koyuyorum. "Bana sinsice yaklaşma."

Kaşlarını kaldırıyor ve telefonuma sert bir bakış atıyor. "Bunu gördüm. En sevdiğim yorum, *Volkov'un karısına benim peynirli duble quarter pounder'a baktığım gibi baktığını* söyleyen yorum."

Hayır, yok. Öyle mi? Boynumun arkası sıcak.

Sırıttıyor, soğukkanlı ve kayıtsız, sanki kütüphane hiç olmamış gibi. Sanki bunu bir kez bile düşünmemiş gibi.

Ve bir de ben varım, tekrar etmeden duramayan. Onun dar, sıcak amına gömüldüğümü düşünerek 31 çekmeyi bırakamıyorum. Sınıra yaklaştıkça, beni içinde daha sıkı kavramaya başladığında çıkardığı küçük nefes alma seslerini duymadan duramıyorum.

Hiç olmamış gibi mi davranmak istiyor? Öyle olsun.

Ben de öyle yapacağım. "Gitmeye hazır mısın?" Saate bakarak sordum.

"Yakınından bile geçmiyor." Bana garip bir bakış attıktan sonra yanımdaki taburenin üzerine örttüğü giysi çantasını işaret etti. Fotoğraflarına bakmaya o kadar dalmıştım ki fark etmemiştim bile. "Kostüm giymemiz gerekiyor."

Çantanın fermuarını açıyorum ve süper kahraman kostümünü anında tanıyorum. "Batman mi? Maske takıntın falan mı var?"

"Yüzüne bakmak istemediğim sapkınlığa ne deniyordu?"

Ağzım seğiriyor ve gülme dürtüsü karnımı sıkıyor. İş yerindeki yardım gecesinde olanlardan sonra, ihtiyacımız olan son şey birlikte gülmek. Zaten bunu düşünmemek için zor zamanlar geçiriyorum.

Gece gündüz, tek düşündüğüm onu becermek. Boşalmasına izin vermediğimde gözlerindeki şehvet parıltısı.

Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyordu ve daha da kötüsü, ben de bundan hoşlanıyordum.

Saçları omuzlarına dökülmüş, parlak ve dalgalı, dokunulmak için yalvarıyor. Makyajı gözlerini daha da parlatacak, dudaklarını daha da dikkat dağıtıcı hale getirecek şekilde yapılmış. Yine bir tişört ve tayt giymiş. "Ne olarak gidiyorsun?"

Sırıttıyor. "Göreceksin." Kışkırtıcı bir hareket yapıyor. "Git üstünü değiştir. Seninle yirmi dakika sonra burada buluşuruz."

Yirmi dakika sonra, şaşırtıcı derecede kaliteli Batman kostümüyle oturma odasında oturmuş, maskeyi elime almış, inceliyordum.

Bunu nereden bulmuş? Sanki benim için yapılmış gibi üzerime oturdu.

Ayak sesleri merdivenlerin tepesine bakmamı sağlıyor ve çenem gevşiyor. Karım, vücudunun her kıvrımı ve eğimi deri tarafından sarılmış, dar siyah bir catsuit içinde aşağı iniyor. Topukları gök yüksekliğinde, sivri ve keskin.

Bir anda, yarı sertleştim.

Saatim çalıyor ve ben onu susturuyorum. Neden bir daha seks yapmamaya karar verdik?

"Ailenin evine bunu giyerek mi gideceksin?" Ensemi kaşıyorum. "Onlar, uh."

Vay anasını, çok seksi görünüyor. Bu hiç iyi değil. "Ne yapmayacaklar?"

"Hmm?" Bakışlarımı yukarı kaldırıyorum ve gülümsemesi ölümcül bir hal alıyor. "Bir aile etkinliğinde *böyle* mi giyiniyorsun?"

Homurdanıyor. "Bu kostümleri bana ödünç veren annemdi."

Ne? Emma'nın annesi gibi, yüzünde sürekli ekşi bir ifade olan, mücevherlerle dolu, sert dudaklı, yaşlı bir kadın hayal ediyorum.

Bu hiç mantıklı değil.

"Her neyse." Burnumun kenarını ovuşturarak bu gecenin bir an önce bitmesi için dua ediyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

Doktor beni Vancouver'ın sakın, orta sınıf bir banliyösündeki mütevazı, iki katlı bir eve yönlendiriyor.

Yanıldığım hissi içimde enerji topluyor.

Ailem üç blok ötede oturuyor. Büyük maaş çekleri almaya başladığımda onlara pahalı bir şey almama izin vermediler, çünkü annem büyük bir evi temizlemek istemiyordu. Temizlikçi tutacağımı söyledim ve o sadece güldü.

O Greene'ler bu mahallede yaşamazdı. Shaughnessy'de, yardım gecesinin yapıldığı malikane gibi bir yerde yaşarlardı.

Arabayı park ediyoruz, karım iniyor ve önümde yürürken bakışlarım o catsuit'in içindeki kıcına takılıyor. Vücudu inanılmaz görünüyor. Georgia Greene siyah deri bir catsuit giymek için doğmuş.

Beni ön bahçesinin mezarlığa benzetildiği, gerçekçi görünümlü mezar taşlarının çimenlerin üzerine serpiştirildiği, aralarından sis yayılan bir eve götürüyor. Ağaçlardan sarkan hayalet benzeri figürler rüzgârda sallanıyor ve ürkütücü ışıklarla aydınlatılıyor. Mezar taşlarının önünde toprak yığınları ve-

"*Siktir!*" En yakınımıdaki tümsekten bir el fırlarken bağıyorum. Saatim tekrar çalışıyor.

Georgia homurdanıyor. "Hareket sensörüne bağlı."

El tekrar toprağın içine giriyor ve ben ona şaşkın bir bakış atıyorum, nabzım normale dönüyor. *Burası* ailesinin evi mi? Ortalama bir ev. Orta sınıf. İçerideki insanların konuşmalarını ve gülüşmelerini duyabiliyoruz. Müzik çalıyor.

Ön kapıyı açmak için uzanıyor ama elim koluna geliyor. "Bana Alexei demen gerekecek." Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama şimdi rahatsız ediyor. "Biz evliyiz. Evli insanlar birbirlerine soyadlarıyla hitap etmezler."

"Bana Doktor diyeceksin."

"Bu farklı. Herkes bunun sevimli bir takma ad olduğunu düşünüyor." Ağzımın kenarı yukarı doğru çekilmekle tehdit ediyor. "İstersen sana *gniloy klub*en diyebilirim."

Ne anlama geldiğini bilseydi, yine de bunu tercih etmezdi.

"Doğru." Gözleri kısılıyor, kafasındaki çarklar dönüyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Tatlım."

"Hmm." Göz kapakları artık küçük yarıklar halinde. "Sana inanmıyorum."

"Umurumda değil." Omuz silkiyorum. "Ama sen benim karımsın. Bana Alexei demelisin."

"Alexei," diye yavaşça tekrarlıyor ve dudaklarının bakışı dikkatimi dağıtıyor.

"İşte böyle. O kadar da zor değil, değil mi?"

"Kapa çeneni, Alexei," diyor kendi kendine. "Yemeğinde boğulma, Alexei. Dışın içkine düştü, Alexei. Hmm. Haklısın. O kadar da kötü değil."

Boğazımı temizliyorum, başımı kendi kendime sallıyorum. İşte geldi.

"Bitti mi?" "Şimdilik."

"Pekâlâ. Hadi gidelim."

BÖLÜM 40

ALEXEI

"BELLA, NERELERDEYDİN, LOCA?" Geç yaşlarda bir adam kırklı yaşlarında, kocaman bir gülümseme ve vampir dişleriyle yaklaşıyor. Gri bir elbise giyiyor. yün palto, düğmeli gömlek ve kot pantolon giyiyor ama soluk bir makyajı ve cildinin her yerinde gümüş parıltılar var.

"Baba. Hayır." Karım gülümsememeye çalışarak gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Senin karakterin bunu söylemiyor bile."

Bu onun *babası* mı? Çok gençmiş.

"İşte benim küçük baş belam." Babası onu kocaman kucaklıyor.

Evin etrafına, tüm Cadılar Bayramı süslerine, sıradan insanlar gibi görünen parti müdavimlerine bakıyorum.

"Shane." Kırmızı lensli, uzun kahverengi peruk takan bir kadın yaklaşıyor. O da kırklı yaşların sonunda. Ayrıca vampir dişleri takıyor. "Replik, '*Bu bir katilin derisi, Bella.*'"

İkisi de bana dönüyor, garip vampir dişleriyle gülümsüyorlar. Bakışlarım kadının gülümsemesine takılıyor ve kızına olan benzerliğini fark ediyorum.

"Bu yeni damadımız olmalı," dedi adam bana gülümseyerek.

"Alexei Volkov." Kalbim küt küt atıyor.

"Oh, biliyoruz. Büyük bir hayranınızım. Shane Greene." El sıkıştık ve ben şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. "Bu da eşim, Georgia'nın annesi, Cece."

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel." Cece ışıldıyor. Elini sıkmak için uzandım ama elimi itti. "Asla olmaz. Ben sarılmayı severim."

Kollarını bana doladı ve sıktı. Emma'nın ailesi bana bir kez bile sarılmadı. Benimle ilk tanıştıklarında elimi bile sıktıklarını sanmıyorum.

Geri çekildiğinde, "Georgia senin hakkında bize çok güzel şeyler anlattı," diyor.

"Öyle mi?" Karıma ters bir bakış attım. "Bu hiç de onun yapacağı bir şey değil."

Cece kıkırdar ve Shane gülmeye başlar.

"Jordan bize Georgia'ya uygun olduğunuzu söyledi," diyor. "Tebrik ederiz. İkiniz adına çok mutluyuz." Annesi geri çekilip onaylayarak bana bakıyor. "Kostüm tam oldu!"

"Öyle. Teşekkür ederim." Ona garip bir bakış attım. Bu onun mu? Georgia nereden geldiğini söylemedi.

"Film işindeyim," diye açıklıyor. "Gardırop bölümü."

Çalışıyor. Tabii ki çalışıyor, çünkü bunlar kesinlikle o Greene'ler değil.

Lanet olsun. Yanıldığım bir şey daha.

Shane, Cece'ye bir şeyler söylüyor, o da gülüyor. Ben dinlemiyorum. Sadece kafam karışık, Georgia ve ailesi hakkında elimdeki bilgi kırıntılarını evirip çeviriyor, nerede yanlış yaptığımı araştırıyorum. Gözlerim karıma kayıyor, ağzı kendini beğenmiş bir ifadeyle eğilmiş, gözleri parlıyor.

Garip bir adrenalın dalgası kan dolaşıma karışıyor.

Cece aydınlanır. "Neredeyse unutuyordum." Karımın eline uzandı. "Dur bir bakayım." Georgia'nın parmağındaki çirkin yüzüğe bakıyor. "Şey. Bu çok ince." Şaşırdı ama üzülmedi. Belki biraz kafası karışmıştır.

Georgia annesine sıkı bir gülümseme verir. "Çok gösterişli bir şey istemedim. İş yerindeki eldivenleri keser."

"Bu çok mantıklı," diyor Cece.

Cece'nin hakkını vermeliyim. Annemden çok daha kibar.

Onu tutmak mı istiyorsun? Annem öyle dedi. *Şımart onu.*

Bu olmayacak. Önceden olsa doktor kendini yeterince şımartıyor derdim ama artık bilemiyorum.

Bu eve bakıyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. "Alexei, ailen buralarda mı yaşıyor?" Shane soruyor.

Odaklanmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Babam tamirci, annem de çiçekçi." Cece kaşlarını çatı. "Bir dakika. Annenin adı ne?"

"Maria."

Çenesi düştü. "Kapa çeneni." Sırıtmaya başlıyor ve yine gülümsemesinde Georgia'ya olan benzerliğini görüyorum. "Kapa çeneni." Sesleri bile aynı.

"Maria'yı tanıyorum. Her zaman onun dükkanına giderim." Shane'i dürtüyor. "Maria'nın Çiçekleri."

Georgia ve ben endişeli ifadelerle birbirimize bakıyoruz. "Annemi tanıyor musun?"

"Oğlunun bir hokey oyuncusu olduğunu söyledi ve ben ikisini bir araya getiremedim." Bana iyi huylu bir omuz silkme hareketi yaptı. "Shane hokey hayranı. Ben pek takip etmem."

Shane başını sallar. "Dünya ne kadar küçük."

Georgia ve ben şok içinde birbirimize baktık. Ailelerimiz çoktan *Arkadaşlar* mı?

Bundan hoşlanmadım.

"Hep birlikte bir maça gitmeliyiz," diyor babası ve annesi aydınlanıyor.

Kapı çalıyor ve ailesi kapıyı açmak için izin isteyip karımla beni yalnız bırakıyor. Beni insanların toplandığı oturma odasına götürüyor. Birkaçı merhaba diyor ve kendilerini tanıtıyor. Fotoğraflar raflarda duruyor, duvardan sarkıyor ve her birini inceleme, hakkında hiçbir şey bilmediğim kadın hakkında daha fazla ipucu toplama isteği duyuyorum.

Bu hiç mantıklı gelmiyor. Sanki kalın kirpikleri, burnundaki ve elmacık kemiklerindeki çiller bir ipucu veriyormuş gibi ona bakıyorum.

Elim beline geliyor. Deri teni sıcak ve kalçasının üzerinde elimin tam oturduğu bir çukur var. Gözlerimiz buluşuyor ve ikimiz de hızla başka tarafa bakıyoruz.

"Ailen seni on iki yaşındayken mi doğurdu?" diye sordum.

"Yakın. On yedi."

Onu *on yedi* yaşında mı doğurmuşlar? Yüz ifadem inanmadığımı gösteriyor olmalı, çünkü çenesini babasının çok genç bir versiyonunun onu tuttuğu yakındaki bir fotoğrafa doğru eğiyor. Ergen gibi görünüyor.

"Her zaman elini üzerimde tutmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Evli görünmeliyiz," diye mırıldandım. Ve ben ... sadece istiyorum. Evlerine tekrar bakıyorum. "Paradan geldiğini sanıyordum."

Homurdanıyor. "Bir bebeği büyütmeye ve okulu bitirmeye çalışan iki genç ebeveynle mi?"

"Demek o Yeşiller'den değilsin. Miras kimden?"

"Büyükbabam, *şu* Greene'lerden biri." Dudaklarını birbirine bastırıyor, bakışları benimkilere kayıyor. "Annem hamile kaldığında babamla ilişkisini kesti."

Ben ve babam onunla kaldık," diye itiraf ediyor.

Tam bir pislik. Bu ve vasiyetindeki madde arasında, bana sürekli kontrolcü demesine şaşmamalı.

Kötü hisler yoğunlaşıyor. Dr. Georgia Greene hakkında oluşturduğum şımarık, bencil, yüzeysel resim parçalanmaya başlıyor.

"Ama ayakkabıların."

Ona iki yıldır sebepsiz yere bok gibi davranmadığım anlamına gelen bir şey, *herhangi bir şey* için çabalıyorum.

Dün arenada, ayak bileğinde küçük bantları olan yüksek, siyah kadife topuklu ayakkabılar giyerken bir an gözüme ilişti. Ayak bilekleri çok narin görünüyordu, sanki ellerimi etraflarına dolayabilirdim ve tokalar o kadar küçüktü ki, onları çözebileceğimden bile şüpheliydim.

Neden ayakkabılarını çıkarmayı düşündüğümü bilmiyorum.

"Evet, güzel şeyleri seviyorum. Kıyafetlerin beni harika hissettirmesini, kaliteli kumaşları ve güzel ayakkabıları seviyorum ama sandığınız kadar çok para harcamıyorum." Gözleri beni yakıyor, meydan okuyor ve sinirleniyor. "Ayrıca, kendim için para harcamanın nesi yanlış? Çok çalışıyorum. Okul parasını kendim ödedim. Arada bir kendime bir şeyler almak istesem ne olur?"

"Okul parasını kendin ödemedin." Ödemiş olamaz.

Tam burs, dedi Dr. Joshi yardım gecesinde, Georgia'nın üniversitede futbol oynamasıyla ilgili. Kütüphanede onu sikmeyi düşünmekten dikkatim o kadar dağılmıştı ki unutmuşum.

"Neden böyle boktan bir araba kullandığımı sanıyorsun? Kredilerimi ödemeyi yeni bitirdim. Tekrar borca girecek değilim." Yüz ifademi görünce sırttı. "Sorun nedir, *Alexei*?" Çok sessiz konuşuyor olmamıza rağmen ismime fazladan vurgu yapıyor, duyulmayalım diye. "Aklındaki şımarık zengin kız prenses imajıyla uyuşmuyor mu?"

"Beni düzeltmedin."

"Belki de benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun," diye ekliyor, gözlerini kaçırıyor ve göğsümde bir sızı hissediyorum.

Bir anda kendimden nefret ettim.

Onun şımarık, bencil ve ayrıcalıklı olduğunu düşünüyordum ama kariyerine bağlı, çalışkan ve meslektaşları tarafından sevilen biri.

Büyürken her şeye sahip olduğunu sanıyordum ama belki de benden bile daha azına sahipti.

Ailesinin kibirli, çekilmez züppeler olacağını düşünmüştüm ama sıcak, ayakları yere basan ve misafirperverler.

Dr. Georgia Greene'den nefret ettiğimi sanıyordum ama sanırım çok ama çok yanılmışım.

BÖLÜM 41

ALEXEI

Cece daha sonra, "İkinizin nasıl bir araya geldiğini **anlat** bize," diye ısrar ediyor.

Georgia ve ben bakıştık.

Cece bizi arka bahçede Shane'le birlikte yarattıkları perili eve götürmekte ısrar ettikten sonra tekrar içeride, oturma odasında Cece, Shane ve aile dostlarından oluşan küçük bir grupla birlikteyiz. Arada bir kapı zili çalıyor ve Shane kapıya bakmak için ayağa kalkıyor.

"Ona uzun süre çıkma teklif etmedim çünkü bir erkek arkadaşı olduğunu sanıyordum," diyorum bakışlarını tutarak.

Gözleri kısıldı.

"Aslında," diyorum Cece'ye, "iki erkek arkadaşı olduğunu sanıyordum."

Georgia başka tarafa bakıyor ama ağzı yarım bir gülümsemeyle yana kayıyor. "İki erkek arkadaş mı?" Cece gülerek soruyor. "Georgia mı?"

Georgia ona alaycı bir bakış atar. "Stefan ve Damon hakkında konuştuğumu duydu. Tavşanlarım" diye açıklıyor ve herkes gülüyor. "Çok kıskançtı."

"Biraz kıskandım," diye itiraf ediyorum.

Georgia bana eğlenen bir inançsızlıkla bakıyor ve onun da benim *başka erkeklerle yatmak yok* dememi düşündüğünü biliyorum. "Çok kıskanç."

"Tamam. Evet." Boynumun arkasını ovuyorum. "Çok kıskandım." Herkes kıkırdıyor ve gülümsüyor. Bunu profesyoneller gibi satıyoruz.

"Her zaman ikinizin iyi geçinemediğini düşünmüşümdür." Cece, Shane ile karşılıklı gülümsüyor. "Senden nefret ediyormuş gibi konuşurdu."

"O yaptı. Birbirimizi her gördüğümüzde tartışırdık." Karıma bakıyorum, bakışlarım gözlerinin büyüleyici rengine takılıyor. "Onu istedim ama ona sahip olamadım."

Kelimeler o kadar kolay dökülüyor ki, masanın etrafındaki kadınların eriyip gülümsemelerine bakılırsa, kulağa inandırıcı geliyor olmalı.

Kolumu Georgia'nın sandalyesinin arkasına koydum ve parmaklarımın saçlarının yumuşak uçlarıyla oynamasına izin verdim.

"Bir gün," diye ekliyorum, "beklemekten sıkıldım."

Georgia başını çevirip ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve sesini alçaltıyor. "Ve *ben* şımarık olanım, ha?"

Saçını hafifçe çekiştiriyorum ve gözlerinde başka bir şeyle karışık bir şaşkınlık belirliyor. Eğlence, belki. Tahrik mi?

Muhtemelen hayır. Bundan şüpheliyim.

Shane başını sallar. "Georgia'nın ondan hoşlandığını biliyordum." Kolumun altında sertleşti. "Hayır, bilmiyordun."

"Evet," diye ısrar ediyor gülerek ve karımın yanaklarında büyüyen pembelik dikkatimi dağıtıyor. "Sana aşık olduğumu biliyordum çünkü senin adın geçtiğinde her zaman çok sinirli oluyordu."

Bunun beni neden güldürdüğünü bilmiyorum. Belki de takınacağı kızgın ifadeyi hayal edebildiğim içindir. Saçını tekrar çekiştiriyorum ve bana gönderdiği ölümcül bakış nabzımın hızla atmasına neden oluyor.

"Georgia sana *The Vampire Diaries*'i izletti mi?" diye soruyor annesi.

Yüzümdeki aptal ifade karşısında Georgia'nın gözleri vurgulayıcı bir bakışla genişliyor. "Bu benim sevdiğim dizi, hatırladın mı?" Kaşları kalktı. "Tavşanlarıma adını verdiğim genç vampirlerle ilgili olan mı?"

Eğer evliliğimiz gerçek olsaydı, onun hakkında bunu bilirdim.

"Doğru." Başımı salladım. "Şu. Birkaç bölüm izledik."

Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru itiyor ve bakışlarım yüzüğüne takılıyor. O ucuz metal parçasını internetten almıştım. Bir günde kargo. Onun bu kadar ucuz ve çirkin bir şey takmak zorunda olduğunu düşünmek beni neredeyse gülümsetiyordu.

Şimdi, ona ucuz bir yüzük almak sadece düşük bir darbe gibi geliyor. İçimde sahiplenme duyguları kabarıyor. Daha büyük bir yüzük alacak. Gösterişli ve pahalı bir şey. Gören herkese onun alındığını söyleyecek.

"Tavşanlarına iki genç vampirin adını mı verdin?" Ben de mırıldandım.

"Onlar ergen değil, yüzlerce yaşındalar. Sadece liseye gidiyorlar ve gençlerle çıkıyorlar."

Bunu normal bir şeymiş gibi söylüyor. Yüzümü buruşturuyorum. "Bu çok garip."

"Garip ama ateşli bir şekilde, bu yüzden üzerinde çok düşünmüyoruz." Kaşları bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Dikkatli ol Volkov, yoksa seni diziye bağlar ve sözlerini yemeni sağlarım."

Ağzı, gözlerinin muziplikle parladığı o yarım gülümsemeye doğru kıvrılıyor ve nabzım atıyor, ama masaya hitap etmek için dönüyor.

"Kandırılmadım." Onlara kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor. "Alexei'nin ağzının suyu hep ayakkabılarıma akardı. Onunla evlenmem için bana yalvarması an meselesiydi."

"Yalvaracak olan sensin," diye mırıldanıyorum ama enerji içimde uğulduyor.

"Asla." O kadar alçak sesle konuşuyor ki sadece biz duyabiliyoruz, sanki sevgililer gibi konuşuyormuşuz gibi bana nazik, güzel bir gülümseme veriyor. "Beni yalvartacak hiçbir şey yapamazsın."

Düşüncelerim hala. Onun sözlerini kafamda tekrar tekrar canlandırırken kanım daha sert pompalanıyor. Vücudumda elektrik çatırdıyor.

Doktorun yalvarması fikri hoşuma gitti. "Nasıl teklif ettiniz?" diye sorar biri.

"Hangi zaman?" Doktorun ağzı titriyor ve bana o bilmiş, kendini beğenmiş bakışını fırlattığında sikim seğiriyor. "Birkaç kez sorması gerekti."

"Sonunda onu yıprattım." Kolumu onun omuzlarına koyacak şekilde indiriyorum. "Benim küçük Cehennem Ateşim."

Georgia başını yavaşça bana çeviriyor, gözleri uyarı ve öfkeyle parlıyor.

"Cehennem ateşi mi?" Shane sırtarak soruyor. "Kızım Alexei için kullandığın romantik takma adın bu mu?"

"Hayır," diyor Georgia, omuzları gergin.

"Evet," diyorum aynı anda. "Sinirlerimi o kadar çok bozardı ki, cehennem ateşinde dövüldüğüne yemin ederdim." Bakışlarım saçlarına kayıyor, kumral teller yemek odasının aydınlatması altında altın renginde parlıyor. "Ve saçları."

Annesi gülümseyerek, "Bu lakap sana yakışıyor tatlım," diyor.

"Bana yakışmıyor." Georgia gözlerini devirir. "Sadece takılıyor."

Konuşma ilerledikçe bir şey fark ediyorum.

Hugo Greene yıllar önce öldü. Haberlere çıkmıştı. Yıllardır mirası alma seçeneği vardı.

"Paraya ne için ihtiyacın var?" Ona sessizce sordum.

Gözlerimiz buluşuyor, onunki temkinli ve dikkatli.

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğine göre belli ki bir şey için ihtiyacın var," diye ekliyorum. "Ve sakın bana ayakkabı için olduğunu söylemeye kalkma."

Buna kandığımı inanamıyorum.

"Bu tavşan saraylarını internette gördüm." Gözleri parlıyor. "Stefan ve Damon'ın koca bir evi ve çalışanları olacak. Su kaydırağı da var."

"Çok komik."

Gözlerini deviriyor. "Paraya ne için ihtiyacım olduğunu merak etme." O paraya neden ihtiyacı olduğunu öğreneceğim.

BÖLÜM 42

GÜRCİSTAN

BİRKAÇ AKŞAM SONRA, Darcy bana mesaj attığında Volkov'un evinin ön odasında oturmuş, arabamın gelmesini bekliyordum.

Bunu gördünüz mü? Bu bir link.

Sosyal medya profilinde resim yok, fotoğraf yok, biyografi yok ama *çok şey* var takipçisi var. Görünüşe göre yeni bir hesap. @alexeivolkov.

Yüzümü buruşturuyorum. Neden bir hesap açmış ki? Bu tür şeyler umurunda değil. Takip ettiği iki hesabın kim olduğunu görmek için tıkladığımda ise kalbim duracak gibi oluyor.

Biri benim. Yeni hokey eşi statümle birlikte, artık yetişemeyeceğim kadar çok yeni takipçim var. Beni eklediğini fark etmedim.

Diğer hesap ise @doc.georgia.greene.queen, kıyafetlerime adanmış bir moda hesabı. İçimde tuhaf bir his dolaşıyor.

İlginç. Sosyal medyanın etkileşime girmek zorunda kalmadan numara yapmamız için bir yol olduğunu anlamış olmalı. Ailemin Cadılar Bayramı partisinde Volkov'la çektiğim fotoğrafı bulup paylaşıyorum. Telefonum hemen yorum ve beğenilerle dolmaya başlıyor.

Volkov Batmobil'ini istediği zaman mağarama park edebilir, diye yorum yapıyor birisi ve ben de görüntüyü inceleyerek gülüyorum.

Tanrım, o kostümün içinde çok seksi görünüyordu.

Kütüphanede yaptıklarımızı düşünmeden edemiyorum. Gelmemeye izin vermedi - pislik!/- ve bundan nefret etmeliydim. Gerçek yüzünü gösterdi. Kontrolcü, baskın pislik.

Bunu bu kadar çok düşünmemeliydim. Cadılar Bayramı partisinin ertesi günü, hastanedeki ofisime bir buket çiçek geldi.

Candytuft kayıtsızlığı.

Mesaj çok açık. Onu düşünemem ve kesinlikle ne kadar seksi olduğunu düşünemem.

Boğazını temizledi ve ben de telefonumu düşürdüm. Eve geldiğini bile duymadım.

"Benim bir resmime mi bakıyorsun?" diye soruyor, ağzı çarpılarak.

"Kendime bakıyordum," diye karşılık veriyorum, yüzüm kızarıyor.

"Çünkü ben çok bencil biriyim."

Gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor - tozluk, yağmurluk ve spor ayakkabılar. Gündelik lacivert bir ceket giyiyor, geçen hafta yardım gecesinde giydiği smokinle aynı lüks lacivert.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, bakışları üzerimde geziniyor. "Sanırım nereye gittiğini sormak bana orta parmaktan başka bir şey getirmeyecek."

"Futbola gidiyorum." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. "Neden arabayı almıyorsun?"

"Bu işte bir terslik var," diyorum dalgınca, sokağa bir aşağı bir yukarı bakarak.

"Babamın bujilerini tamir ettiğini sanıyordum."

"Yaptı. Sanırım başka bir şey var."

Gergin bir duraklama. "Neden bana söylemedin?"

Ona endişeli bir bakış attım. "Neden yapayım ki?"

Telefonunu çıkarmadan önce boğazı çalışıyor. Bir an sonra Rusça konuşmaya başlıyor. Konuşma birkaç cümleyle bitiyor ve telefonu cebine geri koyuyor.

"Hadi gidelim." Garaja giden koridoru işaret ediyor. "Seni ben götürüyorum."

"Ben zaten bir araç çağırdım." "İptal et."

Ne yapmam gerektiği söylendiğinde omuzlarım çöküyor ve yine, bu saat içinde onuncu kez, kütüphanedeki halimizi düşünüyorum. Tenimde bir ürperti dolaşıyor ve derin, ayıltıcı bir nefes alıyorum.

Yaptığımız şeyi düşünmeyi gerçekten bırakmalıyım. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama bana sert bir bakış attı.

"Karımın gece geç saatte Lyft'e binmesine izin vermem." İçimden hafif bir kahrkaha koptu. "Saat akşamın altısı."

"Dışarısı karanlık."

Gözlerimizi birbirimize dikeyoruz ve nabzım yine o heyecanlı sıçramalarından birini yapıyor.

"Georgia." İç çekiyor, sanki gezegendeki en sinir bozucu kadın benmişim gibi burnunun kenarını ovuşturuyor. "Ben seni zorlamadan bin şu lanet arabaya."

Omurgamda bir heyecan dolaşıyor. Elimde tuttuğum telefonum bir mesajla çalışıyor. Arabam gecikti.

Bana doğru bir adım attı, öfkeyle bakıyordu. "Eğer ihtiyacım olursa-"

"Tamam, *peki*." Ayağa kalktım. "Vay canına. Otoriter." Uygulamamdan yolculuğu iptal ediyorum ve kocamın ağır ayak sesleri arkamda duyulurken garaja yöneliyorum. "Beni bir koruma gibi takip etmene gerek yok, Volkov. Kaçmayacağım."

Bana karanlık bir bakış atıyor ve ben ona güzel, sabırlı bir gülümsemeye karşılık verdiğimde çenesi bükülüyor.

Arabaya bindiğimizde "Nereye gidiyorum?" diye soruyor. "Fır ve Twelfth."

Bana sinirli bir bakış fırlatmadan önce birkaç dakika sessizce araba sürdük. "Yeni bir araba alıyorsun."

"Volkov, senden beni götürmeni istemedim. Ayrıca, yeni bir arabaya ihtiyacım yok.

Bana ne yapacağımı söyleme."

"Araban boktan bir şey. Güvenli değil."

Antrenman yaptığımız okula yaklaşıyoruz. "Burası iyi."

"Bu kavşak mı? Bana nereye gideceğini söyle, seni oraya götüreyim."

Neden bu işin peşini bırakmıyor? "Volkov, bu kadar inatçı olmayı bırak."

İfadesinde öfke parılıyor. "İnatçı olan sensin. Gecenin bir yarısı karanlık sokaklarda dolaşmana izin vermeyeceğim."

"Tekrar söylüyorum, saat *altı buçuk*. Beni burada bırakırsan, senin için daha kolay olur." "Ne zamandan beri işleri benim için kolaylaştırmayı önemsiyorsun?"

Kaba bir şekilde söylemiyor ve bana yan gözle baktığında gözlerinde *neredeyse* gülüyormuş gibi görünen küçük, minicik bir kıvılcım var.

"Sizi daha iyi tanımasaydım, şaka yaptığınızı düşünürdüm."

Bana bakıyor ve boğazından rahatsız edici derecede seksi bulduğum alçak, hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Güvende olduğundan emin olmak istiyorum," diyor sessizce, hala o ciddi, sert ifadeyi takınarak ve nedense ona gerçekten inanıyorum.

Bu çok garip. Birbirimize karşı böyle davranmayız. Volkov pisliğin teki.
-Koruyucu ve şefkatli olmaz.

Işık yeşile dönüyor. "Yarım blok daha çıkın ve sonra sağa Helmcken'e dönün."

Bir dakika sonra okulun önüne park ediyor. Kızların sahada toplandığını şimdiden görebiliyorum. Kapıyı açıp dışarı kayıyorum.

"Bıraktığın için teşekkürler." Kapıyı arkamdan kapatıyorum ama onun kapısı açılıyor ve arabadan iniyor. "Hayır. Hayır, hayır." Başımı sallıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Bana anlam veremediğim bir bakış attı. "Nasıl olsa eve bırakmam için beni arayacaksın."

Sanki. Ondan asla yardım istemedim. Ve şimdi geceyi beni koçluk yaparken izleyerek, yargılayarak ve ne kadar kötü olduğumu söyleyerek mi geçirecek?

"İyi." Etkilenmemiş gibi omuz silkiyorum. "Bir işe yara."

BÖLÜM 43

ALEXEI

"SON ON BEŞ DAKİKA," diye sesleniyor karım kırk beş dakika sonra kızlara. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Kızlardan biri umutlu bir gülümsemeyle "Scrimmage?" diye soruyor. Georgia sırtıyor ve başını sallıyor. "Scrimmage."

Her oyuncunun üzerinde kırmızı ve siyah renklerden oluşan şık bir futbol forması bulunan takımda heyecan dalgaları yükseliyor. Vancouver Şeytanları. Bu geceki her şey rehabilitasyon ve iyileşmeyle ilgiliydi. Kolay bir ısınma, fizyoterapi egzersizleri ve düşük etkili beceri çalışmaları yaptılar ama daha fazlası için can attıklarını söyleyebilirim.

"Yine de kolay mod," diyor onlara *bu iş anlamına geliyor* ifade. "Yavaşla. Çok zorlamanın zamanı değil." Takımları ayırdılar ve oyuna başladılar.

"Dizin nasıl, Isabel?" diye soruyor dizlik takan bir oyuncuya.

"İyi," diye karşılık verir kız.

"Emin misin?"

Kız ona başparmağıyla onay veriyor.

"Bazen sakat olduğunu unutuyor ve çok sert gidiyor," diyor Georgia sessizce, hâlâ Isabel'i izleyerek.

Birkaç dakika içinde kızlardan biri topu çalar ve ağlara gönderir. Top kalecinin yanından geçip gidiyor.

"Evet!" Georgia bağırıyor, sertçe alkışlıyor ve bana hiç gülümsemediği gibi gülümsüyor. "İşte böyle. Bu çok güzeldi. Sorun yok Beth," diye sesleniyor kaleciye. "Bu zor bir atıştı. Bir dahaki sefere atarsın. Dalmadığın için teşekkürler."

Kaleci bir ahududu patlatır ve Georgia güler.

Nutkum tutulmuş bir halde onu izliyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Oyun devam ediyor, kızlar top için çabalıyor, her iki fileye de atış yapıyorlar. Gülüyorlar. Eğleniyorlar. Onu seviyorlar.

O harika bir koç. Onu hiç bu kadar rahat, bu kadar kararlı ve hevesli görmemiştim. Bana bu yönünü hiç göstermez.

Bu onun yardım gecesindeki fotoğraftaki hali. Bu Darcy, Owens ve Jordan'ın arkadaş olduğu kişi.

Aklıma geldi. Doktorun çok ihtiyacı olan miras mı? Bununla bir ilgisi var.

Yarım saat sonra, futbol malzemeleri depoya kilitlendikten ve kızların hepsi alındıktan sonra Georgia ve ben arabaya doğru yürüdük.

"Ne?" Bana garip bir bakış attı ve ben de baktığımı fark ettim.

Boğazımı temizleyip başka tarafa bakıyorum. "Bir şey yok."

Hayal kırıklığı omuzlarımı sıkıyor. Demek onun hakkında yanılmışım. Birbirimizin tamamen zıttıymışız. Benim ümitsiz vaka olduğumu söyledi.

Arabaya gittiğimizde, onun için kapısını açma isteği duyuyorum, ama bu garip olurdu. Garip olduğunu düşünürdü.

Yine de yapıyorum ve bana kaşlarını kaldırıyor.

Gördün mü? Tuhaf.

Arabayı çalıştırıyorum ve tam emniyet kemerine uzanırken ona bakıyorum. "Emniyet kemerini tak," diyorum, çünkü onunla oynamak istiyorum.

"Bana ne yapacağımı söyleme."

Ağzımın kenarı seğiriyor. Tam bir velet. "Sırf beni kızdırmak için emniyet kemeri takmadan gideceğini söyleme bana, Doktor." Uyarmak için motoru bir kez deviriyorum.

"Bilmiyorum. Seni sinirlendirmeyi gerçekten seviyorum." "Bunda da iyisin."

Emniyet kemerini takmadan önce o güzel ağzı kıvrılıyor.

Yola çıktık. Futbol takımındaki haliyle ilgili bir şey aklıma takılıyor. Ön koltuğun karşısında camdan dışarı bakıyor, kolyesiyle oynuyor.

Dönüp arka koltuktaki çantasına uzanıyor ve her zaman yediği protein barlarından birini çıkarıyor.

"Hiç gerçek yemek yiyor musun?"

Gözleri kısılmadan önce bana bir kaşını kaldırıyor. "Evet."

"Çünkü seni hep o protein barlarını yerken görüyorum." Kavga çıkarıyorum ama kendimi durduramıyorum. "Dengeli beslenmelisin."

"Tıp fakültesine gittiğimi biliyorsun, değil mi? Nasıl yemek yemem gerektiği konusunda bana ders vermene ihtiyacım yok."

Bakışlarımız birbirine kenetleniyor, gerginlik havaya karışıyor ve ben kütüphaneye geri dönüyorum, dilim göğüs ucunda, onun sığ nefes alışını dinliyorum. Hayal kırıklığı içimde öfkeleniyor. O öyle biri ki, lanet olsun, doktor içime işliyor. Bunu sırf beni kızdırmak için yapıyor.

Ve işe yarıyor, bu da beni daha çok kızdırıyor. Yaptığımız şeyi asla yapmamalıydık.

Bakışlarımı tekrar yola çeviriyorum. "Bunun için mirasa ihtiyacın var, değil mi?" Başımı geldiğimiz yöne doğru eğiyorum.

Gözlerimiz buluşuyor, onunki temkinli bir şeyle parlıyor. "Haklıyım, değil mi?" Bastırıyorum.

Elini kalçasının altına sokuyor ve ben kendimi onun içine gömdüğümde kalçasının nasıl bir his uyandırdığını düşünüyorum.

Tanrım. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

"Programın fonu kesildi." Gözlerime bakmıyor.

İşte oldu. Demek bu yüzden birkaç yıl önce büyükbabası öldüğünde bir adamla evlenmemiş. "Yardım gecesinden elde edilen gelir ne olacak?"

"Bu neredeyse yeterli değil. Programın maliyeti yılda en az bir milyon." "Ve senin mirasın . . . ?"

"On milyon," diyor basitçe.

Göğsümde bir şey gümbürdüyor. "On milyon dolar mı veriyorsun?"

"Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum," diyor sessizce ve hissettiklerimden hoşlanmıyorum. Bu konularda bana güvenememesinden hoşlanmıyorum.

Ona nasıl davrandığımdan sonra bunu hak ediyorum ama hoşuma gitmiyor. "Senin için önemli." Ona bir bakış attım.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve çenesi yarım santim kalkıyor, gözleri kararlı. "Bu benim için önemli."

Göğsümde ağır, rahatsız edici bir tıktı daha duyuyorum ve bakışlarımı tekrar yola çeviriyorum.

"Walker'ın ailesiyle tanıştım," diye geveledim, bir elimi saçlarımda gezdirirken. "Birkaç hafta önce maça geldiler."

Bir süre bana bakıyor ve ben kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Sanırım onun hakkında bir şey öğrendim ve aramızdaki dengesizlik hoşuma gitmedi. Her zaman skoru eşitleriz.

Bana merakla bakıyor. "Neye benziyorlar?"

"Güzel. Onunla gurur duyuyorlar." Tereddüt ediyorum. "Onunla çalıştığım için bana teşekkür ettiler." İçimde bir utanç duygusu belirdi.

Kaşları kalktı. "Bunun nesi yanlış?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Ward'a bunun işe yaramadığını söyleyeceğim." Ward'la yaptığım o görüşmeden beri, bana NHL'den yaşam boyu başarı ödülü alacağımı söylediğinden beri kafamda bir ileri bir geri gidip geliyor.

Nedense doktorun bu konuda ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

"Ne? Neden?" Gözleri alarmla irileşti.

"Çünkü yaptığım hiçbir şey yardımcı olmuyor. Çocuk geçen sezon takıma katıldığında oynadığından daha kötü oynuyor." İçim içimi yiyor. "Eğer her şey aynı kalırsa, sakatlanacak."

Benim hatam olacak. Onu hayal kırıklığına uğrattıyorum.

Bir an sessiz kaldı, beni inceledi. Keşke ne düşündüğünü bilseydim. "Sana ihtiyacı var."

Geri çekildim. "Hayır, istemiyor. Bensiz daha iyi. Buna ilk senin katılacağını düşünmüştüm."

"Sana ihtiyacı var," diyor tekrar. Bakışları dalgın ve araştırıyor. Aynı zamanda kararlı. Kalbim daha sert atıyor. "Bu çaylaklar NHL'deki ilk yıllarında korkudan altlarına sıcıyorlar. Diğerleri daha büyük, daha hızlı, daha acımasız ve daha çok kazanmak istiyorlar. Baskı daha yoğun. İkinci ligde ya da kolejde takımın en iyilerinden biriydiler ama şimdi merdivenin en alt basamağındalar. Ve yalnızlar. Ward birlikte çalıştığım en iyi koç ama dikkati tüm takım ve personel arasında bölünmüş durumda."

Her şeyin çok belirsiz olduğu ligdeki ilk birkaç yılımı düşündüğümde boğazım düğümleniyor. Walker sinir bozucu, kendine aşırı güvenen küçük bir pislik ama onun korkmuş olması fikrinden nefret ediyorum.

"Luca iyi bir çocuk," diyor.

"Biliyorum." Sesim savunmacı çıkıyor.

"Sana ihtiyacı var." Bana delici bir şekilde bakması beni rahatsız ediyor.
"O yetenekli."

Yine de ona nasıl yardım edeceğimi bulamıyorum.

Kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyor, alt dudağını çiğniyor. Doktoru bu şekilde, sert zırhı olmadan görmek bağımlılık yapıyor. Yumuşak ve düşünceli.

"Gerçekten harika biri olabilir, biliyor musun?" Onun hüzünlü tonu göğüs kafesimin arkasındaki bir şeyi çekiştiriyor. "Ve eğer istersen sen de bunun bir parçası olabilirsin."

"Emekliliğe giden yolun yarısı mı? İğne ve K-bantla mı yapıştırılmış?" Onu yemliyorum, bana hakaret etmesini sağlamaya çalışıyorum. Bu oyunu oynadığımızda daha kolay oluyor.

Başını sallıyor, hâlâ beni açıkta hissettiren bir şekilde izliyor. "O kadar ileri gidebildiği için şanslı sayılır Alexei. Senin sahip olduğun kariyere sahip olabilseydi, eminim bu Walker'ı ve ailesini çok ama çok mutlu ederdi."

Sessizlik aramızda uzanıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kaba bir espri ya da yorum düşünmeye çalışıyorum ama bir türlü bulamıyorum.

Bana yine Alexei dedi. Kariyerime iltifat etti.

Eve dönüş yolunun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik.

Ayrı odalarımıza gitmeden önce birbirimize *iyi geceler* diledik.

Yatağa girdiğimde, normalde olduğu gibi hemen sızmak yerine, Walker'ın bana ihtiyacı olduğunu söylediğinde bana nasıl baktığını, gözlerindeki duyguyu ve bana nasıl *Alexei* dediğini düşünerek uzun süre yatıyorum.

BÖLÜM 44

ALEXEI

Ertesi sabah ilk iş, çaylağı spor salonunda ağırlık kaldırırken buldum.

"Sana bir sorum var Walker."

Yeni bir sete başlamadan önce aynada formunu kontrol ediyor. "Vur."

"Ödün bokuna mı karıştı?"

Donup kalıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ne?"

"Çok mu korkuyorsun? NHL'deki ilk yılın olduğu için mi?" Sanki bunu söylememi beklediği son şeymiş gibi gözlerini kırıştırdı.

Bütün gece söylediği şeyi düşündüm. Kontratı yok. Serbest oyuncu, yani bu sezonun sonunda Ward onunla ne yapacağına karar vermeli.

"Evet. Tabii ki öyleyim." Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Bu benim şansım, biliyor musun? Bir kere batırdım ve üniversite takımına geri gönderildim."

Doğru ya. Darcy eski oyun kasetlerine bakarken bundan bahsetmişti.

Boğazı çalışıyor. "Bunun tekrar olmasını istemiyorum. Takımda kalmayı her şeyden çok istiyorum."

Gözlerime baktı ve Georgia haklıydı, çaylak çok korkmuştu.

İçimde yenilenmiş bir amaç duygusu var. Bu çocuktan vazgeçemem. Bu sezon başarılı olması için ona her zamankinden daha fazla yardım etmeliyim. Çaylağa nasıl ulaşacağımı bulmalıyım.

"Oraya ulaşacaksın," diyorum nedense. "Yetenekli ve akıllısın ve buraya kadar geldiyse, nasıl sıkı çalışacağını da biliyorsun. Bunu birlikte çözeceğiz."

Walker bana tuhaf bir şekilde gülümsüyor ve ben de utanarak boğazımı temizliyorum. "Az önce bana gerçekten iltifat mı ettin?"

"Kafana takma," diyorum göz devirerek. "Dediğim gibi, yapman gereken çok iş var." Arkamı dönüp uzaklaşıyorum. "Yarınki antrenmanımıza geç kalma."

Aynada Walker'ın beni selamladığını görüyorum. "Emredersiniz efendim," diyor o sinir bozucu ukala sırtışıyla.

Antrenörümle buluşmaya giderken içimden kararlılık fışkırıyor. Bu çaylağı bırakmayı nasıl düşünebilirim ki? İnanılmaz bir sezon geçirmesine yardım edeceğim, ama şimdi nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor.

Bu benim için önemli, dedi dün gece arabada iş yerindeki programı ve futbol takımı hakkında.

Görünüşe göre *benim* için önemli olan bir şey buldum.

BÖLÜM 45

GÜRCİSTAN

Kapı çaldığında **VOLKOV** iki gündür uzaklardadır. Alexei'nin minik, sevimli annesi kapının eşiğinde durmaktadır.

"Merhaba." Ona göz kırpıyorum ve o da bana bakıyor.

"Cece'nin annen olduğunu bilmiyordum!" diyerek selamlıyor, kolumu sıkıyor ve iki büyük çanta taşıyarak yanımdan geçip eve giriyor. "Yemek getirdim. Yemek yemen gerek."

Annen neden burada? Annem mutfağa giderken ona mesaj atıyorum.

"Alexei evde değil," diye arkasından sesleniyorum. "Ben de tam gitmek üzereydim."

Değildim ama duygularını incitmeden ondan kurtulmalıyım çünkü Maria'nın duygularını incitirsem kendimi asla affetmem. Telefonum elimde çalıyor.

Birkaç gündür yalnız olduğunu söylemiştim.

Telefonuma vurgulu bir bakış atıyorum, gözlerim kocaman, sanki o da görebilecekmiş gibi. *Onlara yaklaşamazsın'a* ne oldu? O haklıydı. Bütün bunlar hiçbir yere gitmiyor.

Nefret sikişi dikkat dağıtıcıydı ama bugünlerde kafamda yer kaplayan yeni bir anım var: Alexei futboldan sonra arabada giderken Luca'ya nasıl yardım edeceğini bilmediğini itiraf ediyor.

Bugün ofisime bir buket daha geldi. *Korunga ajitasyonu*. Dürüst olmak gerekirse, rahatladım. İhtiyacım olan son şey onun benim yüzümden kendini kaybetmesi. Duygu yok, bağlılık yok, karışıklık yok. Böyle anlaşıştık ve en kolayı da bu.

Maria mutfakta sesler çıkarıyor, çekmeceleri açıyor ve fırını çalıştırıyor. "O kadar uzun sürmez," diye sesleniyor bana. "Alexei senin protein barlarıyla hayatta kalabildiğini söyledi."

Ben ölecek kadar çok yedikten sonra Maria, korkunç kocam evde yokken evde serbestçe dolaşan tavşanlarla ön odada oturmakta ısrar ediyor.

"Dünyadaki en tatlı bebek kim?" Maria Stefan'ın başını okşuyor ve Stefan gözleri kapalı bir şekilde yatıyor. "Sensin." Kucağımda oturan Damon'a bakıyor. "Ve sen de öylesin." Gözlerime bakıyor ve gülümsüyor. "Alexei bütün hafta bu koca evde tek başına kaldığın için senin için endişelendi."

Homurdanma isteğimi bastırdım. Hayır, homurdanmıyordu. "Belki de evi ateşe vereceğimden endişelenmiştir."

Bana garip bir bakış attı. Bu sevgi dolu bir eşin söyleyeceği türden bir şey değil.

"Yemeklerimden," diye ekliyorum. "Ben berbat bir aşçıyım." Aklıma bir şey geliyor, mükemmel bir dikkat dağıtıcı. "Çevirmeme yardım edebileceğini umduğum bir şey var. Nasıl heceleyeceğimi bilmiyorum. *Gniloy kluben*?"

Kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Tekrar söyler misin?"

Tekrar ediyorum. Bunun varyasyonlarını yüzlerce kez Google'da aradım ama bulamadım.

o.

Farkına varmadan önce uzun bir süre gözlerini kısıyor. "Oh. Çürük yumru."

Doğru duymuş olamazdım. "Özür dilerim Maria, tekrar edebilir misin? Sanki *çürük yumru* dediniz."

"Evet. Çürük yumru."

Onu öldüreceğim.

"*Kirli, çürümüş yumrular*" diye ekliyor. "Annem ve babam çiftçiydi ve domuzlara artıkları ve çürümüş her şeyi yedirirlerdi ama bazen şalgamlara kötücül bir küf bulaşırdı. Küf tehlikelidir. Çok ölümcüldür. Bu çürüyen şalgamlara dikkat etmelisiniz çünkü domuzlar onları yerse çok hastalanırlar. Ayrıca oldukça kötü kokarlar." Burnu kırışıyor. "Bütün kasaba kokar."

Pis, kokuşmuş, çürümüş şalgam mı? Şok içinde ağzım açık kalıyor ve gülsem mi çılgılık mı atsam bilemiyorum.

"Hayvanların hastalanması pahalıya mal oluyor," diye ekliyor.

"Tabii ki." Gülme, Georgia. "Bir veteriner çağırmanız gerekecek."

Volkov bana pis, çürümüş, domuzlara bile yedirmeyeceğin çürük şalgam diyordu. Hakkını vermeliyim, etkilendim,

ve çok ama çok eğlendim.

Ama yine de ondan intikamımı alacağım.

Başını bana doğru eğiyor. "Neden sordun?"

"Haberlerde duyduğum bir şey." Onu geri getireceğim ama ispiyonlamayacağım. Bakışlarım onun getirdiği çantaya kayıyor. "Çantada ne var?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Elini uzatıp bir fotoğraf albümü çıkardı. "Alexei'nin büyürken çekilmiş fotoğraflarını getirdim."

Kalbim kalkıyor. Tanrım, umarım çirkin bir çocuktur da onunla acımasızca alay edebilirim.

Maria kitabı çevirip açıyor ve ilk sayfada bacakları ve kolları kıvrık, kocaman gözlü, tombul mu tombul bir bebek var. Küçük mavi bir tişört ve pantolon giyiyor ve kameraya huysuz huysuz bakıyor.

"Aman Tanrım." Eğilip daha yakından bakıyorum, eriyorum. "Bu çatık kaşları nerede görsem tanırım. Çok sevimli. Kaç yaşında burada, bir yıl falan mı?"

"Dört ay," diyor ciddiyetle.

"Aman Tanrım." Gözlerim yuvalarından fırladı. "Çok büyük."

"Biliyorum." Kendini sallamadan önce fotoğrafa bakıyor. "Tek yaptığı yemek yemekti. Hep yiyordu. Kendime bir an bile ayıramazdım." Fotoğrafa şefkatle bakmadan önce gülüyor ve göğsümün ortasına küçük bir duygu çınlaması yerleşiyor. "Yeni bir bebek sahibi olmak zor ama o günleri özleyorum."

Bir sonraki sayfada, çıplak bebek Alexei'nin bir yatakta yüzüstü uzanmış, kameraya sakızlı bir gülümseme verdiği bir fotoğraf var.

"Hah." Telefonumu çıkardım. "Bunu kaydetmeliyim ki daha sonra onunla dalga geçebileyim."

Ben bir fotoğraf çekip ona gönderirken Maria gülüyor. Telefonu yanıtlarıyla uğuldamaya başlıyor ama ben susturup albüme dönüyorum. Maria'nın yorumlarına gülerken biraz göz gezdiriyorum ve neredeyse bitirdiğimde ayağa kalkıyor.

"Nikita'ya beni alması için mesaj atacağım."

O odadan çıkıyor ve ben sayfaları çevirmeye devam ediyorum.

Kitabın son sayfasında bir şey gözüme çarpıyor. Alexei'nin NHL'ye ilk başladığında seçildiği takım olan Montreal formasıyla çekilmiş bir fotoğrafı. Bunun arkasında da bir fotoğraf var. Köşenin dışarı baktığını görebiliyorum.

Plastik koruyucu kapağı yukarı çekiyorum ama fotoğrafı kaydırarak çıkardığımda neredeyse kitabı düşürüyordum.

Daha genç bir Aleksey, belki yirmili yaşlarının başında, ve yaklaşık aynı yaşlarda çok küçük sarışın bir kadının resmi. Kadının gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle oturduğu ve adamın ciddi ve asık suratla arkasında durduğu o sert stüdyo portrelerinden biri.

Alexei ve Emma sizi evliliklerini kutlamaya davet ediyor.

Davetiyeye bakıyorum, okuyorum ve tekrar okuyorum. Evli miydi?

Jamie Streicher ve Pippa Hartley'nin düğününe gitmedi. Hayden ve Darcy ile çiftte randevuda, düğünlere gitmediğini söyledi.

Bu yüzden mi?

Fotoğraftaki kadını inceliyorum. Emma. Sarışın, ufak tefek, zayıf. Yani bu onun tipi. Boğazım düğümleniyor.

"Oh."

Maria'nın şaşkın bir ifadeyle yanımda durduğunu görünce irkiliyorum.

"Bunun orada olduğunu unutmuşum," diyor

sessizce. "Evli miydi?"

"Yeni nişanlandım." Beni endişeyle izliyor. "Bilmiyordun."

Reddedilmenin keskin acısı boğazımda düğümleniyor. Neden umursadığımı bilmiyorum. Bunun gerçek olmadığını biliyorum.

"Ciddi bir şey değildi," diyor Maria ve ben de ona inanmayan bir bakış atıp alaycı bir gülümsemeyle düğün davetiyesini işaret ediyorum. İç geçiriyor. "Seninle olduğu gibi değildi."

Tam bir saçmalık mı? Bir iş anlaşması mı? Eminim değildir.

"Sakladım çünkü aralarını düzeltereklerinden emin değildim, sonra da unuttum." Bana nazıkçe gülümsemeden önce bir an için üzgün görünüyor.

"Georgia, seninleyken çok farklı. Bu yıllar önceydi."

"Onlara ne oldu?" Neden sorduğumu bile bilmiyorum. Umurumda da değil. Bilmek de istemiyorum.

Dudaklarını birbirine bastırarak mırıldanıyor. "Bunu sana Alexei söyleyecek."

Bunu ona sormaktansa ölmeyi tercih ederim. Bunun yerine ona sıkı bir gülümseme veriyorum, fotoğraf albümünü kapatıyorum ve konuyu değiştiriyorum, Maria'ya çiçekçi dükkânını, en sevdiği çiçekleri soruyorum, Nikita onu almaya gelene kadar onu konuşturuyorum. Kapıya gelip merhaba diyor, arabamın nasıl olduğunu soruyor ve gittiklerinde geldikleri için teşekkür edip ikisine de sarılarak vedalaşıyorum.

Tüm bu süre boyunca aklım o düğün davetiyesine ve benim tepkime gidip geldi. Evliliğimiz bir iş anlaşması. O öpücük

Havaalanı göstermelikti ve beni sinirlendirmek ve otel odasındaki şeyler için benden öç almak için bir yoldu. Yardım gecesinde takılmamız onun için bir güç gösterisiydi çünkü onu kiskandırmıştım.

Bunların hiçbiri gerçek değil ve yine de onun başka biriyle evlenmesi fikrinin göğsümde yarattığı keskin ve çirkin sızı beni endişelendiriyor.

BÖLÜM 46

GÜRCİSTAN

Yarın sabah bir market teslimatı olacak, diye mesaj atıyor Alexei, maçtan sonra arabamda oturup çekiciyi beklerken ve telefonumda maçın özetlerini izlerken. Svetta bununla ilgilenecek.

Baş parmağımı kaldırarak cevap veriyorum.

Nişanlıydı. Kalbi kırılmış mıydı? Hala onu düşünüyor mu?

Spor salonumun penceresini açık bırakmışım. Kapatabilir misin? Bir dakika sonra,

Lütfen.

Eve gidince kontrol ederim.

Evde misin? Hâlâ futbol antrenmanında mısın? Dışarıda, arabamda oturuyorum.

Yazan noktalar beliriyor, kayboluyor ve tekrar beliriyor. Peki neden arabanızda oturuyorsunuz, Doktor?

Kıtanın öbür ucundan sesindeki onaylamamayı duyabiliyorum. Bir şey söylememeliyim, bu sadece onu kızdırır.

Yine de onu kızdırmak hoşuma gidiyor.

Doktor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ses tonunu duyabiliyor, aldığı derin, bıkkın nefesi ve burun kemiğini ovuşturuşunu hayal edebiliyorum.

Sakın bana o lanet arabanın yine bozulduğunu söyleme. Tamam. Söylemem.

Kapılarınızı kilitleyin ve yerinizi benimle paylaşın. Hemen şimdi. Kontrol ederek mesaj atıyorum.

Yemin ederim Georgia, eğer yerini söylemezsen ailemi ararım ve hemen gelirler.

Ugh. Hiç eğlenceli değil. İyi huylarım balon gibi patlıyor. Onlar da ortaya çıkabilirdi, çünkü böyle bir türdürler. *Yapma bunu. Tabii ki kapılarım kilitli.*

Paylaşın. Sizin. Konum.

Gözlerimi deviriyorum ama dediğini yapıyorum.

Güzel. Teşekkür ederim.

Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyorum, ama içimden bir ses ona şöyle diyor

Teşekkür ederim. Eminim zorla çıkarmıştır.

Aracının oraya varmasına ne kadar var? Alexei mesaj atıyor.

Emin değilim. Çekicinin birkaç saat içinde gelebileceğini söylediler. Elimde telefonum çalmaya başladı.

"Sorun değil-" diye başlıyorum.

"Biraz *saat* mi? Seni götüreceğim."

"Sorun değil. Zaten arabamı gece boyunca burada bırakamam. Geri dönecek bir şey olmaz."

"Sadece umut edebiliriz," diye mırıldanıyor ve ben homurdanıyorum.

"Senin için yolda bir araba var."

"Alexei." Ses tonum keskin. İnsanların beni dahil etmeden böyle kararlar almasından nefret ediyorum.

"Araba on dakika içinde orada olacak. Bir çekici ayarlıyorum. Daha hızlı bir tane."

"Çok kontrolcüsün," diyorum ona, ama sözlerim hiç sıcak değil. "Georgia, karımın karanlıkta arabasında tek başına oturmasına izin vermeyeceğim."

Karımın sözleri içimde elektrik gibi yayılıyor. Onunla bu şekilde oynamaya devam etme isteği duyuyorum, ama sonra düğün davetiyesini düşünüyorum ve tüm eğlencem kaçıyor.

"Araba neye benziyor?" O da marka ve modeli sayar.

"Tamam. Teşekkür ederim. Ben bakarım. Hoşça kalın."

"Bekle. O gelene kadar telefonda kal."

"Onun yerini ve benim yerimi görebiliyorsun, değil mi?"

"Sadece ..." Ağır bir nefes verdi. "Benimle telefonda kal ve tartışma." Sesinde bir şey var, küçük bir yumuşaklık kırıntısı, beni duraklatıyor.

"Tamam."

Bir duraklama daha. "Teşekkür ederim."

"Vay canına." Ağzım tekrar kıvrıldı. "Bir gecede iki *teşekkür*. Kafanı falan mı çarptın Volkov?"

Düşünmeden söylüyorum. Zihnimde, bu gece oyunu sırasında aldığı sert darbeyi görüyorum ve midemde bir endişe yumağı düğümleniyor.

Alçak sesle, eğlenerek bir ses çıkarıyor. "*Teşekkür* edebilirim." Neredeyse rahat hissettiren bir sessizlik oluyor. "Bu gece iyi maçı," diyorum nedense.

"Gördün mü?"

"Skoru kontrol ettim." Ve normalde uzak durmama rağmen birkaç özeti izledim.

"Çaylak iyi iş çıkardı."

"Sen de öyle." Bir asist yaptı.

"Gerçek bir iltifat mı? Belki sen de kafanı vurmuşsundur."

Kendimi tutamadan güldüm. Bu konuşma bizim için yeni bir şeye dönüştü.

Yine de durmak istemiyorum.

"Bu hafta iyi misin?" diye soruyor. "Evde yalnız mısınız?"

"Tabii ki."

"Ailemden gelip kalmalarını isteyebilirim."

"Yapma bunu. Yarın evde olacaksın. Ve olmasan bile, ben iyi olacağım."

"Bir dahaki sefere yani."

"Onları söndürmek istemiyorum."

"Yapmazsın. Onlar seni seviyor."

Kalbim parlıyor. Bağlanmamaya ne oldu? Sanırım ailelerimiz birbirini zaten tanırken bunun bir anlamı yok.

"Ben de onları seviyorum." Maria'nın Nikita'yla nasıl dalga geçtiğini düşünerek gülümsüyorum. "Komik ve kibarlar. Her nasılsa bu senin gözünden kaçmış."

Kısık bir kahkaha atıyor. "Evet, evet." "Her neyse, nerede uyuyacaklar?"

"Sanırım benim odamda uyumak zorundasın."

Onun yatağında uyuma, kokusunu içime çekme düşüncesi beni tahrik ediyor.

"Uyurgezer misin?"

Gecenin bir yarısı onun yatağında uyandığımı ve üç gün üst üste aynı otel odasını paylaştıktan sonra havaalanındaki kendini beğenmiş, küçümseyici ifadesini hatırladıkça yüzüme kan hücum ediyor. "Hayır. Tabii ki hayır." Yutkunuyorum. "Alexei?"

"Mmm?"

"Yolda bir otel odasını paylaştığımızda."

Bekliyor. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. "Ben ne yaptım?"

Başka bir vuruş. "Beni kucakladın."

Sinir sistemimi dehşet kaplıyor, ardından aşağılanma geliyor.

"Neden streslisin?" diye soruyor.

"Affedersiniz?"

"İnsanların stresli olduklarında uyurgezer olduklarını okumuştum." "*Okudun* mu?"

Tereddüt ediyor. "Artık takılmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Gecenin bir yarısı yatağıma gizlice girmeni istemiyorum."

Göğsümdeki aşağılanma duygusu daha da alevleniyor. "*Yatağına gizlice girmiyordum-*" Başımı sallıyorum. "Ne yap biliyor musun? Kapını kilitle. Bu her şeyi çözer."

Onun tarifine uyan bir araba benimkinin yanına yanaştı.

"Aracım geldi."

"Benimle telefonda kal."

İçgüdülerim, o ya da başka bir erkek bir şey talep ettiğinde her zaman olduğu gibi *hayır* demek yönünde ama geri arayacağından ya da daha kötüsü şoförü arayacağından şüpheleniyorum.

Ve çok ama çok derinlerde, asla yüksek sesle itiraf edemeyeceğim bir yerde, onunla konuşmaya devam etmek istiyorum. Arabamdan iniyorum, kilitliyorum ve diğer arabanın yolcu kapısını açıyorum.

"Alexei için mi?" diye onaylıyor şoför.

"Benim hesabımda" diyor kulağıma.

"Evet, Alexei için," diyorum şoföre. Kapıyı kapattım ve arabamı karanlık otoparkta yalnız bırakarak uzaklaştı.

Öğleden sonra yaşadığım bir anı aklıma geldi. "*Çiçekler için teşekkür etmeyi* unuttum."

Ofisime teslim edildi, vazoda parlak pembe bir buket, herkesin görmesi için masamın üzerinde duruyordu. İş ve futbol arasında aceleyle eve döndüğümde kitabım *Gladiolalar* diyordu. *Hazır silahlanmışlar*. Onları düşündüğümde gülümsemeye devam ediyorum.

"Sana çiçek göndermem bunu daha gerçekçi gösterecek."

"Doğru. Evet." Bu yüzden gönderdiğini düşündüm. Gösteriş için. Aramızda hiçbir şey değişmedi. "İyi fikir."

Sessizce oturuyoruz ve ben yine onun nişanını düşünüyorum ama konuyu açmanın incelikli bir yolu yok. Sonunda şoför eve yanaştı.

"Artık evdeyim."

"İçeride mi?"

"Mhm."

"Kapı kilitli mi?"

"Evet."

"Güzel."

A r a m ı z d a sessizlik uzanıyor. "İyi geceler." Boğazımı temizliyorum. "Ve teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Telefonu kapattık ve yatmaya hazırlanmadan önce tavşanlarla oynadım, bu gece buzda aldığı darbeyi düşündüm.

İşte bu yüzden tekrarları izlemiyorum, insanların incinmesini izlemeye dayanamıyorum.

İnsanlar değil, diye fısıldıyor beynim karanlıkta uzanırken. *Sadece o.*

Ertesi sabah, daha gözlerim açılmadan, temiz, erkeksi bir kokuyu içime çekiyorum. Serin, yumuşak çarşaflar çıplak bacaklarımı okşuyor. Tam bir sessizlik - odanın etrafında tavşanların gıcırtiları ya da hışırtıları yok. Gözlerim hâlâ kapalı, elimi yatağın üzerinde gezdiriyorum. Bazen zıplıyorlar ve gece boyunca bana sarılıyorlar.

Avucum yorganın üzerinde kayıyor ama bu benim yorganım değil.

Gözlerimi açtım. Odamda değilim. *Alexei'nin odasındayım.*

Gecenin bir yarısı yatağıma gizlice girmeni istemiyorum. Aman Tanrım. Nabzım hızlandı. Yine mi?

Neden streslisin? diye sordu ve ben de onun sakatlandığı anları düşündüm. İki yıl önceki büyük sakatlık gibi onu sakatlanırken gördüğüm tüm zamanları düşündüm ve içimi bir bulantı kapladı. Deplasman yolculuğu sırasında maçları izledim. Sakatlandığını gördüm ve akşamları belli ki ona bir mıknaş gibi yapıştım.

İçimde bir batma hissi toplanıyor.
Neden uyurgezer olduğumu
biliyorum.

BÖLÜM 47

ALEXEI

BİRKAÇ AKŞAM SONRA, yatağıma uzanmış, diğer elim acıyla zonklarken telefonumda gezinmeye çalışıyorum. Bu gece maç sırasında bir pakı yakaladım ve parmağımı kırdım.

Bu hayran hesabı Georgia'nın ayak bileklerinde büyük siyah fiyonkları olan topuklu ayakkabıları giydiği bir fotoğraf paylaştı.

Dr. Georgia, lütfen üzerime çıkın, diyor bir yorum ve içimde garip bir sahiplenme ve eğlence karışımı bir his beliriyor.

Neden bu hesapta gezinip durduğumu, sanki bir sınav olacakmış gibi fotoğrafları incelediğimi bilmiyorum. Telefonu yere bırakıp yatağımanın başucundaki ibuprofen şişesine uzanıyorum ama açmaya çalıştığımda elim fena halde acıyor ve kısık bir inilti çıkarıyorum.

Kapı pat diye açıldı ve doktor bana ters ters baktı.

"Sen burada bebek gibi davranırken ben nasıl uyuyacağım?"

Ellerini kalçalarına koymadan önce kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sonra tekrar kavuşturuyor. Gözleri vahşi, çılgın ve yanaklarında sevimli bir pembe renk yükseliyor. Aramızdaki enerji çatırdıyor.

"Uyuyamıyorum." Ellerini havaya kaldırıyor. "Çok fazla gürültü yapıyorsun."

Gözlerim onun ağzına kaydı. "Küçük bir ses çıkardım."

Bakışları elime takılıyor. "Parmağını kırmışsın." Sesi tuhaf geliyor. Mutsuz. Hoşuma gitmiyor. "Bunun için bir şey aldın mı? En azından her dört saatte bir iltihap giderici alman gerekiyor. Buz torban nerede?" Elime bakıp kaşlarını çatıyor. "Neden atelin

böyle berbat mı etti? Kim yaptı bunu?" Yanıma geldi, yatağa yanıma oturdu ve elimi tuttu.

"Mei atel yaptıktan sonra çıkardım. Çok sıkıydı."

Bana sinirli bir bakış atıyor ve ateli dikkatle çıkarıyor. "Düzgün iyileşebilmesi için sıkı olması gerekiyor." Bakışları bende, gözlüklerimde kalıyor.

"Beni özledin mi, Cehennem Ateşi?"

"Azıcık bile değil." Bakışlarını elime kaydırıyor. "Berbat görünüyorsun."

"Geldiğin yerde bu bir iltifat değil mi?"

Ağzının kenarında küçük bir seğirme oluyor ve tekrar gözlüklerime bakıyor. "Gerçekten LASIK yaptırmalısın."

"LASIK beni korkutuyor," diye itiraf ediyorum. "Gözümün yakınında lazer istemiyorum." "Aman Tanrım." Gözlerini deviriyor. "Sen bir bebedirsin."

Menekşe parfümünün kokusunu tekrar alabiliyorum. "Bu gece çalışıyor muydun?"

Başını sallıyor, gözleri atelimde. Havaalanını düşünmemeye çalışarak ağzına bakıyorum.

Artık öpüşmek yok. Bu iyi bir kural, özellikle de böyle sürekli onu düşünürken.

"Sana bir sorum var, Hellfire."

Bir *mmm?* sesi çıkarıyor, hala atelim üzerinde çalışıyor, konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor. Beni okşayan parmaklarından kollarıma dikenler batıyor ve yatakta yanımda oturduğu yerden vücut ısını hissedebiliyorum.

"Neden evlenmek istemedin?"

Gözleri benimkilere kayıyor, şaşkın ve temkinli.

Yolculuk boyunca bu soru beni rahatsız etti. Neden evlenmek istemediğimi biliyorum çünkü kimseye ihtiyacım yok. Hokeyim var, takım arkadaşlarım var, ailem var ve hayatımı olduğu gibi seviyorum. Yapacağım son şey hayatıma birini sokup sonra da onu terk etmek. Tüm zaman boyunca tek taraflı olması için.

Georgia onun için deli olan birini bulabilir. Her ne kadar nefret etsem de, o Dr. Handjob denen adam ona gözlerinde yıldızlarla bakıyordu. Takımdaki erkeklerin yarısının dili tutuldu ve onun yanında gerginleştiler. Onunla evlenmekten mutlu olacak erkek sayısı hiç de az değil.

"Kariyerimden vazgeçmek istemiyorum," diyor basitçe.

Yüzümü buruşturdum. "Neden kariyerinden vazgeçmek zorunda kalasın ki?" "Erkekler ve kadınlar arasında işler böyle yürür."

"Hayır, değil."

Bana neden bahsettiğimi bilmiyormuşum gibi bakıyor.

"Çalışmaya başladığımda ne gördüm biliyor musunuz? İki doktor evleniyor, kadın doğum iznine ayrılıyor ve bir daha geri dönmüyordu. Ya da bir süre çalışırdı ama bir yıl boyunca dışarıda kaldığında bu çok zor olurdu. Adamın kariyerindeki her ilerleme aralarındaki farkı açıyor ve kadının arayı kapatmasını zorlaştırıyor ve sonunda kadın havlu atıyor. Bunu sayılamayacak kadar çok gördüm, Alexei. Çocukların birincil bakıcısı, kariyeri zarar gören kişidir ve bu her zaman kadındır."

"O yüzden başka bir doktorla evlenme." Bir gün gerçekten evleneceğini düşününce içime çirkin bir bıçak saplanıyor. Birinden çocuk sahibi olmasını.

"Sadece doktorlar değil. Çoğu erkek. Kendine bir baksana. Programın çok saçma. Yılın yarısında seyahat ediyorsun. Karın çalışmak istese ailene bakmak için emekli olur muydun?"

Emekli olmaya hazır olduğumu hayal bile edemiyorum. Eğer bir hokey oyuncusu değilsem, ben kimim? Hokey benim her şeyim.

"Mirasın için nefret etmediğin biriyle evlenebilirdin," diyorum onun yerine. "Dr. Handjob'iniz anında evet derdi."

Bu fikirden nefret ediyorum.

"Sonunda onun için bir anlamı olacaktı." Kendi kendine kaşlarını çatıyor. "Birini asla böyle yönlendiremem."

Atele bakıyorum. İçimdeki o uyarı hissi geri geldi. İşte bu yüzden onu düşünemem. O da beni düşünmüyor.

"İşte böyle." Elimi yere bırakıp ayağa kalkıyor, vücut ısını kaybettiğinden yan tarafım soğuyor. "Kımıldama."

Gidiyor ve elinde bir buz torbasıyla geri dönüyor.

"On beş dakika açık, on beş dakika kapalı," diyor bana kendimi tuhaf hissettiren sert bir sesle. İcabına bakılmış ya da öyle bir şey. Gözleri parlıyor. "Doktorun emri."

Tekrar kapıya yöneldiğinde "Haklıymışsın," diyorum. Onu burada tutmak, konuşturmak için içimde sinir bozucu bir arzu var. "Walker'ın ödünün bokuna karışması konusunda."

Kapının pervazına yaslanmış, şaşırmamış.

Ailesiyle tanıştığımdan beri bunu düşünüyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Çocuk ve ben tamamen zıt kutuplarız. Neden bilmiyorum Ward

bizi eşleştirdi. Çaylak Miller ya da Owens gibi biriyle daha iyi olurdu.

"Nereden biliyorsun?"

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tıp fakóltesi. Herkes zeki çocuktur. Herkes onu sever ve çok çalışır. Herkes en az senin kadar çok istiyor. Bu yepyeni bir rekabet seviyesiydi."

Kulağa NHL gibi geliyor. "Bununla nasıl başa çıktın? Belki çaylağa yardımcı olacak bir şeyler öğrenebilirim."

Ama en önemlisi, onun hakkında öğrendiğim her yeni bilgiye bağımlı hale geliyorum. O güzel dudakları sanki bir sırrı varmış gibi köşelerinden yukarı kalkıyor ve bu ilgi sarmalı dönüyor.

"Beni hafife alsınlar diye gülünç topuklu ayakkabılar giydim, sonra eve gidip masamda uyuyana kadar çalıştım."

"Demek pislikleri böyle ayıklıyorsun, ha?" Boğazımı temizliyorum. "Ayakkabılar mı?"

Çok geç olana kadar ne söylediğimi fark etmiyorum.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Evet. Pislikleri bu şekilde ayıklıyorum. Özellikle de bana aptal ya da beceriksiz diyenler."

Göğsümün derinliklerinde, pişmanlık sertçe çekiyor. O grupta olmaktan nefret ediyorum.

"Senin aptal olduğunu hiç düşünmemiştim." Ne kadar yanıldığım için kendimden nefret ediyorum. Onun en kötü olduğuna ne kadar çabuk inanmışım. "Kanada'da tıp fakóltesine girmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Yine de gözlerinde hâlâ acı var. "Sadece beceriksiz mi?"

Ona gerçeği söylemem gereken yer burası - ondan etkilendiğimi ama bana eski sevgilimi hatırlattığını. Benim ümitsiz vaka olduğumu düşündüğünü ve insanların zayıf noktalarını görmesinden nefret ettiğimi.

"Özür dilerim," diyorum onun yerine, sıkı bir nefes alıp gözlerini tutarak. "Böyle bir pislik olmamalıydım."

Aşağı bakıyor, tırnaklarını inceliyor. Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

"Sorun değil Volkov. İşleri ilginç kılıyor. Ayrıca, sınıf birincisi olarak mezun oldum." Ağzı kıvrıldı. "Muhtemelen inadına, dürüst olmak gerekirse."

Eğlenen bir ses çıkardım. "Aferin kızıma."

Gözlerinde bir şey parlıyor ve ben de bunu kütüphanede söylediğim zamanı hatırlıyorum.

Göz göze geliyoruz ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Fayda hakkında mı düşünüyorsun, Hellfire?"

Çenesini kaldırıyor, kanımın daha da hızlanmasına neden olan meydan okuyan bir hareket. "Hayır. Bir kere bile."

Etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor. İçimde keskin, çatırdayan bir arzu dolaşıyor. Ondan etkilenmemeye çalışmak işe yaramıyor.

"Yatağım senin gibi kokuyor," diyorum, çünkü onu kışkırtmaktan kendimi alamıyorum.

Başta hayal gördüğümü sandım ama hayır, sadece o sarhoş edici menekşe kokusunu burnumdan atamadığım için değil. Çarşaf larım gerçekten onun gibi kokuyor.

Boğazı çalışıyor, kendine güveni sarsılıyor. "Tuhaf. Nedenini bilmiyorum."

Ben hasta bir piçim, çünkü onun rahatsızlığını eğlenceli buluyorum.

"Nedenini bilmiyor musun?"

"Belki Svetta farklı bir sabun kullanmıştır."

"Uyurgezer olduğun biliniyor ve hizmetçimi mi suçluyorsun?" "Ben *bilinen* bir uyurgezer değilim. Sadece sen biliyorsun. Ve Jordan."

Onun hakkında bu kadar kişisel bir şey bilmemden hoşlanmamam gerekirdi ama hoşlanıyorum. "Neden uyurgezerlik yapıyorsun, Hellfire?"

"Bilmiyorum," diyor sıkıntıyla, gitmeden önce, kendi odasına geri dönüyor.

"Yalancı," diye mırıldandım kendi kendime.

Biliyor ama bana söylemiyor. Kararlılığım sivri bir kenar gibi takılıyor. Öğreneceğim.

Karım hakkında daha fazla şey öğrenmek, oynamayı bırakamadığım tehlikeli bir oyun.

Gecenin bir yarısı, yatak odamın kapısının açılmasıyla uyandım.

"Cehennem ateşi mi?" Karanlıkta gözlerimi kısarak mırıldandım.

Yatak alçalıyor ve o güzel menekşe kokusunu bir kez daha içime çekiyorum. Yanıma sokuluyor, sıcak kıvrımları önüme yaslanıyor, saçları kolumda.

Onu yatağına götürmeliyim ama muhtemelen otel odasındaki gibi hemen geri gelecektir. Onun yerine orada uzanıp yumuşak nefes alışını dinliyorum.

Bana bu şekilde sarılması çok hoş. Belki de sarılmayı düşündüğüm kadar önemsemiyordumdur.

Bu gece bana anlattıklarını düşünüyorum. Tıp fakültesinde çok çalıştığını. Çaylakla beni cesaretlendiriyor. Eminim futbolda kızlara yardım ediyordur.

bu tür şeylerle de. Ona nasıl baktıklarını gördüm, sanki büyüyünce onun gibi olmak istiyorlardı.

Hayranlık göğsümün ortasında büyüyor. Keşke onun bu büyüleyici, büyüleyici yanını hiç görmemiş olsaydım.

Karıma karşı hissetmeye başladığım bu duygular? Onlar gitmiyor.

BÖLÜM 48

GÜRCİSTAN

ERTESİ **SABAH**, Alexei'nin sıcak, sert göğsüne gömülmüş olarak uyanıyorum, yumuşak çarşafı tenime değiyor, kokusu burnuma geliyor ve ereksiyonunun kalın başı kıçıma bastırıyor.

İhtiyaç bacaklarımın arasında toplanıyor ama görmezden geliyorum. "Yine yaptım, değil mi?"

Yaralandı. O yaralandıktan sonra hep uyurgezer oluyorum ama nedenini düşünmek istemiyorum.

Yuvarlanıyor, geriniyor ve kütüphanede boşalırken çıkardığı sese çok benzeyen bir inilti çıkarıyor. Kadınlık organlarım titriyor. Sabahın ilk saatlerinde iğrenç derecede seksi görünüyor, saçları dağınık ve gözleri uykulu. O geniş, oyulmuş göğüs. Saçlarının izi boxer'ının içinde.

"Seni öpmem için bana yalvardın."

İçimde bir alarm ateşi yanıyor ve doğrulup yüz ifadesini şaşkınlıkla inceliyorum. "Hayır, ben yapmadım."

Tanrım, öyle olmaması için dua ediyorum.

"Söyledin. Benim öpüşme kralı olduğumu ve bir tane daha için her şeyi yapacağını söylemiştin."

Gülüşüm yumuşak ve rahatlamış. Benimle taşak geçiyor. Yatağından kayarak çıkıyorum. "Gerçekçi ol, Volkov."

Neredeyse kapıya varmıştım, bacaklarım ve kığım onun bakışlarıyla karıncalanıyordu ki beni durduran bir şey söyledi.

"Benim yatağımda uyumaya başlamalısın."

Kafamdaki her beyin hücresi patlıyor. "Şaka yapıyor olmalısın." Yine benimle dalga geçiyor. Dalga geçiyor olmalı.

Omuz silkiyor. "Nasıl olsa kendini burada buluyorsun."

Boğuk bir kahkaha attım. "Rüyanda görürsün."

"Benim rüyalarım değil." Ağzı zalim bir sırıtışla eğiliyor, sanki aklımı okuyabiliyor ve son zamanlarda onu kaç kez düşündüğümü sayabiliyor.

"Kilitli bir tabutta uyumayı tercih ederim."

İçinden alçak sesle, şaşkın bir huff sesi çıkar. "Peki. Ama bunu bir daha yaparsan, yatağından kurtulurum."

O öğleden sonra hastaneden bana mor bir orkide geldi. Kartta *sevişme kralından* yazıyordu. Boş bir dakikam olduğu anda aceleyle ofisime gidiyor ve dizüstü bilgisayar çantamda getirmeye başladığım kitabı karıştırıyorum.

Mor orkideler-Saygı ve hayranlık.

Bu yüzden bana beceriksiz dediği için özür diledi ve bunu yaparken gerçekten samimi ve pişman görünüyordu. Çaylak konusunda tavsiyemi dinledi. Nefret sikişimiz hayatımda yaşadığım en ateşli şeydi ve uzayda yüzen ölü bir toz zerresi olana kadar bunu düşünüyor olacağım.

Ne olmuş yani?

Bakışlarım pencereden dışarı, yakışıklı yüzünde kararlı bir ifadeyle pateninin ortasında, arenadan sarkan pankartına kayıyor. Sırf iyi bir şey yaptı ve özür diledi diye bu adama karşı yumuşamayacağım. Alexei Volkov hâlâ kendini ön planda tutan bir adam. Yaptığımız şey gerçek değil. Bu çiçekler bile göstermelik, anlamları ise oynadığı hastalıklı bir oyun. Bu bir güç meselesi.

İkimiz de aslında evlenmek istemiyoruz ve ben bunu unutmayacağım.

o.

BÖLÜM 49

GÜRCİSTAN

"BENİ ISIRMA," diye uyarıyor Alexei, birkaç gün sonra iş çıkışı mutfığa girdiğimde. Diğer odada televizyonda bir maç var, o yüzden beni fark etmedi. "Benim hakkımda söylediği hiçbir şeye inanma."

Adanın etrafına bakıyorum. Tavşanlar yerde, özenle doğranmış iki tabak sebzeyi mideye indiriyorlar. Alexei onların arasına çömelmiş, güçlü eliyle Damon'ın tüylerini okşuyor. Evlilik yüzüğü parlıyor ve benim aptal, aptal küçük kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor.

"Merhaba."

Ayağa kalkmadan önce kıpırdamadan duruyor ve sanki tavşanlarımla konuşmuyormuş gibi kolunu göğsünde kavuşturuyor. "Merhaba."

"Ne yapıyorsun?"

"Tümör olup olmadığını kontrol ediyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Futbol için hazırlanmam gerekiyor ama onu kızdırmadan kendimi oradan uzaklaştırmamın imkânı yok. "Damon'ı okşuyormuşsun gibi görünüyordu."

"İblis, daha çok. Saatlerdir yoksun." Omuz silkiyor. "İlgiye ihtiyaçları var."

"Svetta gün boyunca onlara tonlarca ilgi gösteriyor." Göğsümde pırıl pırıl, köpüklü bir his patlıyor. Onunla dalga geçmek uyuşturucu gibi. "Bence onlardan hoşlanıyorsun."

"Etmiyorum. Onlardan nefret ediyorum. Kokuyorlar."

"Mhm. O havuçları jülyen mi doğradın? Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Ben sadece hokey oynamıyorum. Yemek yapabilirim."

Tezgâhın üzerindeki şefin bıçak bloğunu ilk kez fark ediyorum. Tavandaki raftan sarkan profesyonel kalitede tencere ve tavalar.

Geçen gece eve geç geldiğimde burası inanılmaz kokuyordu, domates ve fesleğen gibi. Sanki biri yemek yapıyormuş gibi.

Onu. Svetta değil. Alexei yemek yapıyor. Bu neden sıcak? Bu sıcak olmamalı. "Kanıtla," diyorum kaşlarımı kaldırarak, ona inandığım halde.

Bakışları meydan okuyarak keskinleşiyor. "Bir dahaki sefere işten makul bir saatte çıkarsan, çıkarım."

Midem bulanıyor. Birlikte bir yemek mi? Zorlama olmadan ve gösteriş için değil? Asla yapmayız.

Telefonum çaldığında, keskin ve esprili bir şeyler düşünmeye çalışarak bakışlarını tutuyorum.

Ekrandaki hatırlatma ile kalbim duracak gibi oluyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum.

Kaşlarını çatarak doğruldu. "Ne?"

"İş yemeğim var." Zihnim yarışmaya başladı. "Programa katmaya çalıştığımız bir nörolog var." Aylardır Dr. Emilio Reyes ile bir ziyaret ayarlamaya çalışıyoruz. "Bunu ajandamda nasıl gözden kaçırdım bilmiyorum."

"Sorun nedir?"

"Futbol maçım var." Mikrodalga'nın üstündeki saate bakıyorum. "Çifte rezervasyon yaptırdım. Heather bir konferans için şehir dışında. O ve ben Dr. Reyes için ana bağlantılar olduk. Onu başka bir doktora götürürsem, sanki umursamıyormuşuz gibi kaba ve küçümseyici görünür. Ve futbol maçını iptal edemem. Bu benim kuralım; kızların maçını iptal edemem."

Yapabilirim ama bu fikir bile midemi bulandırıyor. Futbol sadece tıbbi gözetim altında egzersiz yapma şansı değil. Bu sosyal bir şey. Hepsi arkadaş. Sorumluluk almak istesem de istemesem de onlar için bir rol modelim.

Onlar için tutarlı ve güvenilir olmalıyım.

Düşünerek derin bir nefes alıyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. "Ben yaparım," diyor.

Alexei'ye on uzun saniye boyunca bakıyorum. "Ne yapacaksın?"

Tezgâha yaslanmış, kollarını hâlâ göğsünde kavuşturmuş. "Koç futbol."

Yavaşça göz kırptı. "Benim için futbol koçluğu mu yapacaksın?"

"Elbette." Sanki beni bir yere bırakacakmış da benim için en önemli olan şeyle ilgilenmeyi teklif etmeyecekmiş gibi söylüyor. Telefonunu çıkardı ve bir mesaj attı.

"Eğitiminiz falan yok mu?"

Telefonunu tekrar cebine sokuyor. "Az önce iptal ettim." Ona göz kırpmıyorum. "Sen iyi misin?"

Gülümsemiyor, ama yüz hatları yumuşayarak eğlenceli bir hal alıyor. "Bir gece izin alabilirim."

"Futbol oynamayı biliyor musun?"

"Sayılır."

"*Sayılır mı?* İkinci sporun neydi?" Bana şaşkın bir bakış attı.

"Profesyonel hokey oyuncularının yüzde doksan sekizi gençken ikinci bir spor dalında yarışmıştır."

"Oh. Beyzbol."

Bundan gerçekten emin değilim. "Yani futbol değil."

"Hokey kıştır, beyzbol ise bahardır. İki kış sporu yapamam. Ayrıca futbol sıkıcı."

"Futbol *sıkıcı* değildir." Sporuma yapılan bu bariz hakaret karşısında çenem düşüyor ve o da gülümsememeye çalışıyormuş gibi ağzı seğirerek başka tarafa bakıyor.

"Temas yok. Kavga yok."

İçimden bir kahkaha koptu. "Kızlarıma yaptıkları sporun sıkıcı olduğunu söylemene izin vermeyeceğim."

"Çalışmayacağım. Teknik beceriler üzerinde çalışacağız. Onlarla alışık olduklarından farklı antrenmanlar yapacağım. Çapraz antrenman oyuncu gelişimi için iyidir."

Gerçekten samimi görünüyor ve Alexei hakkında bildiğim bir şey varsa o da bir şey yaptığında her şeyini verdiğidir. Tüm bu hokey oyuncuları öyle.

"Ya da ne istersen yaparım," diye ekliyor. "Onlara kötü davranacaksın," diye atılıyorum.

"Yapmayacağım."

"Söz mü?" Alt dudağımı ısııyorum ve bakışlarını hızla çekmeden önce gözleri dudağıma düşüyor.

"Söz veriyorum." Bana düz bir bakış attı. "Başka ne seçeneğin var?"

Haklı. Alexei'nin benim yerime gitmesi iptal etmekten daha mı iyi? İki ay önce olsa, kesinlikle hayır derdim.

Şimdi o kadar emin değilim.

Ayrıca, antrenmanı iptal etti. Bunu sık sık yaptığından şüpheliyim.

"Tamam. Anlaştık." Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor ve o tekrar dudaklarıma bakıyor. "İyi şanslar, Koç Volkov."

BÖLÜM 50

ALEXEI

Kızlar Georgia'nın o gece bana verdiği talimleri yaparken "DURUN" diye bağıyorum. "İçeri getirin."

Kızlar benim kenarda beklediğim yere doğru yürüyorlar. Bu gece hava soğuk ve nefesimiz havada püfür püfür.

"Cara, düşük etkili bir planın var. Neden atlıyorsun?" Omuz silkiyor. "Bu gece kendimi iyi hissediyorum. Yapabilirim."

Birkaçının sınırlarını görmezden geldiğini ve bu geceki egzersizler sırasında kendilerini zorladıklarını fark ettim.

"Kendinizi iyi hissetmeniz sakatlanmadan önceki yeteneğinizde olduğunuz anlamına gelmiyor. Koç Georgia ne yaptığını biliyor. O bir dünya uzmanı. Sence NHL herhangi birini işe alır mı?"

Kafalarını sallıyorlar.

"Tamamen iyileştiğini düşünseydi seni sınırlar mıydı sence?"

Daha çok kafa sallıyorlar. Kızlar suçlu görünüyor, bazıları kızmış ya da hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatıyor ve ben göğsümde bir duygu karmaşası hissediyorum.

"Bak." Yutkunuyorum. "Yaralanmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Tek istediğin daha önce olduğun yere geri dönmek."

"Sert oynamak istiyoruz çünkü her zaman sert oynadık," diyor bir kız.

Bir diğeri, "Bu şekilde bu kadar iyi olduk," diyor.

"Biliyorum. İki yıl önce beyin sarsıntısı geçirdiğim için hastanedeydim ve üç ay boyunca oynamama izin verilmedi." Hatırası bile midemi bulandırıyor. Takım arkadaşlarım tüm ağır işleri yaparken bençten izlemek. "Hiçbir şey yapmamak zorunda kalmak işkence gibiydi. Sevdığınız spordan uzak kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Yine de dinlenmek hiçbir şey değildir.

Vücudunuzun sınırlarını zorlamıyor olmanız, bunun verimli olmadığı anlamına gelmez." Kötü omzumu oynatıyorum. "Omzum düzgün iyileşmedi ve şimdi çoğu zaman ağrıyor." Onlara yan gözle bakıyorum. "Bunu Georgia'ya söyleme."

Birkaçı gülümsüyor.

"Dinlenmek antrenmanın bir parçasıdır, bu yüzden kendinizi buna adayın. Eğer daha iyi olacaksanız, bunu doğru yapın. Bunu başka bir zor şey gibi düşünün. Başka bir meydan okuma. Ne kadar iyi iyileşirseniz, geri döndüğünüzde o kadar iyi oynarsınız. Koç Georgia, uzun sürse bile tam yeteneğine kavuşmanı istiyor. Seni destekliyor." *Hadi gidelim* hareketi yapıyorum. "Hadi talimi tekrarlayalım."

Bu sefer dikkatliler. Formlarını kontrol ediyorlar, yavaşlıyorlar, odaklanarak kaşlarını çatıyorlar. Cara atlamıyor. Göğsümün ortasında bir şey sıkışıyor.

"İyi," diye bağıryorum. "İyi işti."

Antrenman bittiğinde kızlar yorgun oluyor. Bunu yüzlerinden, eskisinden daha yavaş hareket etmelerinden ve daha az gülüp gülümsemelerinden anlayabiliyorum. Georgia'yı ve kızların onu ne kadar sevdiğini düşünüyorum. Antrenman sırasında nasıl cesaretlendirici ve eğlenceli olduğunu düşünüyorum ve onu etkileme dürtüsü içimde yükseliyor.

Kızların ona bu işi kötü yaptığımı söylemesini istemiyorum. Bu bir alıştırma, ama bundan zevk almalılar.

Saatime baktım, on beş dakika kalmıştı.

Georgia onların moralini yükseltecek bir şey yapardı. Becerileri ve ilerlemeleri konusunda kendilerini iyi hissetmelerini sağlayacak bir şey.

"Toplanın" diye sesleniyorum onlara. "Biraz su için ve sonra sahanın ortasında, tek sıra halinde, kaleye bakacak şekilde dizilin.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor içlerinden

biri. "Çatışma."

İçlerinde bir ilgi vızıltısı dolaşıyor. Birbirlerine bakıp gülümsüyorlar.

"*İşte bu,*" diye fısıldadığını duyuyorum içlerinden birinin.

Kalecilerden biri "Kalede hangimizi istiyorsun?" diye sorar. "İkisi de değil." Takımın geri kalanının sahanın aşağısında sıralandığı yeri işaret ediyorum.

alan. "Siz ikiniz sıraya girin ve bir atış yapın."

Ben berbat bir kaleciyim. Gerçekten çok kötüyüm. Topların yaklaşık yarısı yanımdan geçip gidiyor. Walker ve Miller gibi hız ve çeviklik için yaratılmamışım. Yine de on dakikalığına, yaklaşan emekliliğimi unutuyorum, çaylağa yardım etmeye çalışmayı unutuyorum, vatandaşlığımı unutuyorum ve sadece eğleniyorum.

Bu çok garip bir duygu.

"Elinizdekilerin hepsi bu mu?" Onları kışkırtıyorum. "Üstüme gelme."

"Bu işte berbatsın!" diye bağıyorlar, muhtemelen Georgia'nın onlara öğrettiği gibi hınzır ve neşeli. "Sen şimdiye kadar oynadığımız en kötü kalecisin!" "Bahaneler," diye bağıyorum. "Sorun ne, yorgun falan mısın? Kendine zaman mı kazanmaya çalışıyorsun? Oyalanmayı bırak."

Gülüyorlar, topları teker teker bana atıyorlar. Doktorun koçluğu neden sevdiğini anlayabiliyorum. Kızların kararlı ifadelerle beceri çalışmasını izlemek, bir şeyi çözdüklerinde gülümsemelerini ve beşlik çakmalarını izlemek güzel.

Aslında ödüllendirici. Uzun zamandır hiçbir şey için böyle hissetmemiştim. Ligdeki en iyi defans oyuncularından biri olmak başlarda ödüllendiriciydi, ta ki buna alışana kadar.

"Vay canına," diyor içlerinden biri onu getirip gerdiğimizde. Talia, sanırım. "Bu gerçekten üzücüydü."

Onları dört yol ağzından geçirdim. "Georgia bana hepinizin ne kadar kötü olduğunu söylemedi." Onlarla neden böyle oynadığımı bilmiyorum. Bu bana göre değil. "Umarım normal takımlarınızda oynamaya geri dönersiniz. Siz kızlar iyisiniz."

Birbirlerine gülümsüyorlar. "Biliyoruz," diyor içlerinden biri. Tasha mı? Sanırım? "Yine de eğleneliydi. Sen iyi bir koçsun."

"Ben koç değilim." Göğsümde garip, hoş bir baskı hissediyorum. "Sadece karımın yerini dolduruyorum."

O gece eve geldiğimde ev sessizdi. Muhtemelen hala iş yemeğindedir. Yine de onun gibi kokuyor. Tatlı ve baharatlı. Menekşeler. O aptal pembe penis kristali antrede parlıyor, duvarlara ve tavana ışık saçıyor. Arabasının anahtarları kasenin içinde duruyor.

Arabası buradaysa, yine bir sorun var demektir. Endişe içime işliyor. Araba sürerken bozulabilir. Gece geç saatte yolda kalabilir.

Güvenli değil. Bu yüzden önemsiyorum. Çünkü güvenli değil. Onun zarar görmesini istemiyorum.

Belki de hâlâ aramızdaki skoru eşitleme ihtiyacı hissediyorum. İki yıl boyunca, yaptığım varsayımlar yüzünden ona tam bir pislik gibi davrandım. Bana katlanamamasına şaşmamalı. Bakışlarım yine arabasının anahtarlarına takıldı.

Bunu nasıl telafî edeceğimi biliyorum.

BÖLÜM 51

GÜRCİSTAN

BİRKAÇ SABAH SONRA, Alexei'yi mutfakta bulduğumda kapıdan çıkmak üzereydim.

"Geçen gece futbola yardım ettiğin için teşekkürler." Maçlar ve iş arasında, o zamandan beri programlarımız uyuşmadı. "Çok başarılıydın."

Başını kaldırıp bakıyor, bakışları üzerimde. "Sorun değil."

Kızlar ne zaman döneceğini sormak için takım sohbetimizi doldurmuştu. Daha sonra evde, odasının ışığı yanıyordu ve kapıyı çalıp nasıl gittiğini sormayı düşündüm ama onu yatakta uzanmış, gömleksiz, kitap okurken ve yine gözlük takarken görme ihtimali çok riskli görünüyordu.

Keşke o görüntüyü aklımdan çıkarabilsem. Onun incindiğini görebileceğim herhangi bir oyun içeriği tüketmemek veya tekrarları izlememek için ekstra çaba sarf ettim. Şu anda gerçekten iyi bir insan gibi davranıyor, ihtiyacım olan son şey tekrar onun yatağında uyanmak.

Etrafta dolaşmamamız gerekiyor, kendimi kışkırtmayacağım.

"Omlet ister misin?" diye sorar aniden.

Bana yemek mi yapmak istiyor? Kalbim güm güm atıyor. "Bir toplantım var, gitmeliyim."

Onaylar gibi bir ses çıkarıyor ve arkamdan garaj kapısına bakıyor. "Elbette. Bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere."

Nedense ona doğru yürüyorum. Topuklu ayakkabılarım yerde tıkırdıyor ve onlara bakışı, gözlerindeki sıcaklık, kendime olan güvenimi artırıyor.

"Yine de teşekkür ederim," diyorum sessizce, ayak parmaklarımın üzerinde yükselip sıcak yanağına bir öpücük konduruyorum. Dokunuşumun altında kıpırdamıyor. "Geçen gece için de teşekkür ederim. Orada beni gerçekten kurtardın."

Kokusu, kirli sakalının dudaklarıma sürtünme şekli, kafamda çınlayan dev soruyu bastırıyor: *Şu anda ne halt ediyorum ben?*

"Rica ederim, Hellfire." Sesinde yine içimi titreten alçak, memnun bir ton var.

Dudaklarıma bakıyor. Onu gerçekten öpme dürtüsü içimde titreşiyor.

Yapamayız, yapmamalıyız, yapmayacağımızı söylemiştik, ama Tanrım, istiyorum.

Aman Tanrım. Sanırım sahte kocama aşık oluyorum.

"Geç kalacaksın," diyor, ağzının kenarı yukarı doğru çekiliyor.

Gülümseme değil ama neredeyse.

"Doğru." Yüzüm kızarıyor. "Güle güle."

Garajın kapısında durdum.

Arabam gitmiş, yerine koyu yeşil lüks bir SUV park edilmiş.

Parlak ve yeni. Kaşlarımı çatıyorum. Dün gece arabamı oraya park ettim. Park ettiğimi biliyorum.

Alexei'nin babası bu sabah bir şeyi tamir etmek için arabayı aldı mı?

İçlerinden biri bir şey söylerdi diye **d ü ş ü n ü y o r u m .**

Midemde kötü bir his kaynıyor.

Eve geri döndüğümde, antrede bekliyor, garip, gergin bir enerjiyle volta atıyor.

"Garajdaki araba kimin?"

Boğazını temizliyor, gözleri yüzümde. "Senin."

Midemdeki kötü his bir çarpmayla yere iniyor. "Ciddi olamazsın."

Yeni bir araba alıyorsun, demişti bir keresinde. Boğazım sıcak ve sıkı hissediyorum.

Kollarını kavuşturuyor, gözlerinde bir gurur kıvılcımı. "Bu senin. Senin için aldım."

Göğsümde bir düğüm oluşuyor ve tam nefes alamıyorum. Midem bulanıyor. "Arabam nerede?"

"Gitti. İcabına baktım."

"İcabına baktım," diye tekrarladım. "Bana sormadan arabamdan kurtuldun mu?" Tamamen inanamayarak gözlerimi kırıştırdım.

Bir anda Liam'ın Toronto'daki evinin mutfağındayım ve ona neden tıp fakültesine kaydımı sildirdiğime dair e-postalar aldığımı soruyorum.

"Sen ciddi misin? Bunun iyi olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

Memnun ifadesi bir ton tuğla gibi düşüyor. "Boktan bir şeydi, Georgia. Haftada bir bozulurdu."

"Ama o benimdi." Kelimeler keskin ve yüksek sesle çıkıyor. "Nerede o?"

"Hurdalıkta."

Öfke beni kör ediyor. "Ne?"

"Şimdiye kadar teneke kutu olmuştur."

Nutkum tutuldu, çok öfkeliyim. Titrek ve garip hissediyorum. Nabzım kulaklarımda atıyor. Ayakkabılarımı çöpe attığında bile bu kadar kızmamıştım. O zamanlar daha iyisini beklemiyordum.

Öfkenin altında kendimi aptal gibi hissediyorum. Hayal kırıklığına uğramış. Son birkaç haftadır her ne olduysa, birbirimizi öldürmek istemeden nasıl konuştuysak, bir şeylerin değiştiğini düşünmüştüm. Farklı görünüyordu.

Çenesindeki inatçı duruşa bakıyorum. O farklı değil. Tam da düşündüğüm gibi kontrolcü ve zorba biri.

Kocama olan aşkım bir balon gibi patladı. Başından beri haklıymışım.

"Dikiz aynasından bilezikleri sen mi aldın?"

"Ne bileziği?" Yüz ifadesi önce şaşıyor, sonra sinirleniyor. "O arabayı buraya getirmek için ne yaptığının farkında mısın Georgia? Altı ay öncesinden sipariş edilmişti."

Onu zar zor duyuyorum. Futbol oynarken kızlar bana bu bilekliklerden yaptı. Aptalca ve ucuzlar ama üzerinde *PAGING DR. yazıyor. BADASS* ve diğerinde de *FEMININE RAGE yazıyor* ve ben onları seviyorum. Onları gördüğümde gülümsüyorum.

Ve bu pislik hiç düşünmeden onlardan kurtuldu.

"O araba bir ölüm tuzağıydı, Georgia. Senin iyiliğin içindi. Bunu senin için yaptım."

İçimde bir şeyler kopuyor. Bu sözleri daha önce de duymuştum, *senin iyiliğin* için. "Siktir git, Alexei."

Gözlerindeki öfkenin ardında acı mı var? Umurumda değil.

"Neyin var senin?" Bana *ne sikim* bakışı attı. "Sana bir araba aldım. *Güzel* bir tane. Piyasadaki en güvenli ve her türlü zil ve düdüğe sahip olanı. Bu sabah buraya getirebilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Senin yerinde olmak için kaç kadın cinayet işler biliyor musun?"

"Oh, öldüreceğim," diye şakasızca gülüyorum ve telefonumu çıkarıyorum. İşe gitmem ve ondan uzaklaşmam gerekiyor.

"Araban bir bok parçasıydı ve *senin* sorunun *benim* sorun, ben de hallettim. Neden biraz minnettarlık göstermiyorsun?"

"Şımarık bir velet gibi mi davranıyorsun?"

Havada boğuluyorum, göz kırpıyorum. Vay canına. Sadece vay be. Beş dakika önce bu adamı yanağından öptüm. Ne düşünüyordum ki ben? Gardımı düşürdüğüm için başıma gelen bu.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Ona bakmayacağım. "Bir araç rezervasyonu."

Başını sallayarak içinden küfrediyor. "Arabayı al Georgia. Onu bu yüzden aldım."

"O şeyi ben kullanmıyorum."

"Evet, öylesin. Karım olarak-"

Ona doğru döndüm, kanım kaynıyordu. "Ben senin karın *değilim*. Sen-sen-" Tanrım, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Boğuluyorum. "İşte tam da bu yüzden hiç evlenmek istemedim. Bu tam da Liam'ın yapacağı türden bir şey. Benim ne istediğim senin için önemli bile değil, değil mi? Herkese yaptığın gibi beni de ezip geçtin. Sormadın, sadece *aldın*, çünkü benim olan senindir, değil mi? Çünkü benim ne istediğim senin radarına bile girmiyor."

Göğsüm ağrıyor. Aynı anda hem ağlamak hem de evi yakmak istiyorum.

"Senin hakkında yanıldığımı sanmıştım. Aslında senden hoşlanmaya başlamıştım."

Yüz ifadesindeki bir şey değişiyor. Gözlerim yanıyor ve dönüp öfkeyle gözlerimi kırpıştırarak onları temizliyorum. Ağlamanın vücudumun öfke tepkisi olmasından nefret ediyorum, özellikle de onun önünde. Argümanımı zayıflatmanın ve beni histerik, hormonlu, duygusal bir kadın gibi göstermenin en iyi yolu bu.

Kapıdan çıktım ve arkama bakmadan kapıyı kapattım.

BÖLÜM 52

ALEXEI

Senin hakkında yanıldığımı düşünmüştüm.

Bir disk göğsümden sekiyor, ekipmanım tarafından doldurulmuş. Walker ayağa kalktı.

Yirmi adım ötede meraklı bir sırtışıla bekliyordu.

Herkese yaptığın gibi beni de ezip geçtin. "Özür dilerim."

Kendimi bir silkeliyorum.

Aslında senden hoşlanmaya başlamıştım.

Savunma talimlerine devam ediyoruz. Onu aklımdan çıkarmanın en iyi yolu hokeye odaklanmak.

"İnsanları eziyor muyum?" Birkaç dakika sonra ağzımdan kaçırdım. Walker bana garip bir bakış attı.

"Ha?"

"Steamrolling." Kaşlarımın arasındaki çatıklığı hissedebiliyorum ve yutkundüğümde boğazımda taşlar var. Elimi esnetiyorum, eldivenimin altında evlilik yüzüğümü hissediyorum. "Ben, uh, seni buharlaştırıyor muyum?"

"*Buharla oynamaktan* kastınız en iyisini bildiğinizi düşünmeniz ve farklı bir şey duymakla gerçekten ilgilenmemenizse, evet. Kesinlikle."

Doktor bir kez daha haklıydı.

Ben senin karın değilim.

Walker tereddüt eder. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

Sopasına yaslanıyor. "Bunun yeni ve güzel karınla bir ilgisi var mı?"

"Hayır."

Kaşları havaya kalktı. "Bunun evlendiğin *ateşli süper bebekle* bir ilgisi yok mu?"

Buza bakıyorum. Bu sabah beni yanağımdan öptü. O öpücükten "*Siktir* git *Alexei* "ye nasıl geldim? Bana tıp fakültesiyle ilgili her şeyi anlattı. Bana güvenmeye başlamıştı.

Gözlerindeki incinmiş bakışı hayal etmeden duramıyorum.

Neden onu düşünüp durduğumu bilmiyorum. Neden onu aklımdan çıkaramadığımı bilmiyorum.

Walker gülüyor. "Volkov, neler oluyor? Normalde, onun hakkında böyle konuşarak şimdiye kadar kafamı kazığa oturtmuş olurdun."

"Ona bir araba aldım."

Gözlerinde memnun bir şaşkınlık parıldıyor. "Güzel."

"Arabası sürekli bozuluyordu. Güvenli değildi." Onun için endişeleniyordum. Hokeyde kötü bir duruma düştüğünde her zaman yanında olamıyorum. "Ona sormadan arabasından kurtuldum."

Walker bir kahkaha atar. "Yikes."

Kaskımı çıkarıyorum, bir elimi saçlarımda gezdirip geriye itiyorum. Kulağa kötü geliyor, yüksek sesle.

Owens kayarak aramızda durdu ve tahtalara buz püskürttü. "Neler oluyor, Geveze Cathy'ler? Scrimm mi yapıyoruz yoksa?"

"Volkov Georgia'ya yeni bir araba aldı."

Owens başını sallayarak bana kocaman bir onay gülümsemesi veriyor. "Güzel." "Ve sormadan diğer arabasından da kurtuldu," diye ekliyor Walker. Owens'ın gülümsemesi düşüyor. "Sen yapmadın."

"Bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmemiştim," diye atılıyorum.

Nasıl oluyor da benden başka herkes bunları biliyor?

Çünkü sen bir pisliksin, diye fısıldıyor beynimin bir parçası.

Owens buza bakan cam ofislere bakar. Ofisi yukarıda. Yine de izlediğinden şüpheliyim. "Nasıl tepki verdi?"

"Kızgındı." Bu sabah bana nasıl baktığını düşününce içim burkuluyor, o kadar incinmiş ve şok olmuştu ki. "Gerçekten kızgındı."

Onu incittim. Acı göğsümde kıvranıyor ve ağır bir nefes alıyorum. Hay sikeyim. Owens bana temkinli bir bakış attı. "Nasıl tepki verdin?"

Gözlerim kapanıyor. "Ona minnettar olması gerektiğini ve çoğu kadının onun yerinde olmak için cinayet işleyeceğini söyledim."

Gözlerimi açtığımda ikisi de kocaman gözlerle bana bakıyorlardı.

Owens keskin bir kahkaha atar. "Seni tanımak gerçekten güzeldi Volkov."

Sinirli bir ses çıkarıyorum. "Muhtemelen söylenecek en iyi şey bu değil."

Aslında senden hoşlanmaya başlamıştım. Hangisi daha çok batıyor bilmiyorum, bu mu yoksa sürekli tekrarladığım incinmiş ifadesi mi?

Emma'yla bile hiç böyle hissetmemiştim. "Bunu düzeltmem gerek."

Miller kollarını açıp "*ne oluyor?*" dercesine kayarak yanına *gelir*. "Ne yani, burası golf sahası falan mı? Hadi oynayalım."

"Volkov'un yardıma ihtiyacı var," diyor Owens.

Walker, "Georgia'ya sormadan arabasından kurtuldu," diye açıklıyor ve keşke bunu tekrarlamayı bıraksalar, çünkü her duyduğumda kulağa daha kötü geliyor.

Bunun iyi olduğunu nasıl düşünebildim? *Bu tam da Liam'ın yapacağı türden bir şey.* Liam da kim? Mide bulantısı ve hayal kırıklığı içimde yuvarlanıyor. Ne yaptığını bile bilmiyorum ama o adamla aynı grupta olmaktan *nefret ediyorum*.

Miller ıslık çalıyor. "Kötü çocuk, Volkov. Şu anda ayakta durmana bile şaşırdım. Hazel bunun için taşaklarımı koparırdı."

Owens, "Zaten taşakların onda," diyor.

Kaşlarını oynatıyor. "Evet, öyle." Ayıldı ve beni işaret etti. "Bunu düzelt."

"İstiyorum." Sert bir nefes veriyorum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "O arabayı geri almam lazım."

"En azından." Miller ağdaki Streicher'a dönüyor ve onu yanına çağırıyor. "Antrenman bitti. Volkov'un yardımımıza ihtiyacı var."

BÖLÜM 53

GÜRCİSTAN

ARABAM beni o akşam geç saatlerde evin önünde bıraktığında, eski hurda arabam sokak lambasının altında gün gibi açık bir şekilde duruyordu.

Bu sabah garajdaki yeni arabayla kıyaslandığında, eski arabam gülünç derecede boktan görünüyor. Bir kıyamet filmindeki setin parçası olabilir. Sanki bir kamyon buraya çekmiş gibi bir kasanın üzerinde duruyor ve tekerlekleri çoktan gitmiş. Camlardan biri kırılmış ve yolcu kapısı ezik görünüyor, ama belki daha önce de vardı? Emin olamamam endişe verici. Sürücü tarafındaki kapı kilitli değil, ama dikiz aynasına asılı bilezikler gitmiş ve kaputu açtıgımda-

Evet. Motor gitmiş. Elim kalçamda, bugün ofisime gönderdiği çiçekleri düşünerek orada duruyorum.

Sümbül, özür dilerim, affet beni, güzelliğın beni büyölüyor.

Bu sabah aşırı tepki verdim. Bütün gün bunu tekrarlayıp durdum. Duygularım beni alt etti.

Yine de bana sormadı. Önemli değildim ama önemli olduğumu sanıyordum.

Evin ışıkları yanıyor ve ben içeri girdiğimde o ön odada oturuyor. Beni görünce ayağa kalktı.

"Georgia." Boğazını temizliyor ve ön pencereden dışarı bakıyor. "Arabayı gördün mü?"

"Evet."

"İşte." Bir adım öne çıkıp elini uzatıyor. Arkadaşlık bilezikleri avucunun içinde duruyor ve göğsümde bir şey sıkışıyor.

Parmak uçlarım yanlışlıkla sıcak tenine değerek onları elinden çekip alıyorum.

"Bu sabah aşırı tepki verdim." Dudağımı çiğnedim. "Özür dilerim."

"Hayır, yapmadın." Boynunun arkasını ovuştururken bakışlarımı tutuyor. "Sana sormadan arabandan kurtulmamalıydım. Bu yaptığım çok boktan bir şeydi."

Bunu söylemesini beklemiyordum.

Alexei'nin bu versiyonuyla ne yapacağım? Bunu yapabileceğini bilmiyordum. Onun gibi adamlar asla özür dilemez, sorumluluk almaz ve hiçbir şey onların hatası değildir.

Ama belki de onun benim hakkımda yanıldığı gibi ben de onun hakkında yanılmıştım. "Her şeyi eski haline getireceğim."

Kısa bir kahkaha attım. "Motor yok." "Yeni bir tane taktıracağım."

"Pencere kırılmış."

"Değiştiririm."

"Lastikler."

Başını salladı. "Onları da alacağım."

Ağzımı yana çevirip arkadaşlık bileziğindeki boncuklarla oynuyorum.

"Bunu neden yaptın?" İlişkimizin vatandaşlık süreci için daha gerçekçi görünmesiyle ilgili bir şey, eminim.

Çenesi geriliyor ve gözlerinde bir şey titreşiyor. "Araban bozulacak, telefonun çalışmayacak ve yolda kalacaksın diye endişelendim."

Derinlerde, tüm öfke, hayal kırıklığı ve inatçılığın altında bir şeyler eriyor. Liam beni kendi çıkarı için kaydımı sildirdi.

Alexei arabayı benim için endişelendiği için aldı. Beni incitmek istemedi.

"Benden nefret ediyorsun," diyorum sessizce, bunun doğru olmadığını bildiğim halde. Yine de başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Biliyorum," ağzı düzleşti, "ama yine de senin için endişelendim."

Böyle olmaması gerekiyordu. Acımasız, küçümseyici ve kontrolcü olması gerekiyordu.

"Son iki yıldır aramızdaki ilişkiden hoşlanmıyorum. Nasıl davrandığımdan hoşlanmıyorum. Bu bana doğru gelmiyor."

Göğsümde bir şey açılıyor ve onu tekrar kapatmak için çabalıyorum. Bana beceriksiz diyen pislik nerede? Boş zamanlarımda bir hanımefendi olabilmek için zengin bir koca aramam konusunda benimle alay eden adam nerede?

"Yani bana yeni bir araba almak ve geçmiş hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorsun."

"Hayır. Sana yeni bir araba alıp baştan başlamak istiyorum."

Garip bir duygu boğazıma düğümleniyor. Farklı bir şekilde tanışsaydık - ben onun doktoru olmasaydım ve o da benim hastam olmasaydı, aramızdaki her şey farklı olur muydu? Tabii ki farklı olurdu.

Yine de bunu düşünmek istemiyorum.

Gözlerimi tutuyor, ifadesi okunmuyor. "Ya da yeni bir yöne gidebiliriz."

Yeni bir yön. Yardım gecesinde nefretle sevişmemizi düşünüyorum. Onun yatağında, onun etrafında kıvrılmış uyumayı.

"Bu tür bir hediyeyi kabul edemem. Bu çok fazla." "Ben zenginim, Georgia."

Kısa bir kahkaha attım. "Alçakgönüllü de."

Sırıttırıyor. "Eğer gerçekten karım olsaydın, senin için para harcamaktan mutluluk duyardım." Uzaklara bakıyor, sonra tekrar bana. "Ve senin daha güvenli bir şey kullanmanla kendimi daha iyi hissederdim. Eğer arabayı kullanmaya devam etmek istiyorsan, tamir ettiririm ve bu konuda tek kelime etmem." Boğazı çalışıyor. "Ama babamdan arabaya düzenli olarak bakmasını isteyeceğim."

"Tüm o araba parçalarını tedarik etmek mantıklı değil." Yere, o çok nefret ettiği dev pembe kristale, takım yemeğindeki fotoğrafımıza bakıyorum. Onun dışında her yere. "Baban zaten çok meşgul." Maria garajının haftalarca dolu olduğunu söyledi.

Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum.

"Evli olduğumuz sürece arabayı ben kullanacağım, ondan sonra ne istersen yapabilirsin. Sat, al, ver, ne istersen." Alexei hiçbir şey söylemiyor ve bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde yüz ifadesini okumakta zorlanıyorum.

Dudakları aralanıyor ve bir nefes alıyor.

Tartışmak istiyor ama kendini

durduruyor. "Tamam." Kısa bir baş

sallama. "Teşekkür ederim."

"Tamam."

Bir yanım bir şey kazanmış gibi kendini beğenmiş görüneceğinden endişeleniyordu ama öyle olmadı. Sadece rahatlamış görünüyor. Yine de gözleri pencereye kaydı ve kaşları çatıldı.

"Eve nasıl geldin?" "Beni

bıraktılar."

Gözlerimiz buluştu. "Dr. Handjob?"

Gözlerindeki sahiplenici parıltıyla midem bulanıyor. "Yaptıysa ne olmuş?" Çenesi titriyor. "Bunu hak ediyorum."

Kıskanç bir pislik gibi davranmak için bir fırsat daha ve o bunu es mi geçiyor? "Volkov, sakın ol. Eve araçla döndüm."

Gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı ve ben ne hissedeceğimi bilemiyordum. "Tamam, iyi geceler."

"Gelecek hafta Toronto'da lig için bir yemek var," diyerek beni durdurdu. "Benimle gel."

Birkaç hafta önce Ward ekibe yolculukta eşlik etmemi istedi. Acaba bu yemeğe katılacağımı mı düşündü?

"Bana bir randevu borçlusun," diye ekliyor Alexei, ama ağzının kenarı seğirerek. "Karım gelmezse tuhaf görünür."

Garip görünürdü.

"Sana yeni bir elbise alacağım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki ya ayakkabılar?"

Gözleri ayaklarıma kayıyor. Çenesi başıyla onaylamadan önce bir kez daha çenesini büküyor. "Ve ayakkabılar."

"İstedğim bir şey var mı?" Şimdi ona takılıyorum. Eğer bahsettiği yeni yön buysa, bana uyar.

Ağzı eğik. "Ne istersen."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum ve gülümsemeye başlıyorum. "Cebinde bir delik açacağım, bebeğim."

Volkov. Ona Volkov demek istemiştim, *bebek* değil. Gözlerinin ilgiyle parlamışından anladığım kadarıyla, sanırım umursamıyor.

"Tamam."

"İyi." Kalbim çırpınıyor. Onun parasını harcamaktan hoşlanacağımı düşünmüştüm ama bana bir şeyler alması daha çok ilgimi çekti.

Her zaman bağımsız oldum. Özür dilemeden kendime bir şeyler alabildiğim için gurur duyuyorum. Bir erkeğin bana ayakkabı almasına ihtiyacım yok. Yine de Alexei'nin bana bir çift ayakkabı alacağını düşünüyorum ve içimi küçük bir zevk ürpertisi kaplıyor.

Birbirimize öylece baktığımız bir sessizlik geçiyor.

"Liam kim?" diye soruyor, beni dikkatle izliyor ve midem bulanıyor.

Tartışma sırasında ondan bahsetmek istememiştim. Kendini Liam'a kaptıran kadın çoktan gitti, bugün olduğum kişiden çok farklıym. Alexei ile aramızda bir şeyler değişiyor olsa bile bunu asla söylemem.

Ona ne olduğunu. Aşıkken ne kadar aptal olabileceğimi ona asla gösteremezdim.

"Hiç kimse." Başka tarafa bakıyorum. "Yatağa gitmeliyim."

Bir süre daha beni izliyor, baskı yapmak ister gibi görünüyor ama bunun yerine sadece başını sallıyor. "Tamam. İyi geceler. İyi geceler."

"İyi geceler."

Daha sonra yatağıma uzandım ve özür dilerken yüzündeki pişmanlık ve utanç ifadesini düşündüm. Liam'ın benden bir kez bile özür dilediğini sanmıyorum. Uykuya dalmadan önce, beni endişelendiren bir farkındalıkla baş başa kalıyorum.

Kocama olan aşkım intikam için geri döndü.

BÖLÜM 54

GÜRCİSTAN

CUMARTESİ SABAHİ, bir yumruk kapıma vuruyor.

"Git başımdan," diye inliyorum yastığıma. "Bugün izin günüm."

Bir gümbürtü sesi daha. Görmezden gelip yastığı başımın üzerine çektiğimde kapı açılıyor. Yatağımın başucundaki sehpadan bir şangırtı sesi geliyor ve bir saniye sonra yastık fırlatılıp atılıyor.

Büyük bir el sırtıma geliyor ve beni sarsıyor.

"Mmm," diye inliyorum yatağın içinde, "daha sert, Dr. Handley. Daha sert."

Alexei homurdanıyor, ben de sırtıyorum. Saçları sabah duşundan kalma nemli. Lacivert bir tişört. Kahverengi gözleri biraz uykulu, göz altı halkaları var. Bacaklarımın arasında bir şeyler titreşiyor.

Yine de yatağımın başucundaki latte ve kahvaltı sandviçi dikkatimi dağıtıyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bunu sen mi yaptın?" Omuz silkiyor. Bu evet demek.

"Seni çoktan affettim. Bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin."

"Tek yediğin o lanet protein barları ve kıyafet provanın yarısında acıkmanı ve huysuzlanmanı istemiyorum."

Daha dik oturuyorum, gülümsemeye başlıyorum.

"Elbise provası mı?" Gözleri parlıyor. "Mhm."

"Bugün mü?"

"Eğer yaktan kalkabilirsen, evet. Takım elbise provası için randevum var. Ölçülerinizi almak için tasarımcı bizimle orada buluşacak."

"Tasarımcı mı?" Kelime dağarcığım tekrar eden şeylere indirgendi.

"Evet." Sinirlerini bozuyormuşum gibi iç geçiriyor ama kahveye uzanıp elime tutuşturuyor. "Ye. İç." Saatine bakar. "Birazdan çıkıyoruz."

yirmi dakika."

Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından kapatıp gidiyor ve ben de bacaklarıma sarılmış olan Damon'a bakıyorum.

"Elbise provası," diye fısıldıyorum, heyecandan kıpırdanıyorum.

Terzi dükkânında Alexei beni tasarımcıyla tanıştırıyor -ki onu yakın zamanda *Vogue*'un gelecek vaat eden tasarımcılarla ilgili bir haberinden tanıyorum- ve son provasını yapmak üzere terziyle birlikte ortadan kayboluyor.

"Şöyle bir şey düşünüyorum..." Tasarımcının kalemi, çizdiği şeyi bana göstermeden önce eskiz defterinin üzerinde uçuyor.

"Evet." Kolları dökümlü, yere kadar uzanan bir elbisenin içindeki basit çizime göz kırpyorum. "Bu bir pelerin mi? Bin kere evet."

Gülüyor. "Daha az süper kahraman ve daha çok yüksek moda düşünüyorum ama evet. Toronto cehennem gibi soğuk. Drapenin hafif bir kumaşa ihtiyacı olacak, muhtemelen ipek. Cesur bir şey. Eğlenceli bir şey." Gözleri kumaş örneklerinin üzerinde geziniyor.

Gözlerim mıknaş gibi bir tanesine gidiyor. Işığı zar zor fark edilebilen bir parlıltıyla yakalayan yumuşak bir altın, o kadar ince ki bir parlıltı gibi görünüyor.

"Şu," diyoruz aynı anda, birbirimize bakıp gülmeden önce.

Ölçülerimi aldıktan sonra hızlıca vedalaşıyoruz ve Alexei'nin takım elbisesinin giydirildiği alana gidiyorum.

Terzi iğneleri birkaç yere sıkıştırmayı bitirirken o aynanın önünde duruyor. Sessizce konuşuyorlar ve ben de bir an kocamın üç parçalı yün takım elbisesine hayranlıkla bakıyorum. Lacivert, tıpkı bu sabahki tişörtü gibi, ince bir ekose deseni var. Ona bir eldiven gibi oturuyor. Keskin ve yakışıklı.

Keskin bir takım elbise içindeki acımasız, soğuk, duygusuz Alexei Volkov'da beni sinir bozucu bir şekilde azdıran bir şey var.

"Georgia."

"Hmm?" Birden dikkat kesildim. Terzi gitmişti ve Alexei'nin gözleri benim üzerimdeydi. Bir şeyler söylüyor.

Ağzı seğiriyor. "Dedim ki, ne düşünüyorsun?"

"Evet." Göz kırpyorum. "Harika görünüyor. Bu yemek ne içindi?" "Lig için," diyor. Öncekiyle aynı cevap.

Takımdan kimse bundan bahsetmedi. "Çocuklar gidiyor mu?"

"Sadece Ward ve ben."

Ona garip bir bakış attım. Ne tür bir akşam yemeği ikisini dışarıda bırakır ki?

"Başka bir kumaş seçmek istersen, Miller'ın düğünü için aynısından yaptırırım."

Nabzım durdu. "Gidiyor musun?"

"Ben gidiyorum." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor ve soyunma odasına doğru ilerliyor.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Ekibin bize Silver Falls tatil köyündeki balayı süitinde bir hafta hediye ettiğini öğrendiğimizden beri bu konuda söylediği ilk söz bu oldu. Kendim giderim diye düşünmüştüm.

Düğünlere gitmiyor, peki ne değişti?

Kendime sadece göstermelik olduğunu söylüyorum. Belki de düğünümüzden sonra artık onlara gitmeyi önemsemiyordur. Belki geçen yıl Jamie Streicher'ın düğününü kaçırdığı için kötü hissediyordur. Belki de pişman olmuştur. Belki de benim gidip onun gitmemesinin garip görüneceğini biliyordur.

Benimle bir ilgisi yok.

BÖLÜM 55

GÜRCİSTAN

ERTESİ HAFTA SONU, Alexei ve benim başka bir takım gezisinde paylaşmak zorunda kaldığımız otel odasının kapısından aceleyle içeri giriyorum. Bu hafta tam bir kasırga gibiydi - iş, futbol, seyahat. Her şeyin vızır vızır geçtiği, zamanın hızla aktığı ve kendimi huzursuz ve telaşlı hissettiğim haftalardan biri.

Bu gizemli yemeğe hazırlanmak için bir saatten az zamanım var. İdeal değil. Takım yarın akşamki maç için antrenman yapmak üzere havaalanından doğruca arenaya gitti, bu yüzden çantamı bile açmadım. Bu sabah Vancouver'da biz ayrılmadan önce teslim edilen elbisem kapının arkasında asılı duruyor.

İki yatak, midemde garip bir düşünüşle fark ettim. Büyük ihtimalle, bütün gece onun bağımlılık yapan kokusunu içime çekmek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım.

Çantamı açıp saç ve makyaj malzemelerimi yerleştirmek üzereydim ki kapı çalındı. Ben ayrıldığımda Alexei hâlâ arenada bir fizyoterapistle çalışıyordu, belki de dışarıda kalmıştı.

Yine de kapıda, her biri kendi tekerlekli siyah çantasıyla bir kadın ve adam beklemektedir.

"Saç ve makyaj," diyor kadın.

"Ben ... yapmadım." Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum.

"Alexei ayarladı. Hazırlanmak için fazla vaktin olmayacağını söyledi."

İçime bir sıcaklık yayılıyor ve sırtıyorum. "İçeri gel."

Bir saat sonra, Alexei'nin işim bittiğinde onunla buluşmam için bana mesaj attığı otel lobisine indim.

Asansörde yansımamı inceliyorum. Tasarımcının yükselişte olmasına şaşmamalı. Elimi vücudumu saran ve beni bir Grek tanrıçası gibi hissettiren yumuşak, hafif kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Modanın en sevdiğim yanı *bu*; birkaç parça kumaşın bir sanat eseri gibi düzenlenmesi. Bu elbisenin içinde, saçlarım parlak dalgalar halindeyken ve makyajım en sevdiğim özelliklerimi -gözlerimi, dudaklarımı- vurgularken kendimi çok güzel hissediyorum. Tasarımcının gönderdiği ayakkabılar kan kırmızısı ve hırçın, çoğunlukla elbisenin etekleri tarafından gizleniyor ama ben yürürken ortaya çıkıyor. Elbiseyle birlikte gönderdiği iç çamaşırları bile çok güzel; ince kumaşın altından belli olmayan yumuşak, kadınsı bir dantel. Çantamı açmama bile gerek kalmadı.

İki profesyonelle birlikte hazırlanmak, bu gece güçlü bir adamın kolundaki bir kadın olduğumun farkına varmak için güzel bir dikkat dağıtıcı oldu. Tekrar. Liam beni etkinliklere getirirdi, ama beni tıp fakültesine girmek üzere olan kız arkadaşı olarak tanıtmak yerine, onun kız arkadaşı, Hugo Greene'in torunuydum.

O etkinliklerde kendimi hep silinmiş hissederdim. Fiziksel olarak oradaydım ama bir önemim yoktu. Liam bana bakmazdı bile. Onu daha önemli göstermek için bir aksesuardım.

Midem bulanıyor. Tarihi bu şekilde tekrarlamaktan nefret ediyorum. *Gerçek değil*, kendime hatırlatıyorum. Sadece anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum.

Asansör açılıyor ve dışarı adımımı atar atmaz onu bir kulüp sandalyesinde otururken görüyorum, arkasına yaslanmış, bacaklarını açmış, gülünç miktarda yer kaplıyor. Korkutucu, kötü çocuk tarzında yakışıklı, takım elbisenin cehennemini giyiyor. İnsanlarla dolu kalabalık bir lobide, enerjisi farklı hissettiriyor. Manyetik. Daha ağır. Sakin. Sabit. Sağlam. Bütün hafta yaşadığım o huzursuz, tedirgin his sakinleşiyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve bakışları sertleşiyor, çenesi bükülüyor. Kendimi dik durmaya zorluyorum ve ona doğru adım atarken bakışlarını tutuyorum.

"Eee?" Avucumu yukarı kaldırıp kendimi işaret ettim. "Eee, ne?" Ayağa kalkıyor.

Bana seksi görüldüğümü söylemesine ihtiyacım yok. Seksi hissediyorum. Önemli olan tek şey bu.

Kendi kendime kuru bir kahkaha attım ve ihtiyacım olan her şey için çantamı kontrol ettim. "Pekâlâ Volkov. Hadi gidelim." Balo salonuna doğru yürümeye başladık. "Bu yemek ne için? Bana hiç söylemedin."

"Bir ödül."

"Ligdeki en yaşlı oyuncu mu?"

Eğlenmeyen bakışları bana kayıyor. "Çok komik." Bakışları aşağıya, elbisemin altına kayıyor, sonra gözlerini kaçırıyor.

"Bekle, biliyorum. En az dış."

Ağzının köşesi kıpırdıyor. "Hellfire, böyle konuşmaya devam edersen pişman olacaksın."

"Ne yapacaksın, bana şaplak mı atacaksın?"

Gözlerindeki ateş parıltısı midemi bulandırıyor. "Belki yaparım."

Tekrar uzaklara bakıyor, boğazı çalışıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Bir şey yok."

Gergin. Her zamankinden daha fazla. "Omzun ağrıyor mu?"

"Omuzum iyi," diyor sıkıca.

"Parıltılar yüzünden, değil mi?" Sahte bir çöküş ifadesiyle elbisemi işaret ediyorum. "Onlardan nefret ediyorsun."

Bana düz bir bakış attı. "Güzel görünüyorsun."

"Parıltılı şeyler giymeme rağmen mi?" "Senin ışıltılı bokun beni etkiliyor."

Balo salonunun kapısından içeri adım atmak üzereyken sıcak eli bileğimi sarıyor ve beni durduruyor. Başımı kaldırıp bakıyorum; inanılmaz derecede uzun ve geniş. Buna asla alışamayacağım.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor. "Her zamanki gibi."

Nabzım hızlı atıyor. İltifat almak için balık avlamak istememiştim ve ondan iltifat almaya da ihtiyacım yok ama yine de yerden birkaç santim yüksekte süzülüyorum. Ne düşündüğü umurumda değil. Sadece iltifatları az olduğu için böyle hissediyorum.

"Her zamanki gibi mi?" Balo salonuna girdiğimizde ışıldamaya başlıyorum ve o gözlerini deviriyor.

Tam ona takılmaya başlayacaktım ki üç devasa hokey oyuncusu etrafımızı sardı.

"Volkov." Rick Miller, Rory Miller'ın babası, emekli bir Kanadalı hokey efsanesi. Alexei'nin elini coşkuyla sıkıyor. "Seni tekrar görmek güzel ve hak ettiğin takdiri aldığını görmek de güzel."

Hak ettiği takdiri mi?

"Teşekkür ederim." Alexei bana eliyle işaret etmeden önce başıyla onayladı. "Bu Dr. Georgia Greene, eşim."

Rick'in bakışları bana yöneliyor ve el sıkışıyoruz. "Ward senden bahsetti. Tanıştığımıza memnun oldum. Ekipte mi çalışıyorsun?"

"İstiyorum."

Alexei, "Lionsgate'te sakatlık iyileştirme araştırmalarında çalışıyor," diye ekliyor. Rick'in gözleri ilgiyle parlıyor. "*Gerçekten mi?*"

Alexei'ye tuhaf bir bakış atıyorum. Eli hâlâ belimde, beni kendine yakın tutuyor. "Evet. Bir araştırma programı yürütüyorum ve sporcuların rehabilitasyonunda çalışıyorum."

"Volkov." Ligdeki koçlardan biri olduğunu anladığım bir adam araya giriyor ve Alexei'nin elini sıkıp sırtını sıvazlıyor. "Tebrikler. Çok iyi hak ettin."

Alexei konuşmaya dahil olurken Rick bana, "Seni sonra bulurum," diyor. "Beynini yoklayacağım."

O gözden kayboluyor ve ben Alexei'ye yer açmak için kenara çekiliyorum ama Alexei beni daha sıkı kavlıyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diyor kulağıma. "Sadece seni rahat bırakıyorum."

"Kal."

İnsanlar tekrar tekrar yanına gelip onu tebrik ediyor ve o da beni tanıtıyor. Sporcular ne iş yaptığımı öğreniyor ve milyonlarca soru soruyorlar, ben de dikkatimin yarısını kocama ve oyuncular arasında ona nasıl krallar gibi davranıldığına vererek cevaplıyorum. İnsanlar onunla tanışmak ve merhaba demek için can atıyor. Kendilerine söylediği birkaç kelimeye takılıyorlar. Şu anki oyunculardan emekli olanlara, antrenörlerden takım sahiplerine kadar ligin her kademesinden gelen ilgi ve hayranlığa rağmen, o etkilenmemiş görünüyor, övgülerini erteliyor ve onun yerine beni tanıtıyor. *Dr. Georgia Greene, eşim*, deyip duruyor. Önce mesleğim, ikinci olarak da onun eşi olmam dikkatimden kaçmıyor.

Bu Hugo Greene'in torunu Georgia, Liam öyle derdi. "Şanslı adam, Volkov," diyor New York'lu koç, biz konuştuktan sonra. yeni iltihap azaltma yöntemleri. "Şanslı adam."

"Farkındayım." Kocamın eli belimi yumuşatıyor ve içimi bir heyecan kaplıyor.

"Dr. Greene." Ward yanımda belirdi ve bana dostça bir selam verdi.

"Merhaba, Tate." Takım elbisesine dikkat çekici bir bakış gönderiyorum. "Harika bir takım." Her zaman güzel temizlenir. Muhtemelen bu yüzden bekâr olduğu için medyada giderek daha fazla ilgi görüyor.

"Bea nasıl?" Kızı.

Gülümsüyor, gözleri kırışıyor. "O harika biri. Sekiz, otuz beşe gidiyor."

"Harem nasıl?"

Kısa, yorgun bir kahkaha atıyor. "Acımasız."

Çok fazla gülmemeye çalışıyorum. "Okul gezisini duydum."

Birkaç hafta önce Tate, kızının sınıfını ve velilerini bir maça davet etti, çocukların maçı yakından izleyebilmeleri için alt tribünde koltuk sağladı ve maçtan sonra oyuncularla bir buluşma ayarladı.

Bir avuç ebeveyn Tate'in ilgisini tekeline aldı. Bir sürü kola dokunma, saç çevirme, esprilerine kahkahalarla gülme. Çocukları oyun buluşmaları için bir araya getirmenin ipuçlarını verdi.

"Bekâr ebeveynler biraz agresif," diye belirtiyor kulaklarının tepesi pembeleşirken.

"İnternette sana ne diyorlar?" Bilmiyormuş gibi davranıyorum. "Baba Ward?" "Lütfen dur." Gözleri kapanıyor ve ben daha çok gülüyorum.

"Sanırım Ross

medyanın bu kadar ilgi göstermesi hoşuma gidiyor."

Ross Sheridan, sahibi. Tate yıllar önce Ross Storm'un koçluğunu yaparken onun için oynamıştı. "Ross mu, sen mi?"

"İkisi de."

"Her şey
geçecek."

"Umarım."

Alexei'nin biriyle konuşurken adımı söylemesi dikkatimi çekiyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Tate eğilir ve sesini alçaltır. "Gelebilmenize sevindim." Bakışları başka bir hokey efsanesiyle derin bir sohbete dalmış olan kocama kayıyor. "Bu gece burada sana ihtiyacı vardı."

Neredeyse Tate'in yüzüne gülecektim. Hayır, gülmedi. Belki de elini sıkmaya çalışan insan kalabalığından dikkatini dağıtmam için bana ihtiyacı vardı.

Tate'e döndüğümde ise ciddi bir ifadeyle beni izliyor. "Bu tür şeyler-" Odanın etrafına, kocamla konuşmaya hevesli tüm hokey ustalarına bakıyor. "Zor olabilir. Sen olmasaydın geleceğini sanmıyorum, pişman da olabilirdi." Omuz silkiyor. "Ben de benimkine gitmediğim için pişmanım."

Neyinize? Tam soracaktım ki, bir personel onu yanına çağırdı.

"Sonra konuşuruz," diyor uzaklaşırken, "olmazsa yarın sabah ısınmada görüşürüz."

O gözden kayboluyor ve Alexei'nin iri eli tekrar belime gelip beni yanına çekiyor. Sıcaklığı elbisemin kumaşına nüfuz ediyor.

"Hadi yerlerimizi bulalım," diyerek beni uzaklaştırdı.

"Bu ödül ne için?" Odanın ön tarafına yakın bir masada sandalyemi çekerken soruyorum.

Boğazını temizliyor, başka tarafa bakıyor. "Ömür boyu başarı."

"Yaşam boyu *başarı* mı?"

Alçak sesle, hoşnutsuz bir onaylama sesi çıkardı ve ben de kısa bir kahkaha attım. Bu ödülü öyle herkese vermiyorlar. Rick Miller'ın var. Tate'in var. Bu ödül en iyilerin en iyilerine veriliyor - çok sık rastlanmayan oyunculara.

"Alexei, yaşam boyu başarı ödülü alıyorsun ve kendini buz banyosuna hazırlıyormuş gibi görünüyorsun. Sorun ne? İlğiden mi?" Bunca yıldan sonra buna alışmış olmalı. Bu adamlar görmezden gelmeyi öğreniyor. "Bir tane alıyorsun ve hâlâ oynuyorsun. Bu daha önce hiç oldu mu?"

Boğazının güçlü çizgisi çalışıyor ve ifadesi kararıyor. "Hayır." Onun sorunu ne? "Daha emekli bile olmadın ve-"

"Aynen öyle." Gözlerimiz buluşuyor, onunki bir şeyle parlıyor. Oh. Midem sıkışıyor. Gözlerinde her ne görüyorsam, hoşuma gitmiyor. "Bu ödülü *emekli* olanlara veriyorlar."

Oh. Daha da batıyorum.

Tören başlıyor. Bu gece birkaç kişi ödül alacak, Alexei hariç hepsi emekli. Sıra ona geldiğinde, sahnenin arkasındaki ekranda kariyerinin önemli anları gösteriliyor.

Çocukken yerel pistte oynarken başlıyor. Onu fotoğraflardan tanıdığım da kalbim tuhaf bir şekilde çarpıyor. Nikita buzun üzerinde onunla birlikte, gururla gülümsüyor. Başka bir yerel pistteki bir maçın video görüntüleri, genç bir delikanlı olmalı, şimdiden buzdaki diğer tüm oyunculardan daha büyük. İkinci ligdeyken, büyük darbeleri hiç çaba harcamadan, bir tuğla duvar gibi aldığı bir klip. NHL'deki ilk sezonunda gücü ve kuvvetiyle herkesi şaşkına çevirirken yıldızlara ayak uydurdu ve liyakatini kanıtladı. Yılın çaylağına verilen Calder ödülünü alırken. Montreal için oynadığı, Stanley Kupası'nı kazandığı, Norris ödülünü birkaç kez kazandığı yıllar boyunca buz üzerinde daha fazla görüntü.

Alexei Volkov'un sevdiği işte inanılmaz olduğu klip üstüne klip.

Yanımda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzları gergin ve kaskatı, belli belirsiz bir ifadeyle makarayı izliyor.

Gözlerindeki o bakış? Kararlılık, özlem ve küçük bir hüznün kırıntısı? Biri tıp kariyerimin en önemli anlarını oynatsa, her şeyin sona ermek üzere olduğunu bilsem ben de böyle bakardım.

Tanrım. Göğsüm ağrıyor ve bir elimi göğüs kafesimde gezdiriyorum. Alexei'nin gözleri bana kaydı ve kalbim tekrar ağrımaya başladı. Eğer biri sevdiğim şeyi yapamayacağımı söyleseydi, ölürdüm. Sadece ölürdüm.

Ama önce deli gibi dövüşürdüm.

O aptal kalp alarmlı saati takmasına şaşmamalı. Boş gecelerde yaşlı bir adam gibi saat dokuzda yatmasına şaşmamalı. Temiz beslenmesine, günlük saunasını yapmasına ve spor salonunda saatler geçirmesine şaşmamalı.

Tıp benim için nasıl her şeyse, hokey de onun için her şey ve yok olmak üzere. Bu kaçınılmaz. En iyilerden biri olması önemli değil. Sonsuza kadar oynayamaz ve bunu biliyor.

Kendimi Alexei'ye uzanırken ve elimi onun elinin altından geçirirken buluyorum. Kollarını açıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor, ne yaptığımdan emin değilmiş gibi, ama elini benimkine doluyor ve kucağına yerleştiriyor.

Ne yapıyorum ben? Avucunun benimkine sıcak teması neredeyse rahatsız edici derecede samimi. Göz teması çok fazla gelmeden ve dikkatimi tekrar ekrana çevirmeden önce bakışlarını tutarak donup kalıyorum.

Klip değişiyor ve mide bulantısı içime doluyor, midem sıkışıyor, boğazıma kadar yükseliyor. İki yıl önce yaralanmıştı. Onu hastaneye gönderen bir kafa darbesi. Sezonun açılış maçında, ilk karşılaşmamızdan sonra. Buzdan çıkarılışının görüntülerini izliyorum, vücudumdaki her hücre bana bağıyor. Oda sessiz, izliyor. Ben buzun üzerinde, onun üzerine çömelmiş, omurilik yaralanması olup olmadığını kontrol ediyor ve eğitmenlerin onu sedyeye taşımalarını izliyorum. Yanımda Alexei'nin gözleri üzerimde, yüzümde gördüğü şey karşısında kaşları çatılıyor.

Makara, Alexei'nin beyin sarsıntısından sonra uzak kaldığı süre boyunca antrenörler ve fizyoterapistlerle çalışmasına dönüşüyor. Temassız formasıyla antrenmanlara tekrar katılıyor. Geri döndüğü ilk maç. Storm'a döndükten sonra yaptığı ilk asist. Alexei'nin yağına su katan Hayden Owens ile oynarken birlikte inanılmaz bir ikili oldular. Alexei'nin buz üzerindeki hakimiyetini gösteren daha fazla klip.

Makara biter ve alkışlar balo salonunda gürler. Tate sahneye çıkıyor, podyuma çıkıyor.

"Alexei Volkov birlikte çalışma zevkine eriştiğim en sert piçlerden biri." Ward alaycı bir gülümseme takınıyor ve odada kıkırdamalar yükseliyor. "Kararlılık, cesaret ve oyun tutkusuyla dolu, onunla çalışma ayrıcalığına sahip olan herkes için bir ilham kaynağı. Ulusal Hokey Ligi'nde yaşam boyu başarı ödülünü kendisine takdim etmekten gurur duyuyorum."

Alexei ayağa kalkarken bir alkış tufanı daha koptu. Ancak ödülünü almak için ayağa kalkmadan önce bakışları bana doğru kayıyor, elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıp ağzını benimkine doğru indiriyor. Öpücük kısa, sert ve hızlı ama içimde ılık, köpüren ve çaresiz bir şey dolaşıyor.

Ward *sana burada ihtiyacı var*, demişti ve kalbim yine sızladı.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde öpüşme bitti ve Alexei sahneye çıktı, Tate'in elini sıktı, salondakilere kısa bir selam verdi, sonra tekrar yanıma oturdu ve tören devam etti.

Alexei Volkov'dan benim hakkımda söyledikleri ve beceriksizliğim nedeniyle nefret ediyorum ama ilk kez, yaklaşan emekliliğinin kesin olmamasını diliyorum.

BÖLÜM 56

ALEXEI

TÖREN BİTTİĞİNDE, karıma doğru eğildim ve bütün akşam boyunca sınıksız tutunduğum kokuyu içime çektim. Ne zaman emekli olma paniği içimi kemirmeye başlasa, onu kendime yaklaştırıyor, derin bir nefes alıyor ve duyguları uzaklaştırıyordum.

"Benimle bara gel," diye mırıldanıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor.

"Beni parçalayacaklar. Sen iyi bir caydırıcısın."

Gözlerini deviriyor, sırtıyor ama ayağa kalkıyor ve elim beline geldiğinde bir şey söylemiyor bile. Bakışlar onu takip ediyor, elimi üzerinde görene kadar elbisesini aşağı yukarı tarıyor ve saygıyla başka tarafa bakıyorlar.

Erkeklerin bakmasına şaşırmadım. Kız tam bir afet. O her zaman güzeldir, ama bu gece, o elbisenin içinde, onu lobide gördüğüm anda, bir tür siren gibi, bir rüya gibi bana doğru yürürken, kalbim durdu.

Yine de bu, ona bakmalarından hoşlandığım anlamına gelmiyor. Sahiplenme duygusu damarlarımda dolaşıyor. O benim karım.

Bavuluna koyduğum şey hakkında tek kelime etmedi, bu da bana onu görmediğini düşündürüyor. Beklentiyle nabzım hızlanıyor.

Bir de çantasında bulduğum şey var. Annemin çiçekçi dükkanından kalma, çiçeklerin anlamlarının yazılı olduğu eski bir kitap. Okuldan sonra ona yardım eden bir genç olarak, bunu yüzlerce kez okudum.

Nereden bulmuş? Evdeki kütüphanede bulmuş olmalı. Göğsümde tuhaf, eğlenceli bir his titreşiyor, bu geceyle ilgili tüm garip gerginliği ve endişeyi kesiyor. Çiçekler kendimle özel bir şaka olarak başladı,

ama şimdi o da işin içinde olduğu için, düşündüğüm kadar umursamıyorum.

Barda ona bir içki ve kendime de bir su söyledikten sonra önüne geçip onu bara yaslıyorum. Onu odadan saklamıyorum, diyorum kendime, kendimi herkesten soyutluyorum. Bir molaya ihtiyacım var, hepsi bu. Bir elim bar tezgahına yaslanıyor, diğeri beline dolanıyor ve onu yakınımına çekiyorum. Saçları omzuma degecek ve kulağı ağzımdan birkaç santim uzakta olacak kadar yakın. Sıcaklığını yanımda hissedecek kadar yakın.

"Bu gece sahiplenici hissediyor musun, Volkov?"

Evet. Her zamankinden daha fazla. "Meşgul gibi görünürsek kimse sözümüzü kesmez." Artık el sıkışmak yok. Artık kariyerimin sonu için tebrik etmek yok.

İçkilerimiz geliyor ve sessizce yudumluyoruz, ben onun parfümünü içime çekiyorum ve o boşluğa bakıyor. Hayalini bölmeden önce burnunda ve elmacık kemiklerinde on yedi çil sayıyorum.

"Ne düşünüyorsun, Hellfire?" "Ailen neden burada değil?"

İçim daralıyor. "Sana söylemiştim. Bunu emekli adamlara veriyorlar."

Beni inceliyor. Onun bu şekilde incelemesi altında nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. "Hokey oynayabilmem için canla başla çalıştılar," diyorum ona.

O büyüleyici gözlere bakarak. "Eğer çalışmıyorlarsa, beni sabahın köründe hokeye götürüyorlardı." Sonunda kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "NHL'de oynamak onlara buna değdiğini gösterdi."

"Alexei." Dişleri alt dudağına gömülüyor, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık beliriyor. "Seninle gurur duyuyorlar. Emekli olduğunda da bu durum değişmeyecek."

"Biliyorum. Ben sadece-" Başımı sallıyorum. "Emekli olup bütün günümü yemek pişirerek ve bitkilerimi sulayarak geçireyim diye Rusya'dan kaçmadılar."

"Seninle gurur duyuyorlar," diyor inançla, tıpkı yardım gecesinde bana hastanedeki işini sevdiğini söylediği zamanki gibi. "Ne olursa olsun."

Bir sessizlik geçti. Elimi tuttuğunda, tüm dünyam ona bağlandı, tüm panik ve endişe kısa bir an için azaldı. Artık neler olduğunu bilmiyordum.

"Emeklilik için sizi önerdiğim için özür dilerim." Gözleri okunamayan bir duyguyla irileşmişti. Belki de pişmanlık. "Bunu yapmamalıydım."

Hatırladıkça göğsümde bir acı hissediyorum ama sesimi sabit, bakışlarımı odanın diğer ucunda ve ifademi nötr tutuyorum. "Bana ümitsiz vaka demiştin."

Sessizlik. Yine o baştan çıkarıcı alt dudağını çiğniyor. "Canının yanmasını izlemekten hoşlanmıyor olabilirim ama kesinlikle ümitsiz vaka değilsin." Başını sallıyor ve odanın etrafını işaret ediyor. "Bütün bu insanlar senin için burada Alexei. Senin için yapılan alkışlar diğerlerinin on katıydı. Herkes senin inanılmaz olduğunu düşünüyor, sadece ben değil."

Belindeki elimin altında geriliyor, gözleri sanki bunu söylemek istememiş gibi şaşkınlıkla parlıyor.

"Benim inanılmaz olduğumu mu düşünüyorsun?" İçime bir sıcaklık ve gurur yayılsa da, soğuk ve umursamaz ifademi koruyarak bir kaşımı kaldırıyorum.

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Tabii. Evet. Belli ki harika bir hokey oyuncusun."

"Beni başka bir doktora sevk ettiğiniz için üzgün müsünüz?"

Sözsüz, başını sallıyor. O kafayı açıp her düşüncesini okumak istiyorum. Onu tanımak ve anlamak istiyorum. Eğer kariyerimin ölüm döşeğinde olduğumu düşünmüyorsa, neden beni başka bir doktora itti?

"Yani." Kaşları kalktı, gözleri meraklı. "Şimdi de Rory ve Hazel'ın düğününe gidiyorsun."

Önceki konu üzerinde durmak üzereydim ama bana kendisinin söyleyecek kadar güvenmesini istiyorum. "Evet. Gidiyorum."

Aklım onun iş yerindeki o inanılmaz sevişmeye gidiyor ve kasıklarım geriliyor. Muhtemelen Miller'ın düğününü ekmeliyim ya da hafta boyunca kalacak başka bir yer bulmalıyım, ama ikisini de yapmayacağım.

"Düğünlere gitmediğini sanıyordum," diyor hafifçe.

"Bilmiyorum." Bir duraklama. "Nişanlıydım," diye itiraf ediyorum. Bunu ona söylediğimde kendimi bir ipin üzerinde dengede duruyormuşum gibi hissediyorum. Tepkisini ölçmek için yüzünü tarıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Emma."

Hem yıllardır yüksek sesle söylemediğim bu isim hem de Georgia'nın bunu bilmesi içimde çirkin bir endişe dalgası yaratıyor.

"Annen senin çirkin bir bebekken çekilmiş fotoğraf albümünü getirdi." Ayılmadan önce gözleri beni kızdırıyor. "Düğün davetiyen arkaya sıkıştırılmıştı."

Doğru. Bana bir sürü resim gönderdi. Tanrım, bu bir ay önceydi. "Ben çirkin bir bebek değildim."

Annem o gece bana bir sürü tavşan fotoğrafı gönderdi ve o an anladım: Emma'yı sevmiyordu. Sevmeye çalıştı ve ona karşı tek kelime etmedi ama Georgia'yla olduğu gibi onunla da bağ kuramadı.

"Ne oldu?"

İçimi çekip kötü omzumu döndürüyorum ama Georgia'nın gözleri omzuma kayınca duruyorum. "Genç ve aptaldım."

"Ben de nişanlıydım."

"Öyle miydin?" Bir alarm daha. Evlenmek istemiyordu. Ne tür bir adama evet diyebilirdi ki? Hakkında konuşmak istemediği o Liam denen adam mı? Hâlâ onu düşünüyor mu? Parmağında başka bir adamın yüzüğünün olması fikrinden nefret ediyorum. "Ne oldu?"

"Genç ve aptaldım."

Merak beni boğazımdan yakaladı. "Bunu vatandaşlık mülakatında sorabilirler."

Gözleri temkinli bakıyor. "Önce sen."

Tereddüt ediyorum. Olanlar hakkında hiç konuşmadım. Yine de onun tarafını bilmek istiyorum. Kırık parmağımı sardığı gece yaptığı gibi bana güvenmesini istiyorum. "Düğünümüze gelmedi."

Sırt kasları geriliyor ve yüzünü bana dönüyor. Aramızdaki bir karışlık mesafede vücut ısını hissedebiliyorum.

"Ne?" diye soruyor, hoşuma giden soğuk ve ölümcül bir sesle. "Seni mihrapta mı bıraktı?"

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Hayır. Sabahı."

Burun delikleri alevlendi. "Aptal mıydı?"

"Şimdi kim sahiplenici hissediyor, Hellfire?"

"Bu aptal lakattan nefret ediyorum." Gözleri parlıyor.

"Hayır, yok." Gözlerinin içine bakıyorum, irislerindeki her rengi sayıyorum. "Ailesi beni sevmezdi. Varlıklı insanlardı. Eski para." Ona anlamlı bir bakış attım. "Greene'lerle çok yakınlar."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu Greene

değil." "Bunu biliyorum. Şimdi."

Suçluluk duygusu karnıma saplanmadan önce yüzünde beliren farkındalığı izliyorum. "Onun gibi olduğumu düşünmüştün."

"Evet." Sıkı bir baş sallama. Göğüs kafesimin arkasında daha fazla pişmanlık. "Bana onu hatırlattın." Saçını işaret ettim. "İyi giyimli, güzel, çekici. Dışa dönük. Karizmatik."

Gözlerini kırıştırıyor, sersemlemiş.

"Uygun bir aileden gelmediğimi düşündüler." Bu gece ona ne kadar çok kart gösterdiğime inanamıyorum.

Çenesi düştü. "Ne?"

Homurdanıyorum, tekrar

başımı sallıyorum.

"Eğer o kaltakla karşılaşırsam, onu öldüreceğim."

Bir anda tüm tuhaf duygular buharlaşıyor, yerini gülme dürtüsü alıyor. Başım boynuna düşüyor ve görmemesi için gülümsüyorum. "Sakin ol, Cehennem Ateşi." Derin bir nefes alıp onu içime çekiyorum.

"Onu özlüyor musun?" diye soruyor sessizce.

Emma ile olan ilişkim takım arkadaşlarım ve onların partnerleri arasında gördüklerime hiç benzemiyordu. Ona asla Streicher'ın Pippa'ya baktığı gibi bakmadım, Owens ve Darcy'nin yaptığı gibi onunla şakalaşmadım ve Miller'ın Hazel'a yaptığı gibi onunla alay etmedim.

"Hayır." Kolay cevap.

Sezon boyunca onu neredeyse hiç görmedim. Onu görmeden haftalar geçirdi. O adamların hiçbiri bunu yapamazdı. Yine de tek umursadığım hokeydi.

Ayrıyken onu hiç düşünmedim. Yanımdaki kadını düşünmeden beş dakika bile zor geçiriyorum.

Kaşlarımı çattım. Bu hiç iyi değil.

Georgia beni incelemek için geri çekildi. "Hâlâ üzgünüm."

"Evlilik için biçilmiş kaftan değilim. Belki de bu yüzden bu iş bu kadar iyi gidiyordur. Biz iyi bir çiftiz." Bar tezgahını kavrayarak ona bir bakış attım. "Senin sıran."

Başka tarafa bakıyor, önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Kolunda küçük, güzel bir şey olsun, evine baksın, çocuklarını büyütsün istiyordu. Ve Hugo Greene'in torunuyla nişanlı olmak yeni bir doktor için pek çok kapı açıyor."

"Bu Liam mıydı?"

Başını sallıyor ve ağzını eğiyor. "Bu arada, bu gece bana bir parça kol şekeri gibi davranmadığın için teşekkürler."

"Nasıl bitti?"

"Tıp fakültesinden kaydımı sildirdi."

Sertleştim. "Ne?" Hâlâ bana bakmıyor ve elim çenesinin altına gelip yüzünü yukarı kaldırıyor. "Georgia."

Sesimin keskinliği karşısında gözleri parlıyor.

"Şimdi kim kıskanç?" diye fısıldıyor ama ben duymazdan geliyorum. Kıskanç değilim, öfkeliyim. Arabasından kurtulduğumda kendini kaybetmesine şaşmamalı.

"Açıkla."

Boğazının narin çizgisi çalışıyor ve onu öpmek için bir dürtü hissediyorum. Onu daha iyi öpmek. Bu pisliğin varlığını unutturmak için. Hâlâ çenesini tutuyorum.

"Biz burada, onun ihtisasının olduğu Toronto'daydık ve ben de UBC'de tıp fakültesine başlamak üzereydim. Beni burada, yanında istedi. Bana iyilik yaptığını söyledi. Bunun benim iyiliğim için olduğunu, çünkü tıp fakültesinin zor olacağını söyledi. Sanırım doğru kişiliğe sahip olmadığımı söyledi." Tırnaklarını inceliyor. "Evlenebileceğimizi söyledi ve ben o kadar aptalca aşkıttım ki, ki şimdi bunun aşk değil karasevda olduğunu anlıyorum, neredeyse beni ikna etmesine izin verecektim."

Bu adamı bulup öldürmek istiyorum. Onu incittiği için hayatını mahvetmek istiyorum. Buz dışında asla kavga etmem ama bu adamın dişlerini dökerdim.

Kendi iyiliğin için, ona arabayı aldığımda söyledim. Lanet olsun. "Araba için tekrar özür dilerim. Bu konuyu seninle konuşmalıydım. Kararı birlikte verebilirdik."

Ağzı mizahsız bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve başını sallıyor. "Unut gitsin, Alexei. Ben yaptım. Eski yaralarımın beni yenmesine izin verdim. Sen Liam'a hiç benzemiyorsun."

Bunu söylediğini duymak bana bir şeyler yapıyor, dikkatimi ona daha da çok çekiyor. Karıma olan hayranlığım üç katına çıkıyor.

Bunun olmaması gerekiyordu. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onun hakkında o kadar az düşünmem gerekiyor.

"Bu yüzden evlenmek istemiyorsun."

Umursanıyormuş gibi omuz silkiyor. "Onunla evlenmek istediğimi sanıyordum ama o sadece beni kontrol etmek istedi. Evlilik insanlar için her zaman aynı anlama gelmiyor."

Emma evliliği dünyada yükselmenin bir yolu olarak görüyordu. Georgia'nın eski sevgilisi hakkında söylediği şey, *şimdi anladığım kadarıyla karasevdaydı*. Ben de Emma'yı hiç sevmedim. İncinmişim, aşağılanmışım ve ailemi koruyordum. Bunun olacağını göremediğim ve her kırmızı bayrağı görmezden geldiğim için kızgındım. Yine de kalbim kırılmadı.

"O zamandan beri kimse oldu mu?" Ben sordum. "Ondan sonra mı? Vatandaşlık görüşmesi için."

"Kimse ciddi değil." Bakışları benimkine yönelmeden önce başka tarafa bakıyor. "Sen mi?" "Hayır."

Orada sessizce duruyoruz, tüm sinir uçlarım onun bana bu kadar yakın olduğunun farkında. Anlaşmamızdan önce bunları ona asla itiraf etmezdim. Ve itiraf etmiyorum.

Bana geçmişi hakkında söylediği bilgilerle ne yapardım, bilmiyorum.

Muhtemelen ona karşı kullandı. şimdi sadece daha fazlasını bilmek istiyorum. Dikkatim onun ağzına takılıyor. O güzel, mkemmek ağız. Tahrik kanıma karşıyor.

Onun yanında durmak yeterli değil. Aklım kütüphaneye kayıyor, ben aklımı yitirirken onun içine gömülüyorum.

Onu istiyorum. Bu kadar basit. Onu düşünmeden duramıyorum ve daha fazlasını istiyorum.

"Buradan çıkmak mı istiyorsun?" Ben soruyorum.

Etkinlik alanının etrafına göz gezdiriyor. "Gitmemize izin var mı?" "Elbette. Yemek bitti. İstediğimizi yapabiliriz."

"Tamam." Bakışlarımı tutuyor ve ben onun ifadesini okuyamıyorum. "Hadi buradan çıkalım."

BÖLÜM 57

GÜRCİSTAN

Gergin bir sessizlik içinde otel odasına geri dönüyoruz.

Onu sunakta bıraktı, bir ses fısıldıyor, koruyucu bir dalgalanma yükseliyor Kanım.

Ve bu geceki görüntüsünü izlerken. Göğsüm ağrıyor. Emekliliğini önerdiğim için her zamankinden daha çok pişmanım. Karışık ve bulanık duygularıyla hareket ediyordum.

Asansörde gözlerimiz buluşuyor ve nabzım hızla atıyor. Hava gerginlikle dolu. Etrafta dolaşmamamız gerekiyor, ama gözlerindeki bilmiş ilgi umursamadığını söylüyor.

Benim de umurumda olduğunu sanmıyorum. Neden yapmamamız gerektiğini unuttum.

Odanın içinde bakışlarımı tutuyor, ceketini çıkarıp kravatını gevşetiyor, gömleğinin düğmelerini çözerken kalbim kulaklarımda çarpıyor. Ağzı eğiliyor ve yatağın karşısındaki sandalyeye oturuyor. Arkasına yaslanıyor, yayılıyor ve beni izliyor, çılgınca yakışıklı ve ciddi. Görüntü, moda dergilerimden birinin reklamı gibi; yığılmış kaslar, karanlık, sahiplenici gözler ve bilmiş bir gülümseme.

İlk oyunu kim bozabilir. Rekabetçi içgüdülerim uyandı.

Aklıma bir anı geliyor: eski bir ilişkiden kalma uyku tişörtümdeki gergin, kıskanç ifadesi. Bu oyunu o tişörtle kazanacağım.

Bavulumu açtığımda, orada olmadığını gördüm. Paketlediğim iç çamaşırlarının hiçbirisi yoktu.

Parmağımı dantelli bir askının altından geçirip giysiyi kaldırıyorum. Tasarımcının elbisemle birlikte gönderdiğine benzer, üst düzey bir elbise. Kanım uğuldamaya başlıyor. Yine de gülümsüyorum.

"Volkov." Dönüyorum, görebileceği şekilde tutuyorum. Hiç istifini bozmamış bir ifadeyle sandalyeye uzanıyor. "Bu da ne böyle?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Eşyalarım nerede?"

"Ne eşyası?"

"Külotum, Alexei. Çantamı karıştırmışsın."

Bu sabah yapmış olmalı. Çantamı arenaya getireceğini söyledi. Neden gülümsüyorum?

"Belki de sadece sana bir şeyler almayı seviyorumdur."

İnançsız bir kahkaha attım. "Yıllarca alışveriş yaptığım için benimle dalga geçtikten sonra mı? Bundan şüpheliyim."

Bu oynadığı bir çeşit hastalıklı güç oyunu. Bu şekilde kontrol edilmekten nefret etmeliyim ama yine de benim için aldığı iç çamaşırını giyme fikri bacaklarımın arasını titretiyor.

Oyun mu oynamak istiyor? Ben de varım.

"Ne kadar düşüncelisin." Yine otel odası. *Buraya oynamaya geldim.* "Sanırım denemeliyim."

"Sanırım yapmalısın."

Sırtımı ona döndüğümde tam nefes alamıyorum, ilgisinin ağırlığını hissediyorum. Otel odasından farklı. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Belki de artık birbirimizden öç almak yerine eğlenmek için oynuyormuşuz gibi geliyor.

Elbisemi ve topuklularımı çıkardım, beni tasarımcının gönderdiği iç çamaşırlarıyla bıraktım.

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Geri adım atmıyor. Ben de öyle.

İç çamaşırlarımı çıkarırken ellerim titriyor ama korkudan değil. İlişkiye girmek her zaman çok sıkıcı ve tahmin edilebilir, çok tatminsiz olmuştur. Benimle böyle oynayan biriyle hiç birlikte olmamıştım.

Sırtım ona dönük, çırılçıplak duruyorum, Alexei'nin gözleri tenimde izler bırakıyor. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Yine de duramıyorum. Kendimi canlı hissediyorum, sanki bir tepeden aşağı koşuyorum. Eğer beni reddederse, binlerce aşağılanma parçasına dönüşeceğim.

Adam bana iç çamaşırı aldı ama. Beni reddetmeyecek. Umarım.

Yavaşça, acı verecek kadar yavaşça, sütyen ve külotu giydim. Mükemmel uyum. Göğüslerim harika görünüyor ve kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum. Ona olan saygım artıyor.

Ben daha dönmeden arkama geçti, sıcak ve çıplak göğüslü. Yanıma uzanıp şifonyere yaslanıyor ve beni içine hapsediyor. Dudakları boynumla omzum arasındaki hassas noktayla buluşuyor ve düşüncelerim dağılıyor.

"Rüya gibi görünüyorsun, Georgia."

"Sence ben ... gibi görünmüyor muyum?" Duraklıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Çürük yumru mu?"

Dudaklarının kıvrımını omzumda hissediyorum. Keşke bir kez olsun gülümsediğini görebilseydim. Eminim aklımı başımdan alırdı.

"Evet, senin o küçük sevgi sözcüğünü biliyorum," diye gülüyorum. "Yakalanabilirdik, seni pislik."

Omzuma karşı başka bir kıvrım. Başka bir kazıma öpücüğü, tene karşı kirli sakal. Sırtımdan aşağı tüylerim diken diken oluyor. Yarışıyor olmamız gerekiyordu, diyorum kendime. Gülmemiz değil.

"Kendime engel olamadım." Sırtıma bastırıldığı göğsünden alçak sesi gürliyor. Sıcacık ve ona doğru eğilme isteğimle savaşıyorum. "Benim için dön, Cehennem Ateşi."

"Bana ne yapacağımı söyleme." Yine de dönüyorum, şifonyere yaslanıyorum, bakışları vücudumda gezinirken kalbim boğazımda.

Gözlerimiz buluşuyor; onunki sıcaklıkla parlıyor.

"İnanılmaz görünüyorsun." Eli kalçama gelip parmak uçlarını bacağımda gezdirirken sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyor. "Ama sen bunu biliyordun."

"Demek aklındaki yeni yön buydu, ha?" "Bana durmamı söyle."

Eli merkezime yaklaşıyor ve kalbim her yerde çarpıyor - boğazımda, kulaklarımda, göğsümde, bacaklarımda arasında. Başı tekrar boynuma eğiliyor, dudakları tenimde geziniyor, parmakları hâlâ üzerimde geziniyor. Kalçamdaki dikişin üzerinden, belimin üzerinden, göğüs kafesimdeki dantele kadar. Dokunuşunun altında nefes almıyorum.

"Bunu neden aldın?" Fısıldıyorum, odağım parmak uçlarına daralıyor, kalçamın tepesinde, onlara ihtiyacım olan yerden dört inç uzakta. Onun için ıslandığım yere.

"Sana bir şeyler almak beni belli bir şekilde hissettiriyor."

Bakışlarım yere düşüyor. Sert, kocaman ve zihnim içimde nasıl hissettiğini hatırlamakla dolup taşıyor. Vücudum ona uyum sağlamak için çalışırken derin, zevkli bir yanma. Bacaklarımda arasında lezzetli bir sızı oluşuyor.

"Bunu tekrar mı yapıyoruz, Hellfire?"

Tanrım, evet, söylemek istiyorum. Sonunda. Onun yerine "Umurumda değil," diyorum.

Bunun bir oyun olduğunu kendime hatırlatıyorum ve umursamak kaybetmek anlamına geliyor.

Yavaşça başını sallıyor, tıpkı buzda o sarhoş adamın benimle konuştuğu zamanki gibi. "Yeterince iyi değil."

Ereksiyonuna uzanıyorum ama bileklerimi yakalayıp bir eliyle birbirine kenetliyor. "Hayır." Omzumu ısıtıyor. "Yalvarmaya hazır mısın?"

Kararlılık içimde kükrüyor. "Asla."

"Göreceğiz."

Elini bacaklarımın arasına götürüyor, parmak eklemlerini merkezimin üzerinde, aldığı külotun üzerinde gezdiriyor. O sinir yumağına en ufak bir temas başımın geriye düşmesine, kalçalarımın parmaklarına doğru eğilmesine neden oluyor ama dokunuşunu hafif ve alaycı tutuyor.

"Şimdiden ıslak." Sanki bir şey kazanmış gibi ses çıkarıyor, üzerimde yavaş, ağır adımlarla ilerliyor.

İçimden sinirli bir ses çıkıyor.

"Sihirli kelime *lütfe*."

"Isır beni."

Klitorisimi içime zevk akıtacak kadar sertçe çimdikliyor ama bu yeterli değil. Öne doğru kıvrılıyorum, iniltimi bastırmak için dişlerimi birbirine kenetliyorum.

"*Isır beni* sihirli kelime değil, Cehennem

Ateşi." "Bunu benden nefret ettiğin için yapıyorsun."

Ağzı yukarı kalkıyor. Çok acımasız. Çok duygusuz. Çok ateşli. "Yine de seni boşaltacağım."

Bacaklarımın arasındaki hipnotik çalışmasını sürdürürken, yataklardan birine doğru ilerlediğimizi fark etmiyorum bile. O yanıma tırmanıp bir dirseğine yaslanıp pazularını şişirirken, diğer eli külotumu okşarken geriye düşüyorum. Adını acımasız, agresif ve güçlü olarak duyurmuş bir adam için şaşırtıcı derecede nazik.

Çok naziksin. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Gerçekten bir şey hissetmemi istiyorsan daha sert ve daha hızlı gitmelisin," diyerek onu kışkırtıyorum.

İşte yine o sinir bozucu sırıtış. "Farkındayım, tatlım." "Bana öyle deme."

"Sana tatlım demiyor muyum? Sorun nedir?"

Çok hoşuma gitti. Yine de beni cevap vermeye zorlamak yerine, ü z e r i m i örten kumaşın altından kayıyor. Zevk vücudumda fokurduyor

Sürtünme, tenin tene değmesiyle çok daha yoğun. Parmakları daha hızlı hareket ediyor, daire çiziyor ve kaydırıyor ve klitorisimin arkasında baskı oluşuyor. Gözlerim kapanıyor. Bakışlarını yüzümde hissedebiliyorum, beni dikkatle izlediğini hissedebiliyorum ama umurumda değil.

"Aman Tanrım," diye fısıldadıktan sonra iniltimi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Boynumu, omzumu ve göğsümü öperek beni yukarıya doğru sarıyor. Düşüncelerim bulanıklaşmaya başladı.

"P e k â l â . Daha ister misin?" Dokunuşu duruyor, elleri belime geliyor ve beni yüzüstü çeviriyor. "Sana daha fazlasını vereceğim."

BÖLÜM 58

GÜRCİSTAN

GÖZLERİM AÇILDI, yüzümü yorgana bastırdım. "*Ben-oh.*"

Parmakları içime batıyor. Sürtündüğü yerden yoğun bir zevk yayılıyor
G noktam.

Ürperiyorum, arzu içimden geçerken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Aklımın bir köşesinde, onu bu kadar çabuk ve kolay bulmasını rahatsız edici buluyorum. Muhtemelen yatakta arkamda diz çöktüğü içindir. Bacaklarımın arasında acil bir sıcaklık toplanıyor ve yorganı kavriyorum. Kıcıma sert bir tokat indiriyor. İçimde başka bir sıcaklık dalgası yuvarlanıyor.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Ben titrerken ve onu sıkarken sesi kulağımda kısık. "Parmaklarım tarafından doldurulmayı ve becerilmeyi seviyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum, henüz parçalanmamaya çalışıyorum. Bu onun egosu için çok ama çok iyi olurdu.

"Cevap ver bana."

"Evet," diye atılıyorum, bu raundu kazanmasına izin verdiğim için kendime lanet etmeden önce. Eli popomun üzerinde geziniyor. "Aferin kızıma."

İçimden bir zevk ürpertisi daha geçiyor. "Kapa çeneni," diye homurdanıyorum. "Ayak bileklerindeki o güzel fiyonklarla başka ne olabilirsin ki?" Ayakkabılarım daha önce. Her zaman fark eder.

"Bu gece gelecek misin, iyi kız?" diye soruyor alçak, kendini beğenmiş bir sesle.

Parmaklarının etrafında kenetleniyorum, zevk içimde yuvarlanırken sıkı bir kasılma yaşıyorum.

Alexei'nin beni aramasıyla ilgili bir şey beynimi eritiyor.

"Bundan şüpheliyim." Gergin sesim bana ihanet ediyor.

Kıcıma keskin bir tokat daha atılıyor ve bacaklarımın arasındaki ihtiyaç sarmalı sıkılaşıyor.

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Hellfire?"

Parmaklarını içime biraz daha hızlı, biraz daha sert sokup çıkarırken bağdırmamak için dişlerim alt dudağıma gömölüyor. Tanrım, bu çok iyi.

"Bence her zaman kafanın içinde, kontrolün o kadar sende ki, kontrolü bana bırakmak güzel bir şey."

Serbest eliyle bileklerimi kavıyor ve belime yaslıyor. Şehvet bacaklarımla arasında sıkılaşıırken bir iniltiyi bastırıyorum.

Sanırım bunu sevdim.

"Benim için çok iyi gidiyorsun tatlım," diye mırıldanıyor, dudaklarını omzumun arkasında gezdiriyor ve içimde bir şeyler değişiyor.

Her şey yükseliyor. İhtiyaç sarmalı bir çentik daha atıyor ve omurgamın merkezinde kıvılcımlar çakmaya başlıyor.

Aman Tanrım. Tam olarak doğru noktaya sürtünüyor. Düşünemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Kollarım bükölüyor, tutuşuna karşı çekiştiriyorum, ama o sıkı tutuyor.

Kahretsin. *Hayır*. Sanırım yapacağım - aslında yapamam - zevk vücudumda sıkılaşıyor, spiral çiziyor, dönüyor, dönüyor, genişliyor. Ağzım açık kalıyor.

Ben de geleceğim.

Zevk üzerimden akıp gidiyor ve uçurumun kenarına geldiğimde yüzümü yastığa gömölüyor. Ona boşaldığımı bilmenin tatminini yaşatmaktansa boğulmayı tercih ediyorum ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor. Sadece parmaklarına *daha sert* boşalıyorum. Kokusu, parmaklarının içimdeki acil hissi, bana baktığını bilme şeklim, çok odaklanmış, aç ve yoğun, sanki tüm dikkatinin odağı benmişim gibi, hepsi bir araya geliyor ve içimdeki hisler ikiye, üçe, dörde katlanıyor. Parmaklarının üzerinde titriyorum, dişlerimi birbirine kenetliyorum, bağlı bileklerle yumruk yapıyorum ve kalan her kontrol parçamla sessiz kalıyorum.

"Yeni mi geldin?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum. Nefes nefese kaldım. Nabzım hızla atıyor. Dalgalı, durgun duygular kan dolaşıma karışıyor. Lezzetli serotonin beynimi eritti.

"Yalancı."

Ona bakamıyorum. Görüşümün artık çalıştığını sanmıyorum.

Eli bacaklarımla arasına geri dönüyor ve gözlerim açılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım, parmakları klitorisimin üzerinde kayarken hassasiyetle gerildim. Sırılsıklam oldum.

"Gelmediğini söylemiştin." Nefesi kesik kesik geliyor ama bileklerimi alaycı bir şekilde sıkıyor. "Yani sen boşalana kadar durmayacağız."

Dudaklarım ayrılıyor. Bu planın bir parçası değildi. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Parmaklarının uçlarını aşırı hassas sinirlerimin üzerinde gezdiriyor ve gözlerim kapanıyor. Vücudumdaki her sinir ucu onun yavaş dokunuşuyla eriyor. Sanırım zevkle iç çektim.

"Bu kadar erken havlu mu atıyorsunuz, Doktor?"

"Siktir git." İçimde başka bir sıcaklık dalgası dalgalanırken sesim ince bir törpüye dönüşüyor. Aman Tanrım. Parmakları hızlanıyor. Kaslarım tekrar geriliyor, zevk daha da yükseliyor, içim eriyor.

Hayır. Nonono. Yine mi? Nasıl?

Yastığa umutsuz bir inilti bırakıyorum, bacaklarımın arasındaki basınç doruğa ulaştığında titriyorum, içimde ateşleniyor, kanımı ısıtıyor ve zihnimi boşaltıyor. İşkencenin en iyi şekli bu. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum -saniyeler ya da saatler olabilir, emin değilim, ama yeryüzüne geri indiğimde zor nefes alıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve uzuvlarım o kadar ağır ki istesem de ayakta duramıyorum.

Göğsünden memnun bir ses yükseliyor. "Yine mi, ha?"

"Hayır," diye itiraz ediyorum. Bu şekilde kaybetmekten nefret ediyorum. Beni bu kadar kolay boşaltabilmesinden nefret ediyorum. "Yapmadın. Yapmadım."

"Mhm." Ona bakmayı reddediyorum ama sesini duyabiliyorum; bunu seviyor. Kazanmayı seviyor. "Çok güzelsin. Bunu hep düşünmüşümdür."

"Kapa çeneni," diye nefes nefese kaldım. Yalan söylüyor. "Benden nefret ediyorsun."

"Yine de senin her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür." Gözleri beni kızdırıyor. "Bu beni deli ediyordu."

Parmaklarını tekrar içime sokuyor. Dakikalar sonra, tekrar binlerce parçaya ayrılıyorum.

Tek bir kelimeyle bunu bitirebilirim. Bunu istediğimden daha ileri götüreceğine inanan tek bir parçam bile yok. Dur dediğim anda duracaktır.

Yine de dur demiyorum. Bir sebepten dolayı, dayanıyorum.

Bu geceden sonra artık ondan nefret ettiğimden emin değilim. Geçen hafta özür diledikten sonra değil. Benim için futbol koçluğu yaptıktan ve onu sevdiklerinden sonra değil.

"Bitti mi?" diye soruyor.

"Ne yaptın?" Nefes nefese idare ediyorum. "Sıkıldım."

Alexei beni o kadar çok boşaltıyor ki sayısını unutuyorum. Biri üçe, o da beşe dönüşüyor. Sanırım şu anda yedi ya da sekiz civarındayız, ama birbirlerinin içine girmeye başladılar, bu yüzden bu ayrı mı sayılır yoksa

Sadece bir tane mi? Kimin umurunda. Ben parçalanıyorum, kocam bakarken eline boşalıyorum, zevk dağıtıyorum.

"İşte," diyor memnuniyetle, ben tekrar boşalıırken sıkılı dişlerimin arasından bir inilti süzülüyor. "İşte oldu."

"Senden nefret ediyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Uh-huh. Biliyorum. Ben de senden nefret ediyorum."

Ama öyle görünmüyor. Sanki benden daha çok zevk alıyor gibi. İçten içe, onun kendini beğenmiş memnuniyeti beni heyecanlandırıyor. Ben iğrencim. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Konuşmayan ve emirleri uygulayan yüz­süz seksi adam fantezim nerede?

O adam beni asla böyle boşaltamazdı. Yastığa doğru istemsiz bir inilti daha hıçkırıyorum.

"İtiraf edersen buna bir son verebilirsin."

Asla. Hâlâ bilincim yerindeyken olmaz. Yenilgiyi kabul etmeden önce bayılırdım. Kendini çok beğenmiş olurdu. Anlaşmamızın geri kalanında bana efendilik taslayacaktı. Bana her baktığında, benimle her konuştuğunda, ikimiz de bunu düşünecektik.

Beni bu kadar kolay boşaltabilmesinin ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum.

"Tamam!" Bağırıyorum. "Siktir. İyiyim. Tamam. Beni boşalttın. Bir kere." "Bir kez mi?" Eli bir tehdit gibi girişime bastırıyor.

"Saymayı unuttum." Bilip bilmemesi umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil.

Omurgamı çelikleştiriyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Gururum hayatımın en büyük yarasını almak üzere.

Sırtımın alt kısmına bir öpücük. Yumuşak, tatlı, ancak bir kelebekten daha fazla baskı. Nefesi tenimde dolaşüyor. "Aferin kızıma."

Titriyorum.

"Benim için çok iyi bir eş," diyor alçak bir sesle ve övgüsünden içime bir sıcaklık yayılıyor. Sol bileğime bir öpücük kondurdu.

"Kes şunu." Sadece benimle dalga geçiyor. Kazanmayı seviyor.

"Çok iyi yaptın," diye ekliyor, dudaklarını sağ bileğime bastırıyor ve bu da hoşuma gidiyor.

"Ne oluyor lan burada?" Sırtımda yumuşak bir öpücük çizgisi izlerken duvara fısıldıyorum. Eli kığımın üzerinde, tenimi yumuşatıyor. Kıkırdıyor.

O herif gerçekten *kıkırdıyor*.

Kıçıma sert bir tokat atıyor ve amım hiçbir şeyin, hainin etrafında sıkılaşıyor. Yataktan kalkıyor ve ellerinin soğuk kaybını bedenimde hissediyorum.

Bu benim işaretimdi. Dirseklerime kadar yükselip cansız bedenimi sürüklüyorum. Yaklaşık on iki milyon pound ağırlığındayım.

Bir anda geri döndü, eliyle belime bastırıp beni aşağı itti. "Orada kal."

Tartışmak için ağzımı açmak bir içgüdüdür.

"Tartışma," diyor ama yumuşak bir sesle. Neredeyse tatlı bir şekilde.

Bunun kim olduğunu bilmiyorum. Yüzüm yastığa gömülüyken başka biriyle vücut değişirdi.

Yine de yorganın içine gömülüyorum, banyoda onu dinlerken nefesimi tutuyorum. Musluk akıyor. Bir kumaş hışırtısı. Ağır ayak sesleri geri dönüyor ve bacaklarımın arasına sıcak, nemli bir bez bastırınca dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor.

"Sen ne-" Ben başlıyorum.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." Yine o yumuşak, yatıştırıcı ses.

"Şu anda benimle gerçekten ilgilenmiyor musun?" Merkezime hafifçe vururken kendi yumuşak, şaşkın sesimle soruyorum. Burada ne yaptığımızı anlamak için dönüp yüz ifadesine bakmak istiyorum ama benim endişe ve şaşkınlık dolu bakışlarımı görmesini istemiyorum. Zaten gözlerimi açık tutmakta da zorlanıyorum.

"İnsanlar seksten sonra böyle yapar, Hellfire."

Hayır, yapmazlar. Biz yapmadık, geçen sefer yapmadık. Yine de bu geçen seferki gibi değildi.

Bez kayboluyor. Yatak çökmeden önce banyoya indiğini duyuyorum. Tek gözümü açıyorum. Kenarda oturuyor. "Bu gece uyurgezer mi olacaksın?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum, kafasından vurulduğu ve buzdan çıkarıldığı görüntüleri izlerken midemin bulandığını hatırlıyorum.

"Ne dediğimi hatırlıyor musun?" Sesi alçak ama nazik bir şekilde benimle alay ediyor ve içimdeki inatçı taraf topuklarını sıkıyor. "Uyurgezerliğin hakkında mı?"

Eğer tekrar uyurgezer olursam, yatağımdan kurtulacak.

Yapmaz. Bana o arabayı almasını düşünüyorum ve o kadar emin değilim.

"Eğer sen yatağımdayken uyanırsam," diye uyarıyor ve ben yarı uyanık bir halde gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Yapmayacaksın," diye söz veriyorum, yarının sonuçlarıyla uğraşamayacak kadar uykulu ve orgazm olmuş bir halde. Alexei'nin yanındayken, elimi

Ağız. Bu bir sorun. Başımı tekrar tekrar belaya sokuyor.

Eğlenceli türden bir bela ama. Beni tekrar tekrar boşaltan türden.

Saçlarımı bir kenara atıyor ve nefesi ensemden geziniyor. "Gözlerini kapat," diye mırıldanıyor.

"Bana ne yapacağımı söyleme."

Bana söylediği için değil, istediğim için gözlerimi kapatıyorum ama saniyeler içinde derin bir uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, bacağım Alexei'nin bacağının altında, göğsüne sıkışmış halde uyanıyorum.

Ereksiyonu kalçama baskı yapıyor ve göz kapaklarım açılıyor. Teni inanılmaz derecede sıcak ve kalbi avucumun altında durmadan atıyor. Yavaş, düzenli nefes alışları geniş göğsünü kaldırıyor.

Kahretsin, kendime ve aptal sorunuma lanet okuyarak ağzımı açtım.

Dün gece kariyerinin görüntüleri başladığında, bir bahane uydurup banyoya saklanmalı ve makyajımı kontrol etmeliydim, böylece izlemek zorunda kalmayacaktım.

Ward *sana burada ihtiyacı var*, demişti ve hatırladıkça boğazımda bir sızı oluşuyor.

Onu uyandırmadan gizlice yataktan çıkıyorum, parmak uçlarımda duşa giriyorum ve dün gece yaptıklarımızın tüm izlerini üzerimden temizliyorum.

Bunu düşünmek istemiyorum. Böyle hissetmek istemiyorum, sanki umursamaya başlıyormuşum gibi.

Kocamdan hoşlanmam bir türlü geçmiyor ama geçene kadar görmezden geleceğim.

BÖLÜM 59

ALEXEI

Vancouver'daki arenadaki ofisinin önünden geçerken Ward, "VOLKOV," diye sesleniyor. O ve Darcy masasının önündeki sandalyelerde oturmuş, dizüstü bilgisayarının ekranından maç kasetlerini izliyorlar. "Bir saniyen var mı?"

Ofisine girdiğimde bakışları kollarımdaki bukete kaydı. Georgia gelmeden önce bunları bırakmayı planlıyordum.

"Güzel çiçekler." Ward'ın gözleri ilgiyle parlıyor ve Darcy bana sırtıyor. O da Darcy'ye gülümseyerek bakıyor. "Görünüşe bakılırsa Volkov bu evlilik olayının farkına varmış."

Calla zambakları-güzellik. Zihnim ödül yemeğinden sonraki otel odasına kayıyor ve Georgia'yı boşaltmanın ne kadar bağımlılık yaptığını hatırlıyorum. O elbisenin ve iç çamaşırının içinde nasıl görüldüğünü. Ona aldığım şeyi giydiğini görmek nasıl bir duyuydu.

Bileklerini bir arada tutmayı ve kontrolü ele almayı ne kadar çok seviyordum. Onu kaybettirmeyi. Onun zevkle titremesini izlemek.

O zamandan beri tek düşündüğüm şey bu.

"Teşekkürler." Gülümsememeye çalışarak boğazımı temizliyorum. "Ne var ne yok?"

"Bu adam hakkında ne düşünüyorsun?" Oyun kasetini yeniden başlatıyor. "Sekiz numara."

Dizüstü bilgisayarda, bir defans oyuncusunu küçükler maçında izliyoruz. İri bir adam. Yüzünden anlık olarak görebildiğimiz kadarıyla genç. Oyuncuları kolaylıkla yoldan çıkarıyor, takım arkadaşlarının pakı kapabilmesi için oyunu bozuyor. Yapabildiğinde savunma partnerine ya da bir forvete pas veriyor.

"İyi bir takım oyuncusu," diye mırıldanıyorum. Benim daha genç bir versiyonuma benziyor.

"Genç ve çalışmaya ihtiyacı var ama iyi."

Doğru durumda, harika olabilir. Walker gibi. İçim suçluluk ve ıstırapla burkuluyor.

Ona nasıl yardım edeceğimi hâlâ bulamadım. Aralık ayının başındayız. Ward Mart başına kadar takas yapabilir. Walker'ı daha yüksek bir seviyede oynatmak için sadece birkaç ayımız var.

Ward, Darcy'ye alt ligdeki adam hakkında "Onu izle," diyor. "Eğer biri bir hamle yaparsa, bilmek istiyorum."

Herhangi bir teklif demek istiyor.

"Tamamdır." Dizüstü bilgisayarını kapatır ve ayağa kalkar.

"Teşekkürler, Darcy." Ward bana bakmadan önce ona gülümsüyor ve oturduğu yeri işaret ediyor. "Bir saniye kalır mısın Volkov?"

El sallayıp Ward'ın ofisinden çıkarken, "Görüşürüz Darce," diye sesleniyorum. "Onu imzalayacak mısın?" Karşısındaki koltuğa yerleşerek soruyorum.

Ward arkasına yaslanıyor, kelimelerini özenle seçiyormuş gibi tereddüt ediyor. "Düşünüyorum."

Storm'un kadrosu dolu. İçim daralıyor. Yani ya Walker'ı takas etmeyi düşünüyor ya da beni emekliliğe uğurluyor.

"Sakin ol Volkov. Adamlarımızın geri planda kalması bizim için normal. Bu oyunun nasıl olduğunu biliyorsun. Her şey çok hızlı değişir." Dizine bakarak koltuğunda kayarken ağzını eğiyor. "Ödülü kabul etmeye karar vermene sevindim."

Georgia'nın o gece bana nasıl baktığını düşünüyorum, sanki emekliliğimi geciktirmek için neden elimden gelen her şeyi yaptığımı sonunda anlamış gibiydi. Bunu anlayacak biri varsa o da oydu.

Düşündüğümünden çok daha fazla benzediğimizi hissediyorum. Bunun farkına varmak aylar önce olduğu kadar rahatsız edici değil.

"İyi." Boynumun arkasını ovuyorum. "Bittiği için mutluyum."

Ward'ın ağzı çarpılır. "Georgia'nın seninle birlikte olması güzel olmalı. Kolay olmadığını biliyorum."

Sadece *güzel* değildi. Onsuz buna katlanmayı hayal bile edemiyorum. *Benden nefret ediyorsun,*

O gece daha sonra söylemişti, ama ben bilmiyorum. Artık yok.

Yaklaşamadım bile. Yine de bu sorunu başka bir gün çözeceğim.

"Söyledikleriniz için teşekkürler." Ona kısa bir baş selamı verdim.

"Minnettarım." O da başını salladı, gözlerinde gurur vardı. "Tüm gerçekler."

Sürekli söylediği şeyi düşünüyorum - hokeyin her şey olamayacağını. Ödülünü kabul etmediği için pişman olduğunu

söyledi. "Emekli olduktan sonra ne oldu?"

diye sordum.

Kısa ve kuru bir kahkaha atıyor. "Berbat durumdaydım. Ödülümü kabul etmemiş olmam muhtemelen iyi bir şey. Muhtemelen olay çıkarırdım ve

kendimi küçük düşürdüm."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Ward tanıdığım en soğukkanlı, en sakin adam.

Yüz ifademden sonra bana alaycı bir gülümseme verdi. "Emekli olduktan sonra iki yıl boyunca kendimden nefret ettim, dünyadan nefret ettim, buzda çarpıştığım adamdan nefret ettim. Onun suçu değildi." Omuz silkiyor. "Bu benim ilk diz sakatlığım değildi ama onu suçladım ve beni iyileştiremeyen doktorları suçladım. Bir noktada aslında kardeşimi suçladım - o bir biyomekatronik mühendisi - çünkü bana yeni bir diz yapmayı düşünmedi bile. Biyonik vücut parçaları işinde olmadığını söyledi. Ondan sonra bir yıl boyunca onunla konuşmadım." Sıkı bir nefes alıyor. "Dünyayı suçladım çünkü hokeyi her şey yapmışım ve o gittiğinde hiçbir şeyim kalmamıştı."

Korku kan dolaşıma karışıyor. Bunu istemiyorum. Yine de bundan nasıl kaçınacağımı bilmiyorum. Hokey benim her şeyim. O gittiğinde, elimde ne kalacak?

Hiçbir şey.

"Ve çok fazla içtim." Elini cebine atar ve anahtarlarını çıkarır. Anahtarlığın üzerinde üzerinde ağaç olan büyük bir madeni paraya benzeyen bir şey var. "Dokuz yıldır ayığım."

Tanrım. Bunların hiçbirini bilmiyordum. "Ne değişti?"

"Bir kızım olacağını öğrendim. Şey," diye gülümsüyor, "o zaman kızım olacağını bilmiyordum. Ama bir çocuğum olacağını öğrendim. Ne yapacağımı bilemedim ve Ross'a gittim" -çenesini tavana doğru itiyor, Ross'un ofisi üst katımızda- "ve beni rehabilitasyona soktu. Programı tamamladıktan sonra bana UBC'de kadın hokeyi koçluğu işi buldu. Ve şimdi buradayız." Sakin, kararlı bir gülümseme. "İleriye bakmaya devam et, Volkov."

"Artık oynamamakla nasıl başa çıkıyorsun?" Bunu sormak kaderimi kabullenmeye en çok yaklaştığım andı.

Kollarını kavuşturmuş, düşünüyor. "Oyuncuların en iyi performanslarını sergilemelerine ve hayallerine ulaşmalarına yardımcı olmanın da aynı derecede ödüllendirici olduğunu fark ettim."

Aferin ona, ama hokey oynamak kadar sevdiğim bir şey bulmam pek mümkün değil.

"Sence bu yıl kupa için bir şansımız var mı?" Ben soruyorum.

Derin bir nefes alır, düşünür. "Evet. Belki. Umarım." Ağzı eğik. "Tanrım, umuyorum. Her şeyden çok, o Kupa'yı tekrar istiyorum."

Emekli olmak zorunda kalmadan bir yıl önce, Stanley Cup playofflarının son turunun uzatmalarında maçı kazandıran golü attı. Buna altın gol deniyor. Storm o zamandan beri playoffların son turuna gelememi. On altı yıl önce Montreal ile kazanmıştım ve arenadaki ve şehirdeki taraftarların kükreyişini hala hatırlıyorum.

Kupayı kazanmak başka hiçbir şeye benzemez.

"Kupayı yedek kulübesinden kazanmak da aynı hissi verir miydi sence?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, kararlılıkla parlıyor. "Bu daha iyi olur."

BÖLÜM 60

GÜRCİSTAN

"Koç Georgia'nın **nesini** seviyorsun?" diye soruyor kızlardan biri Alexei'ye ertesi hafta antrenmanda, katılmakta ısrar ettiğinde.

"Bana kötü davranıyor."

Kıkırdıyorlar ve ben bir gülümseme saklıyorum.

"Ve onu itip kakmama izin vermiyor." "Sence güzel mi?"

"Kızlar." Onlara bir bakış attım.

Alexei de aynı anda "Evet," diyor ve bakışıyoruz. Midem yine o sinir bozucu yuvarlanma hareketini yapıyor, ılık, durgun ve çırpıntılı. Ödül yemeğinden sonra ne yaptığımızı mı düşünüyor?

Ben yapmadım. Bir kez bile. Ne uyandığımda, ne çalışmaya çalışırken, ne de gece uykuya dalarken.

Kızlar birbirlerine sırtıyor. "Sence *güzel* mi?" "Evet. Ama aynı zamanda zeki ve çalışkan."

Bu sabah Arena'daki ofisime tuhaf görünümlü bir saksı bitkisi geldi. *Kadın terliği, ani ve öngörülemez bir cazibe.*

Ona bakmaktan kaçınıyorum ama yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. Şimdi ne tür bir oyun oynuyor? "Pekâlâ hanımlar, daha fazla oyalanmak yok. Hadi biraz pas çalışması yapalım."

Kızlar sahada bir aşağı bir yukarı pas çalışması yaparken Alexei kulağıma "Birkaç ay önce bana ne demiştin?" diye mırıldanıyor. "Çirkin mi?"

Gözleri benimkilere kayıyor, içlerinde küçük bir eğlence kıvılcımı parlıyor. Gülüyorum ve sonra öksürerek üstünü kapatıyorum. Birbirimizle bu şekilde alay edemeyiz.

"Ve bunun arkasındayım," diye yalan söylüyorum, gözlerimi kızlardan ayırmadan. Gözleri benimkilerle kesişti, parlıyordu. "Gerçekten mi?"

"Mhm. Sadece bir annenin sevebileceği bir yüz."

Omuz silkiyor, bakışlarını sahaya çeviriyor. "Çünkü bana seksi olduğumu düşünüyormuşsun gibi bakıyorsun."

Çenem düştü. "Bilmiyorum."

Tabii ki biliyorum ama bunu itiraf etmeyeceğim.

Ağzı eğik ve bana bakmasa da kendini beğenmişliği dalga dalga yayılıyor.

"*Bilmiyorum.*"

"Bu, gözlüklerimi taktığımda başka birinin külotunun düşme sesi olmalı."

"Hayal kurmaya devam et, Volkov. Ve benimle flört etmeyi bırak." Dündüğümü çalışıyorum ve kızları çağırıyorum, takımları hücum için ayırmadan önce onlara birkaç genel ipucu veriyorum. Birkaç dakika sonra bakışlarım sahadaki birine takılıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?" Alexei soruyor.

"Teddy kendini tutuyor."

"Teddy . . ." Alanı inceliyor. "Siyah at kuyruğu mu?"

Başımı salladım. "Bunu bazen bir sakatlıktan sonra sporcularda görüyorum. Kendilerini yeniden sakatlamaktan ya da ilerlemelerini yavaşlatmaktan o kadar korkuyorlar ki işi çok ağırdan alıyorlar. Sende böyle bir sorun yok." Tam tersi.

İzliyor, ciddi ve düşünceli bir ifadeyle dinliyor.

Dikkatimi Teddy'ye geri veriyorum. Utangaç, çatışmadan kaçınan, çok tatlı ve yardımsever biri. Yardımsever. Hmm.

Oh. Kafamda bir ampul patladı ve düdüğü çaldım. "Mola," diye sahaya sesleniyorum. "Mola verin, biraz su alın."

Kızlar saha kenarına ulaştığında Teddy'ye elimle işaret ediyorum.

Herkes konuşurken ve su içerken ona sessizce "Top sendeyken," diyorum, "mücadele etmeden topu verirsen diğer takım için hiç eğlenceli olmaz. İş çok kolaylaştırırsanız sıkılırlar." Çenemi en rekabetçi oyuncularımızdan biri olan Tasha'ya doğru eğiyorum. "Tash'e bakın. Kazanmayı seviyor ama sadece hak ettiği zaman. Eğer işi onun için çok kolaylaştırırsanız, hak ettiğini düşünmez."

Teddy bana düz bir bakış attı. "Ne yaptığını anlıyorum."

"Güzel." Ona gülümsüyorum. "Tash sana doğru gelirken kendine şunu söyle: *Bunu onun için gerçekten zorlaştıracam çünkü bu onun için daha eğlenceli olacak.* Daha sert oyna Teddy. Bu sana iyi gelecek."

Teddy derin bir nefes alır. "Tamam."

Düdüğümü çalıyorum, kızlar sahaya çıkıyor ve oyun kaldığı yerden devam ediyor.

Birisi Teddy'ye pas veriyor. Topu kaleye doğru götürüyor, Tasha araya girmek için koşuyor. Teddy geriliyor, duraksıyor ama sonra geçen hafta çalıştığımız gibi topu ayaklarıyla yukarı ve uzağa çeviriyor.

Bir çığlık atıyorum ama Teddy ağa doğru giderken elimle ağzımı kapatıyorum, Tash de peşinden.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, Teddy topu ağlara gönderirken gözlerim onun üzerinde.

Kaleci kollarını açarak topa hamle yapıyor ama top yanından geçip gidiyor.

Çığlık atıp alkışlıyorum ve ellerimi ağzıma götürüyorum. "İyi iş, Teddy!"

Kızlar etrafını sarıyor, onu kucaklıyor ve tebrik ediyor; kenardan bile onun kulaktan kulağa sırtışını görebiliyorum.

"Haydi," diye bağıyor Tash gökyüzüne, yenilgiyle dizlerinin üzerine çöküyor ama gülümsüyor, rekabetçi yanı harekete geçti.

Gördün mü? Teddy'nin ağzından Tash'i işaret ederek gülümseme hareketi yapıyorum. O da başını sallayıp bana gülümsüyor.

"Bunu yapacağını nereden biliyordun?" Alexei soruyor. Sanki bende yeni bir şey görüyormuş gibi meraklı ve araştıran bir ifadeyle bana bakıyor.

Omuz silktim. "Ben yapmadım. Ama Teddy'nin altın gibi bir kalbi var. Başkalarına yardım etmek ve takıma katkıda bulunmak onu motive ediyor, ben de bunu ondan istediğimi elde etmek için kullandım. Her sporcu farklıdır. Hepsi farklı şeylerle motive olur."

Kaşları kalkıyor. "Çok etkileyici, Koç Georgia." Onun onayıyla içime bir sıcaklık yayılıyor.

Kızlardan biri "Yine mi gidiyoruz?" diye soruyor ve ben telefonumdan saate bakıyorum.

"Bugünlük bu kadar." Teddy'yi işaret ediyorum. "Güzel gol, Teddy." Alexei'ye dönmeden önce birkaç ipucu daha sıralıyorum. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Başını sallıyor. "İyi iş çıkardınız kızlar." Bana sorgulayıcı bir bakış gönderiyor. "Onlara liderlik etmemi ister misin?"

"Tabii. Teşekkür ederim."

Bugünkü antrenmanla ilgili notlar alırken ve sahayı temizlemeye, direkleri getirmeye başlarken, kızların ona iyileşme, diyet, antrenman ve alçak sesle verdiği cevaplar hakkında sorduğu soruları dinliyorum.

Daha sonra, Teddy bize yettiğinde Alexei ve ben ekipmanları taşıyarak arabaya doğru yürüyorduk.

"Bekle," diyor ve Alexei'ye bir şey uzatıyor. Şingirdayan bir ses çıkarıyor.

"Sana bunları yaptık." Bunları adamın açık avucuna bırakıyor ve ben kalbim sıkışarak gülümsemeye başlıyorum.

Arkadaşlık bileklikleri, tıpkı benimkiler gibi, lastiklere dizilmiş ucuz plastik boncuklar, aptalca sözler şeklinde düzenlenmiş harfler.

İlk aklıma gelen, onlarla dalga geçeceği ya da küçümseyici bir şeyler söyleyeceği.

"Onları seviyorum." Ona başını sallıyor. O ciddi, sert haliyle çok yakışıklı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Güle güle!" Tekrar sırtıyor ve arabaya doğru koşarak On

u. Bir bileklikte kafatası ve çapraz kemiklerle "*TOUGH GUY*" yazıyor.

"Çok erkeksi." Ciddi bir ifadeyle başımı sallıyorum. *MULET YOK*, diğer biri diyor ki. "Bunun nesi var?"

Homurdanıyor. "Neden hokey saçım olmadığını sordular." "Kefal mi?"

Arabama gidiyoruz ve bagajı açıp çantama uzanıyor ve onu arkaya kaldırıyor. "Görünüşe göre yeniden moda oldular."

"Olamaz." Yaltaklanıyorum. "Asla kefal yaptırmayacaksın. Karının kuralları."

Gözlerimiz buluşuyor ve midemde tuhaf bir kıpırdanma oluyor. "Demek istediğim, kimse kefalli bir adamla evleneceğime inanmaz."

Ağzı seğiriyor. "Doğru." "Diğeri ne diyor?"

Bana gösteriyor. Kelimelerin arasında şeftali emoji boncukları olan kış asistanı koç *VOLKOV*.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Endişelenmeli miyim?"

Biraz utanmış görünüyor. "Bana daha büyük bir popoya sahip olmak için egzersizler sordular çünkü her ne yapıyorsam işe yaradığını söylediler."

Kahkahalara boğuluyorum. "Bunu kaçırdığıma inanamıyorum."

Başını sallıyor ama gülümsemek için savaşıyor gibi görünüyor. "Eve bırakmamı ister misin?"

"Elbette." Ona gülümsedim. Araba k u l l a n m a y ı sevmiyorum ve bunu benim için birinin yapması güzel.

Ve sanki bizimmiş *gibi ev* demesi hoşuma gidiyor.

"Yardımcı koç." Arabada eve dönerken ona kaşlarımı oynatıyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Her seferinde bana katılacak mısın?" "Belki katılırım."

Bilezikler kolunda şingirdiyor, kalın, kaslı ön koluna karşı sevimli ve gülünç.

Sadece Alexei gibi bir adam

Arkadaşlık bilezikleri çok seksi görünüyor.

Eve vardığımızda, garajın benim tarafıma çeker ve eşyalarımı bagajdan çıkarır.

"Bunu buraya bırakmamı ister misin?" Garajdaki boş bir rafı işaret ediyor.

"Elbette." Kaşlarımı çatıyorum. "Orada daha önce bir şeyler yok muydu?"

Ağır çantayı hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor. "Onu temizledim. Futbol çantalarınız için yere ihtiyacınız var."

Kapıyı onun için açık tutuyorum, bu konuda kendimi tuhaf hissediyorum. "Çok naziksin."

"Lafı bile olmaz." Beni evin içine kadar takip ediyor ve mutfak ile antrenin birleştiği noktada duruyoruz, beni dikkatle izliyor.

"Bu gece yardım ettiğin için teşekkürler." Onun önünde kendimi garip bir şekilde mahcup hissediyorum.

"Bundan da bahsetme." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni dikkatle izliyor. "Yarın akşam bir maçımız var. Belki sen de gelebilirsin. Eğer vaktin varsa."

"Oh, um. Evet." Göz kırıyorum. "Zaman yaratabilirim."

Bir sessizlik. Ödül yemeğinden sonraki otel odasını mı düşünüyor? Yeniden başlamak, dedi, ya da yeni bir yön. Belki de fikrini değiştirmiştir. Belki de oynadığımız garip güç oyununu beni boşaltarak kazandı ve artık eğlenceli değil.

Çok tipik. Erkekler kovalamayı sever, ama sonra sizi yakalarlar ve artık ilgilenmezler.

O zaman bu akşamki flörtleşme neydi? Neden kızlara güzel olduğumu söyledi?

İşte bu yüzden ilişkilerde tek seferlik şeyler yapıyorum. Böylece endişelenmiyorum ve sonrasını düşünmüyorum. Erkekler hakkında endişelenecek zihinsel enerjim yok.

Bu bir anlaşma. Tahrik olduk ve etrafı dağıttık. Bu kadar.

Duraklıyor, gözlerini ağızımdan ayırmıyor ve nabzım dört nala atmaya başlıyor.

"İyi geceler," diyerek aceleyle yukarı çıkıyorum ve yol boyunca bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Ertesi gün öğleden sonra, yatağımın üzerinde büyük, ipeksi lacivert bir kurdeleyle bağlanmış bir hediye kutusu duruyordu. Kutuyu açıp benim bedenimdeki Storm formasını kaldırdığımda nabzım hızla atıyor.

Arkasını kontrol ediyorum, *VOLKOV* blok harflerle dikilmiş. 70 numara.

Sana bir şeyler almak beni belli bir şekilde hissettiriyor, demişti. Midemde hoş bir şey kıvrılıyor.

Onun vatandaşlığı ve benim mirasım gelir gelmez, bunu ya bir ikinci el mağazasına bağışlamak ya da dolabımın arkasına gömmek zorunda kalacağım. Gerçi bu gelecekteki benim için bir sorun.

Dolabıma bakıyorum, gülümsemeye başlıyorum. Bu gece için tam uygun topukluları biliyorum.

BÖLÜM 61

ALEXEI

Maçtan önceki son ısınma için buza çıktık ve kalenin arkasında kayarken gözlerim Georgia'ninkilerle buluştu.

Ona aldığım formayı giyiyor ve lanet olsun, içinde çok iyi görünüyor. Ona başımı sallıyorum ve Darcy onunla konuşurken o da bana başıyla karşılık veriyor, gözleri Storm üniformamın içinde beni süzüyor.

Beni kontrol mü ediyor? Gurur içimde atıyor.

Bakışlarım arkadaşlarımız ve ailemiz için ayrılmış, anne ve babamızın maçı izlediği ve takıldığı locaya kayıyor. Kafamdaki görüntüden sonra ailelerimizin iyi geçindiğini görmek hâlâ tuhaf. Garip ama nahoş değil.

Marştan sonra yedek kulübesinde, çaylağın yanına oturuyorum. "Bugün-" diye başlıyorum ama o çoktan başını sallıyor.

"Biliyorum. Daha fiziksel olun. Onları panolara yaklaştırın. Oyunu bozun."

"Hayır."

Çaylak duraklar.

"Farklı bir şey deneyelim."

Bütün gece Georgia'nın futbol antrenmanında yaptığı şeyi düşündüm; antrenmanı oyuncunun kişiliğine göre uyarlıyordu. Teddy'yi neyin motive ettiğini bulmuş ve bunu ona yardım etmek için kullanmıştı.

"Bu öğleden sonra Darcy ile eski maç kasetlerini inceledik," diyorum ona. "Kolej maçlarımdan mı? Neden?"

"Darcy o kasetlerde seni Ward'a tavsiye etmesine neden olan bir şey gördü, Ward da seni imzalamasına neden olan bir şey gördü." Bu çok açık.

Böyle söylediğimde. "Seni benim gibi oynaman için cesaretlendiriyordum, çünkü tek bildiğim bu. Ama şimdi kendin gibi oynayacaksın."

Georgia, her şeyi berbat edip arabasından kurtulduğumda *"Herkesi ezip geçiyorsun"* demişti. *Her zaman en iyisini bildiğini düşünüyorsun.*

O adam olmak istemiyorum. Artık olmak istemiyorum.

Maç kasetinde Darcy onun keskin, kıvrak dönüşlerine ve pakı buzun üzerinde ne kadar kolay hareket ettirdiğine dikkat çekti. Fiziksel müdahaleyi bir kenara bırakın, diğer oyunculara neredeyse hiç dokunmuyordu çünkü onu yakalayamıyorlardı. Ligdeki en sert şuta sahip değil ama zaman ve boşluk bulduğu anda ölümcül oluyor. Sadece en yetenekli forvetlerde gördüğüm bir ustalikle kalenin köşelerini tutuyor. Miller'ın eline su dökemez.

Ve en önemlisi, Walker buzda neler olduğunu daha gerçekleşmeden okuyabiliyordu. Diğer takım daha pakı geçirmeden o müdahale ediyordu ve o kadar hızlı ve çevikti ki diğer takımın cevap verecek zamanı yoktu.

Bunun tekrar tekrar olduğunu izledik. Savunmada daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve o kadar inatçıydım ki bunu neredeyse kaçıırıyordum.

Çaylağın eğlenceli ve rekabetçi ruhunu düşünüyorum. Çocuğun tek istediği eğlenmek.

"Sana dokunmalarına ve pakı almalarına izin verme."

Gözlerinde bir ışık parlıyor.

Doğru akıl hocalığı ile harika olabilir. Eğer izin verirsem harika olabilir. Bunca zamandır ona engel oldum.

"Sana uymayan fiziksel bir tarzda oynaman için seni zorluyordum." Yutkunuyorum, suçluluk duygusu içimde kıvranıyor. "Ne kadar az sakatlık yaşarsan o kadar iyi. Daha uzun bir kariyerin olur."

Çocuğu oynamaya zorladığım için otuzlu yaşlarının başında ligden düşecek, hırpalanacak ve dayak yiyecekti ve bu onu benim gibi olmaya zorladığım için benim suçum olacaktı.

Boğazımı temizleyip başka tarafa bakıyorum, utancım içimi sıkıyor. "Özür dilerim."

"Vay be." Walker iki katına çıkar. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Gülümsememeye çalışarak başımı sallıyorum. Bu küçük pislik bana bazen Georgia'yı hatırlatıyor. "Evet, evet. Çok komik."

"İyi misin? Ateşini kontrol edeyim." Çaylak eldivenini kaskıma geçirmeye çalıştı ama onu tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Volkov, Walker," diye sesleniyor Ward forvetler ilk karşılaşma için buza çıkarken. "Sıra sende."

Walker ve ben tahtaların üzerine tırmanıp kayarak pozisyon alıyoruz. "Hazır mısın çaylak?" Ben sesleniyorum.

Sadece sırtıyor, gözlerinde yeni bir ışıık parlıyor.

Düdük çalıyor ve diğerk takım pakı çalıyor. Forvetleri ileri geri paslaşırken Walker'a bakıyorum. Oyunu şahin gözlerle izliyor, ağızında küçük bir gülümseme var.

En iyi yaptığım şeyi yapıyorum; boyumu ve gücümü bir silah olarak kullanıyorum, oyunu bozuyorum ve pakı Walker'a veriyorum.

Sadece Miller ve Kanadalı bir hokey efsanesi olan babasından gördüğüm bir ustalıkla pakı tutarken diğerk takımdan kaçıyor ve savruluyor. Oyuncular Walker'ı takip ederken taraftarlar ayağı kalkıyor. Bir kaçamak yapıyor. O yaklaştıkça sesler yükseliyor, enerji artıyor.

Pakı kaldırıyor ve ağıın arkasına çarpıyor. Arena gürültüyle patlıyor.

Walker zafer ığılıkları atarak, yumruklarını cama vurup zıplayan taraftarların yanından kayarak geçiyor. Hiçbir şey bu taraftarları maçın altmış saniyesinden daha kısa bir sürede gelen bir gol kadar heyecanlandıramaz.

"İşte böyle," diye bağıriyorum Walker'a sıkıca sarılıp onu itip kakarken. "İşte şimdi hokey oynuyorsun çaylak."

"İşte böyle," diye bağıriyor, ışıldayarak ve gurur göğsümde genişliyor, o kadar güçlü ve keskin ki nefesimi kesiyor.

Umarım ailesi izliyordur. Umarım Walker'ın yükselişini görürler. Tanrım, bunu izlemek çok eğlenceliydi. Yetenek, sürpriz, oyunun bir anda değışebilmesi, hokeyde sevdiğim şeyler bunlar.

Bu hiç eskimiyor mu? Walker sezon başında bana sormuştu. şok oldum, Walker'ın gol atmasını izlemek kendi golümden bile daha iyi hissettiriyor.

Filenin arkasında Georgia, Darcy, Hazel ve Pippa'yla birlikte ayağı kalkmış, gülümsüyor ve tezahürat yapıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve kalbim güm güm atmaya başlıyor.

İyi iş, diye göz kırpmıyor, o muhteşem ağzı kulaktan kulağa sırtıyor, gözleri parlıyor. Onu, üzerinde adımın yazılı olduğu, onun için aldığım formasıyla görünce gülümsüyorum.

BÖLÜM 62

GÜRCİSTAN

Maria maçtan sonra locada bana ve anneme "Ödül töreninin fotoğraflarını internette gördük," dedi. "Çok güzel görünüyordun, *Solnyshko*."

Onun beni sevmesiyle göğüs kafesimin arkasında bir sıcaklık oluşuyor - onun çürümüş yumrularının aksine gerçek bir sevgi.

NHL sosyal medya hesabı Alexei ve benim bir fotoğrafımızı paylaştı; Alexei'nin kolu belimdeydi, yüzünde ciddi bir ifade vardı ve ben gülümsüyordum. Storm taraftar hesapları çılgına döndü. Kıyafetlerime adanmış hesap bile resmi yeniden paylaştı. Muhtemelen toplam on iki saat boyunca o fotoğrafa baktım. *Alexeivolkov tarafından beğenildi*.

"O da iyi görünüyordu," dedim ona. "Oğlunuz nasıl takım elbise giyileceğini biliyor."

İki kadın gözlerinde parlayan bir şeyle bana bakıyor. Boğazımı temizliyorum.

"Ve tören, şey... kariyeri boyunca başardıklarını görmek gerçekten inanılmazdı-"

Alexei kutuya giriyor ve hava değişiyor. Bakışlarımız buluşuyor, kalbim sıkışıyor, ciğerlerim daralıyor ve o yaklaşırken gözümü ondan alamıyorum.

O da gözlerini benden kaçıramıyor. Boyu daha da mı uzadı? Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Oyunun başında Walker'la oynadığı oyun hakkında söyleyecek havalı ve esprili bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama beynim boş, kaslarının tişörtünün altında nasıl hareket ettiğine ve sanki avlanıyormuşum gibi bana doğru sinsice yaklaşmasına takılmış durumda.

"Hi-" diye söze başlıyorum, ama o kocaman elini enseme doluyor, beni kendine doğru çekiyor ve öpüyor.

Vücudum Alexei Volkov tarafından öpülmeye tepki veriyor. Ağzı benimkine yapışıyor ve ben ona karşı eriyorum. Tereddüt etmeden ona kapıyı açtım. Onun

Kirli sakalları beni tırmalıyor; sanırım inliyorum. Elleri yüzümü çevrelüyor, sonra saçlarıma batıyor ve beni her şeyden çok istiyormuş gibi öpmesi çok lezzetli bir şekilde bağımlılık yapıyor.

Duramıyorum. Bu çok iyi. Çok yoğun, elektrikli ve sıcak.

Bu öpücük farklı hissettiriyor. Her şey sessizleşiyor, duruyor, yeniden hizalanıyor ve yeni bir yöne işaret ediyor, sanki gerçek kuzeyim değişmiş gibi. Vücudum *tam da ihtiyacımız olan şeyin bu* olduğunu söylüyor. Alexei beni böyle öpmeye devam edebilir, bir şekilde hala yumuşak ve dikkatli olan bu derin, araştırıcı öpücüklerle ve dünyada her şey yoluna girecek. Ellerim şimdiden çalıp yatarken giymeyi planladığım en yumuşak pamuktan yapılmış gömleğini avuçluyor ve kumaşın altında kalbi geniş, sert göğsünün ön duvarına çarpıyor. Taze ve temiz kokuyor, nemli saçları elmacık kemiğimi okşuyor ve alçak, gürleyen bir şaşkınlık sesi çıkararak tüylerimi diken diken ediyor.

Bundan çok hoşlanıyorum ve bu sarsıcı düşünce üzerine geri çekiliyor, kararmış gözlerle bana bakıyor. "Merhaba."

"Merhaba." Sesim biraz nefessiz çıkıyor. Kalbim yine o sinir bozucu çırpınma hareketini yapıyor. Yarın, işteki ilk işim EKG'ye bağlanmak olacak.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Ben harikayım." Yutkunuyorum, gözümü kırpma ve şu anda nasıl görüldüğünü bir an bile kaçırmak istemiyorum.

Dili dişlerinin kenarında geziniyor, hâlâ gülümsüyor. Bana ne yaptığını biliyor ve ben umursamıyorum bile. Annelerimizin kocaman sırtarak ve birbirlerinin kollarını tutarak baktıklarının belli belirsiz farkındayım.

Parmak uçlarımda yükseliyorum. "Öpüşmek yok demiştik," diye fısıldıyorum kulağına.

"Umurumda değil," diye mırıldanıyor kulağıma. "Senin umurunda mı?" Ağzı sanki cevabı biliyormuş gibi ukala, memnun, kibirli bir şekilde eğik.

Cevap vermediğimde, bakışları üzerimde geziniyor, gözleri ateşle parlıyor ve formamın altında aniden çok sıcak oluyorum. "Sırtında benim adım varken iyi görünüyorsun, Hellfire."

Tam nefes alamıyorum. Bu gerçekliğin başka bir versiyonunda, keskin, ısırtıcı bir açıklama yapardım, ben bir parça mülk değilim, onun adını koyduğu öğle yemeği değilim.

Yine de kendimi onun malı gibi hissetmiyorum. Bu gece çaylakla yaptığı şeyden gurur duyuyorum, buzun üzerindeki devasa, acımasız hokey oyuncusunun kocam olmasından gurur duyuyorum.

Aklımın bir köşesinde endişe var.

Gözleri lacivert kadife topuklu ayakkabılarıma takılıyor. Yağmurlu kışlarımızda kadife son derece kullanışsızdır, ancak evren aynı hizaya geldi ve bu gece soğuk, kuru bir akşam.

Onlara bir kaşını kaldırıyor, ağzının kenarı yine yukarı doğru çekiliyor. "Yeni mi?"

O öpücüğün etkisiyle hâlâ sersemlemiş hissediyorum ama başımı sallayıp sesimi buluyorum. "Onları özel bir durum için saklıyordum."

Bakışları uzun bir süre onların üzerinde kalıyor ve eskiden topuklarıma attığı o onaylamayan ve kızgın bakışla parlıyor. Gerçi artık o kadar da onaylamıyor gibi görünmüyor.

Gözlerimi o kadar yoğun bir şekilde tutuyor ki, omurgamdan aşağı bir ürperti daha akıyor.

"Onları ben de seviyorum."

BÖLÜM 63

GÜRCİSTAN

Gecenin ilerleyen saatlerinde vardığımızda **JAMIE**, Pippa, Hazel, Rory ve birkaç takım arkadaşı daha Filthy Flamingo'da. Jordan barın arkasında içkileri karıştırıyor. Başını kaldırıp bizi görüyor ve içkilere geri dönmeden önce selamlamak için çenesini kaldırıyor.

"Git otur." Alexei paltomu aldı ve astı. "Ben içkilerimizi getireyim."

Masada Rory ıslık çalıyor. "Maçtan sonra locada öpüştük."

"Onunla dalga geçme," diyor Hazel ona. "Beni böyle öpüyorsun."

"Biliyorum." Ona sırıtıyor. "Çünkü seksi olduğunu düşünüyorum, seni seviyorum ve senin için her golü atıyorum."

Yüzüm ısınıyor. Alexei ve ben aynı değiliz. Bu rol yapma işinde gittikçe ustalaşıyor.

Yeniden başla, dedi. Yeni bir yön.

Ben bile bunun sadece bir rol olduğuna inanmakta zorlanıyorum ama diğer seçeneği de kabul etmek istemiyorum. Henüz değil.

Kabine ulaşıyor ve yanıma kayarak içkimi bana doğru itiyor. Kolunu kabinin üst kısmına, omuzlarımın hemen üzerine koyuyor. Vücut yıkamasının kokusu beni sersemlik ve azgınlığın en garip karışımı gibi hissettiriyor.

Hayden, Alexei'ye "Güzel bilezikler," diyor.

Kızların ona yaptığı dostluk bileziklerini takıyor. Yüksek, geniş gövdesi ve yüzünün sert, acımasız çizgileriyle gülünç görünüyorlar.

Ve yine de son derece sıcak. Can sıkıcı.

"Teşekkürler," diyor, etkilenmemiş, utanmamış ve bu da sıcak.

"Heyo, parti insanları." Luca kabine kayar ve herkes alkışlar.

Alexei yana kayıyor ve kolu omuzlarıma dolanacak şekilde düşüyor. Ben de onun yanına sokuldum. Maçtan sonraki öpüşmenin etkisi hâlâ üzerimde ve şimdi tüm bu dokunuş garip bir şekilde samimi ve rahat hissettiriyor.

"İlk gol, dostum." Rory Luca'nın omzuna vuruyor. "Birçoğunun ilki."

Luca kulaktan kulağa gülümsüyor. "Umarım."

"Yapacaksın, dostum. Bu senin ilk yılın." Hayden dirseğiyle Alexei'yi dürtüyor. "Ve bu adam senin yanında, sana yardım ediyor."

Alexei Luca'ya, "Bu gece iyi iş çıkardın," diyor.

"Kendimi iyi *hissediordum*," diye itiraf ediyor. "Uçuyormuşum gibi hissettim."

Alexei'nin yüz ifadesinde bir şeyler değişiyor ama o sadece başını sallıyor.

"Öyle hissettirmesi gerekiyordu."

"Seninle gurur duyuyoruz," diyor Rory ona. "Hepimiz." Alexei'ye bakıyor.

"Volkov da dahil." Alexei'ye kaşlarını kaldırıp bekler.

Alexei boğazını temizler ve Luca'ya başıyla selam verir. "Seninle gurur duyuyorum çaylak." Herkes "*oh be*" diyor ve Luca sırtlıyor, kulaklarının ucu kızarıyor.

Darcy kabine katılıyor ama yer yok. Alexei ayağa kalktı, bana elini uzattı.

"Gidip şuraya oturalım," diyor, çenesini barın diğer ucundaki boş bir masaya doğru eğerek.

"Nereye gidiyorsun, Volkov?" Luca soruyor. Alexei gözlerini tutuyor. "Karımı kendime istiyorum."

İçimden bir zevk ürpertisi geçiyor ve elini tutuyorum. Darcy, Hayden'ın kolunu tutuyor ve özel bir bakış alışverişinde bulunuyorlar ama ben onları görmezden geliyorum. Alexei beni sessiz kabine götürüyor ve arkadaşlarımızın bakışlarının ağırlığını üzerimizde hissediyorum. Jordan'la göz göze geliyoruz; kaşları kalkıyor, gözleri parlıyor.

Oturduğumda, beni kucağına çekiyor, altımda sıcak ve katı.

"Omzun acıyor mu?" Sessizce sordum. Bu gece bir adamla sert bir şekilde çarpıştı.

Kısık bir ses çıkarıyor, elleri hala belimde. "O kadar da kötü değil." "O kadar kötü değil mi, yoksa her zamanki kadar kötü değil mi?"

Bana alaycı bir bakış atıyor. Uzanıp omzuna hafifçe bastırıyorum ve gerginliğini hissediyorum.

"Ah," diye inliyor, rol yapıyor. "Canımı yakıyorsun."

"Sana zar zor dokunuyorum, seni koca bebek." Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Sanırım kendime engel olamıyorum. İçimdeki sakatlık iyileştirme uzmanı, onun acı çektiğini biliyor ve yardım etmek için elimden geleni yapmak istiyorum.

"Acıyor."

"İşte bu yüzden düzenli masaja ihtiyacın var." Başparmağımı kas boyunca itiyorum. "Bir dahaki sefere bu kadar acımayacak."

"Bir dahaki sefer olmayacak."

Kaşlarımı kaldırarak gözleriyle buluşuyorum. "Evet, olacak."

Gözleri benimkilerdeyken alçak bir sesle mırıldanıyor ve içimde bir elektrik zonkluyor. Bakışlarımı, omzundaki gerginliği almaya çalışan elimin çalıştığı yere geri çekiyorum.

"Cehennem

Ateşi." "Mmm?"

Omzuma bakıyor. "Sana aldığım şeylerden biri de bu mu?"

Sütyen askımın kenarının formanın yakasından dışarı çıktığı yere bakıyorum. Vücudum ateşle kızarıyor.

"Doğruyu söyle."

Ağzım açık kalıyor ama bakışlarımı omzunda tutuyorum. "Belki."

Alçak, memnun bir ses çıkarıyor, göğsü derin bir nefesle inip kalkıyor. İçimde bir zevk çatırdıyor. Bana aldığı şeyleri giymek oyunu kaybetmek gibi hissettirmeli ama hissettirmiyor.

Sadece eğlenceli hissettiriyor. Bir öz-bilinç dalgası beni vuruyor.

"Demek çaylakla işi çözdün," diyorum, Luca'nın Jordan'ı görmezden gelirken onunla flört ettiği bara bakarak.

Tekrar Alexei'ye baktığımda gözleri benim üzerimdeydi. "Senin sayende çaylakla işleri çözdüm. Futbol antrenmanı. Seni koçluk yaparken izledim. Bana yardımcı oldu. *Sen* bana yardım ettin."

"Ben bir şey yapmadım."

"Evet, yaptın Georgia. Sen iyi bir koçsun." Bakışlarını ellerimin omzunda çalıştığı yere doğru eğiyor. "Ve iyi bir doktorsun."

Düşüncelerim, bugünlerde zihnimde giderek daha fazla yükselen bir soruya kayıyor.

"Bu bakış da ne?" diye soruyor, beni inceleyerek.

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "İki yıl önce bana neden beceriksiz dedin?"

O toplantıyı binlerce kez tekrar ettim, notlarımı tekrar tekrar okudum. Ona eski sevgilisini hatırlattığımı söyledi ve onu emeklilik için tavsiye ettiğim için üzgün olduğunu biliyorum, ama daha fazlası varmış gibi hissediyorum.

"İşimde iyi olmadığımı düşünmenize neden olacak bir şey yaptım ya da söyledim mi?"

Derin bir nefes alır. "Bilmek istediğine emin misin?"
Kendimi eleştiriye hazırlıyorum. "Bununla başa
çıkabilirim."

Gözlerinde küçük bir kırılganlık kırıntısı yükseliyor. "Bana ümitsiz vaka
dedin."

Batıyorum. Ona öyle dedim.

"Siz olmasaydınız bile ben başka bir doktor isterdim." "Neden?" Nefes
alıyorum ve o tereddüt ediyor.

İşte geliyor. Alexei her ne söyleyecekse, artık onu tanıdığım için çok daha
fazla acıtacak. Artık ona saçma bir şekilde aşık olduğum için.

"Sen beni muayene ederken," gözleri benimkilerle buluştu, karanlık ve
yoğun, "kaya gibi serttim."

64. BÖLÜM

ALEXEI

ÇENESİ DÜŞER, ama gözleri şehvetle parlar.

O ilk buluşma, yumuşak ve narin ellerini Ellerini vücudumda gezdiriyor, önceki yaralarımı ve nasıl iyileştiklerini hissediyordu. Tırnakları dizimi sıyırdığında bir iniltiyi bastırdığımı hatırlıyorum. Bir noktada saçları çıplak omzuma değdi ve neredeyse şortumun içine boşalıyordum.

"Şaka yapıyorsun." Göz kırıyor.

Etkilendiğim bir doktorla nasıl çalışabilirdim? Randevu sırasında söylediklerine zar zor konsantre olabildim.

"Şaka yapmıyorum. Ward'a beceriksiz olduğunu hiç söylemedim ama senden etkilendiğimi söyledim."

Yavaşça göz kırıyor, sanki tüm bunları değerlendiriyormuş gibi. "Ward'a beceriksiz olduğumu hiç söylemedin."

Pişmanlık ve utancın keskin bıçağı içimde kıvrılırken başımı sallıyorum. "*Kaybedilmiş dava* yorumuna sinirlenmişim ve duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Çocukça ve toycaydı. Tekrar özür dilerim."

On acı dolu saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra bir kez alkışlıyor ve zafer çılgınlıkları atarak kucagımda zıplıyor. "Biliyordum."

"Hayır, yapmadın." Göğsümdeki gerginlik eriyip gitti. Kızgın değilim o zaman. Bu çok iyi.

"Patates çuvalı," diye fısıldıyor, gözleri elmas gibi parlıyor. "Patates çuvalı, kışımın kenarı. Belki de patatese karşı bir şeyler hissediyorsundur."

"Siz ikiniz ne diye bağırıp çağırıyorsunuz?" Owens sesleniyor.

"Volkov benim seksi olduğumu düşünüyor," diyor Georgia gururla ve ben gözlerimi deviriyorum ama sanırım yine gülümsüyorum.

Miller bardan, "Herkes bunu zaten biliyor," diye sesleniyor.

Ağız daha da açılıyor ve gözlerinde yaramazlık kıvılcımları çıkıyor. Bana böyle gülümsemesi çok hoş. "Artık gerçeği biliyoruz. Bana karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Bilmiyorum," diye sessizce yalan söyledim. "Kesinlikle yok." Benim var. Kesinlikle var.

Gülüyor. "Tatlım, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama uygunsuz bir ereksiyonun anlamı budur." Sesini tekrar alçaltıyor ve o sinir bozucu, güzel gülümsemesiyle beni inceliyor. "Beni çekici buluyorsun. Eminim bu seni çok kızdırıyordur, benden hoşlanıyorsundur. Ooooh, bahse girerim bu seni kızdırıyordur."

"Got the hots'? Kaç yaşındasın, on altı mı?"

"Bu yüzden mi sezon başındaki o yolculuk yüzünden moralin bu kadar bozuktur?" Cevabı biliyormuş gibi alaycı ve sevinçli bir şekilde söylüyor. "Doğruyu söyle. Vatandaşlar bunu sorabilir."

"Karımdan hoşlanıp hoşlanmadığımı sormayacaklar!"

Başı geriye düşüyor ve içinden kahkahalar dökülüyor. Göğsümde sıcak ve çatırdayan bir şey genişliyor.

Georgia Greene'in gülüşü başka bir şey. "Böyle böbürleneceğini bilseydim sana asla söylemezdim."

"Mhmmm." Bana gülümsüyor, kendini beğenmiş ve bilmiş, gözleri parlıyor. Kendini yelpazeliyor, bana nazlı bir bakış atıyor. "Burası sıcak mı yoksa bana mı öyle geliyor?" Gözleri ağzıma düşüyor. "Volkov, ağzın yine o garip dönüşü yapıyor. Gülüşümü falan mı seviyorsun?"

Her şeyden çok, ama bunu ona söyleyemem. Dikkatini dağıtmam gerek.

"Formamı giymeni seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Rengi sana çok yakışmış. Gözlerinle iyi görünüyor." Bakışlarım kumral saçlarına kayıyor ve bir tutamını çekiştiriyorum. "Ve saçların."

Ne hakkında konuşuyorum ben? Ne söylüyorum ben?

Gözlerini kısıyor, hâlâ gülümsüyor. "Bu gece neyin var senin?"

Midemin dibi düşüyor. Neyim var *bilmiyorum*. Onun yanındayken düşünemiyorum. Konsantre olamıyorum. Sürekli aklımda.

Söyleyebilir mi?

Gözleri üzerimde, omuzlarımda ve gövdemde, yarım fermuarlı kazağımın yakasında geziniyor. "Sen de güzel görünüyorsun."

"Öyle mi?"

Gülümseyerek başka tarafa bakıyor. "Evet."

Bir süre sonra belini sıktım. "Benim sıram." "Devam et."

"Neden bana yardım etmek istemedin? Neden bana ümitsiz vaka dedin?"

Tembel değil, bunu artık biliyorum. Hastalarını önemsiyor ve çok çalışıyor. Yaptığı işi seviyor. İnsanlara yardım etmek istiyor.

Peki neden bana yardım etmek istemedi?

Gözlerindeki eğlence kıvılcımı sönüyor. Bakışlarıma karşılık vermiyor. "Taraftız olamam."

Kafam karıştı. Kaşlarımla çatıldığını hissedebiliyorum.

"Sen beyin sarsıntısı geçirdiğinde, ben sadece..." Dudaklarını birbirine bastırıyor, hasta olacakmış gibi görünüyor. "Diğer hastalara yaptığım gibi duygusal olarak kontrol edemedim. Seni hasta olarak tutmak etik değildi."

"Beni oynayamayacak kadar sakat olduğum için transfer etmediniz, değil mi?"

Sinirlendiriyormuşum gibi gözlerini deviriyor. "Alexei, ciddi misin? Kaç kez sakatlanırsan sakatlan yine de ligin en iyi oyuncularından birisin. Wolverine gibi bir şeysin. Hâlâ oynarken kariyer başarı ödülü aldın."

Göğüs kafesimin arkasında yine o sıcaklık nabızı atıyor, sanki onun benim hakkımdaki düşünceleri önemliymiş gibi. "Ne demek istiyorsun, taraftız olamaz mısın?"

Ellerine bakıyor. "Hokeyin fiziksel yönünü izlemeyi sevmiyorum."

"Benimle

birlikte."

Başını

salla.

"Bu bir temas sporu." Sevdığım şeylerden biri de bu; telaş, yoğunluk, kaos.

"Ben bir doktorum," diyor hafifçe. "İnsanların incinmesinden hoşlanmam." "*Ben incindiğimde.*"

Yine sessizlik. Yani bu bir evet. Ve ben her zaman yaralanırım. "Peki ya kavga?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, kendini hasta hissediyormuş gibi yanlarına doğru kıvrıyor. "Benim favorim değil."

Tuhaf hissediyorum. Mutsuz ve endişeli. "Bu oyunun bir parçası. Bir infazcı olarak benim işim bu, diğer takımın yaptıklarının yanına kâr kalmayacağını bilmesini sağlamak."

"Biliyorum."

"Adamlarımı korumam gerek."

"Biliyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor, yumuşak ve hüzünlü ve bunu sessiz bir şekilde söylemesi kalbime hoş olmayan bir şey yapıyor.

"Kavgaya etmemden hoşlanmıyorsun." Bir omzunu kaldırdı.

"İncinmemden hoşlanmıyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bakışlarını odanın geri kalanından ayırmıyor, omuzları gergin.

"Maçlarımı izliyor musun? Senin olmadığın maçları mı?"

"Yapmamaya çalışıyorum." Gözleri fırıl fırıl, vahşi ve endişeli. Sanki onun sırlarını öğreniyormuşum gibi.

"Savaşmak zorundayım," diyorum, neredeyse çaresizce.

"Biliyorum." Kolyesiyle oynarken başka tarafa bakıyor. "Ben bir içki a l a c a ğ ı m . Sen bir şey ister misin?"

Başımı sallıyorum ve içimde huzursuz bir hisle onun uzaklaşmasını izliyorum. Yapbozun parçaları yerine oturdu.

Neden uyurgezer olduğunu biliyorum.

BÖLÜM 65

GÜRCİSTAN

Ertesi sabah Alexei'nin yatağında **uyandım**, büyük kolu belime dolanmıştı ve sert, sıcak göğsü sırtıma yaslanmıştı. Sıcacık, rahat ve inanılmaz derecede rahatım.

Lanet olsun. Yine uyurgezer gibi onun yatağına gittim, sanırım? Bardan çıktıktan sonra, Alexei'nin uygulamasından rezerve ettiği arabanın arkasına bindik. Eve gittiğimizi hatırlamıyorum. Sadece sıcak ve rahat olduğumu hatırlıyorum. Nazik eller ayak bileklerimdeydi, topuklularımı çıkarıyordu. Yatağa sokulduğumu.

Benim yatağım mı onunki mi?

O uyanmadan önce yataktan çıkmak için kayıyorum, ama kolu beni sıkıca sarıyor ve vücuduna doğru çekiyor. Nefesim kesiliyor; çelik gibi sert. Isı bacaklarımın arasından güneye doğru kayıyor, toplanıyor ve sıkışıyor ve o alete yapacağım milyonlarca şeyi hayal ediyorum. Dokunmak, parmaklarımı üzerinde gezdirmek, dilimi üzerinde gezdirmek. İniltisini duyabilmek için ağzımın arkasına kadar götürmek. Sürmek. Parçalanışını izlemek.

Dün geceye dair anılar kafamda dönüp duruyor. Hayatımı değiştiren o öpücük. Barda onun kucağında otururken. Sohbetimiz.

Beceriksiz olduğumu hiç düşünmedi. *Ateşli* olduğumu düşünüyordu. Söylediklerim yüzünden duyguları incinmişti. Bu bir şeyleri değiştirir, bence her şeyi değiştirebilir.

"Günaydın," diye mırıldanıyor omzuma, sanki taş gibi sertleşmiş aleti bana baskı yapmıyormuş gibi. Sesi alçak, uykulu bir törpü gibi.

"Günaydın." Sesimi normal çıkarmaya çalışıyorum, sanki düşünemeyecek kadar tahrik olmamışım gibi. Doğrulamaya çalışıyorum ama beni kendine doğru çekiyor. "Ben, um-"

"Uyurgezerlik mi? Evet." Bir duraklama. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, Hellfire."

Midem yavaşça öne doğru yuvarlanıyor. "Çok komik."

"Şaka yapmıyordum. Ya uyurgezerlik yapıp kendine zarar verirsen?" "Kendime zarar vermeyeceğim."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Saçları dağınık, gözleri uykulu, göz altı halkaları hâlâ yerinde ve Tanrım, sabahın ilk saatlerinde çok yakışıklı görünüyor.

Dün geceki öpücük farklıydı. Gerçek, dikkatli ve özeldi. Midemde bir şeyler kıpırdıyor.

Çok uzaklarda, kafamın içinde bir alarm çalıyor. Bunun neresi kopuk?

Gözleri üzerimde geziniyor, içlerinde küçük bir kıvılcım büyüyor.

"Lionhead." "Pardon?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sabahları böyle görünüyorsun. Aslan başlı bir tavşan."

Gülmeye başlıyorum, yatak başımı düzeltiyorum. "Yani, yürek parçalayıcı derecede sevimli mi?"

Ağzını yukarı kaldırıyor. "Onun gibi bir şey."

Yüzüm ısınıyor. Bu çok samimi.

"Benden nefret ediyorsun," diyorum biraz gülümseyerek.

"Senden nefret ediyorum." Nefret etmiyormuş gibi sırtıyor. "Ama uyandığında çok tatlı oluyorsun."

Odanın köşesinde bir şey gözüme çarpıyor.

"Alexei." Kaşlarımı çatarak doğruldum. "Damon'ın senin odanda ne işi var?"

Yatağının yanındaki sandalyeye uzanmış dev tavşanımı görünce şaşırılmış gibi görünmüyor. "Kapıyı açık bıraktım ve o da buraya atladı."

Kalbim, sanki indirimde kendi numaramda bir ayakkabı bulmuşum gibi durdu. Tavşanlarıma iyi mi davranıyor? Bingo kartımda bu yoktu.

"Koktuklarını söylemiştin."

Omuz silkiyor, gözleri yine saçlarımda. "Öyle, ama beni etkilemeye başladılar."

Şu anda bana bakışı, geçen hafta sonu ödül töreninden sonra yaşadıklarımın tekrarlanmasını istememe neden oluyor. Beni o kadar çok boşalttı ki ne doğru düzgün görebildim ne de doğru düzgün düşünebildim.

Tekrar oluyor, farkındayım. Bu sadece seks değil; ondan hoşlanmaya başlıyorum.

Koptum, hayatta kalma içgüdülerim çılgılık atıyor.

"İşe gitmek için hazırlanmalıyım." Bu sefer yataktan çıktığımda beni durdurmuyor.

"Georgia? Ben yaralandığımda uyurgezer oluyorsun, değil mi?"

Kapıda donup kaldım, midem bulanıyordu. Onu başka bir doktora sevk etmemin gerçek nedenini ona söylememem gerektiğini biliyordum. Bana sınavımız sırasında sertleşmekle ilgili şeyi söyledi -oof, bunu çok düşüneceğim- ve Luca'yla çalışma şeklinden dolayı onunla gurur duyuyordum ve ben sadece-bilmiyorum. Ona tıp fakültesinden ve neden evlenmek istemediğimden bahsettiğimde beni dinledi, bu yüzden ona daha fazlasını anlatma isteği duydum. Onu biraz daha içeri almak istedim.

A m a bu hoşuma gitmiyor. İçimi görmesinden hoşlanmıyorum. Kabul etmek istemediğim her şeyi görüyorum.

Yere bakarak başımı sallıyorum ve başka bir şey söylemeden odama gidiyorum.

O öğleden sonra ofisime bir buket mercan gülü geldi ve kitaptan bakmama bile gerek kalmadı.

Mercan gülleri-fascination.

BÖLÜM 66

GÜRCİSTAN

Ertesi gün oturma odasına girdiğimde Alexei'ye "Pardon," diyorum.

Kanepede uzanmış, telefonundan e-postalarını okuyor, tavşanlar da iki yanında. Hiçbirini bu kadar rahat gördüğümü sanmıyorum.

Siyah bir tişört giyiyor ve bu ona hiç de yakışmıyor. Koyu renkler ona yakışıyor. Tanrım, çok seksi.

"Nedir bu?" Ona ve tavşanlara elimle işaret ediyorum. Omuz silkiyor. "Odandan çıkmak istediler." "Gürültü mü yapıyorlardı?"

"Sadece çıkmak istediklerini söyleyebilirim." Elini Stefan'ın sırtına dalgınca vuruyor ve tavşanın gözleri kapanıyor.

İlginç. Gülümsemeye başladım. "Hiç tümör buldunuz mu?"

Bana sinirli bir bakış atıyor ve ben artık tamamen sırtıyorum. "Hayır, ama aramaya devam etsem iyi olur."

Tanrım, kalbim. Bu çok tatlı. "Artık hepiniz arkadaş falan mısınız?"

"Cehennem ateşi," diye iç geçiriyor ve ben tamamen sırtıyorum çünkü bu evet anlamına geliyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Sadece bunu son derece ilginç buluyorum." Ve çok sevimli. Arkamdan seslendiğinde merdivenlerin dibindeydim.

"Yarın akşamki futbol antrenmanı için bir fikrim var."

Gözlerimi kısarak döndüm.

"Ben gidiyorum." Kolunu kanepenin arkasına dayamış, beni izliyor.

Bekle. "Yani artık her hafta benimle koçluk mu yapacaksın?"

Geçtiğimiz bir buçuk ay boyunca, bana ilk yardım ettiğinden beri, eğer bir maçı yoksa ve seyahatte değilse, benimle futbola geldi. Asla benim üzerimden konuşmuyor ya da bana nasıl koçluk yapacağımı söylemiyor, sadece izliyor, dinliyor ve yardım edip edemeyeceğini soruyor.

Ve her zaman kızların bayıldığı dostluk bilekliklerini takıyor.

Beni inceliyor. "Ward hayatlarımızın hokeyden daha fazlası olduğunu söylüyor." Adem elması sallanıyor. "Emekli olmaya hazır değilim ama," diye derin bir nefes alıyor ve ağır bir nefes vererek bırakıyor, "emekli olduğumda elimde hiçbir şey kalsın istemiyorum."

Kalbim tuhaf hissediyor. Ağrılı ve gergin. Dilimin ucuna *geliyor*, "*Seni asla hiçbir şeysiz bırakmam*" demek, ama bunu söyleyemiyorum. İnsanlar ilişkilerinde böyle şeyler söylerler.

Ve bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Omuz silkiyor. "Ve birinin seni onlara geçen geceki filmdeki o eğilip bükülme olayını öğretmekten alıkoyması gerekiyor."

"Demek izliyordun." Geçen gece eve geldiğinde alt katta *Legally Blonde* açıldı ve salonda dolaşıp duruyordu. "Tamam, senin fikrin ne?"

Ertesi akşam pistte bankta otururken Darcy, "Luca tam bir gönül adamı," diye fısıldıyor.

Sırıyorum. Grubundaki kızlar onun her sözünü dikkatle dinliyor. Yarısının yüzü kızarıyor. "Ona kafayı takmış gibiler."

"Düşmekten korkmayın," diye sesleniyor Alexei buzda paten talimine başlarken. "Ekipmanınız sizi koruyacaktır."

"Bu iyi bir fikirdi." Hazel diğer tarafımda beliriyor. "Çapraz antrenman çok önemli." Futbol takımı için birkaç yoga dersi verdi.

"Kızlar da çok eğleniyor gibi görünüyor," diye ekliyor Darcy.

Bakışlarım, kızlar kayarken cesaretlendirmek için bağırان kocama gidiyor. "Hepsi Alexei'ydi."

Her şeyi o yaptı: antrenman yerini değiştirmek için ailelerden izin aldı, buz zamanı ayarladı, patenleri ve malzemeleri ayarladı ve mevcut Storm oyuncularını katılmaya ikna etti. Hayden, Rory, Luca, Jamie, hepsi burada. Ward bile izlemek ve destek olmak için geldi.

Camın arkasındaki koltuklarda oturan ebeveynler, Alexei'nin hazırladığı sıcak içeceklerin ve atıştırma malikâlarının tadını çıkarıyor ve konuşuyorlar.

İçimdeki şeytan gözlerini devirirken, zihnimin üzgün, gevşek, cansız bir kısmı *kopuk kopuk* nalları dikeyyor. O böyle şeyler yaparken nasıl bağımsız kalabilirim?

Hazel, spor salonuna giden bir ebeveyni fark ediyor ve selam vermek için uzaklaşıyor ve Darcy bana anlam dolu yan bir bakış atıyor.

"Kes şunu."

Gülümsemesi daha da yükseliyor. "Ben bir şey söylemedim."

"Güzel." Ben de kendi gülümsememi bastırıyorum. "Bu şekilde devam et."

"Ama bir şey söyleyecek *olsaydım, vay canına, senden gerçekten hoşlanıyor olmalı* derdim."

"Yok ama olsun." Çaylakla çalışmanın ona nasıl mutluluk getirdiğini düşünüyorum. "Sanırım hokeyden sonra ne yapacağını düşünüyor." Aklıma Darcy'ye sormak istediğim bir şey geliyor. "Geçen yıl çiftte randevuda sana çiçek getirdiği zamanı hatırlıyor musun?"

Gülümüyor. "Hayden'in *cenaze çiçeği* dedikleri mi?"

Gülüyoruz. "Evet. Şunlar. Ne olduklarını hatırlıyor musun?"

"Lotus." Düşünürken kaşları birbirine çarpıyor. "İlginç bir seçim." Yüz ifademi fark ediyor ve bana tuhaf bir bakış atıyor. "Ne?"

Kalbim yine o komik taklayı atıyor. "Lotus çiçekleri-güç, *esneklik ve yeniden doğuş*." Darcy'nin dönüşüm yılı için mükemmel bir çiçek. Onun memnun ve meraklı bakışlarından kaçınmak için gözlerimi kaçırıyorum. "Çiçek anlamları kitabı var."

"Bu onun için şaşırtıcı derecede düşünceli bir davranış."

Kızlarla birlikte çalışan söz konusu adama bakıyoruz. "Şaşırtıcı derecede düşünceli biri."

Darcy meraklı bakışlarını tekrar bana çeviriyor, bir şey söylemek üzereyken Tate kızıyla yaklaşıyor.

Ona bakıyorum. "Selam, Bea."

"Merhaba." Bana ve Darcy'ye utangaç bir gülümseme verdi. Tate'in yeşil gözlerine ve siyah saçlarına sahip. Ahh. Kalbim. O kadar tatlı ki.

Tate buzu göstererek, "Bak ne kadar eğleniyorlar," diyor. "Hokey oynamak ister misin?"

Sırıttıyor. "Hayır," diyor kararlılıkla ve biz gülüyoruz.

Tate kalbi kırılmış gibi davranıyor. "Ah, hadi ama."

"Hayır." Başını sallıyor.

Ona her şeyiymiş gibi gülümsüyor. "Kraliçe konuştu." Onu ikram edilen yemeklere doğru çekiyor. "Tamam, ona kurabiye sözü verdim."

Arkalarından gülümsüyoruz ama dikkatimi Luca ile konuşmak için bankın önünde durmak üzere kayan kocam çekiyor.

"Çaylak." Alexei onu işaret ediyor. "Onlara liderlik etmek ister misin?"

"Emin olabilirsin, patron." Luca sırtıyor ve ikisi kızları buzun üzerinde bir daire şeklinde topluyor, Luca ortada otururken, Storm oyuncularının geri kalanı yedek kulübesinde bize doğru yöneliyor.

Hayden kaskını çıkarır ve Darcy'nin ağzına hızlı bir öpücük bırakır. "Selam, tatlım."

"Bu gece geldiğin için teşekkürler," dedim ona. "Gerçekten minnettarım."

"Bunun için endişelenme. Eğlenceliydi." Bana iyi huylu bir gülümseme veriyor. "Ayrıca, başka seçeneğim yoktu. Volkov bunun zorunlu olduğunu söyledi."

Darcy ile birlikte diğer Storm oyuncularının imza dağıttığı ve ailelerle fotoğraf çektiği yere gitmeden önce bana kaşlarını oynatıyor.

Alexei patenle önümde durdu. "Neden bankın arkasında saklanıyorsun?"

"Sana koçluk yapman için yer veriyordum." "Koç olan sensin."

Ben değilim."

Gülümseyerek bir omzumu kaldırıyorum. "Bu gece liderliği senin almanı sorun etmedim."

"Öyle mi?" Bir kaşını kaldırıyor, gözleri parlıyor. "Liderliği benim almamın sakıncası yok değil mi?"

"Kontrolcü," diyorum hafifçe, ama gülümsüyorum ve ağzının yukarı kalkmasından bunu kastetmediğimi anlıyor.

"Buraya gel," diyor, heyecandan karnıma ağırlar girmesine neden olan bir bakışla beni izliyor.

"Neden?"

"Seni öpeceğim."

Başka bir dip. "Çünkü herkes görecektir." "Elbette."

Bunu kabul ediyoruz."

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Sen buraya gel o zaman."

Ceketimin önünü kavırıyor, gözlerimi tutuyor, yumuşak, tatlı bir öpücük vermeden önce beni yavaşça kendisine doğru çekiyor.

Bunu çok seviyorum. Bu bir sorun.

"O kadar kötü müydü?" Sesi dudaklarımda alçak bir mırıltıya dönüşüyor. "Sanırım değildi."
Hafif bir hava üflüyor. "İnatçı."
Pistin diğer tarafındaki oyuncular gülümseyerek bize bakıyorlar.

BÖLÜM 67

ALEXEI

Eve dönerken Georgia sessiz, kaşlarının arasında bir tutamla pencereden dışarı bakıyor.

Bir sorun var. Bence bu gece iyi geçti. Herkes eğlendi ve sonrasında aileler ve çocuklarla bir saat geçirdik, bir şeyler imzaladık ve fotoğraf çektirdik.

Her hafta onunla antrenmana gitmek dört gözle beklediğim bir şey. Gelecek hafta maçım olduğu ve katılamayacağım için şimdiden sinirleniyorum. Onun bu yönünü görmeyi seviyorum, sıcak, komik ve cesaret verici, tüm duvarları yıkılmış. Sanki kimse onu incitmemiş gibi.

Neyin yanlış gittiğini bilmiyorum. Garaja girdim ve motoru durdurdum. "Bu gece iyi miydi?"

"Uh-huh." Arabadan iniyor.

"Çocukları getirmeme aldırmadın mı?" "Tabii ki hayır."

İçeri girdiğimizde içimdeki gerginlik artıyor. Bana söylemediği bir şey var. Benim göremediğim bir şey, doktorla yüzeyin altında kaynıyor.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Antrede bana bir kaşını kaldırarak baktı. Bakışlarında bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Her şey yolunda, Alexei."

Ama değil. Boynumun arkasını ovuyorum. İstemiyorsa onu benimle konuşmaya zorlayamam-

Doktor bana doğru ilerliyor ve küçük bir gülümsemeyle bakışlarımı tutarak beni ön kapıya doğru itiyor. Kaşlarımı çatıyorum ama o ayak parmaklarının ucuna kalkıyor ve aç, umutsuz bir öpücükle ağzımı kapıyor.

"Ne-"

"Sessiz ol," diye mırıldanıyor öpücüklerin arasında.

Dili benimkine doğru kayıyor, sıcak ve açgözlü. Düşüncelerimi bir araya getiremeden tahrik oluyorum.

"Kızgın değil misin?" Alt dudağımı dişleriyle çekiştirmeden önce törpüledim.

Kollarını boynuma doluyor ve dudakları boğazıma doğru ilerliyor. İçimden bir ürperti geçiyor. "Hayır bebeğim, kızgın değilim."

Bebeğim. Tanrım. Yarı sertim.

Bana tekrar ağzını veriyor, o kadar yumuşak, esnek ve cömert ki aklımı kaybediyorum. Parmaklarımı bu gece ekstra yumuşak olan saçlarına geçiriyorum ve başını daha fazla geriye yatırmak için tuttuğumda, kasıklarımın kan hücum etmesine neden olan nefes nefese, muhtaç bir ses çıkarıyor.

Son birkaç gündür düşündüğüm tek şey bu, bu ve boşalırken, sonunda benim için inlerken çıkardığı ses.

Lanet olsun, doktorun beni bırakmasına bayılıyorum. Bana güvendiği zaman. "Kahretsin, çok ateşlisin," diye inliyorum yumuşak dudaklarına karşı, elim üzerine yerleşirken

yemyeşil kışını. "Georgia, sana yapmak istediğim şeyler." Gülümsediğini hissediyorum. "Sıranı bekle."

Yine inliyorum ama gülümsüyorum da. Hiçbir şey beni aramızdaki bu gidip gelme kadar sinirlendiremez.

Biz öpüşürken, elleri kemerime gidiyor ve çözmeye çalışıyor. Elini boxer'ımın içine sokup sikimi kavramadan önce, ağzı seksi ve alaycı bir gülümsemeyle eğik bir şekilde gözlerimin içine bakarken çenem düşüyor.

Dudaklarım aralanıyor, ihtiyaç içimde hızla ilerlerken gözlerim kapanıyor. Bu sabah duşa girdiğimde bunun, gözlerindeki o kendini beğenmiş bakışın hayalini kuruyordum.

Beni boxerımdan çekiyor ve sikim dışarı fırlıyor, zaten precum ile boncuklanıyor ve gözlerindeki hafif şaşkınlık ifadesi egom için bir steroid iğnesi gibi.

"Sorun nedir, Hellfire?" Parmaklarını boyumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken zar zor nefes alıyorum. "Korktun mu?"

Ağzı kıvrılıyor. "Birazcık."

Bana sert bir vuruş yapıyor ve zevk kasıklarımın sıkışıyor. Sikime o çok sevdiği topuklu ayakkabılarından bir çiftmiş gibi bakıyor. Ona hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımızı söylemek için ağzımı açıyorum, ama beni tekrar okşuyor ve kelimeler kafamdan düşüyor.

"Ne diyordun sen?" Beni daha da sertleştiren kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeyle izliyor.

"Hatırlamıyorum."

Sırıttırıyor, diğer elini taşaklarımın üzerinde gezdiriyor, hafif, keşfedici dokunuşlarla beni kızdırıyor. Manikürlü tırnakları beni böyle tutarken çok ateşli görünüyor. Onları hafifçe çekiştiriyor ve içimden yüksek, çaresiz bir ses çıkıyor. Eli sabit bir ritim bulup, mükemmel miktarda baskı uygulayıp, benim kendime yaptığım gibi ucunu biraz bükerken başım kapıya doğru düşüyor.

Onun memnun etme hevesi ve bana dokunma şekliyle zaten sınırdayım.

Dizlerinin üzerine çöktü ve sikim zıpladı.

"Burası mı?" Sesim boğuk çıkıyor. Zor nefes alıyorum. Karımın benim için diz çökmüş, o güzel, güven dolu gülümsemesiyle bana baktığı, sikimin ağzından birkaç santim uzakta olduğu görüntüsü... Hayatımın geri kalanında bu görüntüyle mastürbasyon yapacağım.

"Uh-huh." Dudaklarını ıslatıyor. Taşaklarım ağrıyor. Tanrı aşkına, ceketlerimiz hâlâ üzerimizde. Neden bu kadar ateşli, bekleyemedi bile?

"Yapmalıyız-" Beni tekrar okşuyor. *Oh, lanet olsun.* "-yukarı çıkalım."

"Hayır." Bir uzun vuruş daha. Sıcaklık omurgamın tabanını sarıyor ve burnumdan derin bir nefes çekiyorum. "Bunu tam burada yapmak istiyorum."

Bakışlarımı tutarak ağzını açıyor ve duruyor. Ona bakarken göğsüm hızla inip kalkıyor.

"Bu bölümün nasıl geçtiğini bana tekrar hatırlatır mısın?" diye fısıldıyor, gözleri parlıyor.

"Ne?" Düşüncelerim kayıyor ve bulanıklaşıyor. O beni tutarken, nefesi boyumda gezinirken düzgün düşünemiyorum.

"Bir sonraki kısmı unuttum."

Bakışlarımı tutuyor, dudaklarını ayırıyor ve bekliyor. Kulaklarıma kan hücum ediyor ve bu bana çarpıyor.

Liderliği benim almamı istiyor. Bundan hoşlanıyor ve benim de hoşlandığımı biliyor. Bana güveniyor. Bunu istiyor.

Güzel bakışlarını tutarak parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, sert ama nazik bir şekilde ve sikimi Georgia'nın mükemmel dudaklarının arasına sokuyorum.

BÖLÜM 68

GÜRCİSTAN

"HOLY FUCK." Alexei'nin başı geriye düşer, gözleri kapanır. "Bunu düşünmeyi asla bırakmayacağım. Tanrım, Georgia."

Tanrım, aynı. Onu işkence çekerken, acı çekerken, tamamen benim merhametimde görmek şimdiye kadar gördüğüm en iyi şey. İslağım, bacaklarımın arası ağrıyor ama onun sikini boğazımın arkasına almak bambaşka bir zevk. Elimde, sıcak, ağır ve kalın.

Aşağıya bakıyor, gözleri karanlık ve buğulu, kalçaları hareket etmeye başlarken bakışlarımı tutuyor, sikini ağzıma sokup çıkarıyor. Beklediğim gibi, neredeyse çok büyük.

Cennet gibi. Yıllardır bir erkeğin altına yatmadım ama Alexei ile bunu saatlerce yapabilirim. Ayrılmayı düşünmüyorum, bunun nereye gittiğini merak etmiyorum, sadece ... eğleniyorum.

Gözleri benimle alay ediyor. "Emmeyi unutma."

O dirençli, eğlenceli his içimde yükseliyor, ama eli başımın arkasına geliyor, kendini ağzıma itiyor ve ben bunu düşünmüyorum, sadece sikine emme uyguluyorum ve yüz ifadesinin zevke dönüşmesini izliyorum.

"İyi kız, Georgia," diye fısıldıyor, gözleri kapalı. "Aynen böyle, tatlım."

İçimden bir ürperti geçiyor, bacaklarımın arasına iniyor ve göz kapaklarım titriyor. Kalın sikinin etrafında inliyorum. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyorum ve onun tarafından ödüllendirilmekten ne kadar hoşlandığımdan nefret ediyorum. Bana tatlım demesini sevmekten nefret ediyorum.

"Bu işte inanılmaz olacağını biliyordum." Bana sahiplenici bir bakış fırlatıyor, gözleri ihtiyaçla yanıyor. "Bana aklımı kaybettireceğini biliyordum."

ukala. Devam et, Hellfire. Beni boşalt."

Çenesinin gerildiği ve nefesinin düzensizleştiği bir ritim buluyoruz.

Parmakları kafa derimde esniyor. Onun çözülüşünü izlemek sarhoş edici.

Bacaklarımın arasında, merkezim zonklıyor, ilgi için çaresiz. Meme uçlarım dokunulmak için yalvarıyor. Alexei'nin benim yüzümden kendini kaybettiğini görmek çok güzel. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve onu daha derine almak için ağzımı gevşetiyorum.

Ondan göreceğimi hiç düşünmediğim ama şimdiden bağımlısı olduğum çaresiz bir bakışla beni ödüllendiriyor. İçten içe, ağzımı böyle sikmesini seviyorum. Üç ay önceki halim beni bu şekilde parmağının altına aldığı için öfkeyle çığlık atıyor olurdu. Ama şimdi durum farklı.

"Ağzına boşalacağım," diye inliyor sıkılmış dişlerinin arasından, bakışlarıyla beni yakarak. Bir onaylama sesi daha çıkarıyorum ve tam ağzımda şişerken yavaşlıyorum, daha sert emiyorum. Ağzımı boşalmasıyla doldurmadan önce boğuk, acı dolu bir şaşkınlık sesi çıkarıyor.

Hayatım boyunca hiç yutkunmadım -bu bana hiç cazip gelmedi- ama Alexei ağzıma geliyor ve bunun şimdiye kadarki en iyisi olmasını istiyorum. Boşandıktan uzun süre sonra bile bunu düşünmesini istiyorum. Hayatının geri kalanında her oral seksini bununla kıyaslamasını istiyorum.

Ben yutkunurken o bakışlarımı tutuyor. Nefes alıp verirken göğsü hızla inip kalkıyor, gözleri şehvetle bulutlanıyor ve bana bunu yaptığımıza inanamıyormuş gibi bakıyor.

Kalbim küt küt atıyor ama ben bir şey söyleyemeden beni omzuna alıp yukarı taşıyor.

BÖLÜM 69

GÜRCİSTAN

"BENİM ODAM," diye mırıldanıyorum beni yatağına yatırırken ağzına karşı. Eğer onun odasında takılırsak, çok-bilmiyorum-hissedeceğim.

Sanki gerçekten evliymişiz gibi. "Hayır."

Ben yatağın kenarına otururken yere diz çöküyor, öpüşmeyi derinleştiriyor, sıcak ve arıyor, topuklarımı çıkarırken kirli sakalı tenimi okşuyor. Bu son derece tanıdık geliyor - bunu geçen gece bardan sonra da yapmış mıydı? Üstümü çıkardığında ifadesi kibirli ve memnun bir hal alıyor.

"Sana aldığım şeyleri giyiyorsun, ha?"

"Güzel şeyleri sevdiğimi biliyorsun. Tasarımcı iyi bir iş çıkarmış."

"Bunları tasarımcı seçmedi, Hellfire." Kotumun düğmelerini açıyor ve ben de kalçalarımı kaldırıyorum ki kotumu çıkarabilsin. "Ben seçtim."

Göz kırpıyorum. "Yaptın mı?"

"Uh-huh." Gözleri beni takip ediyor, sıcaklık ve şehvetle karanlık. Pantolonunun önü çadır gibi oldu, yine mi sertleşti? "Sana söylemiştim. Sana bir şeyler almak bana kendimi bir şekilde hissettiriyor."

Bakışları kalçalarımın arasına düşmeden önce göğsüme bakıyor, görüşünü engellediği için dantele kızmış gibi çenesini sıkıyor. "Seni sana aldığım bir şeye sarılmış görmek, olduğun gibi hissettiğini görmek," bir elini saçlarında gezdiriyor, "Bilmiyorum Georgia. Çok hoşuma gidiyor."

Aman Tanrım. Tüm bunların neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamak zor. "Alexei?"

Gözlerimiz

buluştu. "Bu kadar

konuşma yeter."

"Anlaştık."

Ağızlarımız sert ve hızlı bir öpücükle tekrar birbirine çarpıyor. O diz çökerken ve ben otururken, aynı boydayız ve o beni yutarken ellerim saçlarına dolanıyor. Dilinin her sıcak kayışı benden bir ses çıkarıyor, yüksek ve muhtaç. Saçlarını her çekişinde boğazından bağımlılık yapan bir ses çıkıyor, sanki doyamıyormuş gibi.

Sütyenimi çıkarıyor ve ağır, sinirli bir nefes vermeden önce göğüslerime bakmak için geri çekiliyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dudakları köprücük kemiklerimle buluşuyor, göğüslerimi avuçluyor, onları tartıyor, sert tepelerini buluyor, onlarla oynuyor, beni bir oyuncakmışım gibi sarıyor. Alexei dikkatini göğüslerime verirken tek yapabildiğim burada oturmak, gözlerim açık ama hiçbir şeye bakmamak.

Dudaklarının tepe noktalarındaki her çekişi içimdeki mahrem bir kası çekiştiriyor. Her zaman bu kadar hassas mıydım? Bir erkek meme uçlarıma dokunduğunda genelde ıslanmam ama daha önce hiç kimse dilini üzerimde böyle bir ifadeyle gezdirmemişti, sanki çölde su içiyormuşum gibi. Sanki yeni ve hayatını değiştirecek bir şey keşfediyormuş gibi. Sanki ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi. Uyarılma bacaklarımın arasında toplanıyor ve o beni keşfederken ben de aynısını yapıyorum, gömleğini çıkarıyorum, ellerimi omuzlarının ve kollarının sert kasları üzerinde gezdiriyorum.

Sanırım bu hoşuna gidiyor, çünkü gözleri ağrıyan bir tepe noktasına kilitlenmeden önce benimkilerle buluşuyor ve sertçe emiyor. Dudaklarım ayrılıyor, gözlerim kapanıyor ve içime bir sıcaklık yayılırken iç çekiyorum.

Tanrım, bu çok iyi. Benimle nasıl oynayacağını çok iyi bildiği için, buzda olduğu kadar bedenimde de yetenekli olduğu için öfkelenmeliyim ama bunu umursayacak zihinsel boşluğa sahip değilim.

Ben sırtüstü yatmadan önce sabırsız bir ses çıkarıyor, külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor ve başparmağı klitorisime bastırıyor. Kalçalarım kalkıyor -çok yoğun, çok iyi, kahretsin- ve ağız çıkardığım yüksek, umutsuz sesi yakalıyor, sonra tekrar bacaklarımdan arasına diz çöküyor, dudakları iç uyluklarımda gezinirken ona yer açmak için dizlerimi daha da ayırıyor. Yumuşak, açık ağızlı öpücükler arasında küçük ısırıklar atıyor ve benden nefes nefese sesler çıkarıyor. Elleri kığımın altından kayıyor, beni avuçluyor ve sıkıyor. Klitorisim ağrıyor, yeniden ilgi görmek için yanıp tutuşuyor ama o beni reddediyor, acele etmiyor.

Bu farklı, küçük bir ses kafamın içinde fısıldıyor. Alexei bana nadir bir şeymişim gibi davranıyor, zevk alınacak ve tadına varılacak bir şey. Bir şey

Hatırla. İçime bir tutam korku yayılıyor ama umursamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım.

Tereddüt vücudumu gerdiğinde neredeyse kalçalarımın tepesine varmak üzereydi. Sarsılıyorum, doğruluyorum, onu itmek için uzanıyorum. Yine de elleri bileklerime geliyor ve onları birbirine bağlıyor.

"Alexei."

"Mmm." Sesi uyuşturulmuş gibi geliyor, aklı başında değilmiş gibi. "Bölme, Cehennem Ateşi. Meşgulüm." Merkezimden bir santim kadar uzakta. Alarm daha yüksek sesle çalıyor, her kas geriliyor.

"Alexei, dur."

Sesim panikle yükselince donup kaldı ve bana baktı. Gözleri donuk ama tetikte. "Ne?"

Bileklerimi ayırıp omzuna bastırdığımda elleri gevşiyor, onu itiyorum ama bu tuğladan bir duvarı yerinden oynatmaya çalışmak gibi.

"Sorun yok."

Bana bakıyor.

"Bunu yapmak zorunda değiliz."

"İstiyorum." Ses tonu ve ifadesi şaşkın. Hatta sinirli. Sanki oyuncağını elinden alıyormuşum gibi.

"Bilmiyorum."

Derimin yüzeyinde ısı yükseliyor. Hiç iyileşmemiş eski bir çürük. *Gerçekten istemiyorum*, demişti Liam tiksintiyle irkilerek.

O zamandan beri bunu yapmadım. Bazıları teklif etti ama hayır dediğimde omuz silkiyorlar ve başka şeylere geçiyoruz. Açık ve maruz kalmadığım şeyler.

Alexei'nin gözleri rekabet ve meydan okumayla kısılıyor, sanki bu konuda benimle savaşmak istiyor.

"Tamam." Arayan ifadesi kayboluyor ve neredeyse rahatlıyorum. Üzerime tırmanmak yerine ayağa kalkıyor ve sinsice odadan çıkıyor.

Boş kapı aralığına bakıyorum, düşüncelerim havada asılı kalıyor - ne yapıyor? Ağır ayak sesleri. Bir çekmece açılıyor. Benim odamda mı? Bir an sonra, vibratörümü ağzına doğru eğik tutarak içeri giriyor.

"Yatağının başucunda böyle bir şey olduğunu biliyordum."

"Gecenin bir yarısı Dr. Yakışıklı ile ilgili seks rüyalarından tahrik olmuş bir şekilde uyandığımda başka ne yapmam gerekiyor?"

Çenesi esniyor ve ben gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Benimle dalga geçtiğini biliyorum," diyerek yavaşça yaklaşıyor ve bakışlarım pantolonunun önünü deforme eden ereksiyonuna takılıyor, "ama yine de bunun bedelini ödeyeceksin."

Heyecan içimden geçerek merkezime iniyor. Dirseğine dayanarak yanımdaki yatağa yerleştğinde neredeyse yaptığımız şeyin endişesi buharlaşıyor.

"İşte oyun, Georgia."

Adımı söylerken midem bulanıyor. Sahiplenici ve baskın. Bir an için ondan nefret etmeyi unutuyorum.

"Lütfen diyorsun, ben de sana daha fazlasını veriyorum."

Bir başka ürpertici heyecan. Bakışlarımız buluşmadan önce karanlık gözleri vücudumda geziniyor.

"Neden iyi bir çocuk gibi beni boşaltmıyorsun?" Gülüyor.

Bir köpekbalığıyla kavga eden küçük bir lepistesim.

"Bu işler böyle yürümüyor," diyor bana. "Sen benim dediğimi yaparsın, ben de seni ödüllendiririm."

İçimde başka bir sıcaklık patlaması oluyor. Keşke bundan bu kadar hoşlanmasaydım.

"Neden normal insanlar gibi sevişemiyoruz?" Neredeyse çaresizce soruyorum. "Bir teorim var. Duymak ister misin?"

"Hayır."

"Çok kötü. Sanırım sandığından daha fazla sertliğe ihtiyacın var. Ne yapacağının söylenmesine ve bunun için ödüllendirilmeye ihtiyacın var. Kontrolü güvendiğiniz birine devretmeniz gerekiyor."

Güvendiğim biri. Sertçe yutkunuyorum. "Bu sen değilsin."

"Oraya varacağız." Ağzını göğsüme indirip dilini üzerimde gezdirmeden önce göz kırıyor.

Erimiş sıcaklık içimde yuvarlanıyor - sanki meme uçlarımla kadınlık organlarım arasında bir bağ var, dilini ve dişlerini sinir uçlarımla üzerinde gezdirirken çekiştiriyor ve sıkıyor. Serbest eliyle beni keşfediyor, belimde, karnımda, dizimin iç kısmında, merkezime birkaç santim mesafede geziniyor. Nefesim hızlanıyor, gözlerim kapanıyor ve ihtiyaç kanıma karışıyor.

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra arzu ve sabırsızlıkla kıvranıyorum. "Hadi şu şovu başlatalım."

"Kuralları tazelemek ister misin?"

"Klitoris en üstte."

Göğsümün alt tarafını ısırmadan önce hızlı bir sırtıış. "Kelime şu ki *lütfen*, tatlım."

Beni o kadar heyecanlandırdı, o kadar ıslattı ve sinirlendirdi ki, zar zor dayanabiliyorum.

"İyi," diye tükürdüm. "Siktir. İyi. Lütfen." Tavana bakıyorum, burun deliklerim açılıyor. Kaybetmekten nefret ediyorum.

Hafif bir vızıltı başlıyor ve oyuncağı klitorisime bastırıyor. *Lütfen* dediğimi unutarak, kaybettiğimi unutarak eğiliyorum, çünkü zevk içimde hızla akıyor, keskin ve ısıltılı ve gerçekten kaybetmek gibi hissettirmiyor.

İnanılmaz bir his. Tırnaklarım kollarına batıyor, zor nefes alırken alnım göğsüne bastırıyor. Bunu o kadar çok uzattı ki çoktan yaklaştım.

"O kadar kötü müydü?" diye mırıldanıyor kulağıma.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum. "Sadece sus ve beni boşalt."

Oyuncağı çekiyor ve kalçalarım kalkıyor, gözleri parlarken onu kovalıyorum. "Bir tane daha."

Patlayacağım. "Alexei!"

"Hadi, tatlım. Beni şımart. Bunu çok seviyorum."

"Senden nefret ediyorum."

"Mhm."

"Bu gerçekten de sikini emmemden daha mı çok hoşuna gidiyor?"

Boynuma doğru gülüyor. Cevap değil. Can sıkıcı.

"Tamam. *Lütfen*." Oyuncak klitorisime geri dönüyor ve inliyorum, içimde sıkı, çatırdayan bir his kabarıırken sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Aferin kızıma."

Titremeye başlıyorum, hiçbir şeyin etrafında sıklaşıyorum, iç uyluklarımın her yerinde kayganlaşıyorum. Keşke birbirimizden nefret ettiğimiz günlere geri dönebilseydik. O zamanlar her şey basit ve kolaydı. Beni tekrar yatağa itiyor ve bakışlarındaki yoğunluk karşısında gözlerimi kapatıyorum, onu öpme dürtüsüne teslim olmamak için başımı çeviriyorum.

"Bana bak." Sesi alçak bir hırıltı, nefesi düzensiz.

"Kapa çeneni, Volkov. Başka biriymişsin gibi davranıyorum." Oyuncağı daha fazla sürtünmek için kalçalarımı eğiyorum ama onu geri çekiyor.

Eli başımın arkasındaki saçların arasından geçiyor ve beni kavıyor, Başımı ona doğru çevirmeden önce *sertçe*. Zevkten titriyorum.

"Bana bak," diye homurdanıyor.

Gözlerimiz buluşuyor, onunki karanlık, baskın ve şehvetle bulanık. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyorum ama ayak parmaklarım kıvrılıyor. Ellerim yorganı yumrukluyor. Tam olarak alamıyorum

nefes alıyorum ve omurgamın tabanında ısı toplanıyor.

Oyuncağı tekrar bana doğru bastırıyor ve vücudumda bir şehvet sarsıntısı başlıyor. Birlikte olduğum her erkekten çok farklı. Liam tembel ve bencildi ve o zamandan beri herkes tereddütlü ve saygılı oldu, liderliği ele almama ve her yönü kontrol etmeme izin verdi.

Bunun benim için işe yaramasından nefret ediyorum. Hiçbir şeyin bununla kıyaslanamayacak olmasından nefret ediyorum.

Zalim ağzının köşesi yukarı kayıyor. "İyi kız. Ne iyi bir eşsin sen."

Zevk taşıyor. Dudaklarım aralanıyor, tutuşundan kafa derim karıncalanıyor ve içimde sıcaklık dalgaları oluşurken hiçbir şey yokken sertçe boşalıyorum. Düşüncelerim bulanıklaşıyor, tüm bedenim geriliyor ve dalgayı atlatırken sinirlerim parçalanıyor, tüm bu süre boyunca gözlerini tutuyorum. Bakışları keskinleşiyor, onun için gelmemi izliyor, bu kadar ateşli bulmamam gereken bir sahiplikle yanıp sönüyor.

"Biraz daha," diyor artık dayanamayacağımı düşündüğümde ve dediğini yapmak için iğrenç bir dürtü duyuyorum. "Sadece benim için."

Oyuncak bana karşı vızıldarken çaresiz bir ses çıkarıyorum, kendimden kalan son parçalara tutunuyorum, sonra onu bir kenara fırlatıyor ve yatağa yığılıyorum. Beni sert ve tüketen bir şekilde öpmeden önce ancak bir nefes alabildim. Öpücük yavaşlıyor, nazik ve yumuşak bir hal alıyor ve bu şekilde öpüşmememiz gerektiğini umursayacak beyin hücrelerim yok. Muhtemelen bunların hiçbirini yapmamalıydık.

Sözünü kesiyor, okuyamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. "Açık olmak gerekirse, bu akşamki antrenman için kızgın değilsin."

Bir kahkaha patlatıyorum ve yüzünü boynuma gömerken sırtıtışının köşesini yakalıyorum. O orgazm belli ki kafamda bir şeyleri yerinden oynatmış. Biz böyle şakalaşmayız. Belki de tüm bunlar tuhaf bir rüyadır, Alexei'nin bilinçaltım tarafından yaratılmış bir versiyonu.

"Mükemmel, Hellfire," diyor saçlarıma doğru ve göğsüm kabarıyor. "Bu Sanırım öldüm."

"Sevindim."

"Öldüğüme
mi?"

Güldüm. "Hayır. Hoşuna gitmesine sevindim. Bu akşamki antrenmanı organize ettiğin için de teşekkür ederim."

Gözlerime bakmak için geri çekiliyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Bunu istediğim için yapmadım."

"Biliyorum," diye ekliyorum çabucak. "Yapmadığını biliyorum."

Bu beni daha çok yapmak istemeye itti.

"Bunun bir alışveriş olmasını istemiyorum." Bakışlarımı tutarak yutkunuyor. "İstemediğin bir şeyi yapma."

Avucumu ağzına bastırıyorum. Evet, bu gece maçı kaybettim ama yenilginin de bir ödülü vardı ve Alexei'nin bunu bildiğinden emin olmak için duyduğum acil ihtiyacın üstesinden geldim. "İstedim. Söz veriyorum."

Bir nefes veriyor, yüzümü inceliyor ve nabzım garip bir dört nala koşuyor, ritmi bozuk ve düzensiz. *Fazla samimi*, diye fısıldıyor uyarı sesi.

Yatağıma dönmeliyim. Ayağa kalkmaya başlıyorum, ama kolu etrafımı sarıyor ve beni göğsüne çekiyor.

"Hayır."

"Bu gece uyurgezerlik yapmayacağım." İçimi bir kırılmanlık kaplıyor ve yüzümü göremediği için seviniyorum. Neden uyurgezer olduğumu *biliyor* ve bu gece oyun yoktu. O incinmedi, ben de rahat uyuyacağım.

"Bunu riske atmamalıyız." Omzumun üzerinden bir diş sıyrığı. "Sen burada olsan daha iyi hissederdim."

Kalbimin küt küt atmasını görmezden geliyorum. "Sadece sabahları oyalanmak istiyorsun."

Beni umursamıyor. Bu hiçbir şey değil.

"Sabahleyin etrafta dolaşmak istiyorum." Ağzı tenime doğru kıvrılıyor. "Ama sen buradayken kendimi daha iyi hissediyorum."

"Gerçekten soruyor musun? Büyük kötü infazcıya ne oldu? Yatağımdan kurtulacağını söylemiştin. Hâlâ orada olmasına bile şaşırdım."

Tereddüt ediyor. "Karım hakkında onun fikri olmadan karar vermemeye çalışıyorum."

İçimde sıcak bir kızarma oluyor ve derin bir nefes çekiyorum. Bunu yapıyor çünkü. . . Bilmiyorum. O orgazmdan sonra sebep düşünmekte zorlanıyorum. "Peki."

"Teşekkür ederim," diyor, sanki ona bir iyilik yapıyormuşum gibi.

Yorganı üzerimize çekiyor, beni sıcak gövdesine yaslıyor ve saniyeler içinde kendimden geçiyorum.

BÖLÜM 70

GÜRCİSTAN

Birkaç sabah sonra işe gittiğimde masamın üzerinde **KÜÇÜK BİR SAKSILI** bitki duruyor. Çiçekleri narin taç yapraklarıyla oldukça soluk bir pembe.

Hibiskus narin bir güzellik. İçimden bir elektrik akımı geçiyor, bitkiye gülümserken nefes almakta zorlanıyorum.

Bahçıvan değilim ve bu bitki bir hafta içinde ölecek, ama umurumda değil. Onu seviyorum.

Duygusallaşmıyorum; sadece hediyeleri ve şımartılmayı seviyorum. Futbol antrenmanını piste getirdikten sonra takıldığımız geceden beri onu görmedim. Ertesi sabah uyandığımda gitmişti.

Eğitim için ayrılmam gerekiyordu ve seni uyandırmak istemedim, diye mesaj attı. *Şeytan'ın gazabına uğramak için çok erkendi.*

Aferin oğlum, diye cevap yazdım, hayal kırıklığını görmezden gelerek.

O gece futboldan eve geç döndüm. Yatak odasının ışığı yanıyordu ve yatak başlığına yaslanmış, derin bir uykudaydı. Korkak küçük bir tavuk gibi kendi yatağında uyudum.

Parmak uçlarımın arasında yumuşak pembe yaprakları okşuyorum. Alexei kapı aralığımdan cama yaslanarak, "Ben sulayacağım," diyor.

Aptal gülümsememi nötr bir hale getiriyorum. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

Küçük aptal kalbim onun bana çok tatlısın gibi bir şey söyleyeceğini umuyor ama o bana sevgi dolu bakışlar atmaya devam ediyor.

"Ve futbol antrenmanı için tekrar teşekkürler-

" İç çekiyor.

"-ki buna kesinlikle gerek yoktu-"

Adımlarını hızlandırıyor ve beni öpüyor. Kirli sakalı yüzümü okşuyor, kokusu burnuma doluyor ve sıcak eli enseme sarıyor. Ne söylediğimi unutuyorum. Yine de ellerim göğsünde. Tişörtü şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şey. Aylar önce Darcy ve Hayden'ın nişan partisinde giydiğinin aynısı.

Gözlerimi incelemek için uzaklaşıyor. "Bana teşekkür etmeyi bırak."

Ona ne için teşekkür ettiğimi bile hatırlamıyorum. Gözlerimi tutuyor ve bakışlarındaki yoğunluktan midem bulanıyor. Ben otururken göz hizamızda olacak şekilde çömeliyor. Elleri üst kollarıma geliyor, sert ama nazik.

"Eğer eve geldiğinde uyuyorsam," diyor alçak bir sesle ve ensemin diken diken olmasına neden oluyor, "beni uyandır."

Yutkunuyorum. "Dinlenmeye ihtiyacın var. Çok yaşlısın."

Bakışları keskinleşiyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra vazgeçip nefes veriyor. "Beni uyandırma o zaman. Ama yatağına da gitme. Artık değil."

Midem tuhaf bir takla atıyor.

"Bugün ondan kurtuluyorum."

İtiraz etmeliyim. Ona siktir olup gitmesini söylemeliyim. Daha önce de böyle yapardım.

"Tamam," diyorum onun yerine, büyülenmiş bir aptal gibi.

"Peki." "Tamam."

Dudakları titriyor ve doğrulup masamın kenarına oturmadan ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce ağzıma hızlı bir öpücük daha konduruyor.

Bakışlarım yine tişörtüne kaydı. Çalsaydım fark eder miydi? Eminim onun gibi kokuyordur.

"Bu bakış da ne?"

"Gömleğin." Yutkunuyorum. Kendine gel Georgia. "Yumuşak."

"Tişörtümü beğendin mi?" Yüzümde gördüğü şeyle eğlenerek bir kaşını kaldırıyor.

Söyleyecek havalı ve esprili bir şeyler düşünmeye çalışıyordum ki, gözlerim içeri girdiğinde masama bıraktığı anahtarlara takıldı. Anahtarlığında küçük pembe bir kristal var.

"Bu da ne?"

Şöyle bir bakıyor, etkilenmemiş. "Bu bir anahtarlık, Hellfire."

Kristal mi? Aptal olduklarını söylerdi. Benimki için benimle dalga geçti.
"Ne yani, sana güç falan mı veriyor sanıyorsun?"

Ağzının köşesi, sözlerini ona geri fırlattığımda yukarı kalktı. "Onu gördüm ve aklıma sen geldin."

Aman Tanrım. Hayır. Nonono. Böyle şeyler söyleyemez.

"Bu kristali gördün ve beni mi düşündün?"

Başını sallıyor.

Lanet olsun. Tatlı Alexei ile uğraşamam. Yapamam.

Sıkı bir nefes çekiyorum. "Sana söylemem gereken korkunç bir şey var. Bundan hoşlanmayacaksın."

Kaşı kalkıyor.

"O kristali sırf seni kızdırmak için aldım."

Öfkelendi. "İşe yaradı."

"Biliyorum. Seni sinirlendirmekte çok ama çok iyiyim."

Dudakları tekrar kıpırdıyor, gözleri sıcak ve midem bulanıyor. Bu oyunu anlamıyorum. Kuralları bilmiyorum.

Önce gözlerini kaçırıyor, masanın üzerinde kayıyor. "Cumartesi boş musun?" Gözlerimi kısarak düşünüyorum. "Evet. Neden?"

"Herkesi akşam yemeğine davet etmeliyiz."

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor. "İnsanları davet etmek istiyorsun." "Elbette."

"İki buçuk aydır seninle yaşıyorum ve bir kez bile misafirin gelmedi. Ailen de sayılmaz."

Gözlerini bana dikeyiyor ama ağzının köşesi yukarı kalkıyor. Bana böyle bakmasına bayılıyorum, sanki sinirlenmek istiyor ama eğleniyor ve eğleniyor.

"Kaç kişi düşünüyorsun?" Omuz silkiyor.

"On mu? Yirmi mi? Emin değilim."

"On mu, *yirmi* mi?" Gözlerim yuvalarından fırladı. "Alexei, bu bir ton iş olacak. Yemek hazırlatmalısın. Ya da herkes potluck tarzı bir yemek getirsin."

"Her şeyi ben yaparım," diye ekliyor, yüz ifademden anladığı kadarıyla. "Yemeği ben getiririm, ben pişiririm, ben temizlerim. Sen de orada olsan ve kendi işini yapsan güzel olurdu..." Bana kayıtsızca bir el sallıyor. "Bilirsin işte."

"Benim neyim?"

"Gülümsemek. Gülmek. Herkesi etkilemek."

"Sence ben çekici miyim?" Şimdi gülümsüyorum. "Benden daha fazla, orası kesin."

"Aman Tanrım." Parladım. "Kristali kaç kişiye yalatabileceğimi bir düşünsene."

Dehşet dolu bir ses çıkarır. "Bu iğrenç. Tıp lisansın elinden alınmalı."

Gülüşüm yüksek sesle ve cesurca geliyor ve gözlerinde sıcak bir şey parlıyor. "Sadece kristali yaladığımı kabul et, Alexei. Buraya taşındığımdan beri sana gelen şansın farkına varmadığımı mı sanıyorsun?"

Cevap vermiyor, sadece yutkunuyor ve beni izliyor, ağzı benimki gibi kıvrılmaya başlıyor, koyu renk gözleri zevkle üzerimde geziniyor.

Kalbim göğsümde çırpınıyor. O gerçekten yakışıklı.

Tırnaklarıma bakıyorum. "Orada olacağım ve keyifli, çekici halim olacağım. Yine de insanları kayayı yalamaya zorlamayacağıma dair söz veremem."

O gece, akşam yemeğinden çok sonra işten eve geldim. Buzdolabında bir kap makarna ve üstünde yapışkanlı bir not var. *Ye onu*, sıkı, cızırtılı bir yazıyla yazılmış. Bar tezgahına oturup penne arrabbiata'yı mideye indirirken bir yandan da telefonumdan e-postalarımı yanıtlıyor, sessiz evin içinde herhangi bir gürültü olup olmadığını dinliyorum. Yemeği bitirirken onun inanılmaz bir aşçı olduğunu fark ediyorum. Sonra, artık *kendi* odaları olarak belirledikleri ön odada tavşanlarla birkaç dakika oynuyorum ve daha fazla oyalanamayacağımı anlayınca üst kata çıkıyorum.

Yatağım odamdan gitmiş. Buna şaşırmadım ama kalbim hâlâ dönüp duruyor.

Odasında ışık açık ama uyuyor, göğsü inip kalkıyor, yüzünde huzurlu ve rahat bir ifade var. E-okuyucusu çıplak göğsüne yaslanmış. Parmağındaki evlilik yüzüğü loş ışıktaki parlıyor.

Kendi elime, içimde büyüyen çirkin yüzüğe bakıyorum. Şu anda paylaştığımız yatakta uyurken kocama bakarak ne kadar da *evliyim*.

Soyunuyorum, odamdan aldığım dantelli uyku tulumunu giyiyorum ve onun yanına yatıyorum. Bunu o almıştı, eminim bununla uyanmak hoşuna gidecektir. Hâlâ uyurken, kolları bir içgüdü gibi bana sarılıyor.

"Georgia?"

"Buradayım," diyorum sessizce, ışığa uzanıyorum ve o da rahatlıyor, beni içine çekiyor.

Karanlıkta uzanıyorum, kalbi sırtımda atıyor, sıcaklığı ve kokusu beni sarıyor.

Ne yaptığımızı bilmiyorum. Artık bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Boşanacağız. İkimiz de evliliğe uygun değiliz. Yine de bu kopukluk değil. Yaptığımız bu şey hızla bir anlaşmadan daha fazlası olmaya başladı.

Ama yine de duramıyorum.

BÖLÜM 71

GÜRCİSTAN

CUMARTESİ günü, Alexei'nin yatağımın başucuna kahve koymasıyla uyanıyorum. Sabah ışığında gözlerimi kısarak ona bakıyorum, üzerinde koyu yeşil bir tişört ve ona çok yakışan o atletik joggerler var.

"Kahveni iç, aslan kafa. Yoğun bir günümüz var."

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun."

Gözleri kararıyor, sabırsız bir iç çekişten önce yatakta beni izliyor.

"Yapamam. Yapacak çok işim var ve eğer bir şey başlatırsak, insanlar ön kapıyı çalmaya başladığında hala burada olacağız. Ayrıca, bir saat sonra masajın var." Yatağı yapmaya başladı.

Tanrım, böyle patronluk taslamasına bayılıyorum. "Merhaba, ben hala içindeyken yatağı yapmasan olmaz mı?" Gülüyorum. "Ayrıca, sen neden bahsediyorsun?"

"Jordan'ın sevdiğini söylediği yerde senin için yer ayırttım. Gitmen gereken koca bir sabah var." Gözlerini kısıyor, düşünüyor. "Japon kafası falan mı?"

Nefesim kesildi, daha yukarı oturdum. "Bir Japon

spa merkezi mi?" "Evet. Bu."

"Aman Tanrım." Bunu kesinlikle denemek istemiştim. Görünüşe göre saçlarını yumuşacık ve parlak yapıyormuş. "Bekle. Gidemem. Yardım edecektim."

"Sana her şeyi halledeceğimi söylemiştim." Satın aldığı ürünlerden biri olan kaşorsemin yakasına dik dik bakıyor. "Çok dikkat dağıtıyorsun, Georgia. Özellikle de o şeyi giyerken."

O akşam hepimiz "*Kayayı yala*" diye bağıırken, Alexei elleri kalçalarında meydan okurcasına sırtıyor.

Herkes burada -Rory, Hazel, Darcy, Hayden, Jamie, Pippa, Luca ve diğer birkaç oyuncu. Gecelerini yalnız geçirmeyi tercih eden, içine kapanık Jordan bile geldi.

"O lanet şeyi yalamayacağım-"

"*Kayayı yala*" diye bağırma devam ediyoruz. "*Kayayı yala.*"

Gözlerimiz buluşuyor ve ben ona "Eee?" der gibi bakıyorum, o da bıkkınlıkla gözlerini deviriyor ama gülümsemek ister gibi bir hali var.

Arkadaşlarımız sırtırken ben ona "Hepimiz yaladık," diyorum. "Sıra sende. Bu kötü şans getirir. Eğer yapmazsan bir cadı seni lanetleyecek."

Eğilip dilini kristalin ucuna dokundurmadan önce "Peki," diye tersliyor.

Herkes bağıyor, alkışlıyor ve gülüyor, evi neşeli bir gürültüyle dolduruyor. Luca bir fotoğraf çeker.

"Mutlu musun?" Alexei yanıma geliyor ve yemek için yemek odasına giderken beni kendine doğru çekiyor.

Yüzümü boynuna gömüp gülümsüyorum. "Son derece."

"Yemekler inanılmaz, Volkov." Hepimiz yemek salonunda otururken Hayden birasını kocama doğru kaldırıyor.

Buraya taşındığımdan beri ilk kez kullanıldığını görüyorum. Masanın etrafında, misafirlerimiz Alexei'nin bize hazırladığı İtalyan yemeğine övgüler yağıdırıyor -kaprese salatası, domates soslu buharda pişmiş ıstiridye ve midye, tadı cennete benzeyen bir çeşit lahana sezar salatası ve kalamar mürekkepli deniz mahsullü makarna.

Kocam boğazını temizliyor, bir kez başını sallıyor. "Sonunda herkesin burada olması güzel."

Mahzenden getirdiği şarap şişelerinden birine uzanıyor ve kadehimi dolduruyor. Kadehimi kaç kez doldurduğunu hatırlayamadığım için mi yüzüm ısınıyor, yoksa arkadaşlarımızı ağırlamak gerçekten güzel olduğu için mi-

Arkadaşlarımız mı? Bu şüpheli bir çift gibi.

"Böyle yemek yapmayı nerede öğrendin?" Sessizce sordum, çünkü karısı olarak bunu zaten biliyor olmam gerekirdi. "Ve sakın ona yardım ettiğini söyleme."

Evde. Gençler böyle yemek yapmaz."

Ağzı eğildi. "İtalya."

Ona bakıyorum.

"Orada bir yerim var," diye açıklıyor.

Ona bakmaya devam ediyorum. "Peki ya hokey?"

İşte yine o ağız eğimi. "Sezon dışı diye bir şeyimiz var, Hellfire, ve bir spor salonu var. Bekçinin eskiden kasabada bir restoranı vardı. Bana yemek tarifleri öğretmeyi seviyor."

Daha fazlasını bilmek için yoğun bir ihtiyaç duyuyorum. Bunu kendim görmek için. "Aklına koyduğun her şeyde bu kadar iyi olman biraz can sıkıcı."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Gözleri benimkilerle buluştu. "İnsanları evimizde ağırlamaktan hoşlanıyorum."

Evimiz mi?

Kalbim yerinden çıkacak. *Başlama bile*, kendimi azarlıyorum. Burası bizim evimiz değil. Burası onun evi ve boşandığımızda, arenaya yakın bir daire bulacağım ya da belki Jordan ve ben tekrar birlikte yaşayacağız.

Taşınmak fikri göğsümde bir hayal kırıklığı yaratıyor ve bu sadece ön odadaki sabah ışığını, orman havasının taze kokusunu ya da dağların sessiz dinginliğini sevdiğim için değil.

Alexei'yi özleyeceğim.

Midem sıkı bir düğüme dönüştü. Yapmamam gereken tek şey neydi? Bağlanmak. Yeminlerimizde bile söylemiştik.

Her şey bittiğinde, seni özlemeyeceğim.

Ve şimdi tüm bu olanlardan dolayı duygularım kabardı.

Alexei, Luca ve Rory ile konuşmanın ortasında ama endişelerimi hissetmiş gibi uzanıp elimi tutuyor, kucağına çekiyor ve çocuklar Ward'ın yapmaya çalıştığı bir takastan bahsederken parmaklarımla hafifçe oynuyor. Onun hafif, sıcak dokunuşuyla endişelerim azalıyor, sivri uçlar donuk ve zararsız hale geliyor.

Belki bu işe yarayabilir.

Düşüncenin ortaya çıktığı anda, şok içinde göz kırparak ona saldırıyorum. Belki bu işe yarayabilir? Ne *bu*? İyi anlaşıyoruz ama bu gerçek bir evlilik olduğu anlamına gelmez.

Adamın biri yemek yapıyor, bana sarılıyor ve ben onun yüzünden kendimi kaybediyorum. Sanki Liam'dan sonra hiçbir şey öğrenmemişim gibi. Bu tür şeyler için biçilmiş kaftan değilim.

Birine aşık olduğumda, onun için kendimi kaybederim. Kötü kararlar veririm. Hayatlarının içinde eriyorum. Kariyerlerine.

Onlara her şeyimi veriyorum ama bana hiçbir şey kalmıyor.

"Pekâlâ hanımlar." Rory arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Temizliği bitirdiğinizde gelip işinizi denetleyeceğiz."

Hazel onun karnına yumruk atmaya çalışır ama Hazel onun yumruğunu yakalar, gülerek onu kucağına çeker.

Adam kadının başının tepesine bir öpücük kondururken, kadın onu uzaklaştırmaya çalışıyor ve ikisi de gülümsüyor. "Biz temizleriz. Hepiniz takılın. Sen de Alexei. Daha sonra bize aktarmak üzere güzel dedikodular edinebilirsin."

"Ben de seninle geleceğim." Ayağa kalkıyor. "Yoksa her şeyi yanlış yere geri koyarsın."

"Ben kalacağım," diyor Luca. "Jordan'a eşlik etmem gerek."

Kadın sırtıyor. "Kaybol, salak."

Luca ona sırtıyor, yakışıklı ve arsız. Alexei onu mutfağa doğru hafifçe iterek gülmesini sağlıyor. Yirmi iki yaşında şimdiden gönülleri fethetti. Futbolcu kızların ona kafayı takmış durumda. Beş yıl içinde ölümcül olacak.

Erkekler mutfağa giderken, kadınlar ön odaya geçip koltukların üzerine yayılıyor ve yere oturup ne kadar dolu olduğumuzdan şikayet ediyorlar.

"Alexei ve Luca birlikte çok tatlılar," diyor Pippa.

Mutfaktaki adamların temizlik yaptıklarını, konuştuklarını ve şakalaştıklarını duyabiliyoruz.

"Atma onu," diye emrediyor Alexei ve ben gülümsüyorum.

"Biliyorum. Aralarında *ağabey, küçük kardeş* olayı var." Geçen haftaki maçı düşünüyorum. "Alexei onunla gurur duyuyor sanırım. Ward onları bir araya getirerek iyi bir şey yaptı."

Ward'ın adı geçince Jordan kaskatı kesildi.

"Dedikodudan bahsetmişken," diyor Hazel Darcy'ye, "dün geceki basın toplantısına ne dersin?"

"Aman Tanrım." Darcy gözlerini devirdi. Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Ward'ın flört hayatı hakkında peşini bırakmıyorlardı." Darcy başını sallıyor. "Hiç profesyonelce değil."

"O muhabirleri bilirsin." Hazel sırtıyor. "İyi bir hikâye istiyorlar ve Ward'ın flört hayatı ilginç. Seksi olması da yardımcı oluyor."

Darcy kısık bir sesle, "Çok utandı," diyor. "Sanırım medyanın ilgisi onu gerçekten etkiliyor."

"Biriyle görüşüyor mu?" Pippa soruyor.

"Neden?" Hazel alaycı bir gülümsemeyle soruyor. "İlgileniyor musun?"

Pippa biraz utanarak güler. "Hayır, ama *çok* yakışıklı." Jordan odadan çıkmak için ayağa kalkar.

Elini tuttum. "İyi misin?"

"Evet. Tavşanları almaya gidiyorum."

Üst kata çıktı. Akşam yemeği sırasında onları odama koymuştum, böylece açlıktan ölmek üzere olan yabaniler gibi masada dilenmiyorlardı.

Bir şeyler doğru değil ama Jordan'ı anlamak bazen çok zor oluyor. Yine de hazır olana kadar onu açmaya çalışmamayı öğrendim.

Darcy omuz silkerek, "Biriyle çıktığını sanmıyorum," dedi. "Vakti olduğunu sanmıyorum. Eğer koçluk yapmıyorsa ya da yolda değilse, Bea ile birlikte dir."

Pippa şarap kadehinin sapıyla oynuyor. "Sence ne tür bir kadını tercih eder?"

"Onun tam zıttı biri, eminim," diyorum düşünmeden. "Bu hep böyle olur." Bakışları bana dönüyor.

"Doğru." Hazel'in ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sen ve Alexei bu gece birlikte çok rahat görünüyorsunuz."

Bunu söyleme şekli, bana keskin ve meraklı bakışları, sanki *biliyor gibi*. Gözlerim kısılıyor. Biliyor mu?

"Neden olmayalım ki? Birbirimize aşığız." Yüzüm ısınıyor.

"Kesin ş u n u . Bir şeyler d ö n d ü ğ ü n ü biliyoruz." Kendisi ve Pippa arasında bir işaret yapar.

"Neyi biliyorsun?" Kalbim küt küt atmasına rağmen yüz ifademi nötr tutarak soruyorum.

"Ayrıntıları bilmiyorum ama sahte olduğunu biliyoruz. Ya da," diye sırtıyor, "*sahteydi* sahte."

Ben de numara yapmakta iyi iş çıkardığımızı sanıyordum. Bakışlarım Darcy'ye kayıyor ve o da bana başını hafifçe sallıyor.

"Darcy hiçbir şey söylemedi," diye ekliyor Pippa, "ama artık *gerçekten* biliyoruz." Gülümsemesi yumuşuyor. "Bize güvenebilirsin. Kimseye söylemeyiz."

Hazel alaycı bir bakışla, "Rory'yle ben de böyle bir araya geldik," diye ekliyor.

Hazel'i bu kadar iyi tanımadığım geçen sezonun başını düşünüyorum. Farkına varıyorum ve gülümsemeye başlayarak ona bakıyorum. "Bu

"Ondan hoşlanmaman ve ertesi hafta çıkmaya başlaman çok garipti."

"Connor'dan intikam almaya çalışıyordum."

Storm'a takas edilen eski sevgilisi. Doğru ya. O benim hastamdı ve ona katlanamıyordum. Küçümseyici, her şeyi bilen, her kadının ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünen tiplerden biri. İğrenç.

Darcy ve ben göz göze geldik. "Onlara güvenebilirsiniz," diyor.

"Biliyorum." Onlara anlaşmanın özetini anlattım. "Kimsenin başının belaya girmesini istemediğimiz için bir şey söylemedik. Sizi uyaran neydi?"

"İlk başta," diyor Hazel bana, "ilişkilerde böyle olduğunu düşünmüştüm. Çekingen, PDA'da iyi olmayan, özel." Gülümseyerek başını sallıyor. "Ama şimdi farklı davranıyorsun. Bence hiç rol yapmıyor olabilirsin."

Kalbim çırpınıyor, açıkta ve belirsiz.

Neyse ki Jordan her kolunun altında bir tavşanla oturma odasına döner.

Hartley kardeşleri işaret ediyorum. "Anlaşmayı biliyorlar."

"Güzel." Dudakları uçuyor, gözleri parlıyor. "Çünkü odanda bir şey fark ettim." Yüzünü Stefan'ın kürküne gömüyor. Bu ikisi birbirini her zaman sevmiştir. "Bir şeyin *eksikliği*."

Aman Tanrım. Bunu onunla konuşmaya hazır değilim. Tavşanları kendim almalıydım.

"Ne?" Darcy soruyor ve ağzım yüzüm buruşmaya başlıyor.

"Orada yatak yok." Jordan beni inceliyor. Biliyor. *Hem de çok iyi* biliyor. "Odanda yatak olmaması garip değil mi Georgia? Yerde mi uyuyorsun?"

Yüzüm kızarıyor. Yerde uyumayacağımı biliyor.

"Hayır, yerde uyumayacağım." Ona dik dik bakıyorum, *kapa çeneni* bakışlarımla.

"Sandalyede mi uyuyorsun?" diye soruyor masum bir ifadeyle.

"Hayır." Onu öldüreceğim ama yine de gülümsüyorum. "Sandalyede uyumayacağım."

Darcy heyecanlı bir nefes alıyor, ellerini birbirine kenetliyor, gözleri ıslıl ıslıl parlıyor.

"Yatakta mı uyuyorsun-"

"Alexei'nin yatağında uyuyorum. Mutlu musun?"

"Evet," diye patladı Darcy, bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "Hem de çok."

"Ben bir uyurgezerim." Kimseyle göz teması kuramıyorum. "Kendi güvenliğim için."

Hepsi bir kakhaha patlatmadan önce sessizlik. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Hazel sorar.

"Ciddiyim," diye mırıldanıyorum, yüzüm güneşten daha sıcak yanıyor. "Ve bu onun fikriydi. Pippa, bana inanıyorsun, değil mi?" Hartley'in küçük kız kardeşini işaret ediyorum. "İyi olan sensin."

"Hey," diyor Hazel ama gülümsüyor.

Darcy surat asar gibi yaparak, "İyi olanın ben olduğumu sanıyordum," der.

"Sen ve Pippa iyi olduğunuz için berabere kaldınız ama bana inanmadığınızı zaten biliyorum." Pippa'ya bakıyorum. "Ama sen bana inanıyorsun, değil mi Pips?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana yüzünü buruşturarak sepmatik bir bakış atıyor. "Hayır."

Hazel ve Jordan birbirlerine gülümserler. Hazel kollarını açmış bir zombi gibi odanın içinde dolaşmaya başlar.

"*Alexei,*" diye inliyor alçak sesle, sanki ele geçirilmiş gibi ve hepimiz gülmekten titriyoruz. "*Pantolonunu çıkar da bebek yapalım.*"

Pippa şarabını yudumlarırken boğuluyor. Darcy yerde yatıyor, gülmekten titriyor ve Jordan sadece gülümsüyor.

Gülmekten çaresizim. "Ben bir uyurgezerim, Frankenstein'ın canavarı değil."

"Peki paylaştığınız bu yatakta ne yapıyorsunuz?" Jordan bundan çok keyif alıyor. "Sadece uyuyor musun?"

"Sen kimsin, annem mi?" Sesim çok savunmacı çıkıyor. O bile bilmek isterdi.

Omuz silkiyor, gülümsüyor. "Sana çok dokunuyor." "Her fırsatta," diye ekliyor Pippa, o da gülümseyerek.

Darcy, "Saçını gerçekten çok seviyor," diye ekliyor. "Her zaman ona bakıyor. Ve ayakkabılarına."

"Doğru." Hazel başını sallıyor. "Ayakkabılarına kafayı takmış durumda."

Jordan kara bir kaşını kaldırıyor. "Bu gece elini tuttu. Senin için kayayı yaladı."

"Tamam-"

"E e, daha takılmadınız mı?" Hazel soruyor. "Bize gerçekten istediğimiz detayları ver."

"Bu özel bir durum!"

Darcy bana şaşkın bir bakış attı. "Ne zamandan beri bu kadar namuslusun?" Çenem düşüyor ama gülmeye başlıyorum. "Seni bir canavara dönüştürdüm.

Peki, tamam. Etrafı dağıttık."

Birbirlerine bilmiş bilmiş bakarlar.

"Kes şunu." Darcy'nin gözlerini kapatıyorum. "Bakışmayı kes."

Gülüyor ve beni uzaklaştırıyor.

"İyi mi?" Hazel soruyor.

"Evet," diye ağzımdan

kaçırıyorum.

"Ne kadar iyi?" Darcy soruyor.

"Beyin eritmek gibi." Kahretsin. Bunu neden söyledim ki? Şimdi, her şey bittiğinde ve ben üzgün olduğumda, nedenini bilecekler.

"Şimdiye kadar yediklerinizin en iyisi mi?" Jordan bilmiş bir gülümseme takınır.

"Evet." Sanırım artık her şeyi kafamın içinde söylüyorum. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

Alçak bir boğaz temizleme sesi donup kalmamıza neden oluyor.

BÖLÜM 72

GÜRCİSTAN

ALEXEI ön odanın kenarında **durmuş**, elinde bir şişe şarap, okunamayan bir ifadeyle bizi izliyor. Hepimiz ayıgız. Ne kadarını duydu?

"Merhaba." Boğazımı temizliyorum. Yüzüm o kadar sıcak ki çillerim muhtemelen cızırdayarak dökülüyor. "Size yardımcı olabilir miyiz?"

Yavaşça, gözlerimi tuhaf, bilmiş bir kıvılcımla tutarak yanıma geliyor, şarabı sehpa koyuyor, sonra eğiliyor ve herkesin önünde beni öpüyor. Birinin keskin nefes alışını duyuyorum ama Alexei nazik ama sert ağzı, temiz kokusu ve başımın arkasındaki eliyle odağımı çalıyor.

"Eğleniyor musun?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, sanki tüm arkadaşlarım izlemiyor ve her kelimemi dinlemiyormuş gibi.

Başımı sallıyorum, gözlerini tutuyorum, gülümsüyorum.

"Güzel." Dudaklarıma hızlı bir öpücük daha konduruyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

O gidene kadar oda çok sessiz, çok gergin ve çok hareketsiz, herkesin kafası bana doğru dönüyor.

"Ne?" Damon'ın kulağıyla oynayıp onu düzeltirken sesim çok yükseliyor, bakışlarına karşılık vermiyorum.

"Biri söylesin." Jordan kaşlarını kaldırır.

Darcy elini kaldırır. "Haraç olarak gönüllü oluyorum. O seni seviyor."

Kalbim yere düşüyor. Gözlerimi Damon'dan ayırmıyorum. "Hayır, yok."

"Evet, öyle." Hazel başını sallıyor. "Evet

öyle." "Oylama yapalım," diyor Jordan.

"Hayır." Gözlerim kocaman oldu. "Oylama yok."

"Düşünen herkes-" Bakışları Alexei'nin geldiği yöne doğru kesiliyor. "-Volkov Georgia'ya aşık, elinizi kaldırın."

Tavşanıma bakıyorum ama çevremde dört el havaya kalkıyor. Kalbim sevinçten bir takla attı. Hay sikeyim.

Jordan uzanıp Stefan'ın patisini kaldırıyor. Darcy kıkırdayarak Damon'ın patisini kucağıma alıyor.

Jordan hafifçe başımın yan tarafını dürtüyor. "Oybirliği ile."

"Pekâlâ," Hayden elinde iki tabak çikolatalı bir şeyle bir golden retriever gibi odaya daldı, "bu kadar tembellik yeter hanımlar. İkinci tur yemek başlamak üzere." Hayden Darcy'nin kucağına oturmaya çalışırken Darcy kahkahalara boğulup onu itmeye çalışıyor ve diğer çocuklar içeri giriyor.

"Yardım edeceğim." Hızla ayağa kalktım ve onların bilmiş bakışlarından uzaklaşmak için aceleyle odadan çıktım.

Mutfakta Alexei'yi daha fazla tatlı tabağı hazırlarken buluyorum. Dikkatimi dağıtmak için bir yığın tabak bulmayı umuyordum ama mutfak tertemizdi.

"Nedir bu?" Tezgâha yaslanıp kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak soruyorum. Herkesin bilmiş bakışları arasında ön odaya geri dönmek istemiyorum, bu yüzden oyalanıyorum.

"Ahududulu çikolatalı torte."

Mükemmel dilimler kesmeye odaklanıyor. Onunla ilgili diğer her şey gibi, keskin odaklanması da ateşli.

"Neyi fark ettim biliyor musun?" diye soruyor bir süre sonra, gözleri her dilimin üzerine serptiği ahududulu şeyde.

"Ne?" *Lütfen diğer odada duymuş olabileceği şeyler hakkında bir şey söyleme*, diye dua ediyorum.

Bakışları benimkine kayıyor, alaycı bir sıcaklıkla. "Takım yemeği için seni geri getiremedim."

Yüzüne kek sürdüğümde. Burnuna. Nabzım hızlandı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Başını eğiyor, gözleri yırtıcı bir hayvan gibi üzerimde ve bir kahkaha boğazımda düğümleniyor.

"Yüzüme kek sürdüğünü hatırlamıyor musun?"

"Alexei." Geri çekilmeye başlıyorum, o da peşimden geliyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Hayır."

"Adil olan bu." Gözleri eğlenceyle parlıyor. Bu onun için iyi bir bakış.

"Alexei," ellerimi kaldırdım, "ben ciddiym. Bu elbise ipek."

"Ben zenginim. Sana yeni bir tane alırım."

Yutkunuyorum, çok sert gülümsememeye çalışıyorum. "Gülümsüyorum ama gergin olduğum için."

"Güzel." Yüz ifadesi kurtlaşıyor. Bundan zevk alıyor, hasta herif. "Öyle olmalısın."

Tezgâha çarpıyorum. Bir elini arkamda birleştirip beni engelliyor.

"Yalvarmaya hazır mısın, Cehennem Ateşi?"

Çaresizce kıkırdamaya başladım. "Asla."

"Belki de sadece biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacın vardır." Elini kaseye daldırıyor ve ben daha çok gülüyorum, uzaklaşmak için kolunu itiyorum, ama bu çelik bir çubuğu hareket ettirmeye çalışmak gibi.

Kolu belime dolanıyor ve ağzıma ahududu sosu sürerken kahkahalarla çığlık atıyorum, onunla savaşmaya çalışıyorum ama başaramayacak kadar çok gülüyorum.

"Aman Tanrım, benden uzak dur," diye gülüyorum ağzımı öpmeye çalışırken. "Eğer beni tatlıyla kaplayacaksan, en azından sonra becer beni."

Bir öpücük konduruyor ve bana sırtıyor. Kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hızla çarpıyor, dönüyor, içimde fırtınalar kopuyor. Kendimden geçmiş ve başım dönmüş bir halde ona gülümsüyorum.

Zihnimin derinliklerinde, bunun hayatımın geri kalanında hatırlayacağım anlardan biri olduğunun farkındayım. Ne zaman bir parça çikolatalı kek görsem, onun mutfağında durduğumu, ahududu sosuna bulandığımı, sahte kocama bakarken kahkahadan nefesimin kesildiğini düşüneceğim.

Evlenmek istemiyorum ama belki Alexei gibi biriyle evlenebilirim.

Biri boğazını temizliyor ve biz donup kalıyoruz. Herkes mutfağın kenarında durmuş, eğlenmiş ve bilmiş ifadelerin karışımıyla bizi izliyor.

"Bir çığlık duyduk," diyor Rory sırtarak.

Yüzüm kızarmaya başladı. Eteğimi iç çamaşırlarımın içine sokarken yakalanmış gibi hissediyorum. Yüzümü silerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama Alexei beni yakınımda tutuyor.

"Biz iyiyiz." Kimsenin gözlerine bakamıyorum.

Temizliğe gitmek için izin istiyorum, gitmeme izin veriyor ve ön odaya döndüğümde Alexei beni kucağına çekiyor. Neyse ki Jordan, Darcy, Hazel ve Pippa bana merhamet ediyor ve *sana söylemiştim* bakışları atmıyor.

BÖLÜM 73

ALEXEI

Karım banyomda makyajını çıkarırken "Kaçmayacağım," diyor.

Kapının pervazına yaslanmış, kollarımı çıplak göğsümde kavuşturmuş, büyülenmiş bir haldeyim. Bu sabah hazırlanışını izledim ve şimdi de yatmaya hazırlanışını izliyorum.

Hoşuma gitti. Her şeyi seviyorum. Onu sabah ilk iş olarak yatak başında ve huysuz bir suratla görmeyi seviyorum çünkü onu uyandırdım. İnsanları akşam yemeği için evimize davet etmeyi seviyorum, onun için yemek yapmayı seviyorum ve arkadaşlarının ilişkimiz hakkında onunla alay etmesine kulak misafiri olmayı kesinlikle seviyorum.

Hayatının en iyi seksi mi? Aynen öyle. Gurur içime işliyor. "Bu bakış da ne?" Bana bir kaşını kaldırdı, bakışları benim siyah boxer külot.

"Sadece bu süreçle ilgileniyorum."

Düşüncelerim geçen geceye kayıyor, ona oral seks yapmaya çalıştığım da bana izin vermemişti. Gözlerinde onun için çok nadir görülen endişe ve özbilinç parıltısını görmeye devam ediyorum.

Tıp fakültesinden kaydını sildiren eski sevgilisiyle ilgili bir şey.

Dolaptaki bir şeye, banyosundan taşıdığım şişelerden birine uzanmak için parmak uçlarında yükseliyor ve bakışlarım bacaklarının uzun çizgisine, biçimli baldırlarına, ipek şortunun eteklerinin altındaki kışının alaycı kıvrımına gidiyor. Yabani saçları başının üstünde bir düğüm halinde toplanmış. Onu bu şekilde görmek, neredeyse hiç kimsenin göremediği bir şey, beni tahrik ediyor.

Bir anda onu o kadar çok istiyorum ki dayanamıyorum.

Arkasından geliyorum, ellerim yanlarından yukarı kayıyor, dudaklarım küçük, narin askının omzuna oturduğu yere bastırıyor. Saçındaki lastiği dikkatle çekip omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülmesini izliyorum.

"Daha bitirmedim," diyor ama şişeyi tezgâhın üzerine koyuyor, dişlerim yumuşak tenini sıyrırken ellerim mermer kenarı kavırıyor.

"Evet, öylesin."

Çekmeceyi açıp bir prezervatif çıkarıyorum ve bunun nereye gittiğini görünce nefesi kesiliyor. Kışının karşısında çoktan sertleşmişim. Yine nefesi kesildi.

Gözlerimiz aynada buluştu. "Sabırsız pislik."

"Mhm." Ağzım eğik. "Bunu telafi edeceğim."

Onu kendime doğru çekerek şortunun ön kısmına uzanıyorum ve parmaklarımı ıslak, kaygan bir sıcaklık buluyor.

"Külot yok."

O meydan okuyan gözler parlıyor. "Bunu senin için yapmadım."

Parmak uçlarımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve göz kapakları düşüyor. Kahretsin, benim için bu kadar hazır olmasına bayılıyorum. Bunun benim için olduğu kadar onun için de işe yaramasını seviyorum.

"Evet, yaptın."

Dudakları zekice bir yorum yapacakmış gibi aralanıyor ama parmaklarımı içine sokuyorum ve gözleri kapanıyor, kelimeler unutuluyor.

"Ne söyleyecektin, tatlım?" İçindeki o hassas, çıkıntılı noktada çalışırken ses tonum kendini beğenmiş ve alaycı.

"Uh."

Onu elimle becerirken gözleri kapalı kalıyor, amı sırlıslık ve parmaklarımın etrafında sıkı. Yanaklarında, boynunda ve göğsünde pembe bir kızarıklık oluşuyor. Çok güzel ve mükemmel. Diğer elim kaşkorsesinin üzerinden kayarak göğsünü avuçluyor. Parmaklarımın meme ucuna hızlıca dokunduğunda inlememek için dişlerini birbirine kenetliyor.

İçimi bir meydan okuma duygusu kaplıyor ve boxerımı aşağı itip prezervatife uzanıyorum ve takıyorum. Hâlâ parmaklarımın içinde kaybolmasından dolayı gözlerini kırıştırırken, şortunu indiriyorum, onu öne doğru itiyorum, kendimi girişiyle aynı hizaya getiriyorum ve içine giriyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor ben daha derine iterken.

O kadar sıkı ve ateşli ki zar zor düşünebiliyorum. İlk hamlelerim yavaş ve sabitti, böylece daha sıkı oturmaya alışacaktı ama ıslanmıştı ve benim için hazırdı, elleri tezgâhın üzerinde esniyordu, zor nefes alıyordu. Onu eğilmiş izlerken

Onu becerirken gördüğüm en ateşli şey bu olsa da, çok geçmeden kalçalarım kıcıyla aynı hizaya geldi ve derinlere daldım.

Bir dirseğini tezgâha dayıyor ve kısık bir sesi bastırmak için eliyle ağzını kapatıyor.

"Hayır, yapamazsın." Bileğini çekip diğerini tuttum ve arkasından bağladım. "Sakın benden saklanayım deme, Georgia." Elimi saçlarının arkasına daldırıp yumuşak telleri kavrayarak başını yukarı kaldırıyorum, böylece aynada yüz ifadesini görebiliyorum. "Gözlerini aç ve karımı becerirken beni izle."

Bakışlarımız aynada buluşuyor -onunki odaklanmamış, muhtaç ve şehvetle bulanık, benimki keskin ve ateşli- ve neredeyse orada boşalıyorum. Amcığsı sikimin etrafında kenetleniyor, göz kapakları düşüyor ve omurgamın tabanının etrafındaki baskı daha da sıklaşıyor.

Bu, menfaatten nefret etmek değil. Bu çok, çok daha fazlası. Bu kadına, onun zevkine ve bu konuda bana güvenmesine bağımlıyım.

"Böyle seviyorsun, değil mi Cehennem Ateşi? Kaba ve sert?"

Dişlerini birbirine geçirdi. İnatçı küçük velet.

"Cevap ver bana."

"Evet," diye acele ediyor ve içimde başka bir sıcaklık dalgası dolaşüyor.

"Sen bunun için yaratılmışsın. Sikimi almak için yaratılmışsın."

Başını sallıyor. Georgia'nın beni ne kadar çok istediğini itiraf etmesi, emirlerime uyması, onu kontrol etmeme izin vermesiyle ilgili bir şey beni lanet bir kral gibi hissettiriyor. Dudaklarım kulağına geliyor, hâlâ saçlarını ve bileklerini kavırıyor.

"Eğer bileklerini bırakırsam," diye mırıldanıyorum onu becerirken, "iyi bir eş olacağına ve ellerini arkada tutacağına güvenebilir miyim?"

Tartışmak ister gibi görünüyor, ben de boynuna bir öpücük bırakıyorum. "Buna degecek," diye ekliyorum ve o da bir kahkaha atıyor.

"İyi."

"Aferin

kızıma."

Boğazı çalışıyor ve tekrar etrafımda sıkılıyor. Parmaklarım bacaklarının arasındaki ıslaklıkta kaydıgında, boğuk bir nefes veriyor. Klitorisinin üzerinde birkaç sıkı, sert daire çiziyorum ve o çoktan boşalıyor, hazine gibi biriktirdiğim yüksek, nefesli inlemeler çıkarıyor. Kasları kasılmaya, etrafımda sıkılaşmaya ve titreşmeye başlıyor ve ellerim kalçalarına geliyor, onu sertçe becerirken kaldıraç için onları kavırıyor.

Bu zeki, geveze kadını çaresiz, titreyen bir karmaşaya indirgemekle ilgili bir şey beni ateşliyor. Kasıklarımıdaki acil baskı taşıyor, ısı içimde kükrüyor, duyularımı paramparça ediyor. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum, sadece onu kendime doğru çekiyorum ve DNA'mın yeniden düzenlendiğini hissederek prezervatifin içine dökülüyorum. Keşke aramızda hiçbir şey olmadan onun içine boşalıyorsa olsaydım.

Keşke ona gerçekten karım diyebilseydim.

Son düşünce artık bir endişe bile değil. İşte bu kadar ileri gittim. Henüz orada olmaması umurumda değil. Sabırlı olacağım. Karım hazır olana kadar bekleyeceğim.

Nefeslerimizi tutuyoruz, bakışlarımız aynada buluşuyor. Yüzü hâlâ kızarmış, göğsü hızla inip kalkıyor. Saçları vahşi. Hâlâ onun içindeyim, henüz çekilmeye hazır değilim.

"Bu sana çok yakışmış."

Sessiz bir kahkaha attı. Temizlendikten ve yatağa uzandıktan sonra ona dönüyorum. Saçları yastıkların üzerine dökülmüş, altın teller başucu lambasının loş ışığında parlıyor. Yanaklarında hâlâ güzel bir pembe parıltı var. Tavana bakıyor, kaşlarının arasında bir tutam var.

"Çok mu sert gittim?"

"Birazcık." Bakışları benimkilere kayıyor, gözlerinde utanç ve biraz da sinsilik var. "Ama umursamadım."

"Beynini erittiğimi söyleyebilir misin?"

"İşte bu kadar." Yüzü utançtan alev alev yanarak yataktan kalkmaya başladı. "Kanepede uyuyacağım."

Onu kollarımla yakalayıp kendime doğru çekiyorum ve hapsediyorum. "Cehennem gibisin." Parmaklarım çenesini kaldırıyor, böylece gözlerimiz buluşuyor. "Hey." Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Benim de hayatımın en iyi sevişmesi."

Bakışlarını araştırırken yutkunuyor.

Gözlerinin içine bakarken göğsümde öyle bir baskı oluşuyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Georgia olduğunu fark ettim. Belki de uzun zamandır Georgia'ydı. Ona karşı her zaman hissettiğim yoğun duygular belki de asla nefret değildi. Belki de tam tersiydi.

"Ne yapıyoruz Georgia?"

"Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun." Yine de söylemesini istiyorum. Bana güvenmesini istiyorum. Yine de sınırlarını zorlamadan edemiyorum. "Senden hoşlanıyorum." Kaşlarını çatı. Oturuyor ve sertleşiyor. "Ne?"

"Senden hoşlanıyorum," diye tekrarlıyorum yavaşça. Ağzımın kenarının Yukarı. kaydığını hissedebiliyorum.

Gülüyor, gergin ve gergin. "Şey, *öyle* değil."
Başımı sallıyorum. Çıldırıyor ama bu çok tatlı. "Bunun gibi. Senden hoşlanıyorum
Bu."
"Ama biz dedik ki-"
"Ne konuştuğumuzu biliyorum. Neyi kabul ettiğimizi biliyorum. Senden hâlâ hoşlanıyorum." Her şeyi bu şekilde ortaya dökmek özgürleştirici. Ya da çoğunu.
"Kim *söyledi bunu?*" diye soruyor. "Ne tür bir oyun bu, Alexei?"
Gülme, diyorum kendime. Bu onu gerçekten kızdırır. Yine de eğlenceli olabilir.
"Bana *öyle* bakma." Sesi sert çıkınca gerçekten gülmeye başladım.
"Ne gibi?"
"Sanki şirinmişim gibi."
"Çok tatlısın. Az önce saçını çektim, seni domaltdım ve tezgaha karşı becerdim, ama kaçmak istemene neden olan şey *bu* mu?"
Burnundan derin bir nefes çekiyor ve kollarını karnında kavuşturuyor.
"Benden nefret ediyorsun."
Ondan gerçekten nefret ettim mi? Yoksa sadece onu bu kadar çok becermek istediğim için mi nefret ediyordum? Onu bu kadar çok düşündüğüm için mi nefret ediyordum?
Artık bilmiyorum. Onunla yatakta böyle didişmek hoşuma gidiyor.
"Senden nefret ediyorum," diye yalan söylüyorum, ona uzanıyorum, onu göğsüme yaslıyorum, ışığı söndürüyorum ve yorganı üzerimize çekiyorum, "ama hâlâ sevimli olduğunu düşünüyorum. Ve senden hâlâ hoşlanıyorum."

BÖLÜM 74

GÜRCİSTAN

BİR HAFTA SONRA, Alexei uçakta benim sıramda beliriyor ve çantasını baş üstü bölmesine kaldırıyor. Bakışlarım onun kaslı kollarına takılıyor, kasları hareketle birlikte esniyor.

"Merhaba," diyorum soğukkanlı ve ilgisiz bir şekilde, işime geri dönüyorum.

Korkak, diye fısıldıyor beynim.

"Günaydın, Hellfire." Yanımda oturuyor, koca gövdesi gülünç miktarda yer kaplıyor. Dizleri benimkilere çarpıyor.

İşime odaklanıyorum. Bana bakmıyor ama ilgisini hissedebiliyorum.

"Sevişmek ister misin?" diye soruyor ve isteğim dışında gülüyorum.

"Çalışıyorum, seni hayvan."

Komik olmaması gerekiyordu. İyi bir aşçı olmamalı, bana güzel şeyler almamalı, *senden hoşlandığımı* ya da çok *tatlı* olduğunu söylememeli.

"Sanırım kullandığınız terim *canavardı*."

Takım yemeğinde Darcy'ye yatakta bir canavar olduğunu söylemem yıllar önceymiş gibi geliyor. Haklı çıkmanın ironisine gülümsememeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Dizi yine benimkine çarpıyor. "Çiçekleri aldın mı?"

"Evet." *Gülüşünde sarı laleler-güneş ışıltısı*. "Teşekkür ederim."

O kitabın tamamını ezberledim, birçok kez göz gezdirdim.

Kalbim o sinir bozucu pıt pıt seslerini çıkarıyor. O benden hoşlanıyor. Artık hiçbir mazeret yok, kendime onun sadece gerçekmiş gibi görünmeye çalıştığını söylememin mantıklı bir yolu yok. Liam'a da hiç benzemiyor. Ödül yemeğinde benden ve başarılarımdan bahsetti. Güvenliğim için endişeleniyor.

Onun incindiğini gördüğümde midem bulanıyor ve uyurgezer olduğumda onun yatağına gidiyorum. Duygularımdan saklanmayı unutum; onlar bana bakıyor, meydan okuyor.

Ben.

Ben de ondan hoşlanıyorum. Bunun bitmesini istemiyorum. Göğsüm ağrıyor, savunmasız ve maruz kaldım. Bu sefer farklı olabileceğini düşünüyorum ama bu beni daha da korkutuyor.

Kendimi tekrar kaybedemem. Bittiğinde aşağılanmış ve boş bırakılamam.

Tıpkı arkadaşlarımızla akşam yemeğinde olduğu gibi, elimi tutuyor, kucağına çekiyor, sade alyansıyla oynuyor, kendi yüzüğünü benimkiyle tokuşturuyor, beni gülümsetiyor, endişelerimin sesini kısıyor.

Belki sadece susuyorum. Belki endişeleri görmezden gelirim. Belki risk alırım. Belki de Alexei ile evli olmaktan keyif alıyorumdur.

BÖLÜM 75

ALEXEI

O akşam Walker ve ben yeni bir vardiya için buza çıkarken kulaklarımda **KAN POMPALARI** vardı.

Walker saniyeler içinde pakı çalıp buzun diğer ucuna taşıyor ve forvetlere pas veriyor. Şimşek gibi hızlı, bıçak gibi keskin. Kanım kaynıyor ve nefesimi tutuyorum. İşte başlıyoruz. İşte başlıyoruz.

Pak Walker'a geliyor. Geri kayarak kendine alan açıyor. Bir oyuncu ileri doğru hamle yapıyor ama Walker bir saniye içinde sağa dönüyor ve oyuncu kayarak yüz üstü buzun üzerine düşüyor. Çaylak o kadar çevik ki, herkesi fil gibi gösteriyor.

Walker pakı kalenin alt köşesinden içeri soktu. Deplasmanda oynadığımız için kalabalığın sesi çıkmıyor ama az sayıdaki Vancouver taraftarı golü kutlarken tezahürat yapıyor.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" Walker'a söyledim.

"Uçmak gibi." Yedek kulübesindeki oyuncularla eldiven tokuşturmak için kaymadan önce sırtıyor.

Yine de bir sonraki sefer buzdayken, çaylak bir oyunu kesmek üzereyken diğer takımın savunma oyuncusu onu çapraz kontrol ediyor.

Hakem düdüğü çalarken göğsümde koruyucu bir öfke alevleniyor. İki dakika cezası.

Birkaç dakika sonra, yine oluyor. Çaylak panolara çarptı. Bir bez bebek gibi sekiyor ve bir mide bulantısı dalgası beni vuruyor. Camın arkasındaki diğer takım taraftarları bile irkildi.

"İyi misin?" Sonra ona soruyorum ve o da başını sallıyor. "Ben iyiyim. Hadi oynayalım."

Hepimiz hakeme bakıyoruz.

Ceza yok. Kulaklarıma kan hücum etti.

Owens bize, "Çaylağı saf dışı bırakmaya çalışıyorlar," diye mırıldandı.

Bu bazen olur, genellikle Miller'a. Neler yapabileceğini görüyorlar ve sakatlanıp oynayamamasını istiyorlar.

"İyi misin?" Miller gözlerinde bir soruyla bana soruyor.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bu kısımdan nefret ediyorum ama oturup çaylağın dayak yemesini izleyemem.

Koruyucu öfke içimde çalkalanıyor. Benim gözetimimde değil. Benim adamlarımdan biri değil.

Bakışlarım yedek kulübesinin arkasındaki koridorda Georgia'nın oturduğu, maçı izlediği ve yemek yediği yere kayıyor. Tereddüt içimi kemiriyor, çaylağı koruma ihtiyacım ile savaşıyor. Bundan hoşlanmayacak.

Miller'a başımı salladım. "Ben iyiyim. Hadi yapalım şu işi."

Karşılaşma için sıraya girdiğimizde Walker'a vuran adamı buldum ve ona gülümsedim. Bu benim Georgia gülümsemem değil. Bu benim *seni mahvetmek üzere olan gülümsemem*. Soğuk, hesapçı ve acımasız. Walker'ın nasıl paçavraya döndüğünü düşünüyorum ve adrenalın kan dolaşıma karışıyor.

Şimdi fırsatımı bekliyorum.

Disk düşüyor, oyun yeniden başlıyor, ama bir sonraki düdük çalmadan önce yandan darbe alıyorum, tahtalara çarpıyorum ve acı omzumu ve yüzümü dağlıyor.

BÖLÜM 76

GÜRCİSTAN

Alexei'nin darbeyi alışını **izledim**. Omzunun yerinden çıkmasını izliyorum. Yastıklarının içinde bile omzunun böyle hareket etmemesi gerekiyordu.

Mide bulantısı ve ağrı sanki omzum çıkmış gibi içimi sarıyor ve farkına varmadan sağlık odasına gitmek için insanları itiyorum.

Antrenörlerden biri yoluma çıktı. "Dr. Greene, belki de diğer takımın doktorunun buna bakmasını sağlamalıyız-"

"O benim kocam," diye ısııyorum daha önce hiç hissetmediğim bir şiddetle, kalbim çarpıyor, gerekirse bu adamın suratını pençelemeye hazırım. Sanırım bağıriyorum. "Geri çekil ve yolumdan çekil."

Avuçlarını havaya kaldırarak uzaklaşıyor. "Tanrım."

Başka bir antrenör Alexei'nin sağlık odasına girmesine yardım ediyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bayılacak gibi oluyorum. Kaşı tahtalara çarptığı yerden kanıyor.

"Masanın üzerine, Jason," diye yönlendiriyorum onları.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor Alexei bana. "O kadar da kötü değil."

Cevap vermiyorum. O iyi değil. Çok kötü. Köprücük kemiklerini bir arada tutan çelik levhayı eğebilir ya da kırabilirdi. Bir beyin sarsıntısı daha geçirebilirdi. Zaten iyileşme süreci boyunca oynamak zorunda kalacak. Bu adamlar sezon sonuna kadar ihtiyaç duydukları izni alamazlar.

Çantamı karıştırırken ellerim titriyor. Şişlik ve ağrının önüne geçmek için ağrı kesicilere ihtiyacı olacak.

"Dr. Greene." Tate kapıda beliriyor. Dönem bitmiş olmalı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Odaklanma moduna geçmem ve duygularımı bir kenara bırakmam gerekiyor, sanki bu adam umurunda değilmiş gibi. Ama yapamıyorum. Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum.

"Lütfen diğer takımın doktoruna gözetmenlik yaptırabilir misiniz?" Tate'e sordum. "Bu benim için bir çıkar çatışması. Omzunu yerine takmak için yardıma ihtiyacım olacak."

Biraz sonra benim yaşlarımda bir kadın olan Dr. Cheung'la birlikte dönüyor. Birlikte Alexei'nin formasını ve pedlerini çıkarıyoruz, on yıldan uzun süredir bu pedlere sahip olduğu için homurdanmasına aldırış etmiyoruz.

Tate kapıda, "Oyuncu oyundan atıldı," diyor.

"Güzel," diye ısırdım, kimseyi kandıramayacak kadar agresifim. "Onu bana gönderin ki bu sezon için işinin bittiğinden emin olayım."

Altımda, Alexei boğuk bir kahkahaya benzeyen bir ses çıkarıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve yüzümde gördüğü şey karşısında acı dolu neşesi kayboluyor. Başka tarafa bakıyorum, hızlıca.

Alexei'nin omzunu yerine oturtup kolunu askıya aldıktan sonra beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol ediyorum. Emin olmak için tekrar kontrol ediyorum ve sonra bir kez daha.

Sonra Dr. Cheung'a onu kontrol ettirdim. Aşırı hevesli bakımım hakkında bir şey söylemediği için küçük bir minnettarlık hissediyorum. İş bittiğinde ona teşekkür ediyorum. Bana hızlıca gülümsedi ve çıktı.

"Teşekkürler Doktor," diyor Tate kapıdan çıkarken. "Dr. Greene, herhangi bir şekilde destek olabilir miyim?"

Başımı salladım. "Sadece yüzüne dikiş atacağım."

"Çalışmana izin vereceğim." Kapıyı arkasından kapatarak gitti ve şimdi yalnızız.

Sağlam kolundaki eli kalçama geliyor. "*Şimdi* öpüşmek ister misin?"

İstemesem de gülümsemeye başlıyorum. Böyle hissettiğimde beni güldürmesinden nefret ediyorum. "Çirkin yüzünü olduğundan daha fazla mahvetmemeye çalışıyorum. Konuşmayı kes."

Sırıtırıyor ama dudağı yarılmış ve acıyla yüzünü buruşturuyor. Gözlerim diken diken oluyor ve gözlerimi kırıştıtarak başka tarafa bakıyorum.

"Hırlayan bir köpek gibiydin."

Bir kahkaha attım. "Bana köpek deme, Alexei."

"O zaman bir iblise ne dersin?" Ağzı yukarı kalktı. "Benim yerime onu kaybetmen hoşuma gitti."

"Ben kaybetmedim."

Dudağına geçmeden önce kaşını bitirip bandaj uyguluyorum. Gözlerinin içine bakamam. Bakarsam görür. Anlar.

"Hey." Elini boynuma götürüp çenemi kavırıyor. "Ben iyiyim."

"Biliyorum."

Bakışlarında endişe dolaşıyor. "Çünkü bana bilmiyormuş gibi bakıyorsun."

Başımı sallayıp ellerime bakıyorum. Artık titremiyor, bu iyi bir şey.

"Senin incinmeni izlemekten hoşlanmıyorum."

Beni inceliyor, o da fark etmiş gibi kaşlarını çatmaya başlıyor.

İşte bu yüzden gerçekten evlenemeyiz. Güzel olsa bile. Düşündüğümünden daha iyi olsa bile. Onun incinmesini izleyemem ve kariyerinden vazgeçmesini isteyemem, onun için her şeyken olmaz.

"İzlemek istediğin şey bu mu?" Daha sonra otel odasında televizyonun yayın servisinde 'play' tuşuna bastığında ona sordum. "Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yatakta, askısının altına sıkıştırılmış bir buz torbasıyla, ısıtılı gözlerle bana bakıyor. Dudağı acıdığı için gülümsememeye çalıştığını söyleyebilirim. "Evet."

"Bu gösteri gençler için."

Tanrım, ona her baktığımda bu geceki vuruşunu tekrar hatırlıyorum ve yeniden midem bulanıyor.

"Bunun sadece gençlerle ilgili olduğunu söylediğini sanıyordum."

The Vampire Diaries'in açılış jeneriği çalıyor.

"Tamam." Beş dakika sonra ya sıkılacak ya da uyuyacak. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle. Başka ne istiyorum biliyor musun?"

"Ne?" Asetaminofen nerede? Çantamı karıştırıyorum. "Doktorculuk oynamak için."

Sırtım ona dönükken gülümsüyorum. "Dinlenmen gerek." "Seninle bir anlaşma yapalım."

"En son benimle bir anlaşma yapmak istediğinde, evlendim." "Sana aldığım şeylerden birini giy ve ne dersin yapacağım."

Bunu yapabilirim. Dantelli orman yeşili tulumu bulmak için çantamı karıştırıyorum ama parmaklarım yumuşak pamuğa değince duraklıyorum. En yumuşak, iyi giyilmiş tişört.

Ona dönüyorum, şaşkın bir bakışla elimde tutuyorum.

"Benim için mi?" Vücudumun her yerinde çiçek açan bir zevkle soruyorum. "Eğer istersen."

"Özlemeyecek misin?" Sırtımı ona dönerek soyunuyorum ve başıma geçiriyorum. Kokusu etrafımı sarıyor ve bu gece maçta olan tüm korkunç şeyleri neredeyse unutuyorum. Döndüğümde, Alexei kızgın bir ifadeyle bana bakıyor. "Alexei?"

"Hmm?"

Gülümsemeye başladım. "Özleyecek misin diye sordum."

Ağır bir nefes veriyor, kara gözleri üzerimde, işkence çekmiş gibi bakıyor. "İçinde böyle görünürken olmaz."

Yatağa doğru ilerlerken midem bulanıyor. Boxerının önü ereksiyonuyla çoktan gerilmişti.

"Senin için neredeyse üzüleceğim," diyerek ereksiyonunu işaret ediyorum, "ama bugünden sonra bunu hak ediyorsun."

Onun yanında yatağa giriyorum, iyi tarafındaki yastıklara yaslanıyorum. Yavaşça, yüzünü buruşturarak eğiliyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Benimle ilgilendiğin için teşekkürler, tatlım."

Uzun bir süre birbirimizi izliyoruz. "İyi misin?" diye soruyor sessizce.

Başımı salladım.

"Emin misin?"

Tekrar

başımı

salladım.

"Çünkü iyi değilmişsin gibi görünüyorsun."

Bu gecenin hatırası boğazımı ağrıtıyor. "Yaralandığını görmek hoşuma gitmedi."

"Benim incinmeme üzüldüğünü görmek hoşuma gitmiyor." Kalbim burkuldu ve cevap vermedim.

Gözlerimi arıyor. "Emekli olmaya hazır değilim."

"Senden bunu istemiyorum."

Hayatımın en uzun sessizliği. Artık ikimiz de biliyoruz. Bunun gerçek olamamasının sebebi.

Hayal kırıklığı soğuk ve ağır bir şekilde içime işliyor.

Hayal kırıklığıyla iç çekiyor. "Buraya gel."

"Dinleniyor olman gerekiyordu."

"Dinleniyorum. Buraya gel," diyor tekrar ve ben de yana kayıyorum.

Dudaklarımız buluşuyor ve öpücüğü yumuşak, tatlı ve araştırıcı. Sevgi dolu. Kalbimde bir çatlak daha oluşuyor. Uzanıp ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve göz kapakları yarıya kadar düşüyor.

Bölümün geri kalanını izliyoruz ve bittiğinde, bir sonraki bölüm başlarken ikimiz de hareket etmiyoruz.

"Aralık ayının çoğunda yokuz," diyor kısık bir sesle, bana bakmadan.

Biliyorum. Bunu giderek daha fazla düşünüyorum. Storm'un sezon boyunca birkaç uzun deplasman maçı var. Neredeyse üç hafta yok olacak.

Anlaşmayı yaptığımızda, takvime baktığımı ve ayrı geçireceğimiz zamanın bir erteleme olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Aralık ayını *bekleyemedim*, böylece korkunç Alexei Volkov'dan birkaç haftalığına kurtulabilecektim.

Şimdi korkuyorum.

"Tavşanlar seni gerçekten özleyecek."

Bir süre sessiz kaldı. "Ben de tavşanları özleyeceğim. Her gün onları düşüneceğim, Hellfire."

BÖLÜM 77

ALEXEI

ÜÇ HAFTA SONRA, ekibin geri kalanıyla birlikte özel uçak için bekleme salonunda bekliyorum. Noel yarından sonraki gün. Pencerelerden gökyüzüne kar yağıyor. Ward ve pilot kısık sesle konuşurken herkes bakışlarını onlara diyor. Bu kar fırtınası yüzünden iki gündür rötar yapıyoruz.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Mırıldanıyorum.

Miller öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, gözlerini yağan kara dikmiş. "Denver'dan çıkamayacağız."

Owens kollarını karnının üzerinde kavuşturur, yüzünde alışılmadık bir kaş çatma ifadesi vardır. Streicher iç çekerek telefonunun arka planındaki Pippa ve köpeklerinin fotoğrafına bakıyor. Walker şapkasının kenarını gözlerinin üzerine indirmiş uyukluyor.

Buzda son üç hafta inanılmaz geçti. Çaylak oyuncu yükseliyor, gol ve asistlerini artırıyor, taraftarların, yorumcuların ve ligin dikkatini çekiyor. Umarım takımdaki yerini sağlamlaştırır.

İnsanlar bir *sonraki Gretzky*'yi fısıldıyor. Bir *sonraki Tate Ward*.

Buz dışında, karımı özlüyorum. Ondan uzak olmak işkence gibi. Yalnız uyumaktan nefret ediyorum. Bana gönderdiği fotoğraflarla onun hayatını görmekten nefret ediyorum.

-O futbolda, o ve tavşanlar, annemin çiçekçi dükkanında, ona yardım ederken

-Onun yanında durup kendim görmek yerine. Yine de benim tişörtümü giyerken gönderdiği fotoğrafı beğendim.

Ward, hokeyin her şeyiniz olmasına izin vermenin tehlikeli olduğunu, çünkü o gittiğinde geriye hiçbir şey kalmadığını söyledi. Georgia'nın benim kıyafetlerimi giydiğini görmek bana kendimi...

Belki hiçbir şeyim kalmaz. Belki ona sahip olurum.

Ayın başında yaralandığımda Georgia'nın nasıl tepki verdiğini düşünüyorum. Uyurgezer çünkü benim sakatlanmam onda stres ve acı yaratıyor. Yine de *şimdi* emekli olamam, çaylak ve ben bu şekilde ilerleme kaydederken olmaz.

Sevdiğim şey bu. Vazgeçemem.

Anahtarlığımdaki küçük pembe kristal ışığı yakalıyor. Alyansım parıldıyor. Futbol oynayan kızlardan aldığım dostluk bilezikleri bileğimde duruyor. Georgia'ya aldığım Noel hediyelerinden biri ceketimin cebinde, görmeye hazır olmadan önce bulur diye evde bırakmaya cesaret edemediğim küçük siyah kadife bir kutu.

Ayrılmadan önce vatandaşlık görüşmesinde *onu sevdiğimi* söyledim. *Sanırım onu fark ettiğimden çok daha uzun süredir seviyorum.*

Yalan söylüyormuşum gibi gelmedi. Bununla ne yapacağımdan emin değilim. Bunların hiçbirisiyle ne yapacağımdan emin değilim.

Ona aşığım. Belki de bu kadar basittir. Onunla evli olmayı seviyorum. Yatağında onunla uyanmayı seviyorum. Arkadaşlarımızı akşam yemeğinde ağırlamayı ve onunla bir evi paylaşmayı seviyorum.

Onunla bir *hayatı* paylaşmak istiyorum.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Arka planımda herkesi davet ettikten sonra mutfakta onun kahkahaları ve yüzümüzdeki ahududulu şeylerle çektiğimiz fotoğraf var. Miller fotoğrafı çekip bana gönderdi.

O fotoğrafa çok bakıyorum.

Mesaj Georgia'dan. Stefan ve Damon'ın küçük Noel şapkaları takmış bir fotoğrafı. Göğsüm ağrıyor. Ben de onları özlüyorum.

Başka bir fotoğraf beliriyor - şöminenin yanındaki sandalyede oturmuş, bir kadeh şarap içiyor. Yoğun bir motivasyon dalgası beni vuruyor. O evde oturuyor, benim burada ne işim var?

Ayağa kalktım ve çocuklar bana baktı.

"Eve, karımın yanına gitmeliyim."

Miller aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Kar fırtınası var, Volkov. Mahsur kaldık."

"Yollar açık." Terminale girerken bir araba kiralama şirketinin önünden geçtik.

"Bir kamyon kiralayıp kullanacağım."

"Nereye sürüyorsun?"

"Bilmiyorum. Salt Lake, belki." Elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. Muhtemelen oradan eve giden bir uçak bulabilirim. "Eve gitmem gerek."

Yarın Noel arifesi ve Georgia evde beni bekliyor. Eve gitmem gerek," diyorum yine, aşk acısı çeken bir aptal gibi.

Belki de öyleyim. Belki de umurumda değildir.

"Volkov." Miller ciddi bir ifadeyle ayağa kalkar. "Kaptanınız olarak bunun tehlikeli ve aptalca olduğunu bilmenizi istiyorum."

"Biliyorum."

Bir kez başını sallar. "Tamam. Güzel." Çantasını almak için uzanıyor. "Hadi gidelim."

"Ne?"

Ukala sırıtışı belirir. "Ben de geliyorum."

Owens ayağa kalkar. "Aynen."

Kaşlarını çattım. "Yapmak zorunda değilsin."

Omzuma vurdu. "Evde bir kızı olan tek kişi sen değilsin, Volkov. Ayrıca, tek başına araba kullanmana izin vermeyeceğiz. Bunun neresi eğlenceli?" Aklına bir şey gelmiş gibi gülümsüyor. "*Kuzey Kılıcı*'ni sesli olarak dinleyebiliriz."

O ve Darcy'nin insanlara sürekli dayattıkları fantezi serisi. Miller inliyor.

"Senin peri pornonu dinlemiyoruz, Owens."

Streicher kaşlarını çatarak telefonuna bakarken, "Buradaki kiralama yerinde dört çeker bir kamyon var," diyor. "Rezervasyon yapmamı ister misin?"

"Yer ayırt," diyor Walker, gözleri kan çanağı ama uyanık ve sırıtıyor. Meraklı bakışlarını karşısında omuz silkiyor. "Maceraya asla hayır demem."

"Haberler kötü beyler." Ward yanımızda iç geçiriyor. "Pilot uçmanın güvenli olmadığını düşünüyor. En azından yarına kadar uçuşumuz yasak."

"Bir araba kiralayıp Salt Lake'e gideceğiz," diyorum ona.

Kaşları kalktı. "Bütün gece araba kullanacaksın."

"Biliyorum."

Bir an için bizi durduracağından endişe ediyorum ama gözlerinin kenarları kırışıyor. "Dr. Greene'e benden mutlu Noeller dile."

"Yapacağım. Herkes hazır mı?" Ayağa kalkmış, ellerinde çantaları olan çocuklara bakıyorum. "Hadi eve gidelim."

BÖLÜM 78

GÜRCİSTAN

"AĞAÇLARA KAR DÜŞÜYOR," diyorum Alexei'ye Noel arifesi sabahı, pencereden evin arkasındaki ormana bakarken, zümrüt rengi ağaçları beyaza bürüyen yumuşak yağmur damlaları süzülüyor.

Her şey güzel ve sessiz. Yılın en sevdiğim zamanı. Geceleri, sokak lambalarının altında kar parıldıyor.

Keşke burada olsaydın, demiyorum. Seni özlüyorum. Her gece yatarken senin tişörtünü giyiyorum çünkü kendimi sana yakın hissetmemi sağlıyor.

Alexei haftalardır uzakta ve ben aklımı kaçıyorum. Noel'den sonraki gün Silver Falls'taki sahte balayımız için yola çıkıyoruz - tabii Alexei eve dönebilirse. Uçağı iki gün üst üste rötar yaptı.

Ayrı geçen zamanın bu duyguları azaltması gerekiyordu, ama adamı aklımdan çıkaramıyorum ve o da yardımcı olmuyor. Birkaç günde bir ofisime, hastaneye, evime çiçekler geliyor.

Camellia (beyaz)-çok tatlısın.

Kırmızı fuşya. Zevkini beğendim. Buna her baktığımda yüzüm kızarıyor.

Calla zambağı-güzellik.

Hanımeli-özverili sevgi. Salvia

(kırmızı)-sonsuz dek benim.

Sonuncusu hakkında çok düşünüyorum. Bir çiçeği kopardım ve eski bir tıp kitabının sayfaları arasına sıkıştırdım, tıpkı savaş zamanında sevgilisine hasret bir genç kız gibi.

Ben artık kimim ki? Eğer onu bulursa, aşağılanmaktan ölürüm.

"Para dün banka hesabıma yattı," diyorum, sanki bakiyemin on milyon artması önemli bir şey değilmiş gibi. "Heather ve ben

havaleyi ayarlamak için dün bankaya gittim."

Diğer uçta Alexei sessiz. "Bu iyi, değil mi?" diyor sonunda, sesinde tuhaf bir ton var.

"Evet," diye yalan söyledim. "Bu harika bir şey. Rahatladım."

Araştırma programımızı önümüzdeki on yıl için güvence altına almaktan heyecan duyuyorum, ancak bu aynı zamanda Alexei Volkov ile evli kalmak için bir neden daha azalıyor. Onun ve ailesinin vatandaşlığı onaylandıktan sonra beni burada tutan hiçbir şey kalmayacak. Hiçbir şey beni onunla tutamaz.

Bu sonun düşüncesinden nefret ediyorum. Onsuz geçen üç hafta yeterince zor oldu. Sadece seksi özlediğimden değil. Birkaç gece önce maçıtan sonra otel odasında, Alexei FaceTime'dan izlerken oyuncağımı kullanmamı istedi, kendini okşarken kulağıma alçak sesle cesaretlendirici sözler mırıldandı.

Onun etrafta olmasını özlüyorum. Onsuz ev boş ve soğuk geliyor. Hayat biraz daha sıkıcı geliyor. Tavşanlar bile sıkılmış ve halsiz. Onun yatağında, onun kokusu etrafımı sarmış halde uyumama rağmen uykum huzursuz ve tedirgin.

"Hellfire, sana kötü haberlerim var."

"Bana yine uçağının rötar yaptığını söyleme." Sesimi hafif ve alaycı tutuyorum. Cevap vermeyince kalbim sıkışıyor ama abartarak iç çekiyorum. "Bu gece nasıl ısınacağım? Hayden'ın Sevgililer Günü için Darcy'ye aldığı erkek göğüslü bebeği ödünç almam gerekecek."

Erkek arkadaşından ayrıldıktan sonra ona şaka olarak hediye etmiş. Partilerde ortaya çıkarıyorlar. Geçen sefer üzerine bir Storm forması ve güneş gözlüğü koyup bizimle birlikte Filthy Flamingo'ya getirdiler.

Kapı çalındı.

Kendime lanet etmeden önce nabzım atıyor. Muhtemelen başka bir teslimattır. Yine de kapıya doğru acele ediyorum, açmak için neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

Alexei elinde bir buket, hatırladığımdan daha uzun ve geniş bir şekilde kapının eşiğinde duruyor. Bakışları beni yakıyor, yoğun ve kararlı.

Telefonunu arka cebine sokarken, "O bebekle kucaklaşmayı ertelemek zorunda kalacaksın," diyor.

İşıldıyorum ve bakışlarım elindeki çiçeklere düştüğünde, yine o keskin, hoş çekimi hissediyorum.

Yumuşak, güzel beyaz yapraklar, kızcılık ve gül arası bir şey gibi.

Boğazımı temizliyorum. "Gardenya mı?"

Başını sallıyor.

Ben de bunu umuyordum ama aynı zamanda bundan korkuyordum.

Gardenya, gizli aşk.

"Evine hoş geldin," diye fısıldıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor.

Ağzının kenarı seğiriyor, gözleri sıcak ve yumuşak. "Seni özledim, Hellfire. Seni deli gibi özledim."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, sonra beni sıkı, sıcak bir şekilde kucaklıyor, yüzü boynumda, başım geniş göğsünde. Kalın örgü kazağının içinden bile kalbinin hızla attığını hissedebiliyorum.

Sinir sistemim yatışıyor ve içimi derin bir rahatlık duygusu kaplıyor.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum.

Geri çekiliyorum ve iyileşen omzuna bakıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Her geçen gün daha iyi."

"Bunu sadece endişelenmeyeyim diye söylemiyorsun değil mi?"

Başını sallıyor, ağzını eğik bir çizgiye bastırıyor. "Yine de bakmanızı istediğim farklı bir yaram var."

Bir anda uyandım ve ona bakmak için geri çekildim. Keskin bir nefes alışla bana geniş bir sırıtış attı, ardından dilini oynatarak sol orta kesici dişini dışarı fırlattı.

Bir dişi eksik.

"Hayır," diye boğuluyorum, dehşet içinde bir elimi ağzıma kapatıyorum. "Alexei." Kahkahayı patlatmadan önce boşluğa bakıyorum. Sırıtışı geniş ve çocuksu, yumruk gibi memnun. Ben daha çok gülüyorum.

"Takım dişçisi bana Boxing Day'de implant takacak." Noel'den sonraki gün. "Silver Falls'a gitmeden önce."

"Hokey oyuncularının işleri bitene kadar implant yaptırmadıklarını sanıyordum." Diş kaybetmek o kadar yaygın ki, çoğu emekli olana kadar şu anda sahip olduğu gibi geçici köprüler kullanıyor.

"Karımın buna izin vereceğinden şüpheliyim."

Çok fazla gülümsememek için ağzımı büküyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Yumuşak yiyeceklere hazır ol, büyükbaba. Bol bol yulaf ezmesi ve elma sosu."

Yüz ifadesi kurtlaşıyor, gözleri alaycı ama yırtıcı. Bana doğru bir adım atıyor, ben de bir adım geri çekilip elimi kaldırıyorum, hâlâ gülümsüyorum.

"Yapma."

Gözleri dans ediyor. "Karımı öpmek istiyorum."

"Hayır, teşekkür ederim." O eksik diş çok komik görünüyor. Dehşete kapıldım ama yine de gülüyorum. "Hayır. Asla."

"Buraya gel, Cehennem Ateşi."

"Uzak dur *bendeneeee*-" Beni omzunun üzerinden çekerken gülmekten çaresiz bir çılgılık atıyorum. "Artık seni asla öpmeyeceğim," diye bağıryorum, baş aşağı.

Kıçıma sert bir tokat indirdi. "Bunu göreceğiz."

O akşam ön odadaki kanepeye uzandık, başım onun göğsünde, şömine açıldı ve Noel ağacı yumuşak, güzel ışıklarla parlıyordu. Damon ayaklarımızın dibine kıvrılmış, Stefan ise ağacın altında uyuyor.

Demek böyle olması gerekiyor. İnsanlar bu yüzden evleniyor. İşte bu yüzden hayatlarının geri kalanı için bir kişiyi seçerler.

"Orayı seviyor," diye mırıldanıyor Alexei.

Gülümsüyorum. Bugün öğleden sonra onları sarılırken yakaladım, Alexei kulaklarına bir şeyler fısıldıyordu.

"Noel'i bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Değilim."

"Bir sürü süslemen vardı." Hiç girmedığımız koridorun sonundaki boş odadaydılar. Bütün öğleden sonrayı onları asarak geçirdik - birbirimizin dikkatini dağıtmadığımız zamanlarda.

"Svetta'dan geldiklerinde görmemen için onları oraya saklamasını istedim." "Neden?" Onu eğlendirmek için aval aval bakıyorum.

"Bunun bir sürpriz olmasını istedim."

Kalbim sevinçten fırl fırl dönerken bile ona tuhaf bir bakış atıyorum. "İki gün içinde gidiyoruz."

"Bu bizim birlikte ilk Noelimiz. Hiçbir şey yapamayız."

Birincisi, sanki daha fazlası olacakmış gibi. Sanki bir aileymişiz gibi. Aptal, küçük, umut dolu kalbim kalkıyor. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Eğer birlikteyse, ya onun kemiklerini kırmasını ve eklemlerini yerinden çıkarmasını izliyorum ya da sevdiği şeyi yapmıyor. Her iki seçenek de kalbimi kırıyor.

Evlilik Liam için benim için olduğu gibi bir anlam ifade etmiyordu, peki ya Alexei? Bundan daha fazlası, daha sessiz, samimi sohbetler, daha fazla kahkaha, birlikte futbol koçluğu yapmak ve arkadaşlarımızı akşam yemeğine davet etmek mi olacaktı?

Beni göğsüne doğru çekiyor ve ben de düşünceleri uzaklaştırıyorum.

"Sana bir keresinde çocuk isteyip istemediğini sormuştum," diyor dikkatlice ve bedenim geriliyor. "Ve sen gerçekten cevap vermedin."

Bunun bir seçenek olduğunu hiç düşünmemiştim, demiştim. Umutlu kalbim tekrar yükselmeye çalışıyor.

Boğazım çalışıyor. Bana çok şey verdi. Ona karşı dürüst olamaz mıyım? "Kadınlar için zor, çünkü..." Bocalıyorum. "Pek çok kadın hâlâ aile ve kariyer sahibi olmak için mücadele ediyor. Bunun onlarca yıllık bir sorun olduğunu biliyorum ama yine de doğru. Her iki ebeveyn de kariyerlerine öncelik verdiğinde daha da zor oluyor."

Yine de bir tane istiyorum. Bu kendime hiç itiraf etmediğim bir gerçek çünkü umursamıyormuş gibi davranmak daha kolay ve daha az acı vericiydi ama gerçek bu. Çocuk sahibi olmayı çok isterim.

Özellikle de Alexei gibi biriyle. Onun bir baba olduğunu, onlarla hokey oynadığını, onlarla yemek yaptığını, omuzlarında kendisinin minik bir versiyonunu taşıdığını hayal ediyorum ve bu o kadar tatlı bir görüntü ki göğsüm ağrıyor.

"Ya doğru kişiyi bulsaydın?" Gözlerimi arıyor. "İşi paylaşacak ve seni ihtiyaç duyduğun şekilde destekleyecek biri. Bir ortak. Yarı yarıya."

Ailemin sahip olduğu gibi bir eş. Tanrım, onun olmasını istiyorum.

"Doğru kişiyle çocuk sahibi olmak isterim."

Uzun süre bana baktı. Düşüncelerini duymak için her şeyimi verirdim.

"Ben de," diyor sonunda. "Doğru kişiyle, çocuk istiyorum."

Birbirimize bakıyoruz, göğüs kafesimin arkasında özlem dolu ve geniş bir şey var.

"Hatırlat da bu sabah sizi eve getirdiği için Ward'a teşekkür edeyim," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

"Gelmedi. Uçak bir saat öncesine kadar Denver'dan ayrılmamıştı."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu sabah beni üst kata çıkardıktan sonra, beni ne kadar özlediğini göstermesi beynimi karıştırmış olmalı.

"Dün gece Salt Lake'e gittim ve özel bir uçak kiraladım." Ağzının köşesi seğirdi.

"Kar fırtınasının içinden tek başına mı geçtin?" Bu özel uçak olayına hiç g i r m e y e c e ğ i m bile.

"Tek başıma değil. Çocuklar benimle geldi."

Ayağa kalktım. "Bu çok tehlikeli. Bir kaza geçirebilirdin." Endişe kalbimin etrafını sarıyor. "Ya yaralandıysan?"

Bana eğlenen bir gülümseme veriyor. "Montreal, Georgia'da iki sezon oynadım. Karda nasıl araba kullanılacağını biliyorum. Ayrıca," diye beni rahatlatıyor

"Eve, karımın yanına gitmem gerekiyordu."

Bu adama daha önce aşık olmadıysam bile şimdi aşığım.

BÖLÜM 79

ALEXEI

"YETERİNCE ISINDIN MI?" Noel sabahı karla kaplı ormanda yürürken soruyorum. Eldivenlerini bulamadı, ben de elini cebime soktum.

Bana küçük bir gülümseme vererek başını sallıyor.

"Ben iyiyim." "Burnun kırmızı."

Ağzı kıvrılıyor, güzel ve dikkat dağıtıcı. Telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıyorum. "Takımın göçmenlik avukatı arıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Cevap ver."

Telefonun hoparlörünü açtım. "Alo?"

"Noel'de aradığım için üzgünüm," diyor avukat, "ama bu önemli."

Georgia'ya bir can simidi gibi bakıyorum. "Evraklarla ilgili başka bir sorun mu var?"

Georgia ellerini ağzına bastırıyor, gözleri kocaman ve endişeli. "Hayır," diye gülüyor avukat. "Onaylandı."

Georgia ve ben sessizce birbirimize bakıyoruz. Hemen sonuca varmamaya çalışıyorum.

"Vatandaşlığınız onaylandı," diye tekrarlıyor avukat. "Peki ya ailemin?" Nefesimi tutuyorum.

"Ve aileninkini de," diye onaylıyor.

İçime bir rahatlama çöküyor. Georgia karda zıplayarak boğuk bir heyecan çığlığı atıyor ve ben de bir kolumu ona dolayarak göğsüme bastırıyorum. Birbirimize mutlu tatiller dileyip telefonu kapatmadan önce avukat bana son işlemlerden bahsediyor. Georgia kollarını boynuma doluyor.

"Aileni ara," diye ısrar ediyor. "Onları hemen ara."

Ona duyduğum sevgiden göğsüm sıkışıyor ve aileme iyi haberi verdiğimizde gözleri doluyor.

"İyi misin?" Telefonu kapattıktan sonra soruyorum, o da başını sallıyor. "Hepiniz adına mutluyum. Ve kalacağın için rahatladım."

"Aynen." Eve doğru yürümeye başladığımızda onun elini tutarak iç geçiriyorum. "Sonunda bu kabus sona erdi."

Yanımda gülümsemesi duraksıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Seni kastetmemiştim."

Onu seviyorum ama bunu ona söyleyemem çünkü paniğe kapılır ama lanet olsun, bunu ondan saklamaktan hoşlanmıyorum.

Gözlerini kırpıştırıyor, bir şeyi yeni fark etmiş gibi şaşkın görünüyor. "Artık ben mirasımı, sen de vatandaşlığını aldığına göre evli kalmamız için bir neden yok."

Sıcak bir sobaya dokunmak gibi, tüm vücudum bunu bitirme fikrine tiksintiyle tepki veriyor. Yine de nasıl hissettiğimi duymaya hazır mı? Yüzüne bir bakışım bana hayır diyor. *Ondan hoşlandığımı* söyledim ve bana bakmamak için neredeyse duvarlara tırmanıyordu.

Alt dudağını çiğniyor. Keşke gözlerindeki paniği silebilseydim.

"Bunu devam ettirmeliyiz," diye aceleyle söze giriyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Hemen ayrılırsak tuhaf görünür."

O da aynı şekilde hissediyor. Beni seviyor mu bilmiyorum ama *bir şey* var ve o da bunun bitmesine hazır değil.

Yine de çok korkuyor.

"Tavşanlar da yeni yerleşti," diye ekliyorum, güzel gözlerini izleyerek.

"Evet." Başını sallıyor. "Onları bu kadar hızlı bir şekilde tekrar kökünden sökmek sorumsuzluk olur."

"Benimle bir altı aya daha ne dersin, Hellfire? Sezon sonuna kadar. Sence bunu başarabilir misin?"

Gülümsemeye başlıyor, yumuşak ve sevimli. "İdare edebilirim."

Eve geri dönüyoruz, botlarımız karda çitirdiyor ve ben kararlılıkla dolup taşıyorum.

Bu kadının da benim ona aşık olduğum gibi bana aşık olması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

BÖLÜM 80

ALEXEI

Eve döndüğümde, keskin bir nefes aldığında ceketini çıkarmasına yardım ediyorum.

"Sana bir hediye aldım. Noel için."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

"Bana bir şey almak zorunda değilsin," diye ekliyor, sesinde beni daha çok gülümseten gergin bir ton var.

"Ben yaptım." Üst kattaki çantamda duran siyah kadife kutu dikkatimi çekiyor ama az önce gözlerindeki panikten anladığım kadarıyla buna hazır değil.

"Hediye alışverişi yapıp yapmadığınızı bilmiyordum." "Değiştiriyoruz."

Alt dudağını ısıırıyor, güzel gözlerinde Noel ağacı ışıkları parlıyor.

"Tamam."

"Eee?"

"Peki, ne?" Gözleri etrafta geziniyor. Gergin. Çok sevimli. "Hediyemi istiyorum."

Gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Çok talepkar."

Gözlerini devirip garaja gitmeden önce ona bakıyorum. Geri dönmediğinde, onu arabasının açık bagajında dudağını çiğnerken buluyorum. Beni gördü ve önüme geçerek görüşümü engelledi.

"Biliyor musun?" Kendi kendine gülüyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Çok özür dilerim. Hediyeni dükkânda unuttum."

Küçük yalancı. Gülümsememeye çalışıyorum. "Georgia. Gergin olmana gerek yok, tatlım." Ve o kutularda ne olduğunu görmeliyim.

"Gergin değilim-"

Kutuları toplayıp içeri taşıyorum. O da peşimden geliyor.

"Senin için bir şey satın almak çok zor, Alexei. Gerçekten, kendisi için her şeyi satın alabilen bir adama ne alırsın ki?"

Ön odada kanepeye oturup ilk kutuyu açıyorum ve parmağımı zümrüt yeşili, dantelli ve cehennem kadar seksi bir şeyin askısına takıyorum. Ona bir kaşımı kaldırıyorum, şimdiden onu bunun içinde hayal ediyorum.

Yüzünde güzel bir kızarıklık belirir. "Bu benim için." Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri parlıyor. "Ama aynı zamanda senin için."

Eve geldiğimden beri durmadan oynaşıyoruz. Dün gece, gece yarısı, bu sabah. Bu sabah yine duşta.

Yine de onu tekrar istiyorum. Yine de yeterli olmayacak. Georgia Greene'e olan iştahım doymak bilmiyor.

"Bunu beni düşünerek mi aldın?" Allık derinleşir.

"Cehennem ateşi," diye uyarıyorum, çoktan sertleşmeye başlamıştım. "Doğruyu söyle." "Evet," diyor hafifçe.

Boynunun arkasını kavrayıp ona sert bir öpücük veriyorum, kan kasıklarına hücum ediyor. Dudaklarına karşı inliyorum. "Aferin kızıma. Bayıldım buna. Teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve kalbim genişliyor. Bir sonraki kutuya geçtiğimde kollarını kavuşturuyor, sonra kalçalarının altına sokuyor, sonra tekrar kavuşturuyor.

Bu onun endişelendiği şey. Açtığımda içimde bir merak uyandı.

Parmaklarım yumuşak örgü kumaşı buluyor ve zümrüt yeşili bir kazak çıkarıyorum. "En orijinal hediye olmadığını biliyorum," diyor sessizce, "ama annem

her yıl babam için bir tane alır. Bu bir gelenek."

Kalbim sevgiyle acıyor. Bunun Georgia'dan gelen Noel kazaklarının ilki olmasını istiyorum. Onlarla dolu bir dolap istiyorum.

Çenemi iç çamaşırına doğru itiyorum. "Eşleşecek miyiz?"

Gülüyor. "Erkeklerin o kazakların içinde nasıl göründüklerine bayılıyorum." Gözleri benimkilere kaydı. "Gördüm ve aklıma sen geldin."

"Bunu yaptığa sevindim." Onu kucağıma çektim. "Bayıldım.

Teşekkür ederim." Öpüşmemiz tatlı ve yumuşak, göğsümün derinliklerinde her şey yerine oturuyor. Korkuyor ama deniyor.

Benimle buluşmak için ilerliyor.

"Pekâlâ." Onu bir kenara bırakmadan önce kalçasını sıkıyorum. "Senin sıran. Burada kal."

Bir dakika sonra bir kutuyla döndüm.

"Bu senin hediyelerinden *biri*. **D i ğ e r i** zamanında hazır değildi," diyerek kadife kutu hakkında yalan söyledim.

Ona uzattığım kutuyu salladığı anda gülümsüyor.

"Gerçekten mi?" diyor, sanki inanamıyormuş gibi.

"Sadece aç."

Ambalajı yırtarken gözleri heyecanla parlıyor ve kutuyu çevirerek açtığı anda heyecanlı bir şaşkınlık çığlığı atıyor. "Ayakkabılar!"

"Beğendin mi?" Gülüyorum.

Güzel yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor ve gözlerini bana diyor.

"Bunları bilmiyorum."

Bir sırtışı bastırıyorum. Gözleri daha da kısıldı.

"Bu tasarımcının son beş yıldaki tüm ayakkabılarını biliyorum. Bu onlardan biri değil."

"Biliyorum." Dolabındaki ayakkabıların çoğu bu tasarımcıya ait.

"Alexei."

"Aramaya devam et."

Yüz ifadesi temkinli, sanki kutuya bakmaya korkuyormuş gibi, sonra bir kart çıkarıyor. Okuyor ve gözleri kocaman açılıyor.

Ne yazdığını zaten biliyorum. *Georgia, seksi olduğunu bilen bir kadın için.*

"Kapa çeneni," diye fısıldıyor. Beni sırtırken görüyor. "Alexei, kapa çeneni."

Bayıldı. Seveceğini biliyordum. Bu koca işi mi? Ben bunu yapmak için doğmuşum.

"Ona benim için bir ayakkabı mı tasarlattın?" diye bağılıyor, ayağa fırlayıp kollarını boynuma doluyor ve beni öpücüklere boğuyor.

"Mhm." Saçlarına gülümsüyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ve ters dönüyor. "Yani onları seviyorsun?"

"Onları seviyorum," diye uluyor boynuma doğru. "Giy şunları."

"Hayır," diye soluk soluğa bağılıyor ve ayakkabıları göğsünde toplamak için aradan çekiliyor. "Bunları giyemem. Onları camın altında saklayacağım." Ayakkabılara tavşanlarına bakar gibi bakıyor. "*Sizi seviyorum çocuklar,*" diyor ağzından.

"Tatlım, on çift aldım. Ve gelecek kış mağazalarda olacaklar. Giy şunları."

Bir kolumu kanepenin üstüne koyarak arkama yaslanıyorum ve o ayakkabılara uzandığında, iç çamaşırlarına işaret eden bir bakış gönderiyorum.

"Hepsini giy."

Alt dudağını ısıyor, ağzı yukarı kıvrılıyor ve üstünü çıkardığında kanım hızlanmaya başlıyor. Soyunurken kanepeden onu izliyorum.

Sütyenini çıkarmak için arkasına uzandığında "Gözlerini kapat," diyor ve tekrar açılmadan önce gözlerimin kısa bir an için kapanmasına izin veriyorum. Ona aldığım kıyafetleri giyerken sırtı bana dönüktü ve bakışlarım yumuşak kıvrımlarından aşağıya, dolgun bacaklarının üzerinden o seksi topuklu ayakkabılarına doğru kayıyordu.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "Tanrım, çok güzelsin."

Gülümsüyor, arkasını dönüyor. "Gözlerini kapatman gerekiyordu."

Bir süre birbirimize bakıyoruz, kalbim hızla çarpıyor, kasıklarımda uyarılma birikiyor ve göğsümde ağır bir sıcaklık büyüyor.

"Senin yanında gözlerimi kapatamıyorum, Georgia."

Ağzı kıvrılıyor, gözleri parlıyor. "Bana güvenemediğin için mi?" "Çünkü bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum."

Boğazının hassas çizgisi çalışıyor. Bana inanıyor mu? "Buraya gel," diyorum sessizce, o da geliyor.

Çok itaatkar ve güven dolu. Tanrım, onu çok seviyorum.

Kucağıma tırmanıyor ve dudakları dudaklarımla buluşuyor, beni öpüyor, ellerini göğsümde gezdiriyor, saçlarımla çekiştiriyor, kollarımı ona sararken inlememe neden oluyor. Bana kendini açıyor ve öpüşmemiz birbirimizin içinde kendimizi kaybettiğimiz mükemmel bir alış-verişe dönüşüyor.

Elim bacaklarının arasında, külotunun nemli olduğu yere gidiyor. "Şimdiden ıslak."

"Ayakkabılar yüzünden," diye fısıldıyor kulağıma o alaycı gülümsemesiyle. "Beni tahrik ediyorlar."

Onlara bakıyorum. Narin ama ölümcül. "Ben de."

Gülüyor ve ayağa kalkmadan önce onu üzerimden kaldırıyorum.

"Orada kal." Sırtımı kanepeye dayayarak yere oturmadan önce bana tuhaf bir bakış atıyor ve başım bacaklarının arasında olacak şekilde onu yönlendiriyorum, o da diz çökmüş ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde kanepenin arkasına bakıyor.

Gözleri alarımla parlıyor.

"İstemesem bunu yapmazdım," diyorum sessizce, kalçasını okşayarak. "Uzaktayken tek düşündüğüm buydu."

Boğazı çalışıyor.

"Lütfen," diye ekliyorum çarpık bir gülümsemeyle. "Karımın tadına bakmama izin verin."

İzin verin bu konudaki fikrinizi değiştireyim."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor. İçimi derin bir kararlılık duygusu kaplıyor.

"Böyle mi?" Pozisyonu konusunda kararsız görünüyor.

Eminim daha önce hiç bir erkeğin suratına binmemiştir ve ben ilk olmayı *seviyorum*.

"Uh-huh." Ellerim kıkına geliyor, parmaklarımı dantelin altından geçirip yumuşak tenini avuçluyorum.

"Burası mı?"

Birkaç hafta önce fuayede sikimi çok iyi emdiğini düşünerek sırtıtıyorum. "Evet, tatlım, tam burada."

Parmaklarımı kumaşın altından geçirip kenara çekiyorum ve dilimi onun merkezine doğru sürüklüyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor.

İhtiyacı olanı almasına izin veriyorum, yıllardır düşündüğüm gibi yüzüme binmesine izin veriyorum. Tam olarak şu anda yaptığımız şeyin görüntüleri en kötü zamanlarda -soyunma odasında, bir yüzleşme sırasında, maç sonrası basın sırasında- aklıma girmişti ve şimdi bunu gerçekten yapıyoruz, o kadar sertim ki canım acıyor.

İyi bir ritim buluyor, nefesi sık pantolonlarla çıkıyor ve ben dilimle ve dudaklarımla klitorisini çalıştırırken kendimi okşayarak horozumu çıkarıyorum.

"Dünyanın en seksi karısı kim?" Ben soruyorum.

Gülüyor, başı kanepeye düşüyor. "Söyle Georgia."

"Tamam." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Öyleyim." "Aynen öyle. İşte benim kızım."

Parmaklarımı girişine bastırıyorum, onu parçalara ayıran çıkıntılı noktayı bulmak için içine doğru itiyorum. İnliyor, parmaklarımın etrafında sıkışıyor.

Onun amına karşı, gülümsüyorum. Duymak istediğim ses buydu. O noktaya masaj yapıyorum, girişinin üstündeki sinir demetine dikkatimi veriyorum ve çok geçmeden kalçaları kasılıyor.

"Geldiğinde adımla söyle, tatlım."

Keskin bir nefes alıyor ve parmaklarımın etrafında kasları kasılıyor, geriliyor ve spazm geçiriyor.

"Alexei." Amını ağzıma dayıyor, dilime ve parmaklarıma sürtünüyor ve ben kendimi daha hızlı okşarken taşaklarım ihtiyaçtan ağrıyor. "Lütfen durma."

Bu sözler kulaklarıma cennet gibi geliyor. Eli saçlarıma dolanıyor, çekiştiriyor, omurgamdan aşağı elektrik akımları gönderiyor ve klitorisini sertçe emerek onu orgazmın bir sonraki seviyesine taşıyorum. Parmaklarımı bir nem dalgası kaplıyor ve çıkardığı inilti çaresiz, çılgınca, inanmazca.

Son ürperti de içinden geçip kanepeye doğru iç çektiğinde, onu ters çeviriyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve cüzdanımdan bir prezervatif alıp takıyorum.

Hâlâ nefesini tutuyordu, topuklu ayakkabılarını çıkarmak için uzandı ama bileklerini çekerek onu durdurdum.

"Açık kalsın."

Sırıttıyor, gözleri hâlâ parlıyor. "Biliyordum."

"Sanırım herkes biliyordu," diye itiraf ediyorum, biraz güldükten sonra onun içine gömülüyorum ve kahkahalarım dağılıyor.

Eve dönmek gibi. Tam olarak ait olduğum yerde olmak gibi. Birlikte, uyumluyuz. Birlikte, başka hiçbir şeyin önemi yok. Sıkı sıcaklığı o kadar davetkâr ki düşünemiyorum. Ağzımı onunkine doğru indirip onu öperken ve sonuna kadar içine girerken ihtiyacım içime işliyor. Daha derine batmak için dizini omzuma doğru çekiyorum ve içinden kırık bir inilti çıkıyor.

"Duyduğum en tatlı ses," diye homurdanıyorum boynuna doğru, kalçalarım geri çekilip tekrar içine giriyor. "Sen çok iyi bir eşsin, tatlım," diyerek bir avuç saçını kaldıraç olarak kullanıyorum. Georgia'nın güzel dudakları aralanıyor, göz kapakları bedenime uyum sağlarken yarıya kadar düşüyor. "Ne kadar güzel bir eş. Ne kadar güvenilir bir eş."

Diğer bacağını omzumun üzerinden çekiyorum ve kendimi tekrar tekrar içine gömdüğümde vücudu geriliyor. Topukları sırtıma saplanıyor, keskin acı iğneleri arzumu daha da artırıyor. Sikimin etrafında, amı esniyor. Tekrar yaklaştı. Ateş kanıma karışıyor ve başımın zevkten geriye düşmemesi için mücadele etmem gerekiyor. Şimdi hızlı bir ritim tutturarak içine giriyorum. Bu kadar mükemmel olduğu için, hayatımı değiştirdiği için, onunla her şeyi istememe neden olduğu için onu cezalandırıyorum.

"Bu çok iyi, Georgia." Sesim alçak, sert bir törpü gibi. "Çok yaklaştım. Sen lanet olası bir rüyasın. Benim küçük güzel karım onu böyle sert sikmemden hoşlanıyor mu?"

İçinden geçen ürpertiye hissediyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, puslu ve göz bebekleri şehvetle büyümüş. Başını sallıyor; vücudumdaki sıcaklık daha da artıyor.

İçindeki ilk çırpınışlar, gözlerinin zevkle kapanması, elmacık kemiklerinin kızarması, altımda inlerken çıkardığı ses - duyumlar

birlikte bulanıklaşıyor, omurgamın dibinde baskı oluşuyor ve dayanılmaz, inanılmaz bir arzu beni bin parçaya bölüyor.

"Siktir, boşalacağım," diye idare ediyorum, zor nefes alıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Senin içine boşalacağım."

Saçları avucumda ve gözleri üzerimdeyken, muhteşem karımı zevk kaynayana, taşaklarım sıkılaşıp ve içine boşalana kadar beceriyorum. Beynimin derinliklerinde her şey yerine oturuyor.

Onu *asla* bırakmayacağım. Ona ihtiyacı olan tüm zamanı ve alanı vereceğim, ama sevdiğim kadından asla vazgeçmeyeceğim.

Georgia benim.

BÖLÜM 81

GÜRCİSTAN

"Görünürde şişme penis olmayan **bir BACHELORETTE** mi?" Masanın karşısındaki Hazel'a kaşlarımı kaldırıyorum. Yemekten sonra içkilerimizi bitiriyoruz. "Bu senin vedan. İyi vakit geçirdiğinden emin olmalıyız."

Adamlar bekarlığa veda partisi için dışarıdalar ama ne yaptıklarını söylemediler.

Hazel sırtıyor. "Şişme penis yok. Benim tarzım değil." Gözleri masanın etrafında, kız kardeşinden Darcy'ye, Jordan'dan bana doğru kayıyor. "Bu mükemmel. Ayrıca kendimi mezara yürüyormuşum gibi de hissetmiyorum." Omuz silkiyor, ağzında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Evleneceğim için heyecanlıyım."

Jordan kaşlarını kaldırır, şüphecidir.

"Rory'den önce bunu isteyeceğimi düşünmezdim." Hazel içkisine bakıyor, ağzında tuhaf bir gülümseme var. "Ama onunla çok kolay. Dünyadaki en kolay şey. O benim en iyi arkadaşım."

Kalbim özlemle çarpıyor ve geçen haftanın her saniyesini birlikte geçirmiş olsak da, onu iki saat önce görmüş olsam da, onu özlüyorum.

Her nasılsa, eskiden nefret ettiğim bu adam hayatımdaki en önemli insanlardan biri haline geldi.

Altı ay daha, diye fısıldıyor beynim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Her halükarda bana zarar verecek bir şeyi neden uzattığımı bilmiyorum.

Belki de ona aşık olduğum içindir. Alexei ile biten şeyleri düşünüyorum ve göğsümde bir şeyler buruşuyor.

Eğer takas edilirse ya da emekli olup başka bir şehirde, belki analist olarak ya da başka bir takımda oyuncu gelişiminde bir iş bulursa, onunla gitmek isterim.

Gerçi yapamam, çünkü hastane programım var, ama yapmak isterdim.

Bu bile tek başına endişe kaynağı. Geçmişî tekrarlıyor muyum? Yine bir erkek için her şeyimi teslim mi ediyorum?

Gerçi Liam'a hiç aşık olmadım. Aşık olduğumu sanıyordum ama hiçbir zaman Alexei ve benim güldüğümüz gibi birlikte gülmedik. Kocamla hissettiğim derin rahatlık ve huzur duygusunu hiç hissetmedim. Ve Alexei ile kendimi asla küçük ve görünmez kılma ihtiyacı hissetmedim. Başarılarımı azaltmak için.

Eğer o da aynı şekilde hissetmiyorsa, beni ezebilir. Beni Liam'ın incittiğinden çok daha fazla incitebilir.

Pippa bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "İkiniz güzel bir balayı geçiriyor musunuz?" Yüzüm ısınıyor. "Evet. Burayı seviyoruz."

Dağ kasabası küçük, büyüleyici ve şirin; temiz havası, ağaçlardaki ışıltılı lambaları ve eski görünümlü sokak lambalarıyla Noel filmlerinden fırlamış gibi. Pippa burada çok sayıda Hallmark filmi çıktıklarından bahsetti. Süitimiz karla kaplı dağlarla çevrili, donmuş Silver Falls gölüne bakıyor.

"Siz ikiniz ne yapıyordunuz?" Hazel soruyor.

Süitten bir kez bile çıkmadık.

Tek yaptığımız seks yapmak, uyumak, Alexei'nin bağımlısı olduğu ama itiraf etmediği *The Vampire Diaries*'i izlerken oda servisi sipariş etmek, sonra tekrar öpüşüp birbirimizi soymak. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Sarılabileceğin kocaman, sıcak bir infazcı varken kıyafetlere gerek yok.

İlgisizmişim gibi davranıyorum. "Bilirsin işte. Şehirdeki turistik şeyler." "O zaman ana meydandaki buharlı saati görmüş olmalısın."

Hazel ve Pippa Silver Falls'u biliyor çünkü ebeveynleri birkaç yıl önce emeklilik için buraya taşındı. Yılda birkaç kez ziyaret ediyorlar.

Darcy kaşlarını çattı. "Buhar saati mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Onu gördük." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Harika, değil mi?" Hazel'in gözleri parlıyor.

"Süper havalı." Ona parlak, kendinden emin bir gülümseme veriyorum.

"Sanırım bunu bir filmde hatırlıyorum."

Pippa elini ağzına kapatıyor ve Hazel bana bilmiş bir bakış atıyor.

"Buhar saati yok. Seninle taşak geçiyorum."

Pippa kahkahayı patlatır.

Jordan gülümseyerek, "Yakalandım," diyor.

"Bana her gün   ek gönderiyor," diye a zımdan kaçırdım. Onlara ayakkabılardan zaten bahsetmi tim. Şu anda onları giyiyorum. "Anlamları var. Annesi bana bir kitap verdi."

"Her gün m ?" Darcy eğilerek sordu.

"Her gün."

Kitap  alı ma  antamda duruyor, ancak artık neredeyse hiç kontrol etmeme gerek kalmadı, birçoğunu ezberledim.

Hazel sabırsız bir *devam* et hareketi yapar.

"İlk gün ay  ekleri vardı." Hepsi bekler. "*Adoration*. Papatyalar. *Sizi gerçekten seviyorum*," diye ekliyorum. "Beyaz zambaklar. *A kım saftır*." Darcy'nin çenesi d  t . Pippa ve Hazel bakı ıyorlar ve benim nabzım atıyor. "Kırmızı krizantem. *Seni seviyorum*." Jordan'ın ka ları havaya kalkıyor. "Ve bugün, kırmızı laleler. *A k ilanı*."

Uzun bir sessizlik.

Jordan'ın ka ları kalktı. "Adamın sana karşı bir garezi var."

Kimse bir Şey söylemiyor ve kafamı kaldırdı ımda hepsi bana gülümsüyor, Jordan bile.

Sonunu d   nmemeye çalışarak ellerime bakıyorum. "Onun için de kötü hissediyorum."

BÖLÜM 82

ALEXEI

Miller kızlarla buluşmaya giderken "SON BİR DURAK" diyor.

Silver Falls'un ana caddesindeki bir dövme dükkanını işaret ediyor. Burası aslında güzel. Belki Georgia ve ben gelecek yıl tekrar geliriz.

Eğer hala birlikteysen, kendime tedirginlikle hatırlatıyorum. Eğer bu şeyi gerçek yapabilirsem.

Bu hafta bir kez bile uyurgezerlik yapmadı, çünkü ben hokey oynamadım. Sertçe yutkunarak göğüs kafesimi ovuyorum. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Yaralanmamı izlemek onu strese sokuyor ama bundan vazgeçemem.

Ben de ondan vazgeçemem.

Miller bir dövme dükkanında gülümsüyor ve geçen yıl Boxing Day'de, Hazel ile ilişkilerinin henüz taklit aşamasında oldukları ama Miller'ın ona sırlıslıkla aşık olduğu zamanı hatırlıyorum. Çok ama çok sarhoş olmuştu ve sonra onun için bir dövme yaptırmıştı.

Miller, "Bir tane daha alacağım," diye duyurdu.

Owens çenesini ovuşturur. "Evet, her neyse. Ben de bir tane alacağım." Streicher, "Ben de varım," diye ekliyor.

"Kahretsin, gerçekten mi Streicher?" Miller ona sırtlıyor.

Streicher tekrar başını sallar. "Ben de zaten bunu düşünüyordum." Çocuklar bana baktı.

"Bekleyebilecek misin, dostum?" Miller soruyor.

"Hayır." Omuzlarımı dikleştirerek doğruluyorum. "Çünkü ben de bir tane alıyorum."

Owens bana kafa atmaya çalışıyor, b e n de onu itiyorum ama gülümsüyorum.

Saatler sonra dövme salonundan çıktık.

Streicher, Pippa'ya birlikte oldukları ilk yıl aldığı gitarın aynısı olan minimalist bir gitar taslağı aldı. Hayalindeki gitar, ilk albümünü onunla yazmış ve kaydetmişti.

Miller bir ejderha daha aldı. Ateş püskürten minik ejderhası Hazel'a böyle sesleniyor.

Owens'ın baldırının arkasında bir kılıç var, *Kuzey Kılıcı*'ndan O ve Darcy'nin sevdiği kitap serisi.

Omzumu ileri geri oynatıyorum, o kadar uzun süre hareketsiz durmaktan ağrıyor. Benim dövmem diğerlerinden çok daha uzun sürdü ama beklemekten mutluydular, ben masada yatarken konuşuyor, gülüyor ve bana eşlik ediyorlardı.

"Ne düşünüyorsun, Volkov?" Owens soruyor. "Doğru seçimi yaptığını düşünüyor musun?"

Düşündüğüm kadar acımadı, belki de tüm bu süre boyunca karımı düşündüğüm için.

"Hiç şüphesiz."

BÖLÜM 83

GÜRCİSTAN

Ertesi öğleden sonra, bana aldığı elbiseyle dışarı çıktığımda Alexei diğer odada telefonda avukatıyla göçmenlikle ilgili son detayları konuşuyordu. Sırtı bana dönük, gömleksizdi ve bir an için sırtının güçlü düzlemlerine hayran kaldım.

Kocam çok seksi.

Orada dikildiğimi fark ediyor ve konuşmayı kesiyor, gözleri parlıyor. Veda etmeden telefonu kapatıyor, bakışlarını benden hiç ayırmıyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Merhaba, Hellfire." Bu elbiseyi henüz görmemiş. "Tanrım, lanet olsun, karım çok seksi."

Gülümseyerek gözlerimi deviriyorum ve bakışlarım göğsündeki bandaja takılıyor. Karnım yere düşüyor. Yaralanmış mı?

"Aman Tanrım. Alexei, ne oldu?" Bu ne zaman oldu? Dün gece eve geldiğinde yarı uykuluydum ve bu sabah uyandığımda çoktan uyanmış, giyinmiş ve bize kahvaltı getirmek için dışarı çıkmadan önce bana hızlı bir öpücük vermişti.

Bandaja uzanıyorum ama elleri bileklerimi sarıyor. "Bandajı çıkarayım," diye ısrar ediyorum ama çok güçlü.

"Hayır." Bakışları üzerimde sabit, sesi kararlı. "Yaralanmadım ama bunu göremezsin."

Bileklerimi indiriyorum, kafam karışıyor. "Bu bir dövme."

"Ne?" Bembeyaz kesildim. "Dövme yaptırmışsın. Dövme yaptırmışsın." "Evet." Ağzının köşesi kalktı. "Dövme yaptırdım." "Ne dövmesi?" Görmek için can atıyorum.

"Hazır olduğunda sana göstereceğim." Kalbim güm güm atıyor. "Ne için hazır?"

O sessiz, gizemli gülümsemesiyle gülümsüyor ve şimdi onu görmeyi her şeyden çok istiyorum.

"Yüzümün resmi, değil mi?" Şaka yapıyorum.

"Hayır." Saatine bakmadan önce alçak sesle ve memnun bir şekilde gülüyor. "Yakında gitmemiz gerek."

Rory ve Hazel'in düğünü yarım saat sonra başlıyor. O gömleğini, kravatını ve ceketini giyerken ben de yatak odasından kolyemi alıp geri dönüyorum ve ona uzatıyorum. "Bana yardım eder misin?"

Benden alıyor ve tokayı yukarı kaldırırken saçlarımı boynumdan uzak tutuyorum, parmakları tenimi okşarken sırtımda tüylerim diken diken oluyor.

"Bu arada harika görünüyorsun," diyorum omzumun üzerinden. "Takım elbise nasıl giyilir biliyorsun."

"Senin sayende." Boynumun arkasına sıcak bir öpücük konduruyor. "Ve daha astarını bile görmedin."

Dönüyorum ve o takım elbise ceketini açıyor. Astarı elbisemle aynı renkte. Gülümsemem anlık, içimden zevk fişkırıyor.

"Benimle eşleşmek mi istedin?" Bu hayatımda duyduğum en aptalca, en tatlı, en ucuz şey.

"Mhm." Ağzı eğiliyor. "Kıyafetini tamamlamak için sana da küçük bir şey aldım." Odanın içinde bir adım atıyor ve önüme bir ayakkabı kutusu koymadan önce çantasını açıyor.

Gülümsememi bastırıp kapağı açıyorum. Elbiseme uygun buz mavisi *The Georgia* topuklu ayakkabılar. "Bir çift daha mı?"

"Elbise için onlara ihtiyacın vardı."

Hüzünlü bir ses çıkarıp yanağını okşuyorum. "Öğreniyorsun."

Önümde diz çökmeden önce sırtıyor ve avucumu öpüyor. Ayakkabıları ayağıma geçiriyor, zarif kayışlarını tamamlıyor. Güçlü parmaklarının arasında onları görmek içimde tuhaf bir özlem duygusu uyandırıyor.

"Beni şımartıyorsun."

Sırıtarak diğer ayakkabı üzerinde çalışıyor. "Şımartılmayı hak ediyorsun." "Bunu birkaç ay önce söylediğini hayal edebiliyor musun?"

Yukarı bakıyor, eli bileğimi sarıyor. "Ne kaçırdığımı bilmiyordum, Hellfire."

"Demek bu son hediye, ha?"

Başını sallıyor. "Hayır."
Heyecandan karnıma ağırlar giriyor. "Onu bana verecek misin?"
Ayağa kalkıyor, bana bakıyor, çok kararlı ve sıcak. "Hazır olduğunda."
Yine mi bu? Hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Beni delirtiyorsun."
"Güzel. Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Hazel ve Rory'nin düğünü güzel, romantik ve eğlenceli.

"Hazel Hartley-Miller, seni her şeyden çok seviyorum," diyor Rory yeminleri sırasında, gözlerindeki kırılganlığı ve duyguları kırıştırarak. Sarı saçları, ışıltılı gözleri ve siyah smokiniyle çok gösterişli ve yakışıklı görünüyor.

Hazel, kestane rengi saçlarını zarif bir at kuyruğuyla toplamış, uzun beyaz elbisesi yumuşak dalgalar halinde vücudundan aşağı dökülen bir hayal gibi.

"Sen benim dünyamsın," diyor, "ve yüz yaşına geldiğimizde, dikkatini çekmek için hala seninle flört ediyor olacağım."

Kulağına bir şeyler fısıldıyor, sadece onun için bir şeyler. Hazel gözlerini kapatıyor, sanki onu ne kadar sevdiğine inanamıyormuş gibi. Sanki bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi.

Elimi tutan ve çifti izleyen Alexei'ye bakıyorum ve yüzünün güçlü hatları, gür saçları ve koyu renk gözleriyle yakışıklı kocamı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Gözlerinin soğuk olduğunu nasıl düşünebildim? Bahar güneşi gibi sıcaklar, kasvetli yağmurlu bir kışın ardından gelen o pırıl pırıl güneşli günlerden biri. Her şey biraz daha parlak, daha hafif ve daha mutlu, sanki her şey yoluna girecekmiş gibi.

Alexei'nin gözleri böyle.

Bakışlarımı karşılıyor ve boğazı çalışıyor.

"Sen düğününü mü düşünüyorsun?" Ben fısıldıyorum. "Sorun değil.

Düğünler tuhaf duygular uyandırır."

Başını sallayarak yumuşak, sessiz bir kahkaha atıyor. "Birazcık bile değil, Cehennem Ateşi." Elim sıcak bir şekilde sıkıyor. "Sadece o elbisenin içinde ne kadar seksi görüldüğünü düşünüyorum." Ayaklarıma doğru sivri bir bakış gönderiyor. "Ve o ayakkabılar."

"*Ayak fetişı*," diyorum nefesimin altında hafifçe, başını sallıyor ama ağzı seğiriyor.

Büyük salonun önünde, nikâh memuru çiftin arasında gülümsüyor. "Sizi karı koca ilan ediyorum. Şimdi gelini öpebilirsiniz." Öpüşürler, herkes alkışlar ve tezahürat yapar.

"Beni öpmek istemediğin zamanı hatırlıyor musun?" Alexei'ye sordum.

Dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Artık böyle bir sorunumuz yok."

Yemekten sonra bir grup çalışıyor ve insanlar dans pistini dolduruyor. Alexei bize içki getirirken ben Darcy ve Hayden'la sohbet ediyorum, onlar yaklaşan düğünleri için planlarını şakacı bir şekilde tartışırken sadece yarı dinliyorum.

"*Kuzey Kılıcı temalı* bir düğün yapmalıyız," diyor. Kadın gülümsüyor. "Seni seviyorum ama hayır."

Tüm ekip ve personelin çoğu burada. Ward, elini tutan ve pembe bir parti elbisesi giyen kızına gülümsüyor ve Jordan'a gizlice bir bakış atıyor. Jordan ona değil, başka bir yere bakar. Rory'nin anne babası Hazel'in anne babasıyla birlikte gülüyor, Rory'nin annesinin yüzük parmağında yeni bir yüzük parlıyor. Hazel, anne ve babasının Rory küçükken boşandıklarını ama geçen yaz yeniden evlendiklerini söyledi.

Grup ara verdiğinde, Pippa alkışlar ve tezahüratlar arasında gitarıyla sahneye çıkar.

Çalmaya başlamadan önce Jamie'ye gülümseyerek, "Bu gerçek aşk hakkında bir şarkı," diyor.

Yeni evli çift dans ediyor, dans pistinde sallanıyor, Rory yeni karısına hayranlıkla bakıyor. Sessizce konuşurken dudakları kıpırdıyor. Kalbim acıyor.

Keşke her şeyi ortaya dökebilsem. Alexei'ye söylersem emekli olacağından şüpheleniyorum ve benim yüzümden sevdiği bir şeyden vazgeçmesine izin veremem.

Kocam elinde içkilerimizle yanımda belirdi. Onları yere bıraktı ve bana elini uzattı.

"Hadi dans edelim, Hellfire." Elimi tuttu. "Karımla dans etmek istiyorum."

Dans pistinde onun kolları beni sarıyor, ben de kendi kollarımı onun boynuna doluyorum. Pippa'nın yumuşak, hafif sesiyle, gitarının tıngırtısıyla sallanıyoruz. Alexei'nin nefesi yanağıma gıdıklıyor ve onun taze erkek kokusunu içime çekiyorum.

Bu şarkı tanıdık geliyor ve beni etkiliyor. Ona bakmak için arkama yaslanıyorum. "Bu, takım yemeğinde dans ettiğimiz şarkı."

Başını sallıyor, beni inceliyor. O gece onunla dans ederken nasıl hissettiğimi, ondan nefret ettiğimi düşünüyorum. Birine bu kadar aşık olduğu için Pippa'nın akıl sağlığını sorguluyorum. Herkesin önünde kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum.

Şimdi anlıyorum. Sert düşen bendim. Bunun gerçek olmasına izin veren benim.

Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik, dağların ortasındaki bir kayak kasabasında dans pistinde, her şeyin kolay ve zahmetsiz bir rüya olduğu bir yerde.

"Sana hiç gözlerinin ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" diye soruyor, ben de gülümsüyorum, yüzümü çevirip omzuna bastırıyorum.

Tabii ki ona aşığım. Bu adama her zaman aşık olacaktım, bana bir şeyler hissettiren tek adama.

"Bana gerçek olduğunu söyle, tatlım."

Bu evliliği mi yoksa şu anda yaptığımız şeyi mi kastediyor? Umurumda değil. Cevap ikisi için de aynı. En azından benim için. "Bu gerçek."

Duruyor, zor nefes alıyor, bana bakıyor. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, tenim sıcak ve başım dönüyor. Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum.

"Çiçekleri biliyorum," diyorum ona karşı.

Gözlerime bakmak için geri çekiliyor, şaşırmamış ve şaşırmamış, ağzı o şefkatli yarım gülümsemeye doğru eğiliyor.

"Ne demek istediklerini biliyorum. Bunu biliyorum-" Ayrılıyorum.

"Ne var, Georgia?" Derin sesi alçak ve nazik. Yapabileceğini hiç düşünmediğim kadar nazik. "Ne demek istiyorlar?"

Boğazım düğümleniyor ama bakışlarını tutuyorum, kalbim küt küt atıyor. "Beni sevdiğini."

Çenesi düşer. "Mhm. Ve sanırım sen de beni seviyorsun."

Kalbim durdu. İçimi görüyor. Çırılçıplak, çıplak ve savunmasız bir haldeyim. Söylemesem bile, gözlerimde görebiliyor. Saklanmanın ne anlamı var? Söylesem de söylemesem de bu beni mahvedecek.

"Seni seviyorum." Kelimeler dudaklarımdan döküldü. Bunca zaman mücadele ettikten sonra Alexei'ye onu sevdiğimi söylemek nefes almak gibi bir şey. Doğru hissettiriyor.

Beni bir, iki, üç kez öpüyor. "Sana zaman ve alan tanımaya çalışıyordum. Seni acele ettirmek istemedim."

"Acele et." Kalbim her zamankinden daha sert atıyor ve ellerim saçlarına dolanıyor, onu başka bir öpücük için kendime doğru çekiyorum.

"Tamam." Nefesi dudaklarımı gıdıklıyor. "Seni seviyorum o zaman. Seni istiyorum. Bu benim için gerçek, Georgia."

İçime bir rahatlama çöküyor, o kadar sert ki kısa bir kahkaha atmama neden oluyor. "Benim için de gerçek." Yine de onun canı yanıyor. "Ama-"

"Biliyorum." Beni daha sıkı kavırıyor, iri eli sakinleştirici darbelerle sırtımda geziniyor. "Ama belki bunu sonraya saklayabiliriz. Birlikte bir çözüm bulabiliriz." Ağzı kulağıma yaklaşıyor. "Benim için bırak. Seni yakalamak için orada olacağım."

Bununla savaştıktan yoruldum. Ona aşık olmamaya çalışmaktan yoruldum, bu yüzden başımı sallıyorum. Kontrolü bırakmak hiç bu kadar kolay olmamıştı, bu yüzden kocama yaslanıyorum, aşk şarkısının son mısralarında sallanıyorum ve ona kalbimi veriyorum.

Tereddütlü, endişeli yanım dikkat istiyor, ama onu aşağı itiyorum, o kadar aşağı ki artık onu duyamıyorum. Aşık olmak istiyorum. Kolay olmasını istiyorum.

Alexei'yi istiyorum.

Şarkı bitiyor ve beni öpmek için eğiliyor, yumuşak, yavaş bir öpücük beni ayak parmaklarıma kadar ısıtıyor, kafamdaki tüm düşünceleri siliyor.

"Buradan çıkmak mı istiyorsun, Hellfire?"

Elimi tutup beni dans pistinden çekmeden önce boynuna gülümseyip başımı sallıyorum.

BÖLÜM 84

GÜRCİSTAN

Süitimize çıkmak için asansörü **beklerken**, Alexei eğilip boynumu öpüyor. Lobi sessiz, sadece birkaç çalışan ve birkaç düğün davetlisi geçiyor, ama tek bir dokunuşla gezegendeki tek insanlar biz oluyoruz. Tüylerim diken diken oluyor ve kulağımın altındaki hassas noktaya bir öpücük daha konduruyor.

Asansörün içinde beni duvara yaslıyor ve tenime daha yumuşak, tatlı, yavaş öpücükler konduruyor. Her dokunuşumuzda karnım zonkluyor. Bu bir işkence. Bana ne yaptığını biliyormuş gibi ağzının kenarı seğiriyor.

Asansörün kapıları açılıyor ama ayrılmıyoruz, süitimizin kapısına doğru ilerlerken öpüşmeyi bir saniye bile bırakmıyoruz.

Tökezliyorum, kolunu belime dolayarak beni yakalıyor. Gülüyorum, bana sadece benim için olan o yakışıklı yarım gülümsemesini veriyor. Kapıyı açmak için anahtar kartını kullanmaya çalışırken kulak memesini ısırıyorum, kartı düşürüyor, beni duvara doğru itiyor ve beni anlamsızca öpüyor.

Birbirimiz için mükemmeliz ve bunu daha önce nasıl göremedim bilmiyorum. Bunu yapabilecekken yıllarımızı kavga ederek harcadık.

Süitin içinde beni soyuyor, dudakları tenimde geziniyor. Elbisem çırpınarak yere düşüyor ve ben sutyenim, külotum ve topuklu ayakkabılarımla orada duruyorum. Ağır bir nefes vermeden önce gözleri kararıyor.

"İyi misin?" Gülüyorum.

"Evet." Bir elini saçlarında gezdiriyor, bakışları göğsüme, belime, minik dantel tangama takılıyor. "Hayır. Bilmiyorum. Seni görüyorum ve düşünemiyorum. Hep böyleydi. Bu ..." Derin bir nefes alıyor. "Bunaltıcı."

Yatak odasında, o güzel dantelleri çıkarırken ve ben onun kıyafetlerini karıştırırken o yakışıklı, sadece benim için olan yarım gülümsemesini takınıyor. Kalbim, kocamın topuklu ayakkabılarımın kayışlarını bileğimin etrafında nazik bir el ile dikkatlice çözmesine ve bana candan yapılmışım gibi saygıyla davranmasına dayanamıyorum. Bana ve sevdiğim şeylere karşı çok dikkatli.

Dudakları sıkışmış bir tepe bulmadan önce topukluları bir kenara bırakıyor, emiyor ve alay ediyor. Zevk doğrudan bacaklarımın arasına akıyor. Zaten tamamen ereksiyon halinde, elimde ağır ve sıcak.

"Eller ve dizler," diyor alçak bir sesle. Gözlerimdeki belirsizlik parıltısı karşısında gözleri yumuşuyor. "Bana güveniyor musun Georgia?"

"Evet." Kalbim küt küt atıyor. Evet.

"Aferin kızım." Alt dudağımı ısırıyor. "Şimdi sana söyleneni yap ki seni ödüllendirebileyim."

Avuçlarımın ve dizlerimin üzerinde dönüp kendimi desteklerken sinirlerim tepeme çıkıyor. Bu şekilde açıkta ve güçsüz olmak yeni bir deneyim.

Ama Alexei bu ve ona güveniyorum.

Dili klitorisimle buluşuyor ve sıcak, ıslak his karşısında nefesim kesiliyor.

"İyi mi?" diye mırıldanıyor amıma karşı ve ben de boğuk bir onaylama sesi çıkarıyorum. "Kelimeler," diye talep ediyor.

"Evet," diye bağıryorum, vücudumdaki ısı şimdiden artıyor. "Bu iyi."

Diliyle klitorisimi okşuyor, beni daha da yukarı çekiyor. Tanrım, bu aç. Mükemmeldi. Zevk bacaklarımın arasında dönüyor, kanım yoğunlaşıyor ve puslu bir rüyaya dalıyorum.

Dili arka girişime doğru kayıyor. Şaşkınlık ve ihtiyaçla kenetlenerek yüksek bir inilti çıkardım.

"Peki ya bu?" Üzerine hafif bir daire çiziyor ve karnımın alt kısmında sıcaklık toplanıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Bu nasıl hissettiriyor, Georgia?"

Çok yabancı ama şok edici derecede iyi olan bu hissin içinde kaybolmuş bir halde, onun kendini beğenmiş ses tonunu duymazdan geliyorum. Kıvılcımlar omurgamın tabanında toplanıyor.

"Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Durmak istiyor musun?"

Dilinin bir başka kıvrımı bacaklarımın arasında uyarılmamı sağlıyor. Cevap vermeyi unutuyorum ve o da geri çekiliyor.

"Hayır." Gözlerim kocaman açıldı. "Durma."

"Nasıl hissediyorsun Georgia?" diye tekrar soruyor, sabırlı ama kararlı.

Onun bu otoriter yanını bu kadar seksi bulduğum için nefret ediyorum. Beni böyle eğip bükmesinden nefret ediyorum ve bunu ne kadar sevdiğimden de nefret ediyorum. "İnanılmaz."

"Devam edelim
mi?" "Evet,"
diye
yalvarıyorum.

O sarhoş edici, ıslak girdaplara devam ediyor. Bundan boşalmayacak olsam bile, beynim zevkten kavruluyor. Hiç böyle olmamıştı, bu kadar sıcak ama samimi. Kıcıma keskin bir tokat atmadan önce elleri kalçalarımı kavlıyor. İçimde bir sıcaklık sarsıntısı daha oluşuyor.

Başım düşüyor, saçlarım öne düşüyor. "Aman Tanrım." "Eller arkaya."

Tartışmıyorum bile, sadece başımı yatağa eğiyorum ve ellerimi belime götürüyorum, kalbim şu anda ne kadar açıkta ve savunmasız olduğum için daha sert atıyor. Sıcak eli bileklerime dolanıyor ve beni nazıkçe sıkıyor.

"Çok güvenilir ve itaatkâr. Benim için çok iyi bir eş."

Titriyorum. Onunla savaşıacak beyin boşluğum yok. Süzülüyorum, bekliyorum, daha fazlası için çaresizim.

"Yakın mısın?"

"Evet," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, sırtımı kamburlaştırarak. "Boşalmak istiyor musun?"

"Evet."

"Sana bir yüzük daha almama izin verecek misin?" Klitorisim ihtiyaçtan ağrıyor. "Tamam. Evet."

"Seni ne zaman yüzüğümü takarken görsem ne düşünüyorum biliyor musun Georgia?" Nefesi amımı gıcıklıyor ve ürperiyorum. Her tarafım sıcak ve soğuk, tam sınırdayım. "Sanırım, *benim*. "Sanırım *o benim karım*."

Parmakları içime bastırıyor, o çıkıntılı noktayı buluyor. Kalın parmaklarıyla beni gererken dudaklarım aralanıyor. Doruk noktam ufukta, enerji kazanıyor, ama sonra Alexei dilini içime itiyor ve düşüncelerim patlıyor.

Vay anasını, Alexei Volkov dilini kıcıma soktu.

Keskin bir zevk patlıyor ve orgazmım içime çarpıyor. Ürperiyorum, çıkardığı alçak, memnun sesleri dinliyorum, boştaki eli kalçamı kavlıyor, beni yüzüne doğru çekiyor. Ellerim yorganı yumrukluyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ben dönüp savrulup paramparça olurken kalbim her zamankinden daha çok çarpıyor.

Ben aşağı inerken, elleri sakinleştirici darbelerle üzerimde geziniyor. Beni ters çevirmeden önce kalçalarım, arka tarafıma, belime yumuşak, sevgi dolu öpücükler konduruyor.

"Georgia?" Üzerimde geziniyor, gözleri karanlık, geniş göğsü hızla inip kalkıyor. "İçine boşalmak istiyorum."

Nabzım tökezliyor.

"Ben temizim," diye ekliyor, sesi sert, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Hiç tuvaletsiz kalmadım."

"Ben de öyle. Hiç kimseye yeterince güvenmedim. Yine de seni istiyorum." Ellerimi göğsünde gezdiriyorum. "Her şeyini. Aramızda hiçbir şey olmasın."

Gözlerini kapatır. "Bunu duymak ..." Başını sallar. "Lanet olsun, Georgia. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ve benim bir RİA'm var." "Doğru." Bunu hiç düşünmemiş gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Bunu bildiğinden emin değilim Volkov," hala nefes nefese olsam da ona alaycı bir gülümseme verdim, "ama seks hamileliğe yol açabilir."

"Farkındayım." Sinirli bir ses çıkarıyor. "Şu anda bunu umursamakta gerçekten zorlanıyorum."

Bunu kastetmiş olamaz-? Demek istiyor. Yüz ifadesi yoğun ve kararlı.

Beni hamile bırakması fikri içimi ısıtıyor. Şaşkın ifadem

karşısında gülümsüyor. "Senden çocuk istiyorum."

"Şimdi mi?" Ben bembeyaz kesiliyorum, o da boynuma doğru gülüyor. Benim kariyerim. Onun kariyeri.

Zor olacak. Acıtacak. Hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek.

Tüm bunlara rağmen, ben de istiyorum. Sadece henüz değil.

"Hayır, tatlım." Tenime bir öpücük kondurdu. "Şimdi değil. Ama eninde sonunda. Hazır olduğumuzda."

Sakinleşiyorum. Bunu uzun süre düşüneceğim. İçimdeki aşık, sırlıslıkla aşık kısım bana Alexei'nin ne kadar sevgi dolu ve koruyucu olduğunu ve onunla bir bebek sahibi olmanın yapacağım en iyi şeylerden biri olabileceğini hatırlatıyor.

"Bunu sonra konuşuruz," diye mırıldanıyor, üstüme çıkarak. "Şu anda karıma ihtiyacım var."

Bacaklarım açılıyor, o da girişime yerleşiyor. Zar zor konuşabiliyorum, bu çırpınan, kalp çarpıntısı, onun için her şeyi tüketen arzusun üstesinden geliyorum.

İçimi dürtüyor ve bacaklarımın arasındaki yoğun, mükemmel yanıkla gözlerim geri dönüyor. Onun büyüklüğüne asla alışamayacağım. İlk derin itişte, ikimiz de inanamayarak inliyoruz. Şimdiden içimde başka bir salıverme kıpırdanıyor, beni doldurdukça ısınıyor ve ağrıyor.

"Tamam mı?" diye soruyor, sanki ne kadar iyi olduğuna zor dayanıyormuş gibi.

"Çok iyi." Tırnaklarım omuzlarına batıyor. "Durma."

"Sihirli kelime nedir?" diye kulağıma doğru mırıldanıyor ve ben gülümsüyorum. "Lütfen."

"İşte benim kızım. O benim küçük güzel karım."

Onun övgüleri altında eriyorum, çözülüyorum, yeniden şekilleniyorum, yeniden düzenliyorum.

"Tanrım, Georgia. Çok sıkıydın. Benim için çok iyisin. Çok güzel ve mükemmel."

O içimde hareket ederken kıvılcımlar görüşümü bulanıklaştırıyor. Bu sadece seks değil. Çok daha fazlası. Her şey. Her şeyi tüketiyor.

Bu aşk.

Bacağımı omzunun üzerinden çekerek çok daha derine vuruyor. Sadece onun ulaşabildiği o noktayı dürttüğünde düşüncelerim dağılıyor. Bu sadece onun boyu değil. Vücudumu tanıyor. Neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

"Tam orada." Gözleri günah gibi karanlık, yoğun ve açgözlü. "Tam orada, değil mi Georgia?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kapanmaya başlıyor, zor nefes alıyorum ve kaybetmek üzereyim, kalın uzunluğunun etrafında sıkılışıyorum. Kaslarım çırpınmaya başladı.

Bundan sonra *oraya koca noktası* diyeceğiz.

"Geldiğinde kocanın adını söyle." Sesi çakıl taşı gibi. "Lütfen."

"Şimdi kim yalvarıyor?" Nefes nefese kalıyorum, o da kısa ve keskin bir kahkaha atıyor boynuma karşı.

"Senin için yalvaracağım, Cehennem Ateşi, artık umurumda değil. Sen benim sahibimsin."

Çözülüyorum. Zevk taşıyor, içimi yıkıyor ve ben dönerken onu kavriyorum, beni sertçe sikerken kaslarım ona kenetleniyor. "Alexei," diye fısıldıyorum, ihtiyaç ve zevkin çarpışması o kadar güçlü ki gözlerim yaşıyor.

Adını söylediğinde kendini kaybediyor, vuruşları sarsıntılı ve aceleci bir hal alıyor, kalçaları bana çarparken gözleri kapanana, başı geriye düşene ve içimde başka bir zevk dalgası başlatan alçak, işkence dolu bir inilti çıkarana kadar o gergin, acı çeken ifadeyi takınıyor.

"Georgia, siktir." Serbest bırakılması aramızda kayıyor, ıslak ve kaygan. "Hiçbir şey seninle olmanın yerini tutamaz." Gözlerimiz buluşuyor, sonuncusu boyunca titrerken elleri yüzümü çerçeveleyiyor. "Sen her şeyimsin."

Daha sonra, yatakta uzanırken, parmaklarını benimkilere geçiriyor, alyanslarımız ay ışığında parlıyor.

"Yeni yılın kutlu olsun, Cehennem Ateşi," diyor iri yarı, yakışıklı kocam.

"Mutlu yıllar, Alexei." Gözlerimiz buluşuyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, garip bir utangaçlıkla.

Yine de
mutluyum. "Ben
de seni
seviyorum."

Gerçeklik, soğuk ve istenmeyen bir şekilde tekrar içeri süzülür. Bu bizim için ne anlama geliyor? Ya onun canı yanarsa? Gerçekten evlendik mi?

"Hey." Elini saçlarımın arasına sokuyor, dudaklarını şakağıma bastırıyor ve sıkıntım bir anda azalıyor. "Henüz tam olarak inanmadığını biliyorum ama seni ikna edeceğim."

Ağzı kancalanıyor, gözleri endişelerimi gideren bir şefkatle ısınıyor.
"Sadece bekle."

BÖLÜM 85

GÜRCİSTAN

"Siz ikiniz sonunda otelden ayrıldınız **mi**?" Birkaç gece sonra Pippa ve Hazel'la birlikte ağın arkasında otururken Darcy soruyor.

Yumuşak bir kahkaha attım. "Son gün kasabayı keşfettik. Silver Falls çok güzel." Kocamla ana caddede el ele yürümek de güzeldi.

Darcy sırtıyor. "Belki yıldönümünüz için geri dönebilirsiniz."

Yıldönümümüz. İçimden memnun bir *hıh* geçiyor. "Bu fikri sevdim."

Alexei kayarak yanımdan geçiyor, gözleri camın ardından benimkilerle buluşuyor ve bakışları formama düştüğünde gözlerini sahiplenici, gururlu bir bakış dolduruyor. Midem hoş bir sıcaklıkla alçalıyor.

O beni seviyor. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama o beni seviyor, ben de onu seviyorum. Mutlu olacağım, karar verdim. Aşık olmanın tadını çıkaracağım.

Buzda, Alexei pakı diğer takımdan çalarak Luca'ya pas verir, o da forvetlerle birlikte buzda ilerler. Luca'nın asistinin ardından Hayden golü atıyor ve salon gürültüyle patlıyor, gol kornası çalıyor, ışıklar yanıp sönüyor. Diğer tüm taraftarlarla birlikte ben de ayaktayım, tezahürat yapıyor ve kulaktan kulağa gülümsüyorum.

Yine de Alexei için tezahürat yapıyorum. Luca'nın sırtını sıvazlamadan önce başıyla onaylıyor. Luca ve Hayden yedek kulübesinin yanından kayarak geçip takımın geri kalanıyla eldiven tokuştururken Alexei gururlu bir ifadeyle onları izliyor. Bu ona çok yakışıyor.

Tekrar yerimize oturuyoruz ve ben Hazel'a bakıyorum. "Siz ikiniz balayına mı gidiyorsunuz?"

Başını sallıyor. "All-Star haftasında Hawaii," çoğu oyuncu Şubat ayında o hafta tatil yapıyor, "ve yazın daha uzun bir gezi yapacağız."

Hazel Hartley-Miller, Rory yeminleri sırasında şöyle demişti. "Adını değiştirmeye karar vermişsin."

"Evet." İç çekiyor, gülümsüyor. "Ben yaptım."

"Çok fazla evrak işi var," diye homurdanıyor Pippa. Profesyonel olarak soyadı hala *Hartley*, ancak yasal olarak *Hartley-Streicher* olarak değiştirdi.

"Ne yapacaksın, Darce?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çatarak dudağına vuruyor. "Sanırım soyadımı şu şekilde değiştirmek istiyorum

Owens."

"Darcy Owens." Kaşlarını kalktı. "Kulağa hoş geliyor."

Hepimize şöyle bir bakıyor. "Bu benim feminizme aykırı bir davranışım mı?"

"Hiç de değil." Onu dürtüyorum. "Feminizmin güzelliği, ne istersen onu yapabilmen."

"Evet." Camdan Hayden'ın kayarak geçişini izliyor ve Darcy'ye kocaman, aptalca bir sırıtış atıyor.

"Ayrıca," diyor Hazel kendi hokey oyuncusuna gülümseyerek. "Bu onları çok mutlu ediyor."

"Evet." Pippa onunkine bakıyor. "Çok, çok mutlu."

Kendi ismimi düşünüyorum. Hiçbir zaman ona bağlı hissetmedim. Aslında tam tersi. Ailemin hayatını çok zorlaştıran korkunç bir adamı hatırlatıyor.

Georgia Volkov. Onu buzun üzerinde, diğerlerinin üzerinde yükselirken bulduğumda göğsüme bir sıcaklık çarpıyor. Buzlanma düdüğü çalıyor, oyun duruyor ve o dönüp bana yakışıklı yarım gülümsemesini veriyor.

Adımı değiştirmek eskiden olduğu kadar itici değil. Aslında bu fikri sevdim.

Darcy, "Onu gülümserken görmeye hâlâ alışamadım," diyor.

"İkiniz düğünde iyi anlaşıyor gibiydiniz." Hazel bana sırıttı. "Çok medeni." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Rory bu kelimeyi ayıp bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyor ama işe yaramıyor. Siz ikiniz birlikte mutlu görünüydünüz."

Çocuklar yüzleşmek için sıraya giriyor ve yatakta bana bakışını hatırladıkça boğazım düğümleniyor, sanki ben onun her şeyiymişim gibi. "Öyleyiz."

"Artık uyurgezerlik yok mu?"

Diğer takımdan bir oyuncu Alexei'yi çaprazdan kontrol ediyor ve midem bulanıyor. "Hâlâ uyurgezer." Muhtemelen bu gece, gerçi sakatlanmış gibi görünmüyor. "Alexei bu konuda yardımcı oluyor." Genellikle belime kocaman bir kol doluyor, beni göğsüne bastırıyor ve güvende tutuyor.

Hoş bir nabız daha atıyor.

Diğerleri gülümsüyor.

"Kendini beğenmişlik yapma," diyorum ve gülüyorlar. "Yakışmıyor."

Rory pakı Luca'ya gönderiyor ve Alexei ona zaman kazandırırken, çaylak pakı ağlara gönderiyor. Iskalıyor ama Hayden ona geri pas veriyor. Tekrar deniyor, kalenin üst köşesini hedefliyor ve top içeri giriyor.

Arena art arda gelen iki gole özgü bir sesle, şaşkınlık ve minnettarlık dolu bir kükremeye patlıyor. Yedek kulübesinde herkes ayağa fırlıyor, buzda ise oyuncular Luca'nın etrafını sarıyor, sırtını sıvazlıyor ve sırtarak onu itip kakıyorlar.

Alexei yine o gururlu bakışını takınır.

"Çaylak oldukça iyi, değil mi?" Pippa soruyor ve ben gülümsüyorum. "Doğru koçlukla inanılmaz biri."

Üçüncü periyotta Storm Luca, Rory ve Hayden'ın golleriyle üç sıfır önde.

Hokeyde her şey bir anda değişebilir.

Alexei pakı aldığı anda bir defans oyuncusu hızla ona çarpıyor ve omzuyla Alexei'nin kafasına vuruyor. Alexei'nin kafası, düşmeden önce taraftarların nefesini kesecek bir açıyla geriye doğru savruluyor.

Kulaklarım kan çanağına dönmüşken düdük çaldı. Ayağa kalkıyorum, Rory ve Hayden'ın Alexei'nin yanına uçmalarını dehşet içinde izliyorum. Buzun üzerinde yatıyordu, hareket etmiyordu.

Hay sikeyim. Aman Tanrım. Hareket etmiyor.

Hareket etmiyor.

Rory doktorun geçmesi için yerini değiştiriyor. Alexei'nin yüzünden buzun üzerine kan akıyor. Gözleri hâlâ kapalı. Arenada ölümcül, korkunç bir sessizlik var.

Hâlâ hareket etmiyor.

Koşuyorum, insanları iterek geçiyorum, ta ki arenanın girişine varıp buza doğru koşana kadar. Kimse beni durdurmuyor. Kimliğimi bile göstermiyorum.

Bankta biri yolumu kesti.

"Georgia." Tate'in sesi sessiz, gözleri endişeli ve ciddi. "Hayır."

"Ona ulaşmam gerek." Titriyorum. Nefes alamıyorum. Gözlerim buzun üzerindeki gruba yapışmış, onu bir an olsun görmeyi bekliyor. Ayağa kalkmasını bekliyorum.

Kalk, dua ediyorum. Gözlerini aç. Bana dik dik bak. Bana karın de. Bana Cehennem Ateşi de. Her şeyin olduğunu söyle.

"Bırakın işlerini yapsınlar," diyor Tate, gözleri hasta sempatisiyle dolu.

"Onları hastaneye kadar takip edebilirsin ama bırak bu işi onlar halletsin."

Vücudumdaki her hücre isyan ediyor ama o haklı. Böyle zamanlarda aile üyelerini yolumuzdan uzak tutuyoruz çünkü şu anda nasıl hissediyorum. Pervasız, korkmuş ve çaresiz.

Alexei sedyeye alınıp buzun dışına taşınırken salon sessizliğe gömülüyor ve midem soğuk bir blok halinde sertleşiyor. İki yıl öncesine göre çok daha kötü.

Artık onu seviyorum. Onsuz olamam. Onu böyle görmek bunu gün gibi açıklıyor. Onun yanında duracağım, yaralanmasını izleyeceğim ve beni öldürse bile sonrasında onunla ilgileneceğim.

BÖLÜM 86

ALEXEI

VÜCUDUM ACIYOR.

Başım zonkluyor, sırtım sanki başka bir şeymiş gibi ağrıyor ve Yüzümde mızraklar. Dikiş atıldı mı? Öyle hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda Georgia'nın hastane yatağının yanındaki sandalyede oturduğunu ve sessizce ellerine kapatarak hıçkırdığını gördüğümde hissettiklerimin yanında bu acı hiçbir şey. Omuzları titriyor ve dünyam başıma yıkılıyor.

"Tatlım."

Sesim kuru bir törpü gibi ve kafasını kaldırıyor. Kırmızı ve şiş gözler. Gözyaşı lekeli yüz. Göğsüm ağrıyor. Diğer acılarla başa çıkabilirim, ama bu? Hayır. Bunu kaldıramam.

Hokey oynamayı bıraktım. Bunu artık biliyorum.

"Uyanmışsın." Burnunu çekiyor ve yüzünü silerek gözyaşlarını siliyor.

Bir anda yanımda beliriyor, ağzımın kenarına o kadar da acıtmayan yumuşak bir öpücük konduruyor. Kokusu burnuma geliyor, saçları boynumu gıdıklıyor, etrafımda yumuşacık bir perde oluşturuyor ve elleri yüzüme zar zor dokunuyor, o kadar nazikler ki.

"Alexei," diye nefes alıyor ve gözlerinde yeni bir yaş dalgası parlıyor. Sıkı bir nefes alıyor, gözlerini kırıştırıyor ve profesyonel dış görünüşüne bürünüyor. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır." Başımın böyle hissetmesinin kötü olduğunu biliyordum.

"Tamam." Kendi kendine başını sallıyor. "Bir oyun oynuyordunuz ve bir kafa vuruşu yaşadınız."

"Öyle hissettiriyor."

Gözleri nemle dolarken bir kalem ışığı çıkarıyor. "Eminim. Bana soyadını söyleyebilir misin?"

Bunu daha önce de yapmıştım. Sarsıntının şiddetini kontrol ediyor. "Volkov."
"Güzel. Tarihi biliyor musun?" "3 Ocak." Umarım.
Tekrar başını sallıyor. Güzel. "Ben kimim?" Kalbim sıkışıyor. "Karım."
Gözleri kısa bir an için kapanıyor ve başını sallıyor. "Evet, bebeğim. Benim adım ne?"
"Cehennem Ateşi."
"Alexei, yemin ederim."
Onunla alay etmek acıyı hafifletir. "Georgia Greene. *Dr. Georgia Greene.*"
"Güzel. Gözlerine ışık tutacağım."
O göz bebeklerimi kontrol ederken ben de onun yüzünü inceliyorum.
"Ne hissediyorsun? Baş ağrısı? Mide bulantısı? Kulaklarınızda çınlama?"
"Baş ağrısı. Kulaklarımda çınlama var. Sırtım ağrıyor."
Kendi kendine başını sallıyor.
"Hâlâ güzel miyim?" Çarpık bir sırıtışla soruyorum.
İstedğim gibi gülümsemiyor. "Bir saattir baygınsın."
"Kahretsin."
"Evet. Kahretsin." Boğazı çalışıyor. "Doktor bir değerlendirme yapacak ama sanırım 4. derece beyin sarsıntısı geçiriyorsun.
Bu kadın beni seviyor. Benim incinmemi izlemek onu incitiyor. Onu incitiyorum. Böyle söyleyince çok basit geliyor. Onun eline uzanıyorum.
"Hokeyle işim bitti." Gözlerimi açıp onu kıvrılmış ve ağlarken gördüğüm anda anlamıştım. "Emekli olmaya hazırım."
"Hayır, Alexei-" Başını sallamaya başladı. "Benim yüzümden emekli olma. Bu senin her şeyin."
Çok yanılıyor. "Benim için her şey *değil*. Artık *değil*. Sensin." Sertçe yutkunuyorum, gözlerindeki viski, karamel ve kehribarın her tonunu inceliyorum. "Sana acı çektirmeyeceğim."
Onu bir daha asla böyle görmek istemiyorum. Asla onun ağlamasını istemiyorum. Ben.
"Hiçbir yere gitmiyorum." Eli saçlarıma geliyor, itiyor.
kocaman bir kaz yumurtası olduğundan emin olduğum şeye dokunmamaya dikkat ederek alnıma bakıyorum. "Söylediklerimde ciddiydim. Seni seviyorum."

Bu kadın. Onun bencil olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Ben hokey oynamaya devam edeyim diye cehenneme gidip gelmeyi teklif ediyor.

"Ben de söylediklerimde ciddi dim. Seni seviyorum. Ayrıca, sanırım hokey oynamaktan daha çok sevdiğim başka bir şey buldum." Aklım çaylağa gidiyor. Bu gece attığı golü, yaptığı asisti ve onu kutlarken göğsümde hissettiğim gurur ve amaç duygusunu hatırlıyorum.

"Walker kendini beğenmiş küçük bir pislik," diye gülerek itiraf ediyorum ve o da gülümsüyor. Bu sanki kanıma morfin iğnesi gibi geliyor ve beni rahatlatıyor. "Ama onun büyüdüğünü ve geliştiğini görmek ..." Sözcükleri bulamadığım için yarım bırakıyorum. Zorlu ama ödüllendirici. "Ya bunu başka oyuncularla da yapabilirsem?"

"Yapabilirsin." Gülümsemesi yumuşak ve cesaret verici. "Yapabileceğini biliyorum."

Birbirimize gülümsüyoruz. O kadar güzel ki, kalbimi en tatlı şekilde acıtıyor. Onu hak etmiyorum.

Bu kadınla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum ve tam bunu ona söylemek üzereydim ki göğsüme sivri bir bakış gönderdi.

"Güzel dövme."

Boynumdan aşağı acı inerken yüzümü buruşturarak aşağı bakıyorum. Üzerimde bol bir hastane önlüğü var ama altındaki bandaj çıkarılmış. Göğsümdeki dövme hâlâ iyileşme sürecinde ama çiçekler ve sarmaşıklar canlı, cesur ve güzel.

"Kabul edildiğinizde bandajı çıkardılar."

Sinirlerim gerildi. O da gördü. Ya şimdi ya da asla. "Bu çiçeklerin ne olduğunu biliyor musun?"

Yakasını aşağı kaydırıp onları inceliyor. "Sarı güller." "Hayır, tatlım. Onlar altın güller."

Kaşları birbirine kayıyor, gözleri kısılıyor. "Bu benim kitabımda yok."

"Biliyorum. Gerçi başka bir isimle anılıyor." Nabzım hızlandı. "Alaycı Georgia gülü."

BÖLÜM 87

GÜRCİSTAN

DÖVME ÇOK GÜZEL.

Çiçekler Alexei'nin geniş göğsüne yayılıyor, yumuşak, sevimli güller öyle bir Yüzünün ve vücudunun sert ve acımasız çizgileriyle şok edici bir tezat.

Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Tanrım, gözünün etrafındaki morluk yüzünden kalbim bir kez daha kırılıyor. Cehennem gibi görünüyor. Ambulansın arenadan buraya son sürat gelmesinden dolayı sinirlerim hala kızarmış durumda.

Alaycı Georgia. Kalbim her iki atışta bir atlıyor. Eğer Alexei'nin saatini takıyor olsaydım, şu anda pili yanıyor olurdu, o kadar sert patlardı ki.

"Bana benim için dövme yaptırmadığını söyle, Volkov."

"Senin için bir dövme yaptırdım." Ağzının köşesi eğik. "Çiçeklerin ne anlama geldiğini söylemeden önce sana bir şey vermek istiyorum."

Bakışları hastane odasının diğer tarafındaki çantasına kaydı. Maçtan sonra antrenörlerden biri getirmişti.

"Sanırım şimdi Noel hediyeğinizin geri kalanını vermek için iyi bir zaman."

Gözlerindeki bakışta nefesim kesiliyor, kısmen sinir, kısmen de sıcak, parlayan bir şefkat. Beni çantasına, yan cebine yönlendiriyor. Ellerim küçük kadife bir kutunun etrafına dolanıyor ve donup kalıyorum.

Dönüyorum, elimde tutuyorum. "Bu mu?"

"Mhm. Buraya gel."

Hastane yatağında onun yanına oturduğumda kalbim bu gece ikinci kez çarpmaya başlıyor.

"Bu yanında mıydı?"

"Aralık başından beri her yere yanımda taşıyor, doğru anı bekliyordum." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Ve doğru zaman gelmeden bulmanı istemedim, yoksa çıldırırdın. Aç şunu Georgia."

Karnımda kelebekler uçuşurken kutuyu açtım.

Karamel ve viski renginde armut biçimli bir pırlanta ince altın bir bant üzerinde oturuyor. Beyaz elmaslar ince ama ışıltılı bir şekilde bandı süslüyor.

Nefes kesici. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Bu bir konyak pırlanta," diye açıklıyor alçak sesle, bakışları yüzümden hiç ayrılmadan. "Eski bir yüzüğün içinde buldum ve daha modern bir ayarda sıfırlattım."

Çok güzel, çok mükemmel, eşsiz ve özel.

Uzun bir sessizlik. O bana bakıyor, ben de yüzüğe bakıyorum. "Beğendin mi?"

İnanamayarak gülüyorum. "Alexei, buna bayıldım. Şimdiye kadar giydiğim en güzel şey. *Teşekkür* etmek yeterli gelmiyor."

Ağzı kıvrılıyor, gözleri sıcak ve sevecen. "Evet de o zaman. Benimle gerçekten evlen. Sonsuza dek karım ol. Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki. Bunun bitmesini istemiyorum. Seni bırakmamın imkanı yok. Seninle evli olmak istediğimi hiç fark etmediğim her şey."

Derin bir nefes alıyor, geniş göğsü ve dövmesi yükselip alçalıyor ve boğazı çalışıyor.

"Kocan olmayı seviyorum. Sana asla aşık olmayacağımı, bu evliliğin gerçek olmadığını ve bittiğinde seni özlemeyeceğimi söyledim ama ..." Başını sallıyor. "Çok yanılmışım, tatlım. Hepsi hakkında çok yanılmışım."

Derin bir nefes alır, bakışları azim ve kararlılıkla doludur.

İşte benim rekabetçi hokey oyuncum, çok kararlı ve inatçı.

"Senden benim için hiçbir şeyden vazgeçmeni istemeyeceğim. Kariyerine asla engel olmayacağım. Eğer çocuk sahibi olmak istiyorsak, kariyerinin etkilenmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Ben varım, Georgia. Ben varım. Ve seninle ilgilenmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Uzun bir süre nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakıyorum, doğru duyup duymadığımdan ya da bunun uyanmak üzere olduğum en iyi rüya olup olmadığından emin değilim.

"Çiçeklerin ne anlama geldiğini sor bana, Hellfire," diyor usulca, başparmağını elimin arkasında gezdirerek.

Kalbim küt küt atıyor. "Ne demek istiyorlar?"

Gözleri parlıyor. "Buraya gel."

Ağzımı onunkine yaklaşıtıyorum ve eli kalkıp nazik bir baskıyla saçlarımdan içeri giriyor.

"Acıyor mu?" Fısıldıyorum.

"Evet." Ağzımdan bir santim uzakta, gülümsüyor. "Ama ben seni öpmek istiyorum. Altın gül olarak da bilinen *Alaycı Georgia* dostluk anlamına gelir." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve gözlerim kapanıyor. "Neşe." Bir öpücük daha. "Sadakat." Dudakları bir an orada kalıyor, nefesi tenimi gıdıklıyor. "Sonsuzluk."

"Sonsuzluk," diye fısıldıyorum, gözlerim hâlâ kapalı ama coşkudan gözyaşlarıım akıyor.

"Mhm." Bir süre sessizlik. "Georgia," diye mırıldanıyor.

Yüzümden bir damla gözyaşı süzülüyor ve o gözyaşımı siliyor, beni o kadar büyük bir ilgi ve şefkatle izliyor ki kalbim parçalanıyor.

"Sorun nedir, tatlım?"

Boğazım çalışıyor. "Hiçbir sorun yok. Her şey harika," diye gülüyorum, yüzümden bir damla gözyaşı daha akıyor. "Sonsuzluk ama?"

"Sonsuzluk."

"Bu çok uzun bir süre."

Ağzı seğiriyor. "Biliyorum."

"Beni sonsuza dek istiyorsun, değil mi, seni hasta herif?" Yüzünü buruşturmadan önce keskin bir kahkaha atıyor. "Yapma bunu." Gözlerini tutuyorum. "Ben de seni seviyorum."

Parmakları çenemin altına geliyor ve çok nazikçe yüzümü yukarı kaldırıp beni öpüyor. Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Öpüşmemiz yumuşak, tatlı ve kolay. Zahmetsiz.

"İyi bir eş ol ve benimle evleneceğini söyle."

Güldüm, eğildim ve onu öptüm. "Tamam."

"Evet?" Gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor. "Evet mi diyorsun?"

"Evet," diye fısıldıyorum, gülümseyerek bakışlarını inceliyorum.

"Saçmalıyor muyuz?" Teknik olarak sadece üç aydır birlikteyiz.

"Umurumda

değil." "Benim

de."

Elime uzanıyor ve aylar önce bana verdiği çirkin, sade bandı çıkarmaya başlıyor, ama elimi geri çekiyorum.

"Yapma." Ona suçlayıcı bir bakış gönderiyorum.

"Ben beğendim." "Ona *ucuz, küçük bir bok parçası* dedin."

"Öyle. Ama ben seviyorum. Bu benim." Elimi tekrar ona veriyorum, gözlerini deviriyor ama yeni yüzüğü eskisinin önüne takarken o da gülümsüyor.

Alexei yüzünü buruşturur. "Eşleşmiyorlar."

Elimi incelerken sırtışıım genişliyor. Yeni yüzük şaşırtıcı derecede güzel. Bu şeye durmadan bakacağım.

Alexei, "En azından eski yüzüğü yenisiyle uyumlu olacak şekilde kaplatmama izin verin," diyor.

"Tamam." Ona gülümsedim. "Bunu sana vereceğim. Ama sadece seni sevdiğim için."

BÖLÜM 88

ALEXEI

Daha sonra, sağlık personeli tarafından yapılan çok sayıda beyin sarsıntısı değerlendirmesinden ve ailemle Georgia'nın ziyaretlerinden sonra, hastane yatağında yatıyorum, karım yanımda kıvrılmış, yeni yüzüğü loş ışıktaki parlıyor. Beni bırakmıyor.

"Georgia, eve git ve uyu." Saçının bir tutamını çekiştirdim.

"Alexei." Elini göğsümde, onu düşünerek yaptırdığım dövmenin üzerinde hafifçe gezdiriyor ve bana gülümsüyor. En sıcak, en tatlı gülümseme. Benim Georgia'm. "Isır beni."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Gözleri ısındı.

"Seni bırakmayacağım," diye ekliyor. "Muhtemelen uyurgezer bir şekilde hastaneye geri döneceğim." Bana kemerli bir bakış atıyor. "Trafığın içinden."

Sıkı bir nefes çekiyorum. "Tamam. Kalabilirsin."

Ward kapıda belirir, gözlerinin altında koyu halkalar vardır.

"Uyanmışsın," diyor sessizce, ikimizin burada birlikte yattığını görünce ağzında küçük bir gülümseme oluşuyor. "Bölmeyeceğim, sadece kontrol etmek istedim."

Georgia yataktan kayıyor ve içgüdüsel olarak onu yanımda tutmak için ona uzanıyorum.

"Size bir dakika veriyorum." Alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Hemşirelerle konuşacağım ve ona biraz yiyecek getireceğim."

Hastane yatağımın yanındaki sandalyeye oturmadan önce ona başıyla selam veriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi."

"Eminim." Ağzı düzleşiyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. Acaba kariyerini bitiren sakatlığını mı düşünüyor? Merak ediyorum, acaba bunun

benim için de son.

İşte başlıyoruz. "Seninle emeklilik hakkında konuşmak istiyorum."

Başını iki yana sallar. "Bunu şimdi konuşmamıza gerek yok, Volkov. Sadece seni kontrol etmek ve hepimizin seni düşündüğünü bilmeni istedim."

Çocukları ve bu gecenin muhtemelen onlarla son kez buza çıktığım gece olduğunu düşünüyorum ve kalbim sızlıyor.

Yine de doğru. Hem kariyerimde hem de Georgia'da bir sonraki aşamaya hazırım.

"Bu konuyu şimdi konuşmak istiyorum. Bir karar verdim."

Oturuyor, yüz ifadesi eğleniyor ve alaycı bir hal alıyor. "Kafa travmasından saatler sonra kariyerinle ilgili önemli bir karar mı verdin?"

Önce güldüm, sonra irkildim. "Evet. Ama bu uzun zamandır geliyordu."

"Bir süre baygın kalacaksın," diyor. "Düşünmek ve nasıl iyileştığınızı görmek için zamanınız var."

"Kararım kesin. Ben hazırım. Vakit geldi."

Düşünceli bir ses çıkarıyor. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Çaylağın büyüdüğünü ve başarılı olduğunu görmek benim için bu sezonun en ödüllendirici kısmı oldu."

Bekliyor. Birkaç dakika önce karımın geçtiği boş kapı aralığına bakıyorum. Koridorda hemşirelerle konuştuğunu duyabiliyorum, sesinin müzikal sesi içeri süzülüyor ve kalp atış hızı monitörümün biplemesine neden oluyor. Ward'ın bakışları ekrana kayıyor ve gülümsüyor.

"Ama en çok Georgia," diyorum basitçe. "O benim her şeyim."

"Evet, nasıl olduğunu bilirim." diye iç geçiriyor.

"Kızınız mı?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Seni ve Walker'ı birlikte çalışırken izlemek bambaşka bir şeydi."

"Bu sezon neden onu gözüne kestirdiğini anlıyorum." Ward bana meraklı bir bakış attı.

"Her zaman bir adam seçersin," diye açıkladım. "Streicher, Miller, sonra Owens. Bu sezon ise çaylağı."

Gözlerinde eğlence parıltıyor. "Walker'ın benim adamım olduğunu mu düşünüyorsun?" Yüz ifadesindeki bir şey bana yanıltığımı söylüyor.

"Öyle değil miydi?"

Ward'ın ağzı bir sırıtışa dönüşür. "Hayır, Volkov. Walker benim adamım değildi. Sen öyleydin."

Ona bakıyorum, takip edemiyorum. Başımdaki yara her şeyi bulanıklaştırıyor olmalı.

"Bundan sonraki planımız nedir?" diye sorar. "Hiçbir şey."

Geleceğim boş bir sayfa ve üç ay önce bu beni öldürürdü ama Georgia ile olasılıklar sonsuz. Belki onu tatile çıkmaya ikna ederim. Belki gerçek bir düğün yaparız. Belki hastane programında daha fazla gönüllü olurum. Belki de futbol antrenmanında direkleri temizlemesine yardım ederim.

Ward öne doğru eğildi. "Eğer ilgilenirsen, üzerinde adının yazılı olduğu bir yardımcı koç pozisyonum var."

Ya da bunu. Göğsümün derinliklerinde, Georgia'ya baktığımda hissettiğim aynı *kilitlenme* hissini hissediyorum. Gafil avlandım ama kötü anlamda değil.

Bunu söylediği anda koçluğu hayal edebiliyorum. Tabii ki koçluk benim geleceğim. Kafamda görüntüler dönüp duruyor: Walker için acı çekmek, Georgia'yı futbol oynarken izlemek, ondan bir şeyler öğrenmek, çaylakla işleri çözdüğümüzde ve o potansiyeline ulaştığında dünyanın zirvesinde hissetmek.

Bunca zamandır bunu nasıl göremedim?

Yüz ifademde ne gördüyse, Ward yine sırtıyor. "O kadar şaşırmış görünme Volkov."

"Biliyordun."

"Şüphelerim vardı. Sonunda nereye gidersen git, Storm'da ya da başka bir takımda, bence orayı sevebilirsin. Belki oynamaktan bile daha çok. Ben sevdiğimi biliyorum." Kaşları havaya kalktı. "Sen ne diyorsun?"

"Evet." Kolay cevap.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Başını sallıyor. "İşlerin benim istediğim gibi gitmesi hoşuma gidiyor. Ve seni buna zorlamayacağım. Sana bir kontratla gelmeden önce iyileşmen için birkaç hafta vereceğim."

"Yarın imzalayacağım."

"Neyi imzalayayım?" Georgia kapı aralığından soruyor.

Ward ona, "Volkov, Storm'a yardımcı koç olarak gelmeyi düşünecek," dediğinde Volkov'un yüzü aydınlandı ve gururlu, memnun ve şaşkın bir gülümsemeyle bana döndü.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

"Senden inanılmaz bir koç olur." Yanımda oturuyor ve bana bir su uzattıktan sonra Ward'a dönüyor. "Tate, dinlenmesi gerek. Çık dışarı."

"Tamamdır." Ward ayağa kalkıyor, bana sertçe başını sallıyor ama gülümsemesini bastırıyor. "Dinlen, istediğin kadar zaman ayır, hazır olduğunda konuşuruz." İkimizin arasına bakıyor, ben kolumu onun beline dolamışım, o da kötü durumdaki omzuma buz uyguluyor. "İkinizle her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

Adam gidiyor ve Georgia kaşlarını çatarak arkasından bakıyor. "O biliyor mu?"

"Bizim hakkımızda mı?"

Başını salladı. Onun ofisinin önünden geçtiğini ve Ward'ın şöyle dediğini düşünüyorum

Bir Kanadalı ile evli olmaman çok kötü.

"Her şey onun fikriydi."

EPILOGUE

ALEXEI

EYLÜL AYINDA GÜNEŞLİ BİR GÜNDE, Vancouver Belediye Binası'nın dışındaki büyük meşe ağacının altında Georgia ve ben evlendik.

Tekrar.

Karım nefes kesici, saçları açık ve dalgalı, burnunda ve elmacık kemiklerinde yaz güneşinden kalma çiller var. Geçen yıl evlendiğimizde, birbirimizden nefret ettiğimizde giydiğimiz elbisenin aynısını giyiyor.

Herkese yemin tazeleme demiştik.

Tüm arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde eşime "Seninle evli olmak asla uyanmak istemediğim bir rüya" diyorum.

Yakınlarda biri burnunu çekiyor. Muhtemelen annelerimizden biri. Ailelerimiz birbirlerine sıkı sıkıya bağlı arkadaşlar oldular. Hatta bu yaz grup halinde İtalya'ya tatile gittiler, benim ve Georgia'nın tatil evinde kaldılar.

Ellerimi tutuyor, yeni yüzüğüm parmağında, çıkarmayı reddettiği çirkin yüzüğün üzerinde parlıyor, Georgia gülümsüyor. "Etrafta olmadığında seni özlüyorum."

Şefkat göğsümde genişliyor, sıcak ve tüketiyor. "Seni seviyorum ve hep seveceğim."

Bana gülümsüyor, ilk düğünümüzde ettiğimiz yeminleri hatırlıyor. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Aramızda, nikâh memurumuz gibi davranan Ward aşk ve ruh eşleri hakkında birkaç söz söylüyor. Gerçekten dinlemiyorum, sadece Georgia'ya bakıyorum. Büyük ağacın altında, ışık saçlarına dağılıyor, altın telleri parlıyor, viski gözleri kalbimi sızlatıyor.

Ward sıcak bir bakışla bizi selamlıyor. "Şimdi-"

Bir elimi boynunun arkasına doladım ve ağzını kendime çektim.
Elleri saçlarıma gömüldü. "-

Karını öp."

Misafirlerimiz gülüyor, ama karım duyularımı tüketiyor -yumuşak ağzı, baş döndürücü menekşe kokusu, göğsümdeki elleri, bedenini bedenime yaslaması. İç çekişi.

Birbirimizden ayrılıyoruz ve parmak uçlarında yükselip ağzını kulağıma götürüyor.

"Harika iş," diye fısıldıyor. "Cenazede ölü bedeni öpmek gibisi yok."

O akşam, Owens ve Darcy ile çifte randevudan sonra restoranda, karımın beline sıkıca sarıldım.

Annemin dükkânından gelen çiçekler odayı dolduruyor, o hayat değiştiren birkaç ay boyunca Georgia'ya verdiğim her çiçekten yapılmış buketler. Georgia gülerken annemi bir buketin içine mavi solucan otu saklamaya bile ikna ettim. Restoranın etrafındaki yumuşak ışıklandırma herkesin üzerine sıcak bir parıltı yayıyor ve arkadaşlarımızın ve ailemizin sohbet ve kahkahalarının sesi beni rahatlatıyor.

Georgia'ya "Tanrım, çok güzelsin," dedim. "Bu elbise başka bir şey." Ağzı kıvrılıyor, alaycı ve sevimli. "Beğenmediğini sanıyordum."

"Sana yeni bir tane almak istediğim için mi?"

Başını sallıyor.

Onu bana bakacak şekilde çeviriyorum. Herkesten uzakta, kendi dünyamızda. "Hoşuma gitmediğinden değil. Bu sabah seni gördüğümünden beri yarı sertim, Hellfire. Tekrar giymek isteyip istemediğini bilmiyordum, hepsi bu. Bu senin yeni bir şeyin olabilir." "

"Bu harika bir elbise," diye ısrar ediyor, avuçlarını göğsümün üzerinde, benim için seçtiği takım elbisenin yakalarının üzerinde gezdiriyor. "Bu anı hak ediyor. Birbirini seven iki insanın düğününü hak ediyor." Gözleri benimkilerle buluşuyor, parlıyor. "Bu benim eski bir şeyim."

"Senin eski bir şeyin olduğumu sanıyordum."

Gülüyor ve saatim çalışıyor. Beyin sarsıntısı iyileşmemin bir parçası olarak kalp atış hızı izleme programını kullanıyordum ama Georgia'nın

zevk, hala onun etrafında saat gibi çalışır.

"Ayrıca," narin eli bu sabah ona hediye ettiğim kolyeye geliyor. "Benim zaten yeni bir şeyim var."

Teasing Georgia markiz, yuvarlak ve baget kesim altın sarısı pırlantalarla süslüdür. Georgia'yla birlikte olduğum için pırlanta konusunda iyice uzmanlaşıyorum, çünkü ona bir şeyler almak beni kral gibi hissettiriyor.

Dostluk, neşe, sadakat, sonsuzluk, diye fısıldadım kulağına takarken.

"Sana ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" diye soruyor ve bana bir öpücük veriyor.

Yanak.

"Evet, Cehennem Ateşi, ama minnettarlığını göstermen benim için sorun değil." Sırıtarak bir kaşını kaldırıyor. "Sonra görüşürüz."

Saatim tekrar çalışıyor.

Ben sustukça, elbisesinin eteklerini birkaç santim kaldırıyor ve tasarımcının Miller ve Hazel'ın düğününde giydiği elbiseye uyması için yaptığı uçuk mavi topuklu ayakkabılarını gösteriyor. "Mavi bir şey."

Başımı sallıyorum, ağzım çarpılıyor. "Ödünç bir şey mi aldın?"

Bileğini kaldırıyor. Menekşe mavisi taşlı ince bir altın zincir loş ışıktaki parlıyor. "Jordan'dan. Annesininmiş."

Barmen önümüzde beliriyor, barın bu tarafında sosyal bir ortamda biraz rahatsız görünüyor.

"Volkov." Ağzında sessiz bir gülümseme belirdi.

"Tebrikler." "Teşekkürler."

Sarılmak için eğiliyor. "İkiniz için de mutluyum," diyerek beni sıkıyor ve bir minnettarlık dalgasına kapılıyorum. "Eğer işi batırırsan, seni zehirlerim."

Bir kahkaha attım. "Tamam. Adil."

Georgia kucaklaşırlarken, "Sana onu tehdit etmemeni söylemiştim," diyor. "Bu benim işim."

Barda Ward'ın gözleri Jordan'a kayar, ardından dikkatini Owens'ın sırtında gezdirirken güldüğü kızına verir.

"Ward'la biraz konuşacağım," diyorum onlara, biraz zamana ihtiyaçları olduğunu hissederek. Yanına gidip başımla selam vermeden önce Georgia yanağıma yumuşak bir öpücük daha konduruyor.

"Ward."

"Koç Volkov."

Faaliyet izni aldıktan sonra Ward'la birlikte yardımcı koçluk görevimi resmileştirdik ve arenada Georgia'nın yanındaki yeni ofisime taşındım.

İş yerinde eşimin bu kadar yakınımnda olması hem cennet hem de cehennem. İkimiz de oradayken pek bir şey yapamayacak kadar dikkat dağıtıcı, ama ulaşabileceğim bir yerde olması da minnettar olduğum bir lüks.

Ben de diğer yeni askerlerle birlikte çaylakla çalışmaya devam ettim.

"Çaylak eğitim kampı hakkında birkaç şikâyet aldım," diyor Ward, gözleri parlayarak. "Bu kadar yorucu olmasını beklemiyorlardı."

"Üstesinden gelemeyecekleri bir şey değil. NHL için hazır olmak istiyorlarsa kendilerini zorlamaları gerekiyor."

Gözlerinin kenarları kırışıyor. "Gerçekten sabahın altısında başlamak zorunda mısın?"

"Başarılı olmak istiyorlarsa, bir gece önce dışarıda içip kız ve erkek peşinde koşamazlar. Saat dokuzda yataklarında olmaları gerekiyor. Sezon için iyi bir antrenman olur." Ona yan gözle bakıyorum. "Benden nefret ediyorlar çünkü bana yetişmekte zorlanıyorlar."

Ward gülüyor. "Kimse yapamaz. Sen hâlâ bir makinesin Volkov, emekli olsan da olmasan da. Sana saygı duyuyorlar ve seni gururlandırmak istiyorlar."

Ward'un onda biri kadar koç olabilirim, bu benim için yeterli olacaktır. Sıcak bir nabız göğsüme çarpıyor. "Bu çocuklarla çalışmayı seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Onlarda şimdiden inanılmaz bir ilerleme görüyorum."

"Sezona hazır mısın?"

Açılış gecesi gelecek hafta. Her şeyin çok belirsiz olduğu geçen yılı düşünüyorum. Emeklilik düşüncesinin damarlarıma soğuk bir korku saldıgı zamanları.

Dik kafalı olduğum ve yanıldığım başka bir şey daha. Emeklilik hayatım eskisinden on kat daha tatmin edici. Yeni oyuncuların bu sezon buzda neler yapacağını şimdiden tahmin ediyorum. Hem Storm'da hem de Vancouver Devils'te eşimle birlikte çalışabiliyorum, fırsat buldukça antrenmanlarına katılıyorum. Hokey sezonu sona erdikten sonra onu İtalya'da sadece ikimiz bir ay geçirmeye ikna ettim. Georgia ile dört hafta boyunca harika yemekler, şarap ve çıplak yüzdük.

Bu hayattan korkacak kadar bilgisiz ve cahildim, tıpkı evlilikten korkacak kadar bilgisiz ve cahil olduğum gibi. Gözlerim Georgia'ya kaydı ve içime bir sükûnet duygusu yerleşti. Emekli olduğumdan beri bir kez bile uyurgezerlik yapmadı.

Ward sessizce, "Sanırım bu bizim yılımız," diyor.

Göğsüm beklentiyle genişliyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

Geçen yıl Storm playoffların son turuna kadar ilerlemiş ve yedinci maçta daha iyi bir takıma yenilmişti. Neyse ki çocuklarımız playofflardan sakatlık yaşamadan çıktılar.

Lanet olsun, umarım bu bizim yılımız olur. Bakışlarım, kolunu Pippa'nın omuzlarına dolamış, kulağına bir şeyler mırıldanan Streicher'a gidiyor. Miller, yeni karısına ukala bir sırtışla takılırken, o hiç eğlenmemiş gibi davranıyor. Owens, en iyi arkadaşı Darcy ile gülümsüyor ve gülüyor. Walker, Georgia ve Jordan'la konuşurken, eğlenceyi seven kocaman sırtışı kulaktan kulağa yayılıyor.

Ben kariyerimde çoktan Stanley Kupası'nı kazandım ama bu adamlar kazanamadı.

Onlar için bunu her şeyden çok istiyorum.

Bakışlarım Gürcistan'a geri dönüyor. Neredeyse her şeye.

Takım sahibi Ross Sheridan ortaya çıktı ve elimi sıktı. "Alexei."

"Ross."

"Çaylaklar bu yıl çok iyi görünüyor." Eski hokey oyuncusu ara sıra sabah antrenmanlarıma katılır, sessiz bir ilgiyle izler. "Dr. Greene nerede? Gitmeden önce bir merhaba demek istiyorum."

Çenemi Georgia ve Jordan'ın konuştukları yere doğru eğiyorum. Walker ortadan kayboldu, eminim biriyle flört ediyordur. Sheridan Jordan'ın karımın yanında durduğunu görüyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor.

Ward tuhaf ve ciddi bir ifadeyle, "Ben de katılacağım," diyor.

Kadınlara yaklaştığımızda Sheridan tereddüt ediyor. Georgia'nın gözleri şaşırmış gibi irileşiyor; Jordan donup kalıyor ve sessizliğe gömülüyor.

Neler oluyor?

"Dr. Greene." Sheridan onun elini sıktıktan sonra Jordan'a dönüyor ve sanki gerginmiş gibi derin bir nefes alıyor. "Jordan."

Bu adam Vancouver'ın yarısına sahip. Jordan barmen bakışlarıyla korkutucu olabiliyor ama yine de.

"Çok güzel görünüyorsun."

Gözleri öfkeyle titriyor ama hiçbir şey söylemiyor. Boğazı düğümleniyor. "Konuşabilir miyiz?"

İşte onun bakışları. "On yıl geç kaldın."

Aniden uzaklaşır. Ross Sheridan uzun bir süre onu izler, yüz hatları pişmanlık doludur.

Ward'un gözleri Jordan'ı takip ediyor, çenesi gergin. Adamın daha önce hiç bu kadar sabırsız görüldüğünü görmemiştim. "Affedersiniz," diyor Jordan'ın peşinden yürümeden önce.

Sheridan kibar ama zoraki bir gülümsemeyle bize dönüyor. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok hoş bir törendi." Başını sallamadan önce gözleri Jordan'ın gittiği yöne kaydı. "Benim gitmem gerek. Ofiste görüşürüz. İyi geceler."

"Onu sen mi davet ettin?" Georgia onun gidişini izlerken soruyor. "Evet. Sorun olur mu?"

"Uh." Jordan'a bakar. O ve Ward köşede birbirlerine ters ters bakarak konuşuyorlar. Ward neden bu kadar sinirli görünüyor? Jordan'ı tanıdığını bile fark etmemiştim. Neredeyse bara hiç gelmiyor. "Ross, Jordan'ın babası."

Kaşlarım çatıldı. Bu benim için yeni bir haber. "Onun soyadı *Hathaway*."

"Annesi öldükten sonra değiştirdi." Ağzı geriliyor. "Karmaşık bir durum. İnsanların akraba olduklarını bilmelerini istemiyor. Yakın değiller."

"Peşinden gitmen gerekiyor mu?"

"Hazır olduğunda bu konu hakkında konuşacak." Bakışları birlikte seçtiğimiz takım elbisenin üzerinde geziniyor ve ağzı beğeniyle kıvrılıyor.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor, gözleri dans ediyor. "Çok seksisin, Alexei. Bunu hep düşünmüşümdür."

"Her zaman mı?"

O güzel ağız kıvrılıyor. "Her zaman. Senden nefret ettiğim zamanlarda bile."

Tanrım, onu ne kadar çok sevdiğime zor dayanıyorum. Kalbim sadece onun için atıyor. Hayatımı nasıl değiştirdi, yeni bir amaç bulmama nasıl yardımcı oldu, beni nasıl bütünleştirdi.

"Buradan çıkmak ister misin?" Ben soruyorum, o da dudağını ısırtıyor ve misafirlerimize bakıyor.

"Yapabilir miyiz?"

"Bu bizim düğünümüz." Dudaklarım boynunda, onu içime çekiyorum, ağzımı yumuşak teninde gezdiriyorum. "Ne istersek yapabiliriz," diye mırıldanıyorum kulağına, o da gülümsüyor.

Karım. Aşkım. Her şeyim.

"Hadi, Hellfire. Gidip hiç sahip olamadığımız o düğün gecesini yaşayalım."

* * *

- Tate Ward ve Jordan'ın kitabı [The Wild Card](#) ön sipariş için hazır, ancak bu arada göz atın:

- Jamie ve Pippa [Ağın Arkasında](#)

- Rory ve Hazel [The Fake Out](#)'ta

- Hayden ve Darcy [The Wingman](#)'de

Tüm kitaplar KU, ciltsiz ve düet seslidir.

- *Gloves Off*'tan silinmiş sahneler ister misin? Biraz tatlı, biraz baharatlı.

www.stephaniearcherauthor.com/alexei adresine gidin veya aşağıdaki QR kodunu tarayın:



ACKNOWLEDGMENTS

Gloves Off'u okuduğunuz için teşekkürler! *Behind the Net'e* başladığımdan beri bu ikisini yazmak için heyecanlıydım ve umarım beğenmişsinizdir. Tahmin edebileceğiniz gibi, sırada Ward'ın kitabı var! Kinayeler hakkında birkaç ipucu vermiştim, yakalayabildiniz mi?

Bu kitap bir ekip çalışmasıyken benim adımın kapakta yer alması biraz haksızlık gibi görünüyor. Bu süreçte pek çok insan bana destek oldu ve beni destekledi.

Muhteşem editörüm Shauna Summers'a ve Dell'deki muhteşem ekibine bana bir şans verdikleri ve hayallerimi gerçekleştirdikleri için teşekkür ederim. Kartal gözlü metin editörü Pamela Feinstein'a bana gösterdiği sonsuz sabır için teşekkür ederim. Sevgili Rhea Kurien ve Orion'daki ekibine kitaplarımı dünyanın dört bir yanına dağıttıkları için teşekkür ederim.

Korkusuz menajerlerim Flavia Viotti ve Meire Dias'a beni destekledikleri ve kitaplarımın böylesine harika yayınevlerinde yer bulmasına yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Köşemde olduğunuz için çok minnettarım.

Özel Kalem Müdürüm Lauren Cox: Bu kaotik yıl boyunca aklımı başımda tuttuğun için teşekkür ederim. Saçma sapan sesli notlarımı dinlediğin, sağ kolum olduğun, aynı şeyi yapmam gerektiğini otuz beş kez hatırlattığın ve formlarınızı alter egolarım olarak doldurduğumda bana katlandığın için teşekkürler.

Sevgileri ve destekleri için tüm arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Liste her kitapla daha da uzuyor ve ben hepinizi tanıdığım için çok şanslı bir kadıyım. Grace Reilly'ye benimle spor konuştuğu için teşekkür ederim. Sophia Travers ve Maggie North'a yarım yamalak yazılmış bir yığın saçmalığı okuyup anlayışlı ve akıllıca geri bildirimler verdikleri için çok *teşekkür* ederim.

Matt Leonhardt'a benimle coşkuyla hokey konuştuğu için teşekkür ederim. Spora olan tutkunuz bulaşıcı ve bilginiz şaşırtıcı. Hokey dünyasının nasıl işlediğine dair tüm hatalar bana aittir, Matt'e değil.

Betalarımın teşekkür ederim: Esther, Marcie, Ycelsa, Mahbuba, Tabitha, Brett, Cal ve Wren. İlk taslağı okuduğunuz, keskin fikirler verdiğiniz ve

ve eğlenceli katkıları için ve bu yolculukta beni takip ettikleri için teşekkür ederim. Lizzie Hunsaker'a düzeltme kartal gözleri için teşekkür ederim. Hepinize minnettarım.

İllüstratör Chloe Quinn ve tasarımcı Echo Grayce'e bana güzel bir kapak daha verdikleri için teşekkür ederim. Bunu her yaptığımızda, "hayır, bu benim favorim!" diyorum. İkinizin de yeteneğine hayranım!

Şeytan Bebek, bu kitabı yazarken ortaya çıktın ve tüm hayatımı değiştirdin. Düşündüğümde bile daha iyiymişsin. Her gün senin için şanslı yıldızlarımı sayıyorum.

Bu kitap muhtemelen en çok Tim sayesinde var oldu, strese girdiğinde uyurgezer olan, o kadar çok kemiği kırıldı ki hastanede neredeyse park yerimiz var. Önüme yemek koyan ve benimkini desteklemek için kariyerinden vazgeçen adam. En iyi koca, en iyi baba. Seni seviyorum.

Ve son olarak, okurlarıma teşekkür ederim! Kitaplarımı her okuduğunuzda, bir arkadaşınıza her söylediğinizde ya da onlar hakkında her paylaşımda bulunduğunuzda, hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz. Romantizm yazma hayalimi gerçekleştirmeme izin verdiğiniz için teşekkürler.

Bir dahaki

sefere kadar, xo

Stephanie

ALSO BY STEPHANIE ARCHER

Vancouver Fırtınası

Serisi [Ağın Ardında](#) (Jamie ve Pippa) [Sahte Çıkış](#) (Rory ve Hazel)
[The Wingman](#) (Hayden ve Darcy)
[Gloves Off](#) (Alexei ve Georgia)
[Wild Card](#) (Tate Ward ve Jordan)

Kraliçe'nin Koyu Serisi

[That Kind of Guy](#) (Emmett ve Avery)
[The Wrong Mr. Right](#) (Wyatt ve Hannah)
[In Your Dreams](#), [Rhodes](#) Holden (Holden ve Sadie)
[Finn Rhodes Forever n](#) (Finve Olivia)

ABOUT THE AUTHOR

Stephanie Archer baharatlı, kakhaha dolu romantizm yazıyor. En iyi arkadaşların, inatçı kadınların, yeni bir saç kesiminin ve aşkın gücüne inanıyor. Vancouver'da bir adam, bir köpek ve bir bebekle yaşıyor.

Instagram: [**@stephanearcherauthor**](#)

TikTok: [**@stephanearcherbooks**](#)

Telif Hakkı© 2025 Stephanie Archer tarafından

Bu, AI (yapay zeka) teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu yayının, metin üretmek için üretken yapay zeka teknolojisini "eğitmek" amacıyla kullanılması kesinlikle yasaktır.

Kapak illüstrasyonu: Chloe Quinn

Kapak tasarımı: Echo Grayce



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

